

DIARY of a Wimpy Kid

NHẬT KÝ

chú bé nhút nhát

BIG SHOT
TRÙM CUỐI

THE #1
NEW YORK TIME
BESTSELLER

Jeff Kinney

Quý Dương dịch

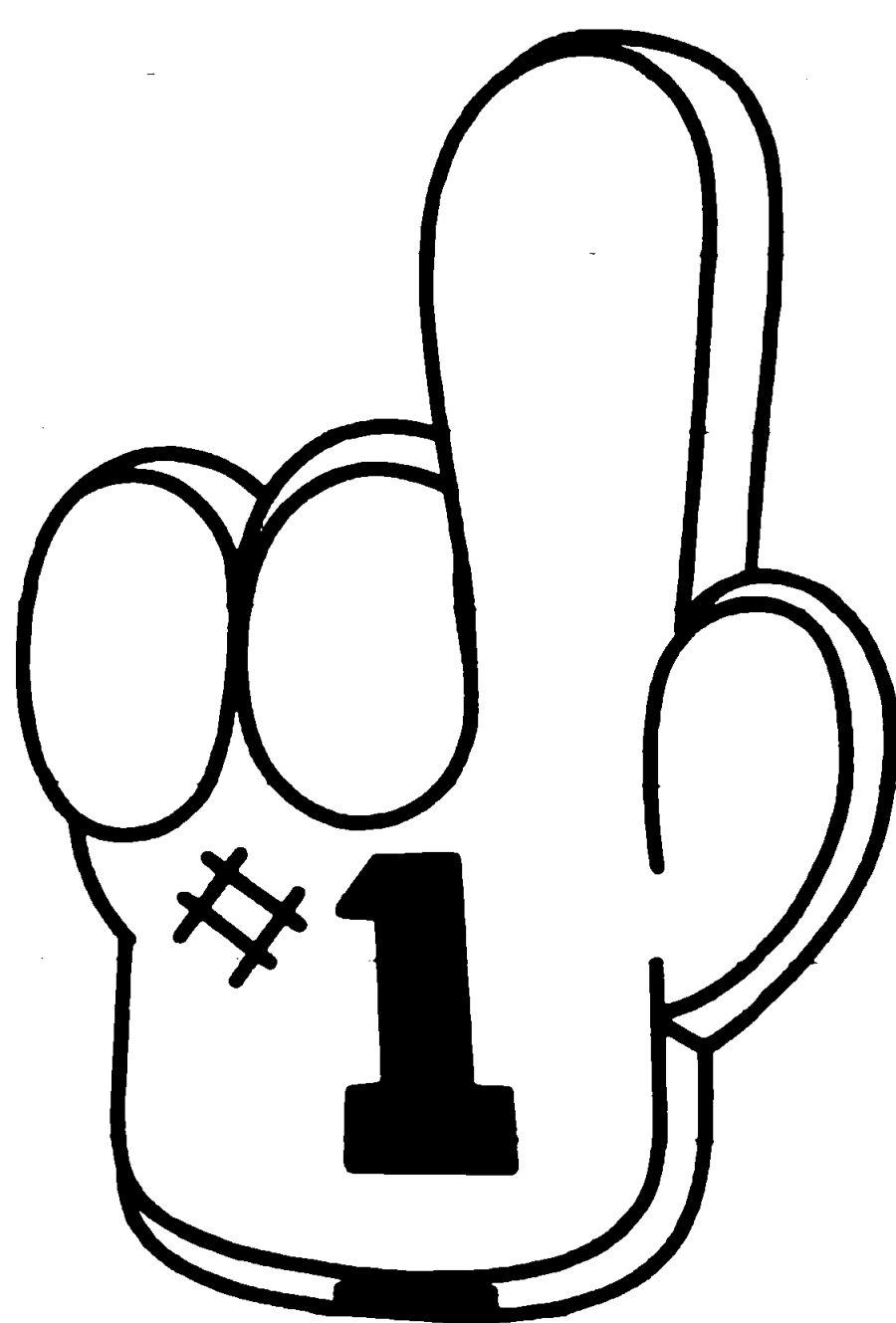
HA GIANG
BOOKS

vh

NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

CAPPUCCINO
EBOOK

Wimpy Kid text and illustrations copyright © 2021 Wimpy Kid, Inc.
DIARY OF A WIMPY KID®, WIMPY KID™, and the Greg Heffley design™ and
the design of the book's cover are trademarks and trade dress of Wimpy Kid, Inc.

All rights reserved.

Veggie Rocker characters on page 50 created by Daryl Enos.

Used with permission and gratitude.

Book design by Jeff Kinney

Cover design by Jeff Kinney and Brenda E. Angelilli

First published in the English language in 2021

by Amulet Books, an imprint of Harry N. Abrams, Inc., New York

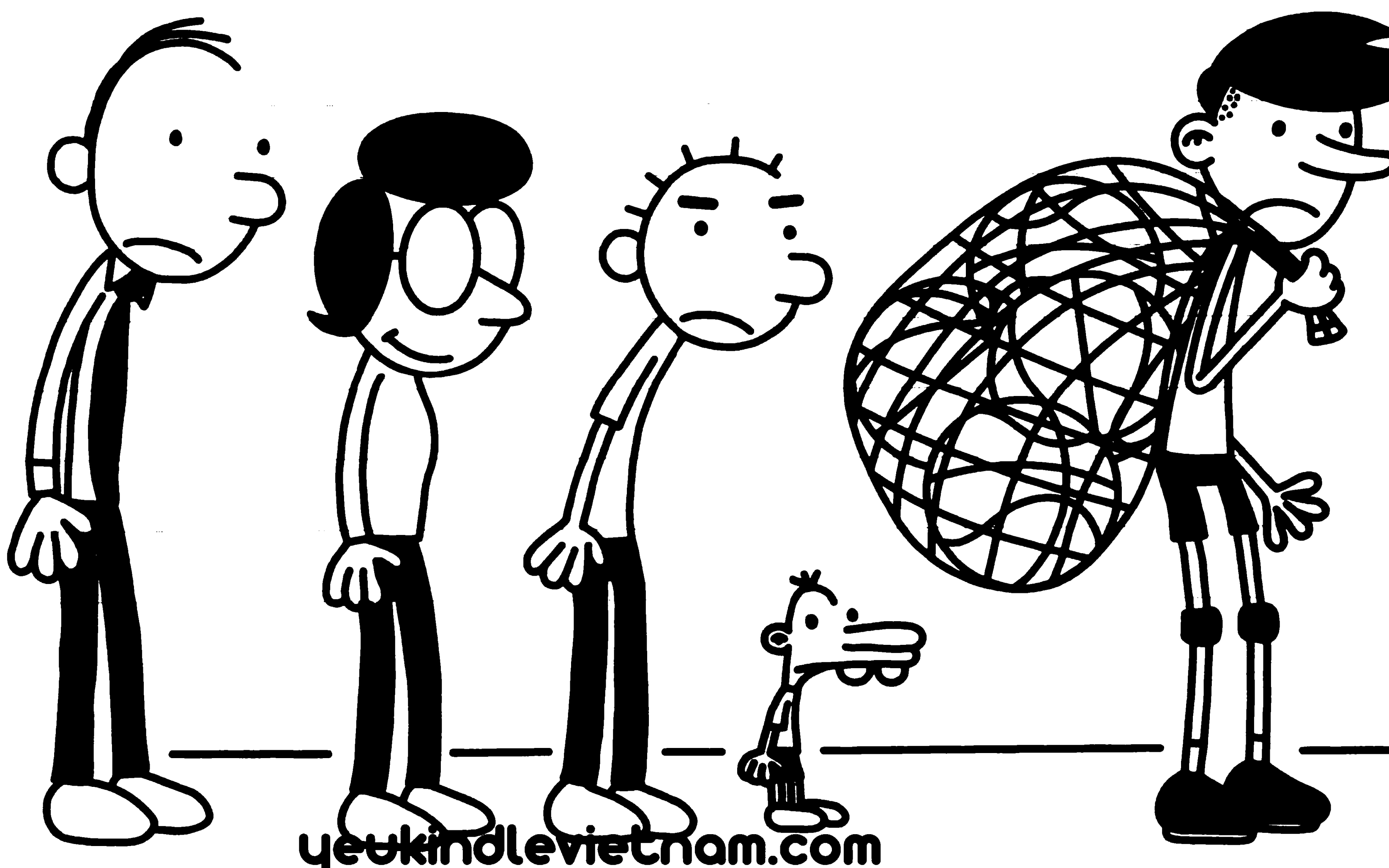
ORIGINAL ENGLISH TITLE: DIARY OF A WIMPY KID: BIG SHOT

(All rights reserved in all countries by Harry N. Abrams, Inc.)

Xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền với Harry N. Abrams, Inc

thông qua Andrew Nurnberg Associates International Limited, 2021

Bản quyền tiếng Việt © Công ty TNHH Sách Hà Giang (Ha Giang Books).

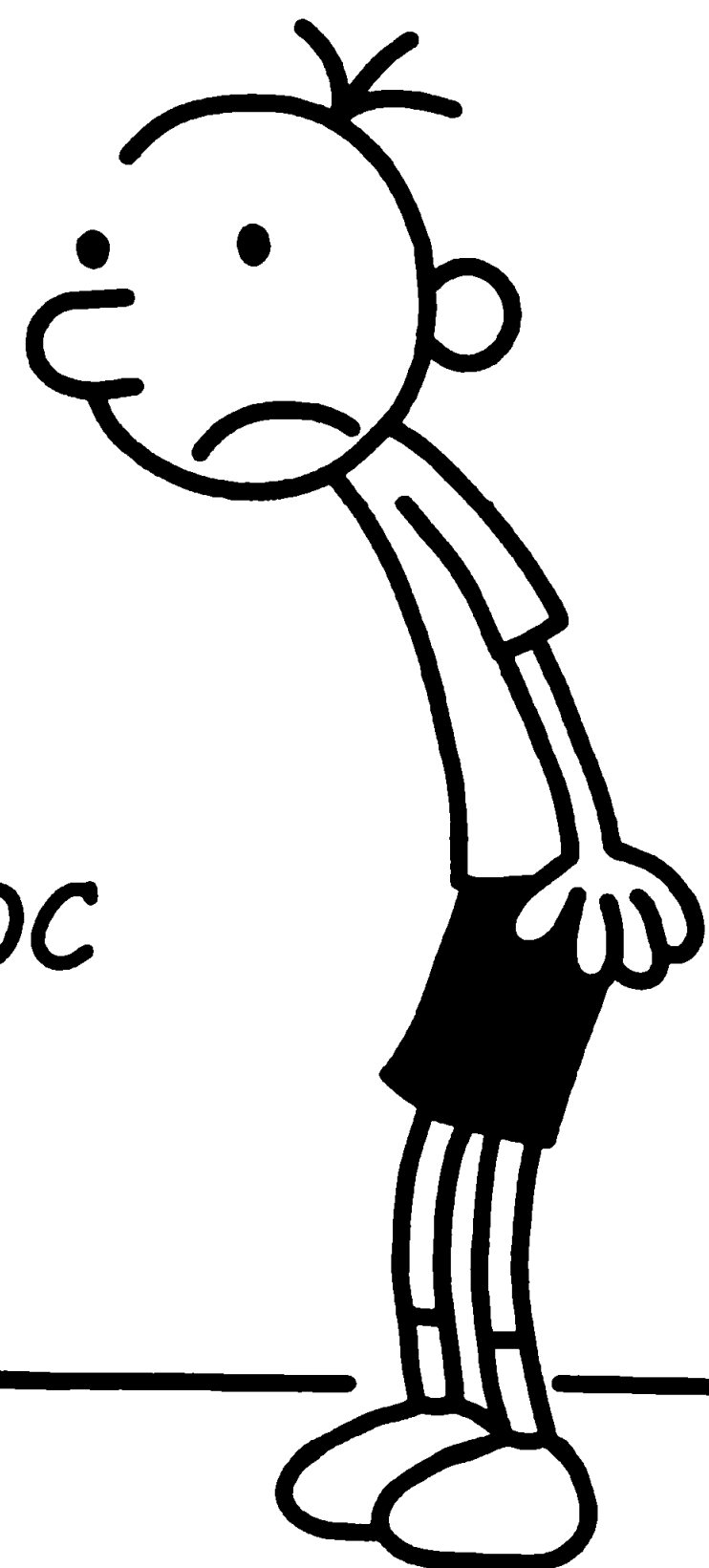
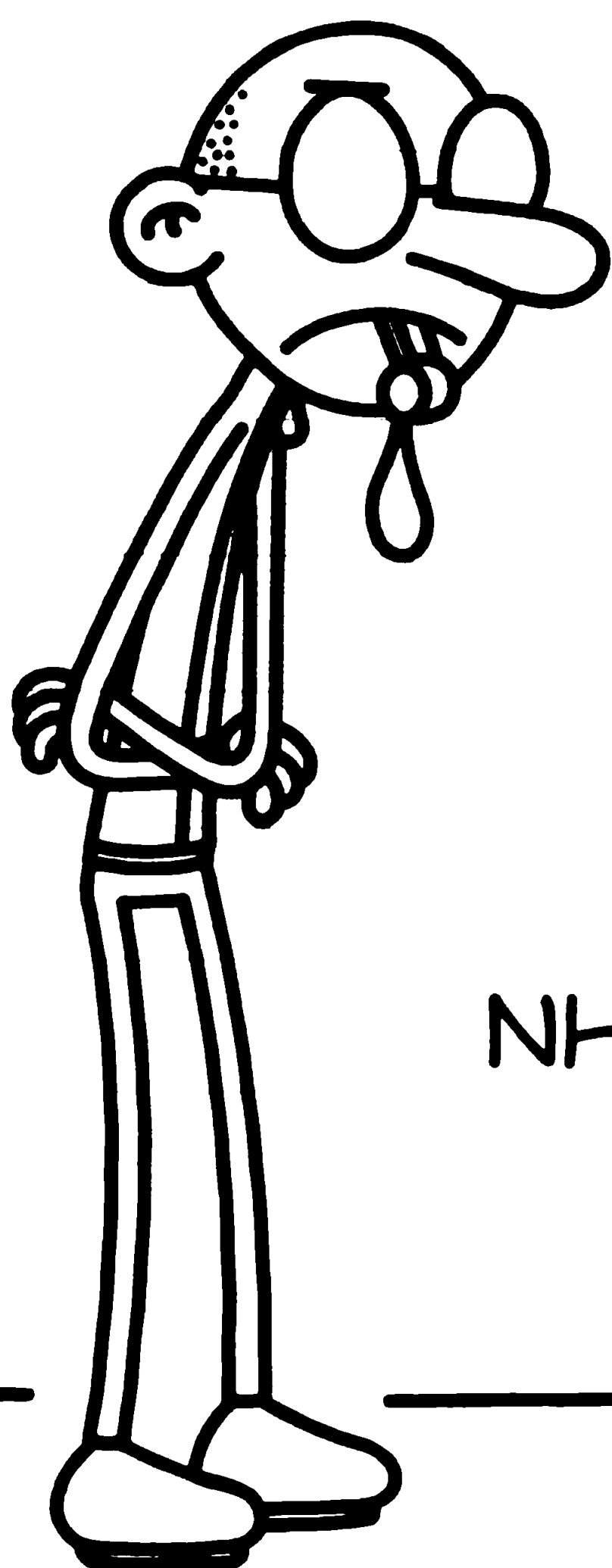

NHẬT KÝ

**chú bé
nhút nhát**

TRÚM CUỐI

Jeff Kinney
Quý Dương dịch

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

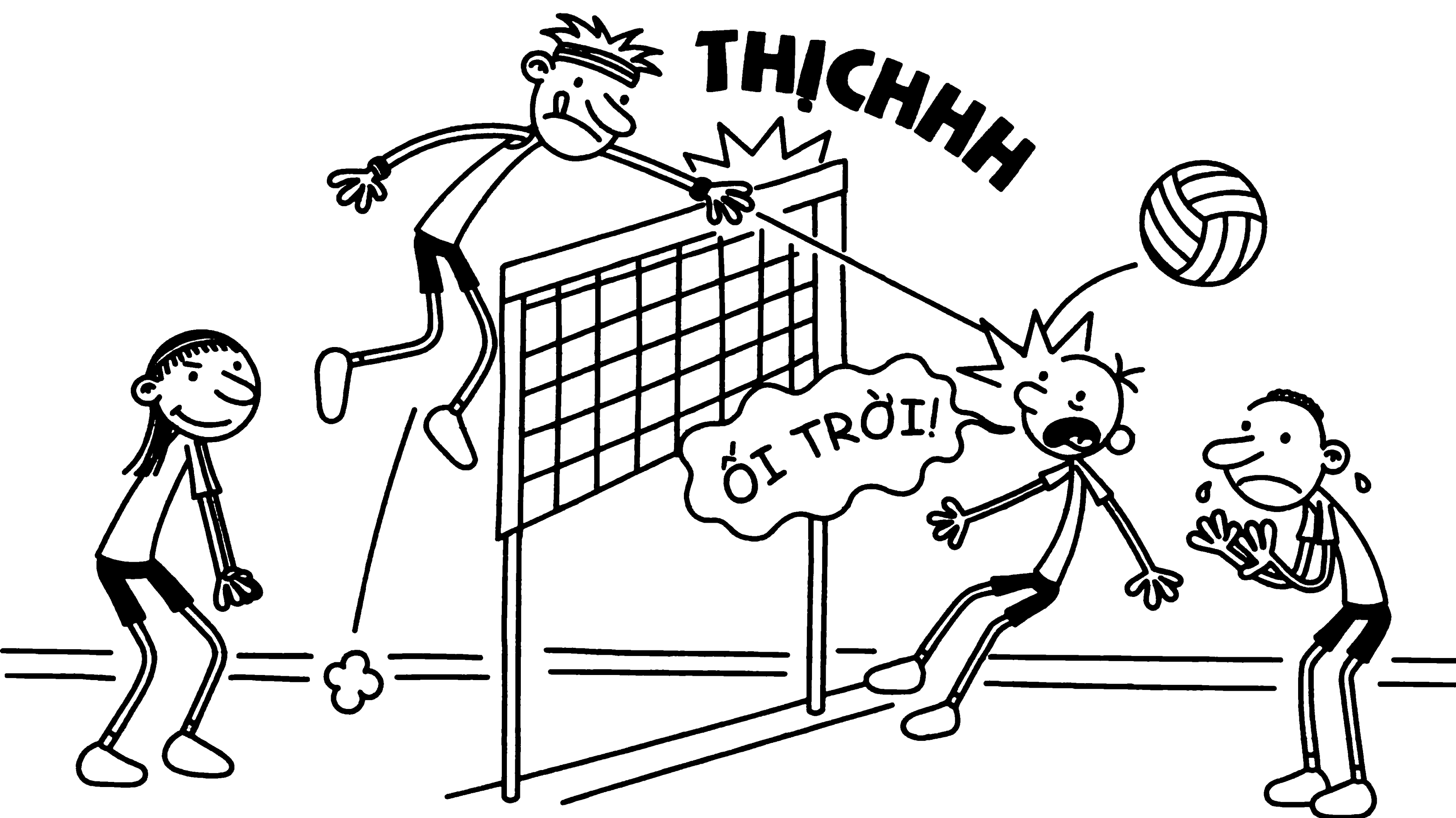
DÀNH TẶNG WILL VÀ GRAND

THÁNG CHÍN

Thứ Hai

Tôi nghe nói các vận động viên sinh ra vốn dĩ đã mang trong mình những loại gen đặc biệt giúp họ chơi thể thao rất cừ. Hừm, dù những loại gen đó là thứ quái quỷ gì đi nữa thì có lẽ chúng cũng KHÔNG thuộc về tôi.

Mẹ luôn giảng giải rằng bất kỳ ai khi tham gia vào một đội nhóm nào đó đều có vai trò quan trọng như nhau. Nhưng nếu nói về thể thao thì hình như vai trò của tôi chỉ là "tấm nệm" cho kẻ KHÁC mà thôi.

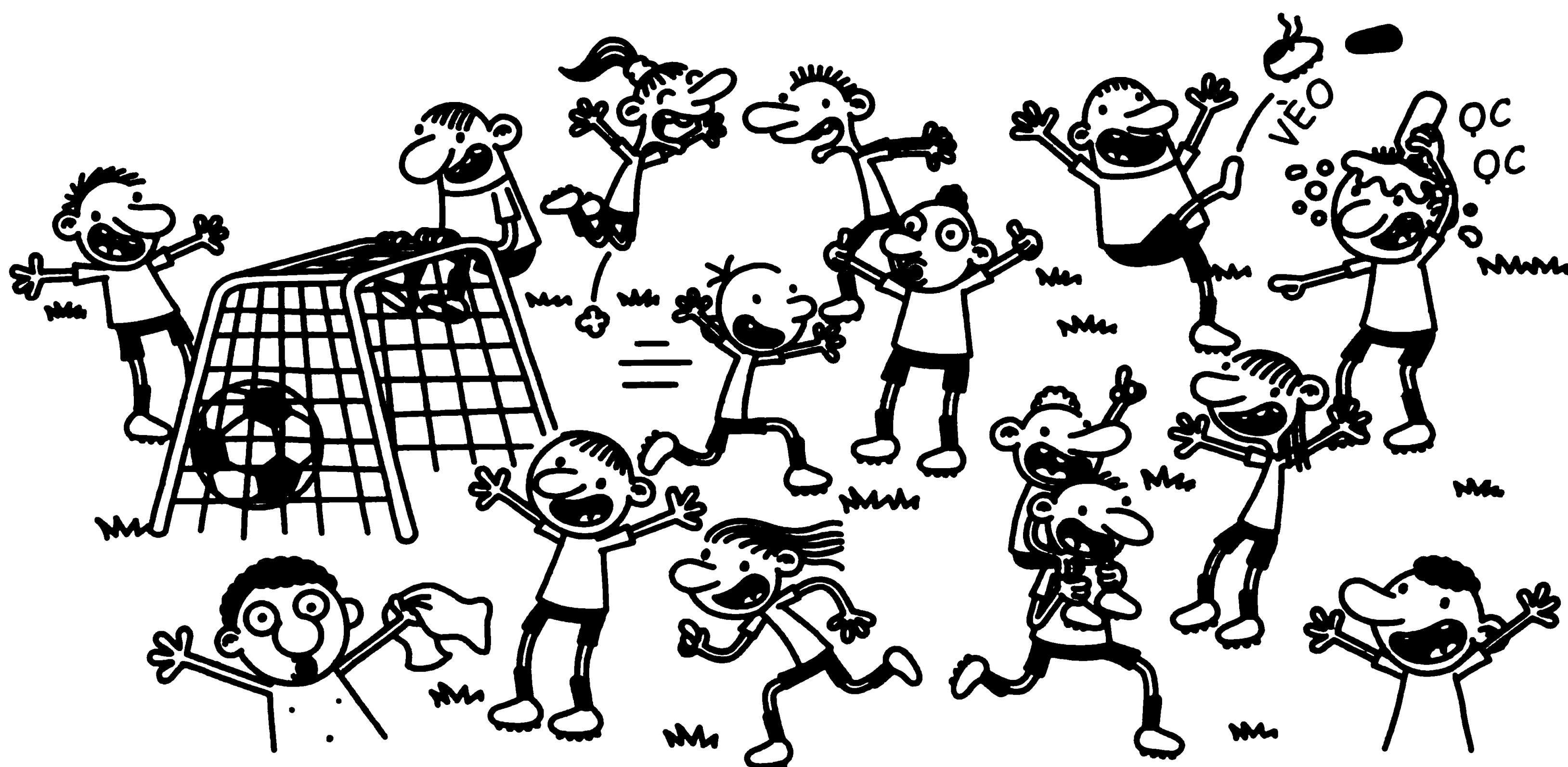

Cuộc đời tôi cho đến thời khắc này đã khá chắc chắn sẽ chẳng thể trở thành một vận động viên chuyên nghiệp được, hoặc cứ coi như tôi đã chính thức từ giã sự nghiệp thể thao rồi cũng không sao.

Khốn nỗi, tôi đã từng rất YÊU lĩnh vực này, nhưng đó là lúc còn đi nhà trẻ và ngày ấy, chơi thể thao vẫn vô cùng THÚ VỊ. Môn thể thao đầu tiên mà tôi tham gia là bóng đá. Hồi đó, tôi chẳng biết chút gì về luật, và những cầu thủ khác cũng không hơn gì nên cả đám cứ xông vào nhau thành một mớ loạn xì ngầu.

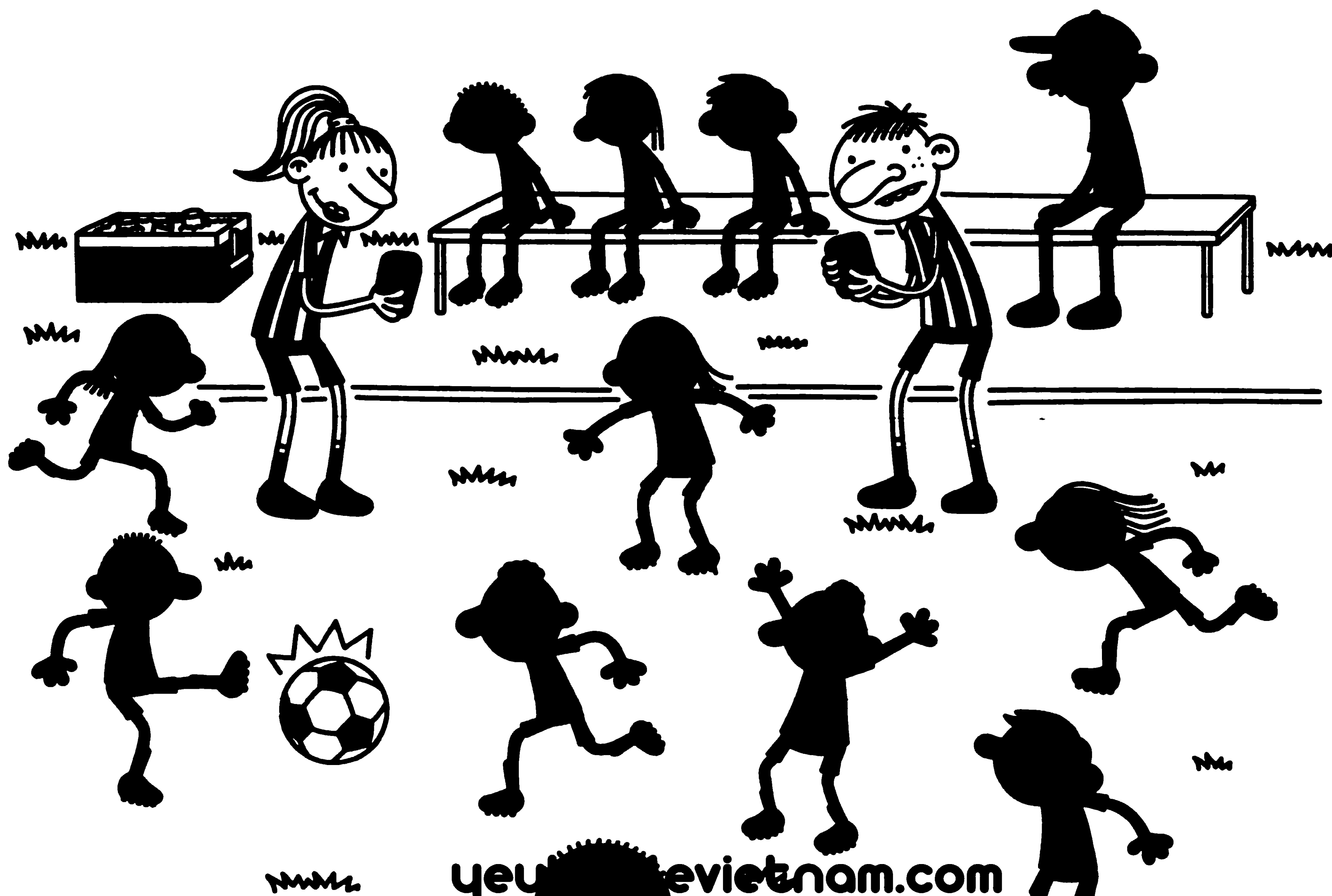
Hễ bóng lăn tới đâu là cả bọn nhao nhao tới đó. Cũng có lúc, bóng vô tình "lạc" khỏi đám đông lộn xộn rồi lăn vào gôn của một đội nào đó, thế là TẤT CẢ cùng hò reo ăn mừng.

Lúc đó làm gì có người ghi tỷ số nên chắc chỉ có Chúa mới biết bên nào thắng, bên nào thua. Hơn nữa, các bậc phụ huynh cũng chẳng mấy quan tâm bởi họ đều bận việc riêng cả.

Trọng tài thường là các anh chị học sinh trung học. Thực lòng mà nói thì các anh chị ấy cũng không quá quan tâm tới trận đấu của lũ nhóc chúng tôi.

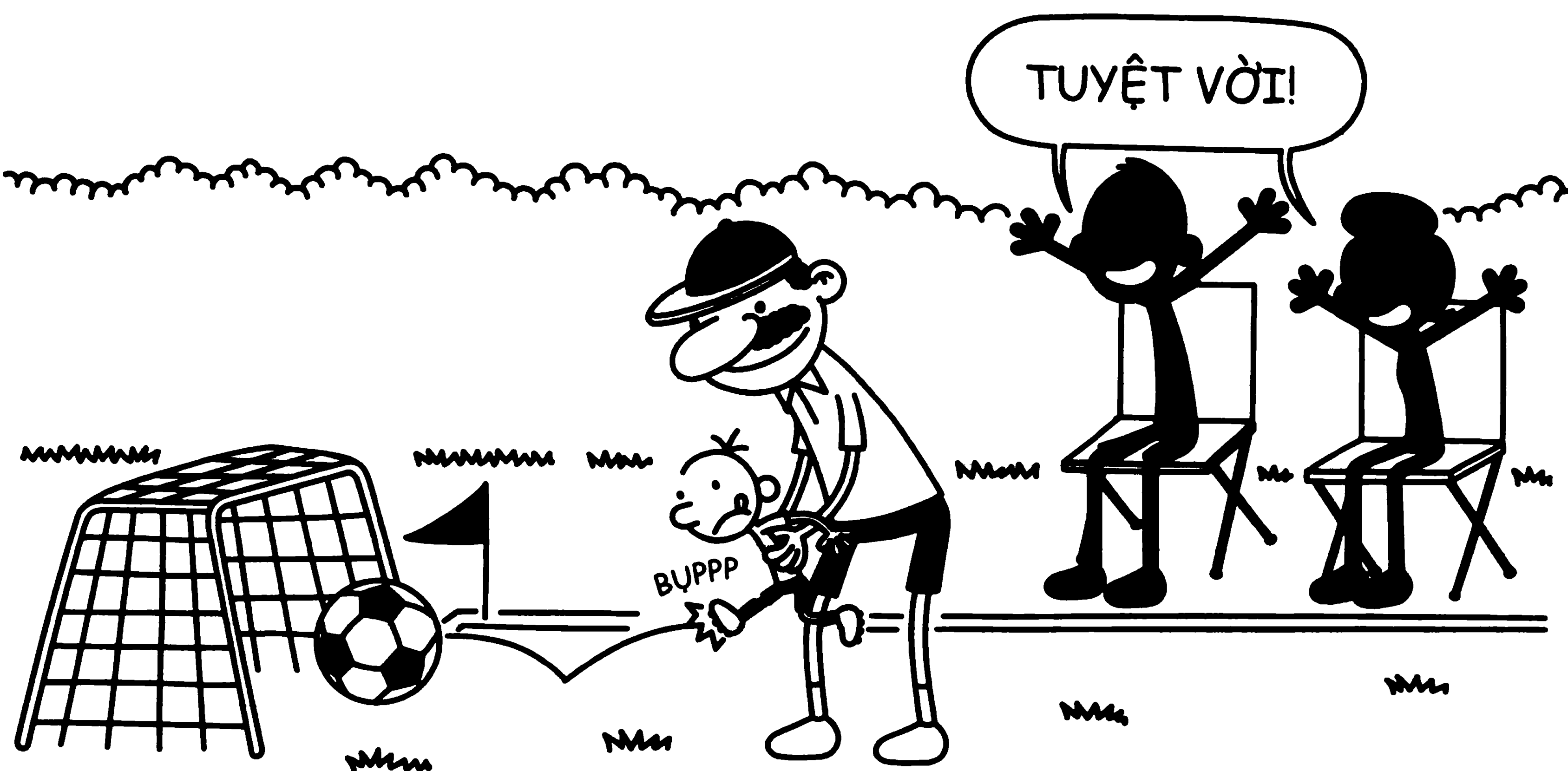
Quả đúng như vậy, trọng tài thậm chí còn chẳng thêm thời còi khi bóng lăn quá vạch. Thế nên hầu hết chúng tôi đều chơi nhầm sân đến phân nửa thời gian của trận đấu mà chẳng hề hay BIẾT.

Sau mỗi trận đấu, nhóm cầu thủ nhí chúng tôi luôn được chiêu đãi kem đá bào và đồ ăn vặt ở căng-tin. Đôi khi, chúng tôi còn chẳng muốn đợi đến HẾT thời gian diễn ra trận đấu để được ăn cho đã miệng ấy chứ.

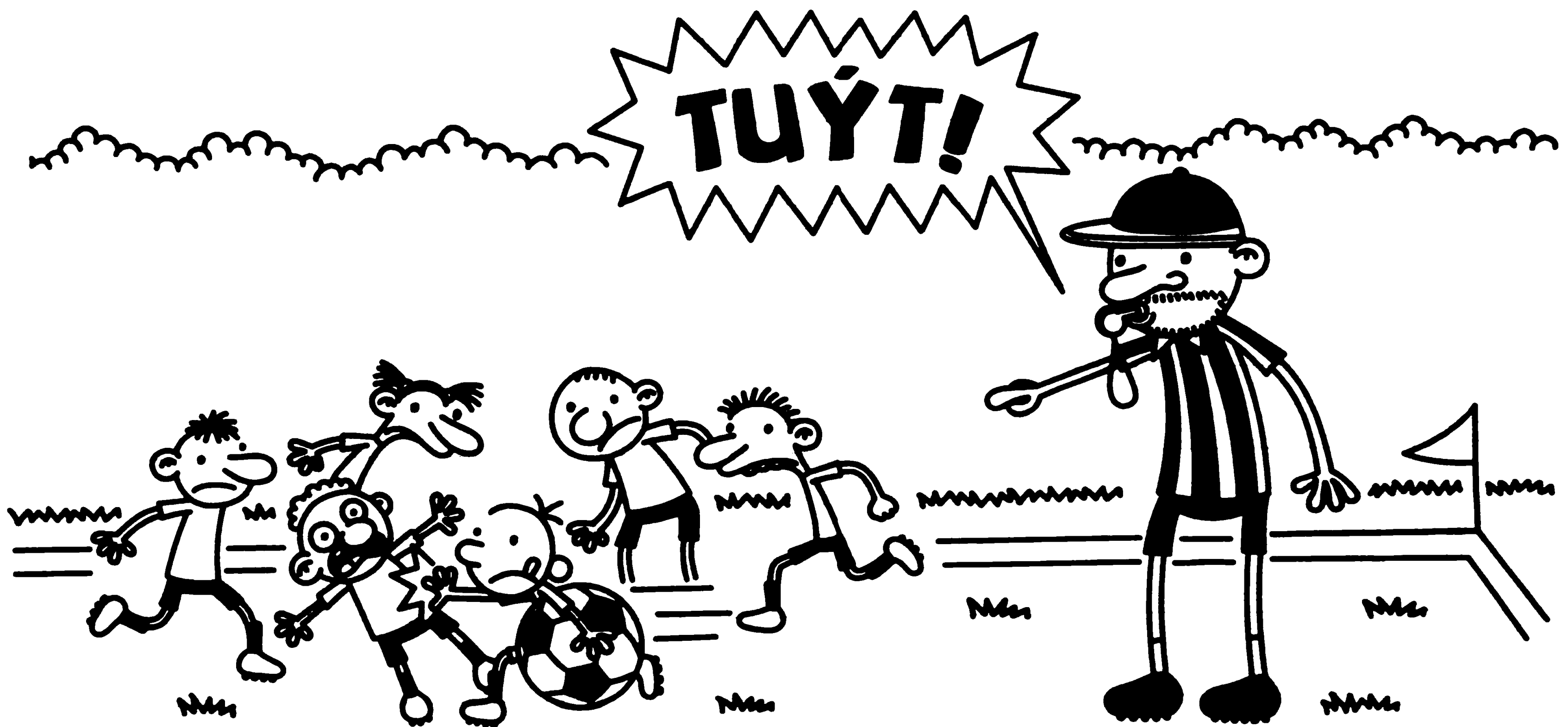
Hồi ấy, vị huấn luyện viên nào cũng đều thật tuyệt vời, họ đảm bảo tất cả mọi cầu thủ đều có cơ hội ghi bàn như nhau. Nhờ đó mà đứa nào đứa nấy đều tự hào về bản thân mình ghê gớm.

Chính vì thế mà tôi đã QUYẾT TÂM khi lớn lên nhất định phải trở thành một cầu thủ bóng đá chuyên nghiệp. Thậm chí, tôi còn giữ thẻ tân binh của mình gần như mọi toanh phòng trường hợp sau này nó sẽ vô cùng có giá.

Nhưng khi chúng tôi lên mẫu giáo lớn, mọi thứ đã hoàn toàn THAY ĐỔI. Các trọng tài lúc này bắt đầu dùng còi ra hiệu và cũng không còn để cả bọn thích gì làm nấy như một năm trước nữa.

Cả mùa thi đấu đó, tôi cứ hề chạm vào bóng là đều bị trọng tài tuýt còi. Vậy nên mỗi khi tham gia trận đấu, tôi đều đứng riêng một góc sân và cầu trời cho bóng đừng lăn về phía mình.

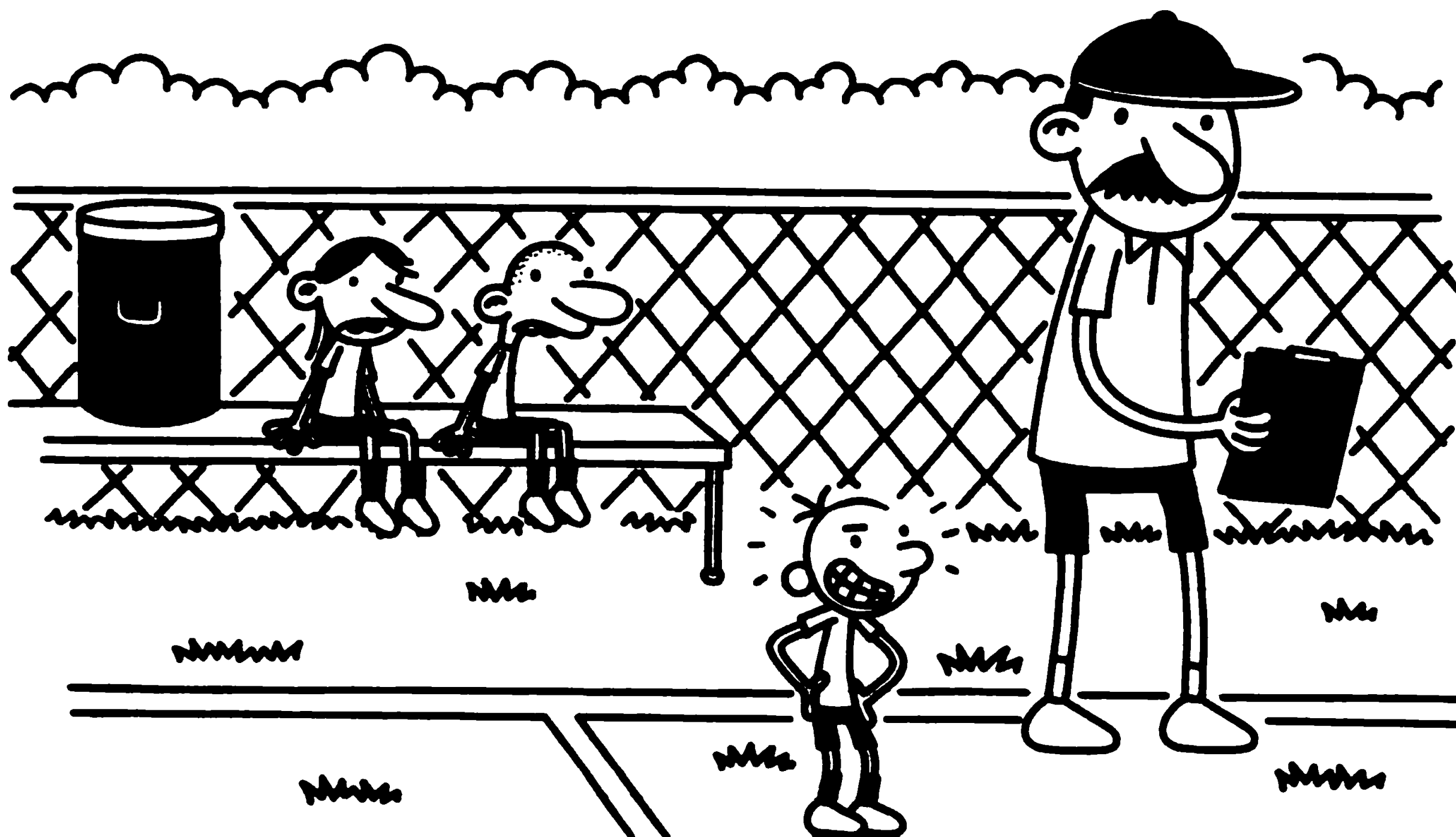

Dù gì thì hồi học mẫu giáo lớn, tôi cũng chẳng mấy khi được thi đấu. Huấn luyện viên chỉ cho phép những cầu thủ GIỎI vào sân, số còn lại như tôi thì đều phải mài đũng quần trên ghế dự bị.

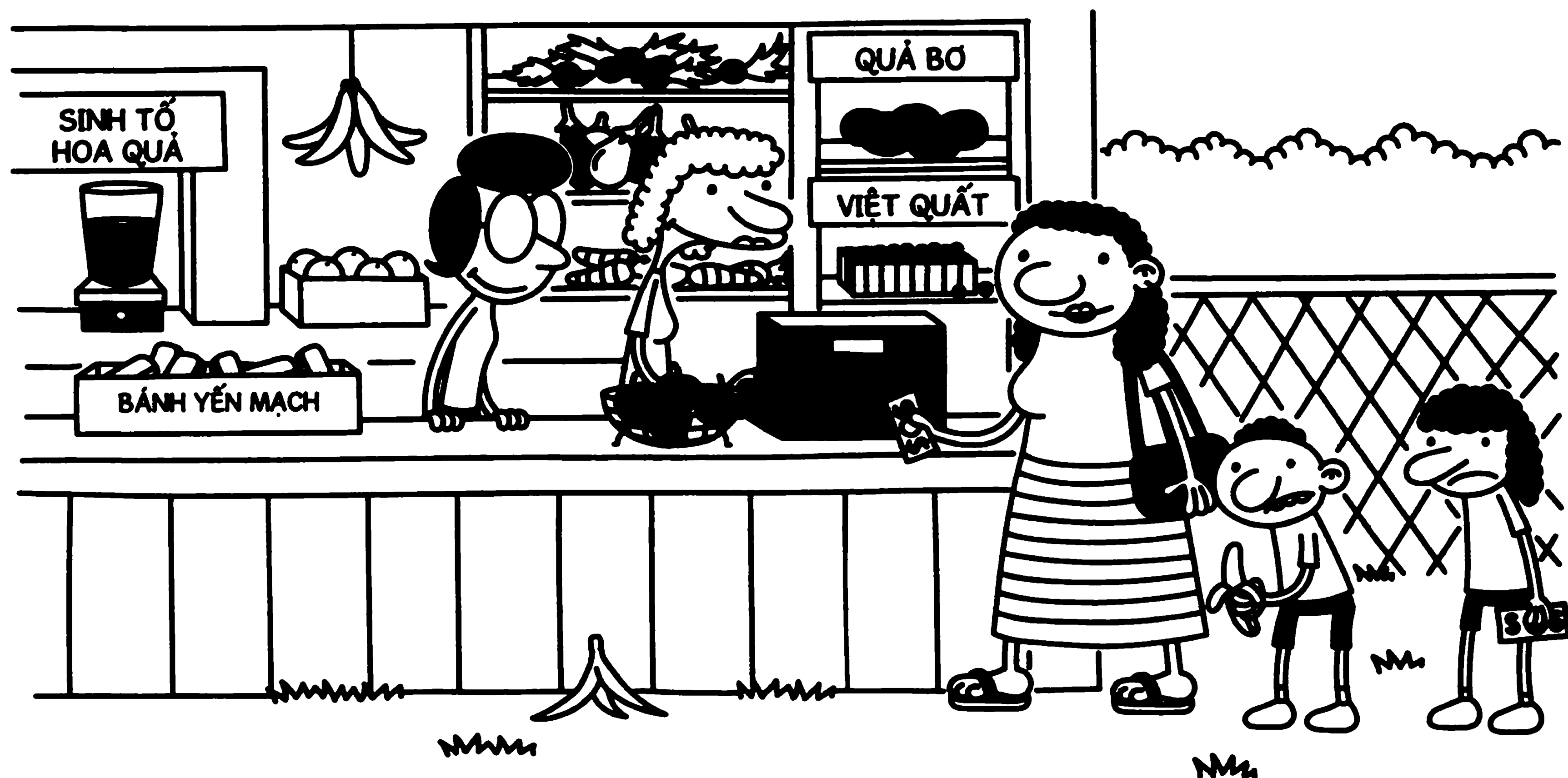
Mẹ nói rằng lý do tôi không được vào sân bởi vì tôi chính là “vũ khí bí mật” của huấn luyện viên. Vậy nên tôi sẽ phát huy tác dụng thực sự vào những thời điểm cực kỳ quan trọng.

Nhưng lúc đó tôi đâu có hiểu rằng mẹ nói vậy chỉ để con trai mình cảm thấy tự tin vào bản thân. Vậy là mỗi lần được huấn luyện viên CHO PHÉP vào thi đấu, tôi đều oai phong tiến vào sân như thể mình là một tài năng thực thụ.

Năm đó, ngay cả việc ăn nhẹ ở căng-tin cũng chẳng còn vui vẻ như trước nữa. Một số phụ huynh phàn nàn ở đây bán quá nhiều đồ ăn vặt, nên người ta đã thay kem đá bào và những món nhiều đường khác bằng những lựa chọn LẠNH MẠNH hơn.

Tuy nhiên, kinh phí chăm sóc mặt sân cỏ vốn được lấy từ doanh thu bán kem đá bào. Thế là năm đó, Ban quản lý chỉ có tiền cắt cỏ ba tuần một lần khiến tốc độ của các trận đấu kém hẳn đi.

Sau khi một đám con nít bị bỏ ve dốt do đá bóng trên lớp cỏ dày, người ta quyết định kết thúc sớm giải đấu, và đó cũng là tin tức tốt lành dành cho TÔI.

Tôi vẫn cảm thấy rất buồn vì không thể chơi giỏi bất cứ môn thể thao nào, còn bố thì luôn hy vọng con trai mình sẽ trở thành một siêu sao. Vậy là cứ mỗi lần đến thư viện, bố đều mượn về cả chồng sách liên quan đến thể thao.

Tôi dám cá có rất nhiều đứa thích mê thể loại sách này, nhưng cũng chắc chắn là BẢN THÂN MÌNH không hề nằm trong số đó.

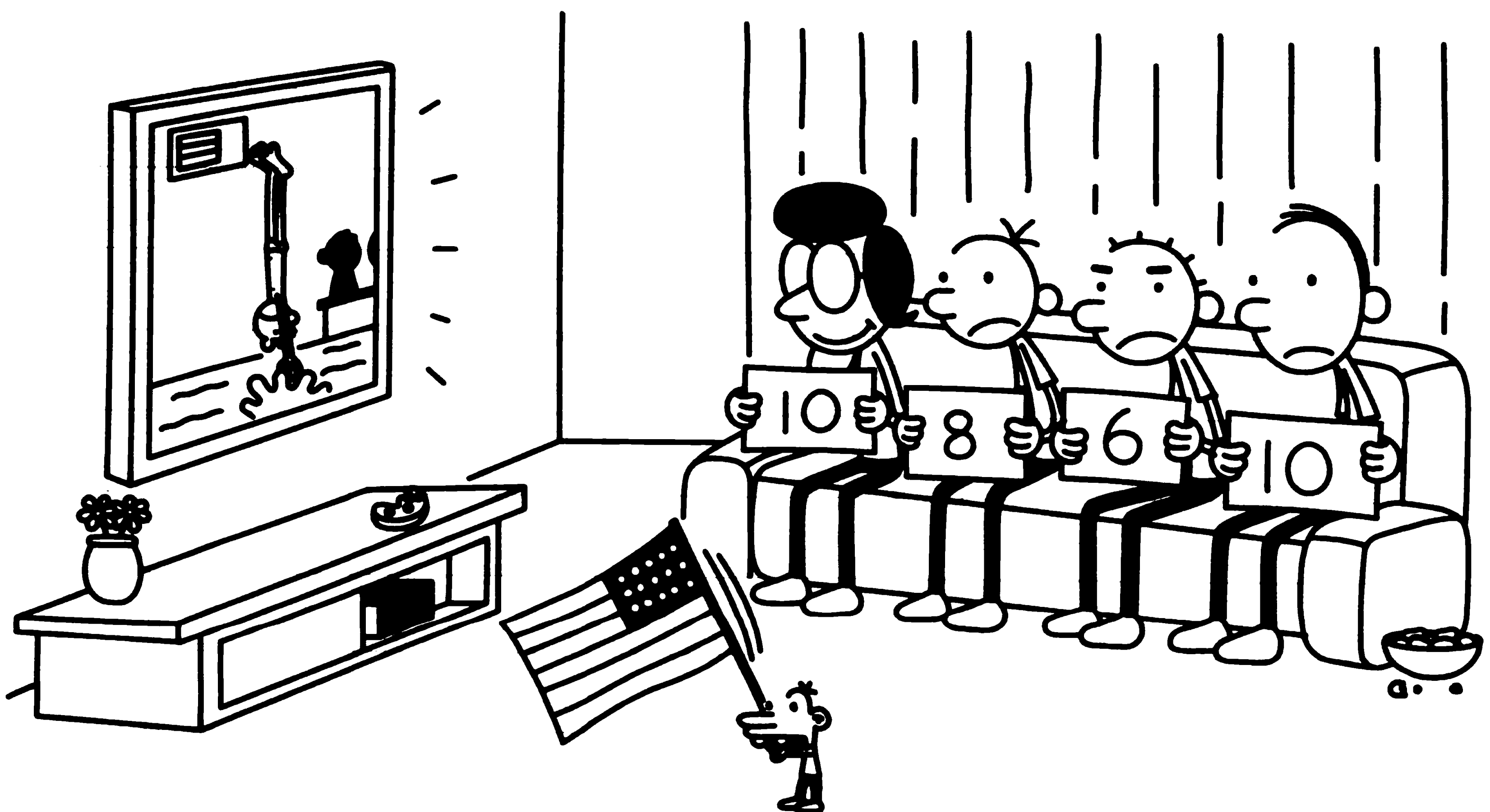

Nếu đến thư viện, bạn sẽ thấy vô vàn sách viết về những đứa trẻ làm nên điều kỳ diệu, hay dẫn dắt đồng đội giành thắng lợi vẻ vang. Tất nhiên, tôi chưa bao giờ trải qua những việc như vậy và chắc chắn trên đời này có cả tỷ đứa giống tôi.

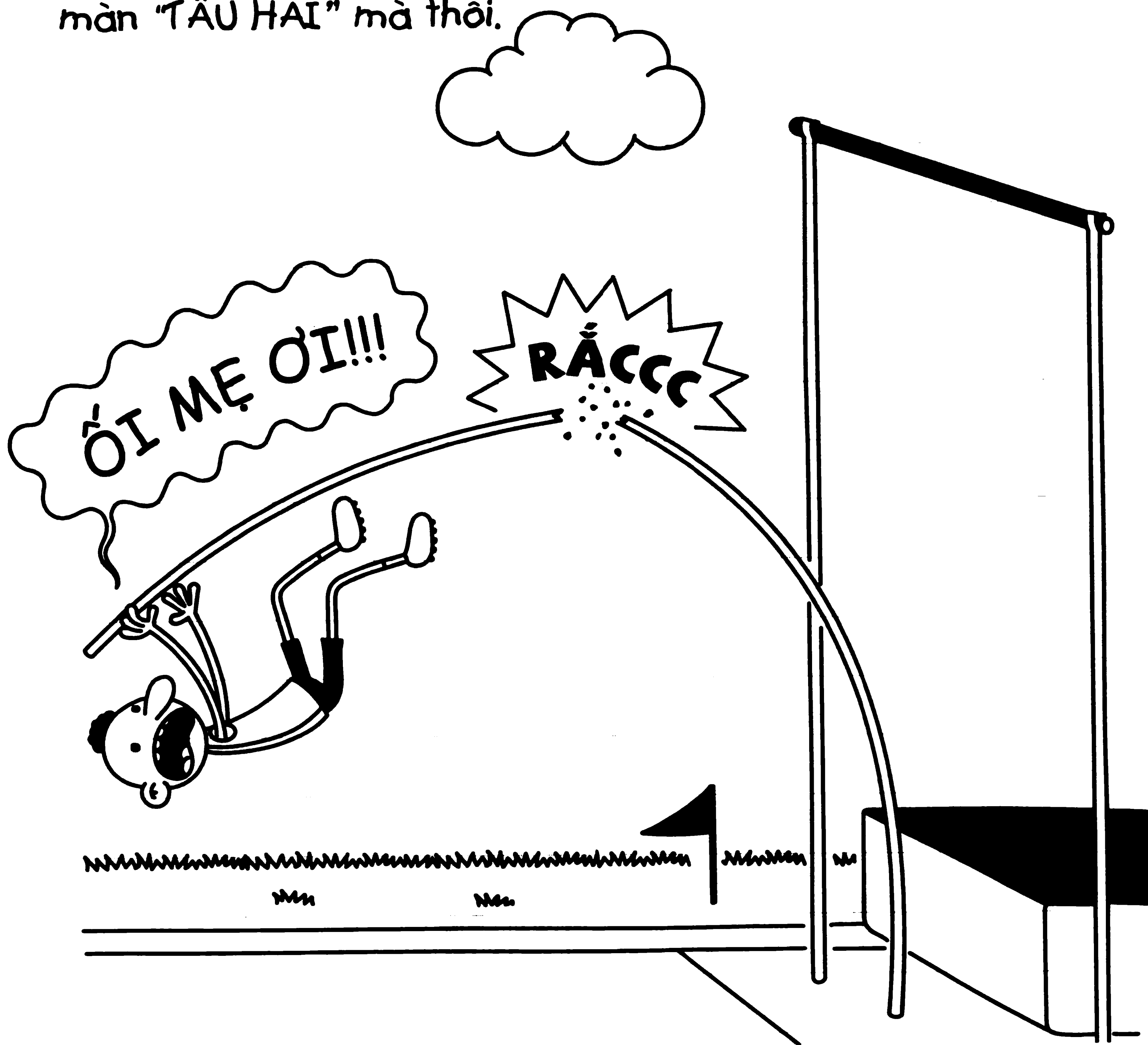
Điều đáng nói là ai đó nên viết sách về SỐ ĐÔNG
những đứa như tôi thì hơn.

Nói như vậy không có nghĩa là tôi bài xích thể thao. Tôi
vẫn yêu thích lĩnh vực này miễn sao bản thân mình
không phải là người CHƠI. Thực ra thì đợt hè vừa rồi,
tôi không hề bỏ lỡ bất cứ trận thi đấu Olympic nào
trên ti-vi.

Chính mẹ là người nêu ra ý tưởng yêu cầu cả nhà
cùng xem các chương trình thể thao. Mẹ bảo, thời nay
ai cũng mải mê trong thế giới riêng của mình, nhưng
thể thao là một trong số rất ít lĩnh vực có thể gắn kết
con người lại với nhau. Và theo tôi thì dù gắn kết được
một chút thời cũng đã thành công lắm rồi.

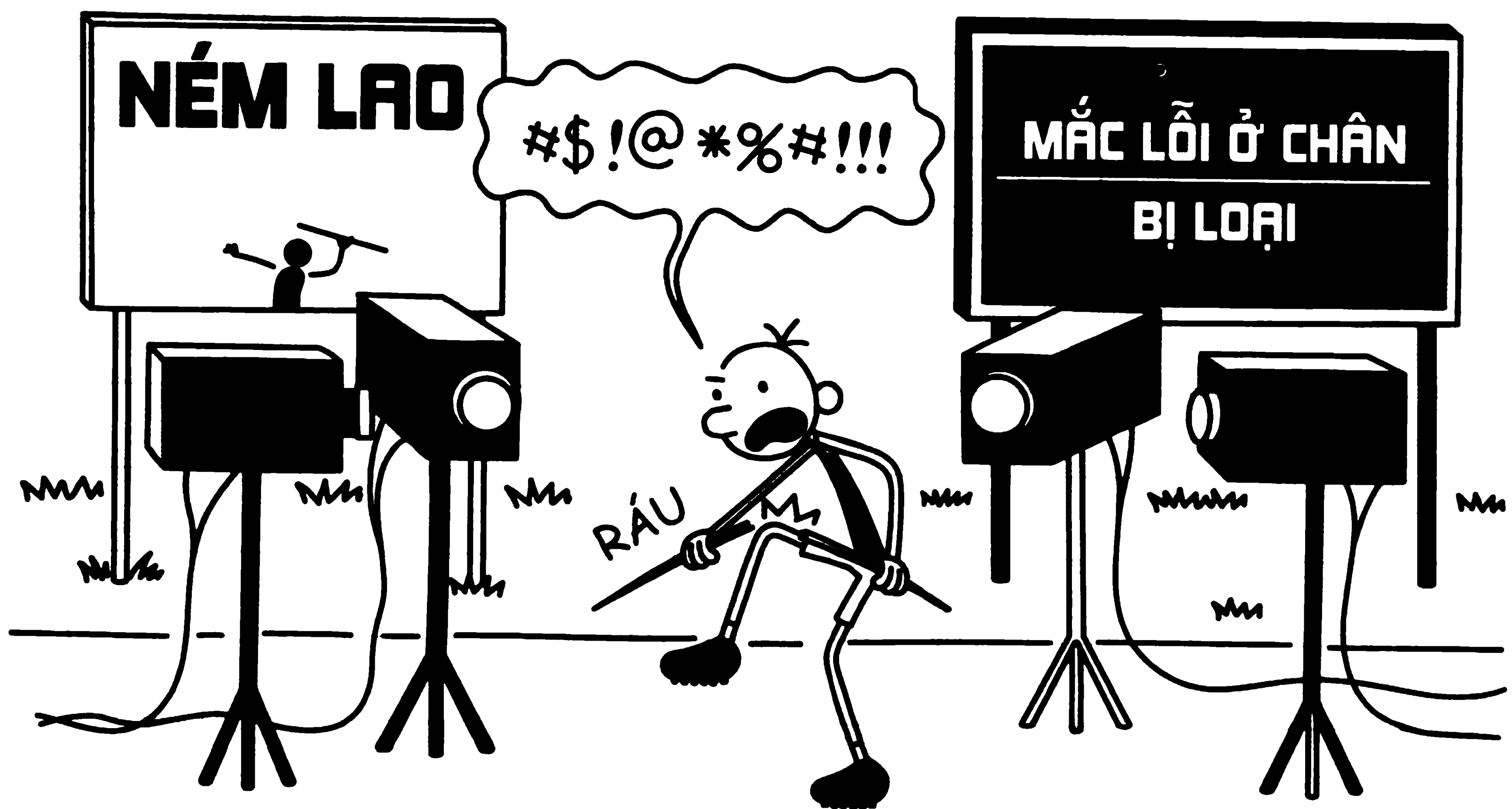

Mẹ nói rằng điều khiến mẹ thích Olympic chính là các môn thi đấu của nó thể hiện được giới hạn tuyệt vời của con người. Ngược lại, tôi thì chỉ khoái xem những màn "TẤU HÀI" mà thôi.

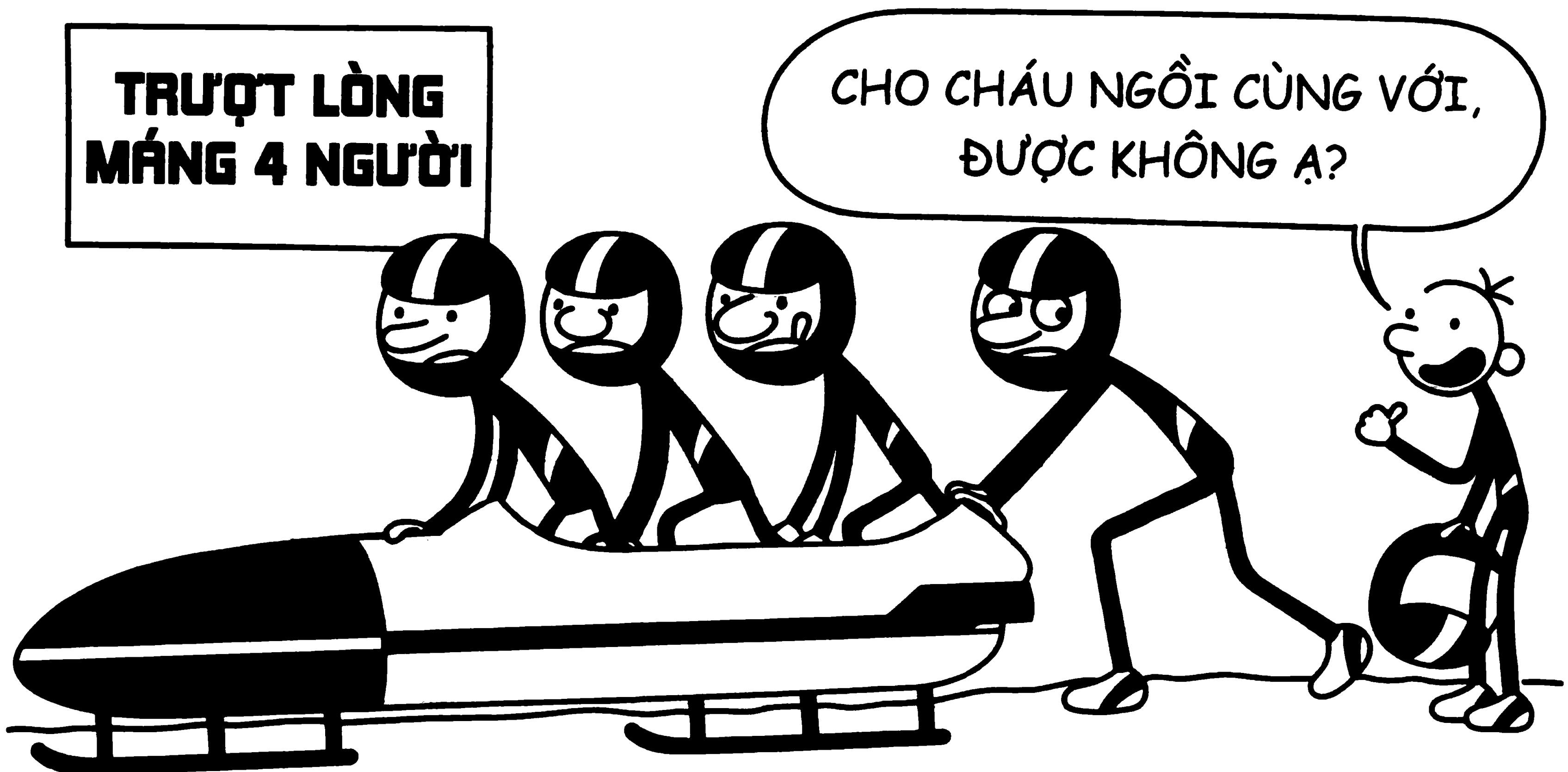

Tôi thích thú vì đó là tai nạn của một kẻ KHÁC chứ không phải MÌNH, bởi chắc chắn nếu biết có hàng triệu người đang theo dõi thì tôi sẽ bị mất bình tĩnh khủng khiếp. Hơn nữa, khi thi đấu ở Olympic, dù bạn có thất bại thì cũng vẫn phải cư xử sao cho lịch sự nhất.

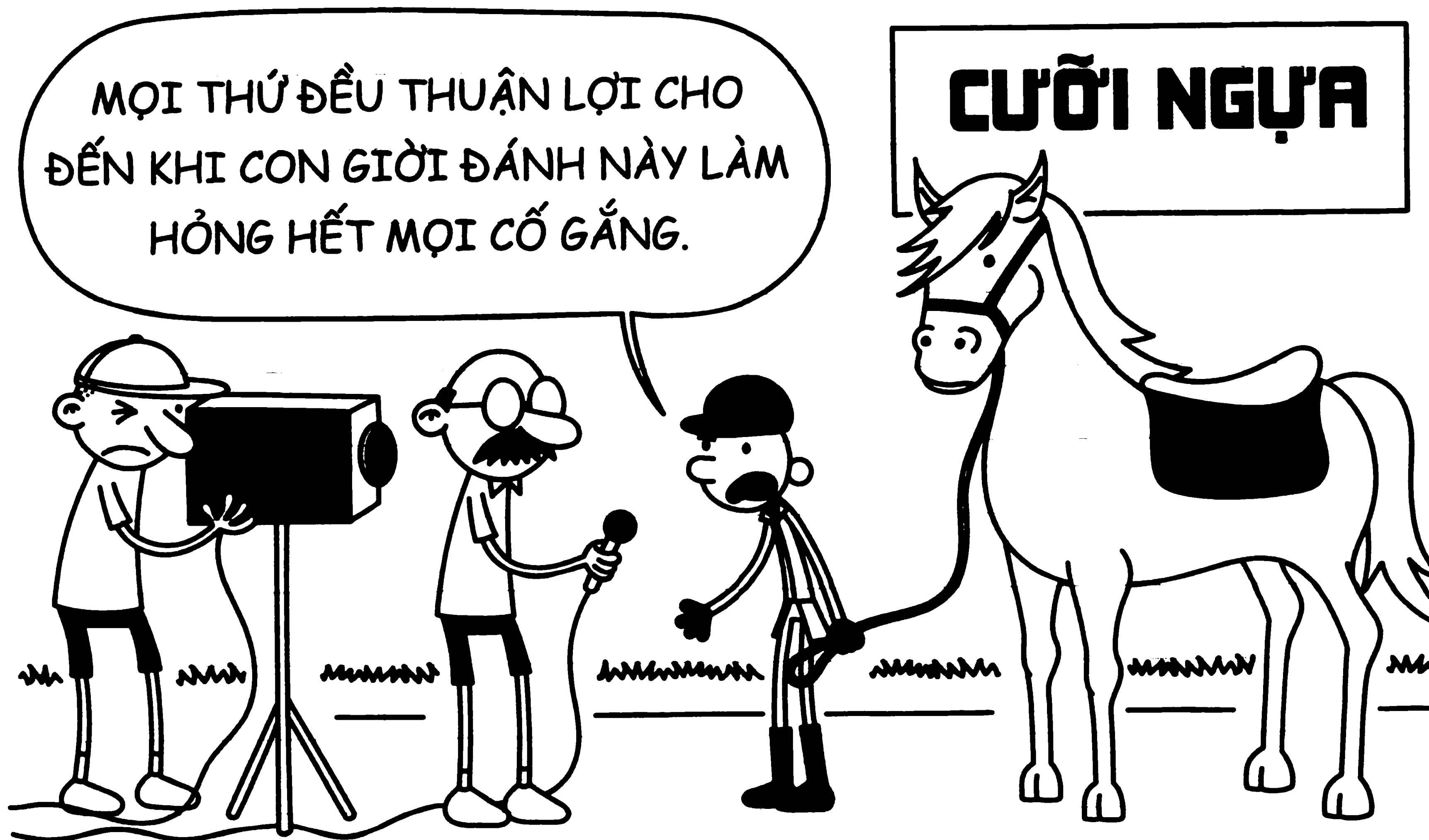
Tuy nhiên, nếu giả sử bạn mất bốn năm cuộc đời gian khổ tập luyện rồi bất ngờ mắc phải sai lầm rõ ràng, thì tôi chắc chắn bạn chẳng thể nào rặn ra nổi nụ cười trước ống kính máy quay.

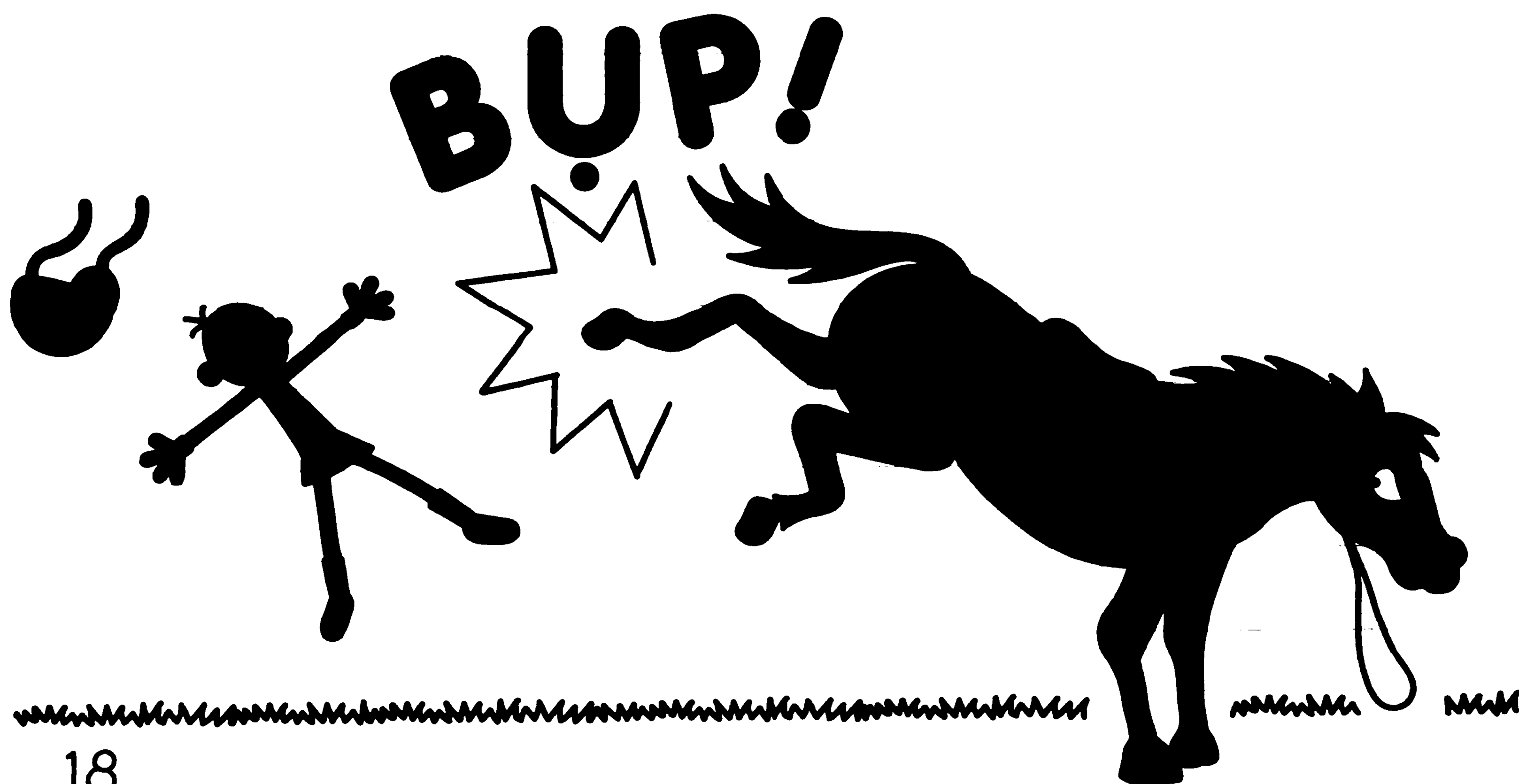
Vậy nên, tôi nhất định sẽ chọn môn thể thao ĐỒNG ĐỘI, vì nếu chẳng may bạn mắc lỗi thì người khác cũng khó mà biết được.

Giả sử nếu thi đấu ở Olympic, tôi sẽ tham gia các môn có liên quan đến NGỰA. Bởi nhờ xảy ra trục trặc nào đó thì ít ra còn có đối tượng để mà ĐỔ LỖI.

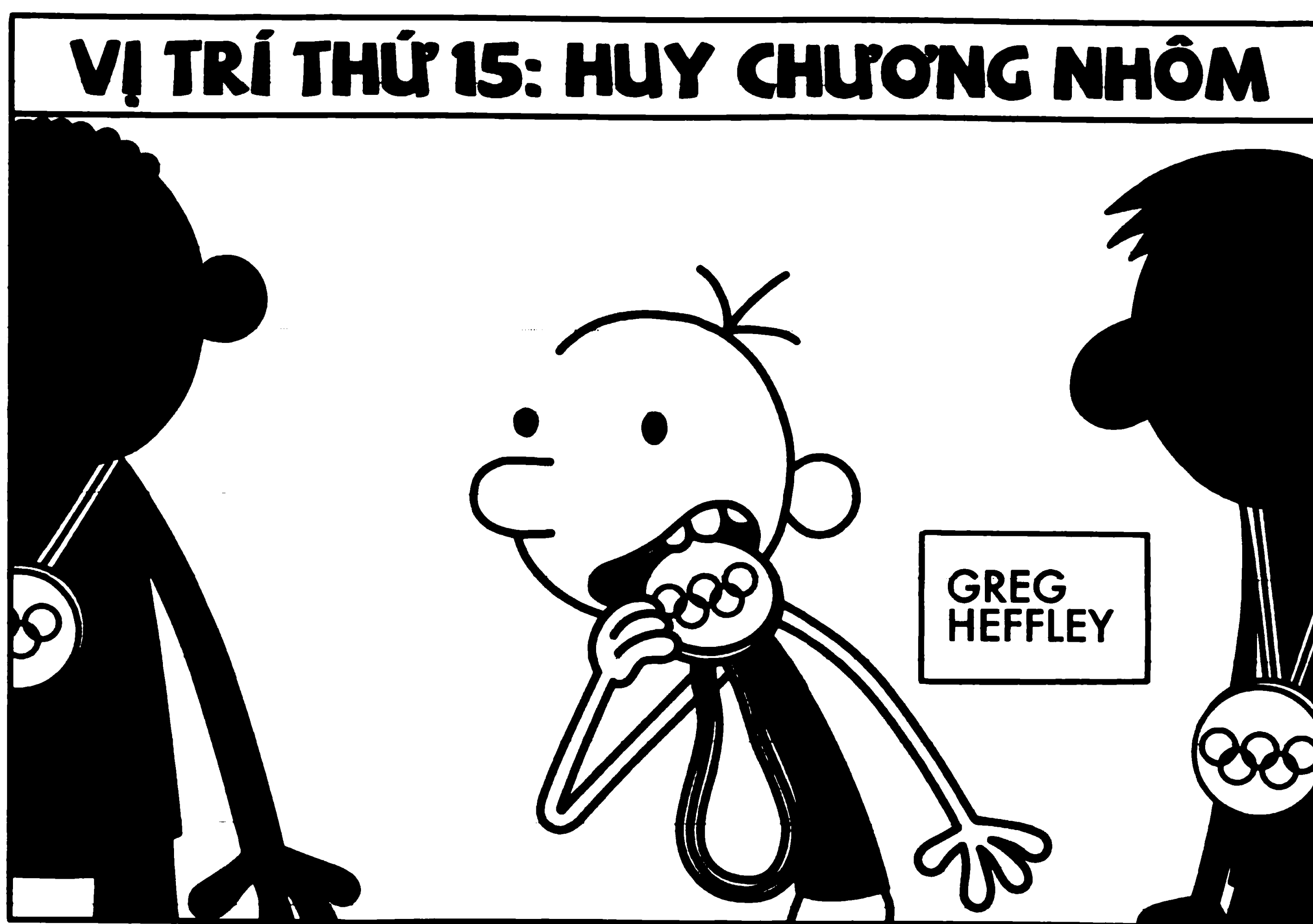

Nhưng nghĩ lại, có khi chính việc đổ lỗi đôi lúc lại là lý do khiến đám ngựa ấy cư xử không phải phép.

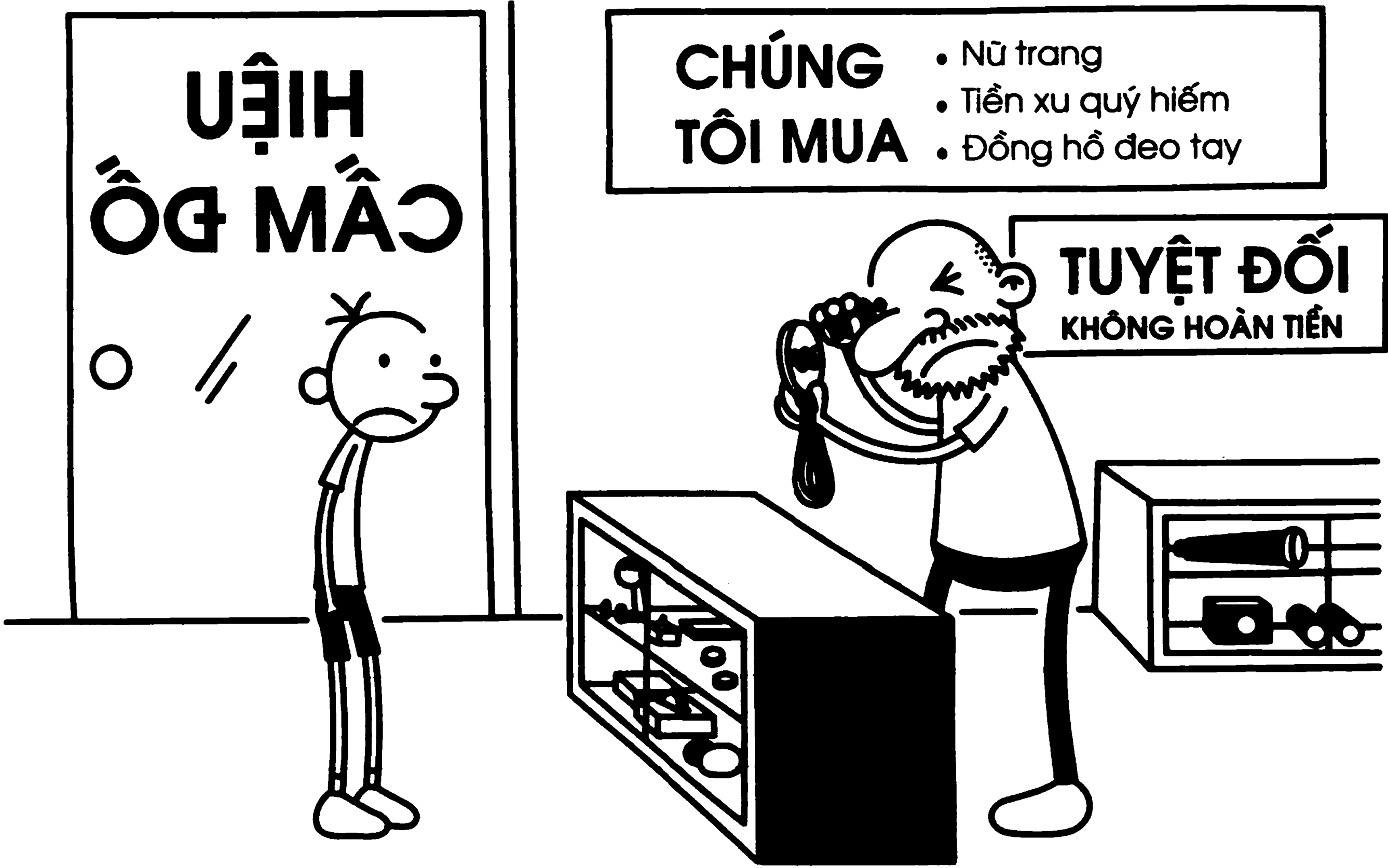
Mặc dù theo dõi rất nhiều thông tin về Olympic, nhưng tôi vẫn không thể hiểu được cách thức mọi thứ vận hành.

Điện hình là tại sao trong một cuộc thi, người ta chỉ trao huy chương cho ba vận động viên giành vị trí cao nhất. Theo tôi thì nên trao lần lượt để **TẤT CẢ** mọi người đều giành được giải thưởng sau khi ra về.

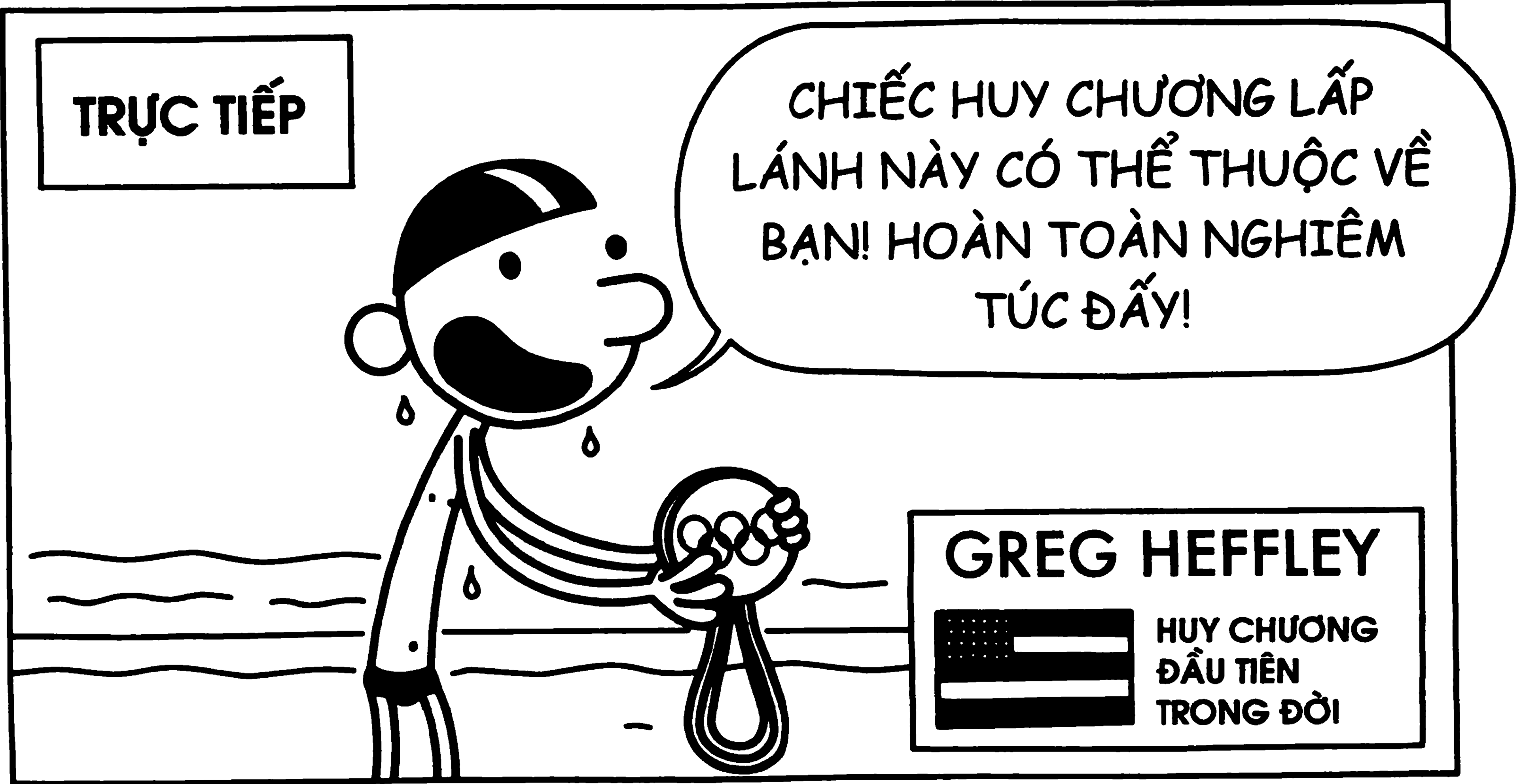

Hiện tại, người ta trao huy chương vàng cho người giành giải nhất, huy chương bạc cho người giải nhì và huy chương đồng cho người đoạt giải ba. Nhưng tôi cảm giác đang có khoảng cách khá lớn giữa người giành huy chương bạc với người giành huy chương đồng.

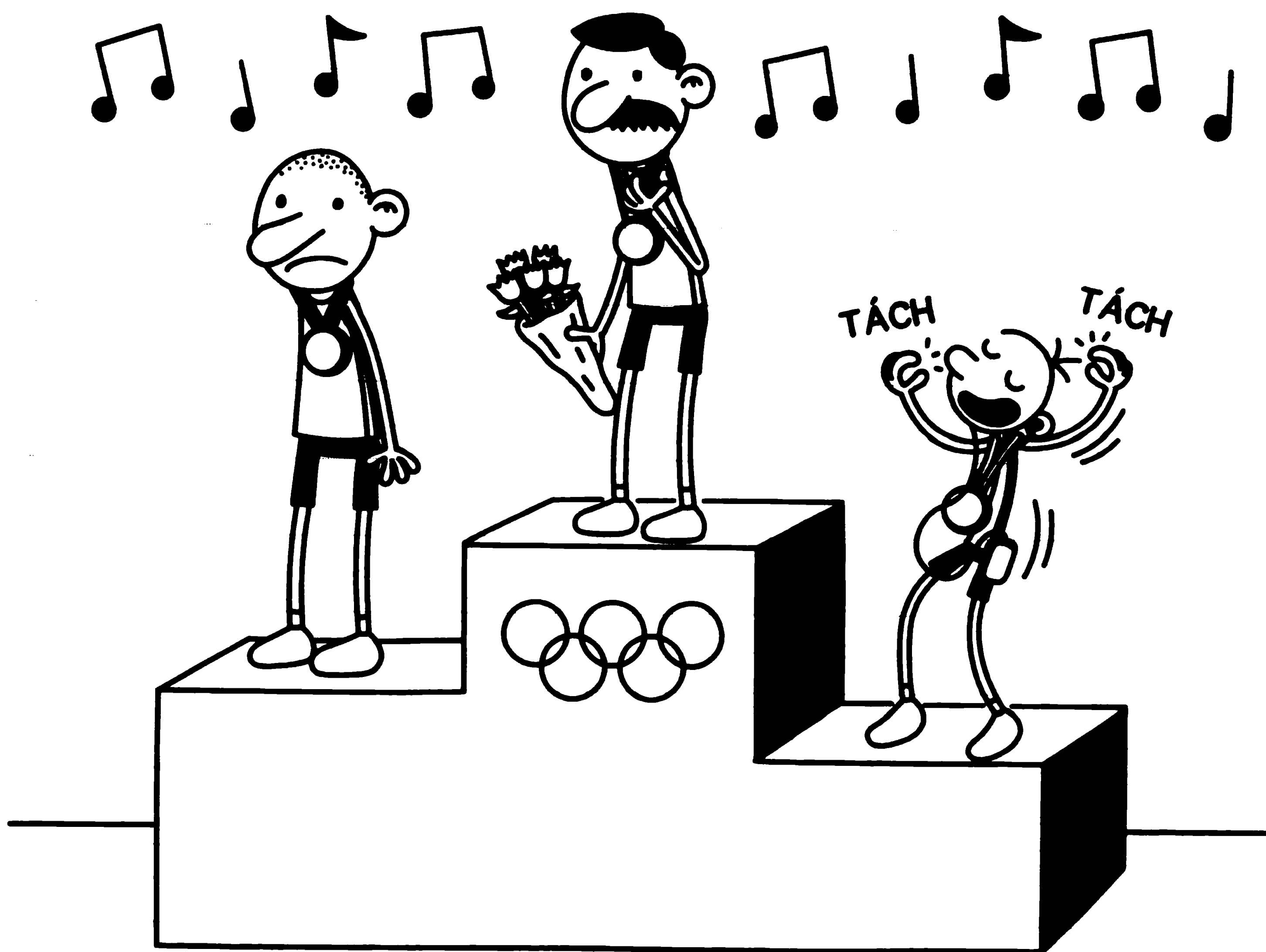
Ít ra huy chương vàng và bạc còn CÓ GIÁ trị, nhưng huy chương đồng thì may lắm mới có thể đổi được vài đô-la.

Theo tôi thì huy chương có giá trị cao nhất chính là ngay sau khi vừa GIÀNH ĐƯỢC. Vậy nên giả sử nếu đoạt giải, tôi sẽ tranh thủ tận dụng cơ hội đứng trước khán giả xem truyền hình để tìm người mua.

Trong lễ trao huy chương, người ta yêu cầu ba vận động viên có thứ hạng cao nhất đứng lên bục, bật quốc ca của nước có người giành huy chương vàng rồi bắt hai người còn lại đứng yên nghe. Vậy nếu giành huy chương bạc hoặc đồng, tôi sẽ cầm tai nghe để tha hồ "phiêu" với thứ nhạc mình thích.

Một trong những điều liên quan đến Olympic mà mẹ thích là người ta thường kể những câu chuyện về cuộc đời các vận động viên đến thi đấu. Một số câu chuyện thực sự có khả năng truyền cảm hứng, bởi vì đúng là có rất nhiều vận động viên đã vượt qua vô vàn thử thách mới giành được thành tích hiện tại.

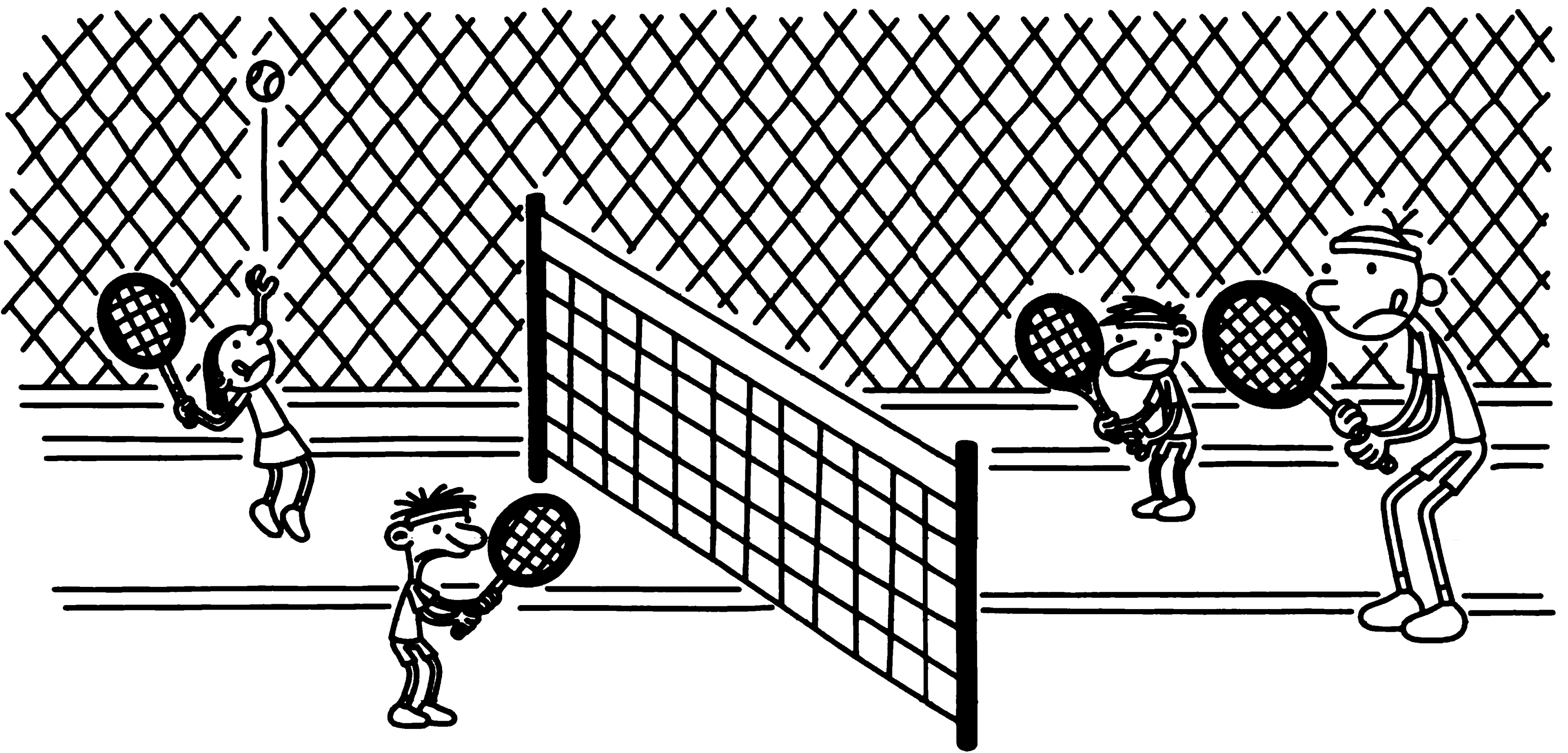
Nhưng nếu được tham dự Olympic, biết đâu câu chuyện của tôi sẽ chẳng có gì gọi là rung động lòng người.

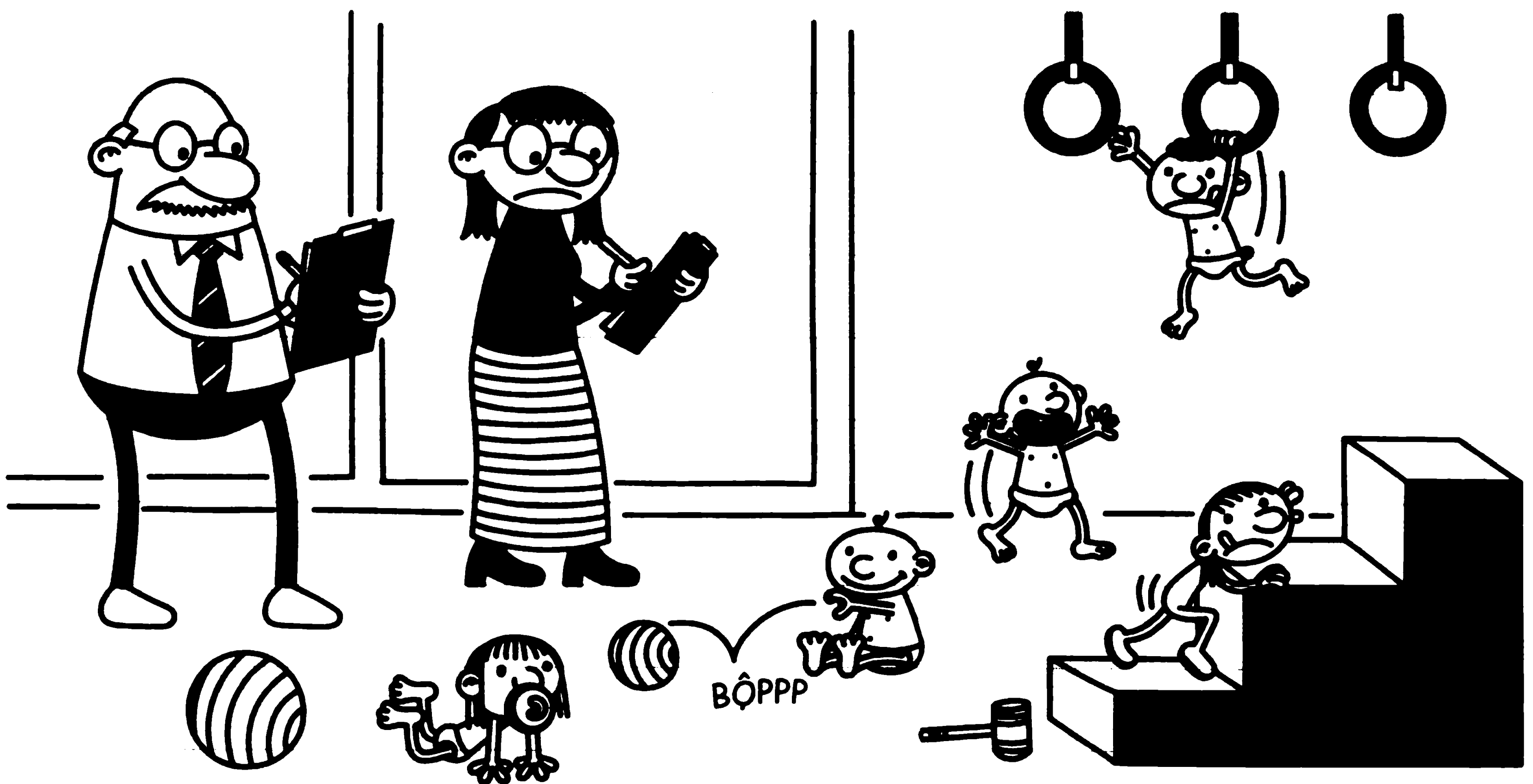
GREG HEFFLEY: CHƠI THỂ THAO VÌ BỐ MẸ ÉP BUỘC

Mẹ luôn nói với tôi rằng một ngày nào đó, tôi hoàn toàn có thể tham dự Thế vận hội, và tôi nên khởi động "Hành trình tới Olympic" ngay từ bây giờ. Nhưng phải nói chắc như đinh đóng cột rằng, với tôi, bây giờ đã là quá MUỘN mất rồi.

Ở hầu hết các môn thể thao, nếu muốn giỏi thì bạn phải luyện tập từ khi còn rất nhỏ. Vậy nên giả sử nếu có ý định rèn luyện nghiêm túc từ lúc này thì đảm bảo tôi sẽ phải luyện tập với đám con nít chỉ bằng nửa tuổi mình mà thôi.

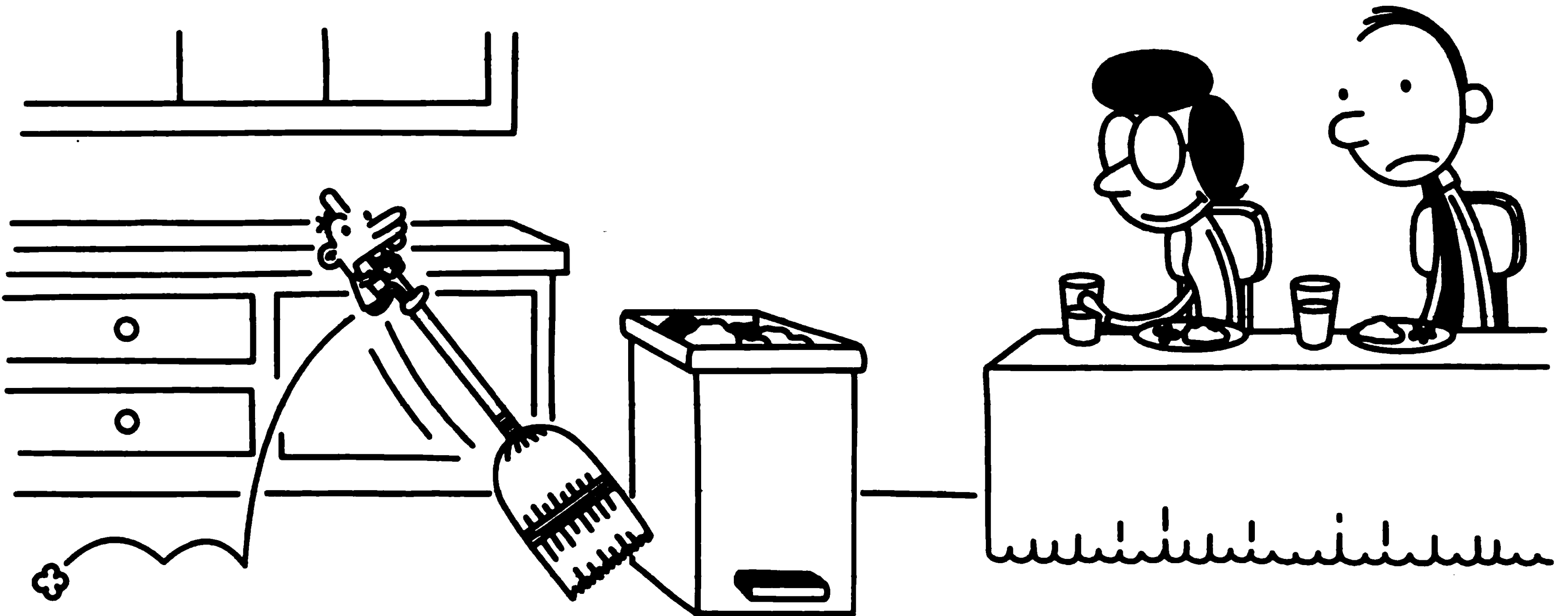

Nghe nói ở một số nước, người ta phát hiện ra những đứa trẻ có năng khiếu thể thao từ RẤT sớm. Sau đó, chúng ngay lập tức được gửi đến các học viện hàng đầu để rèn luyện không ngừng nghỉ.

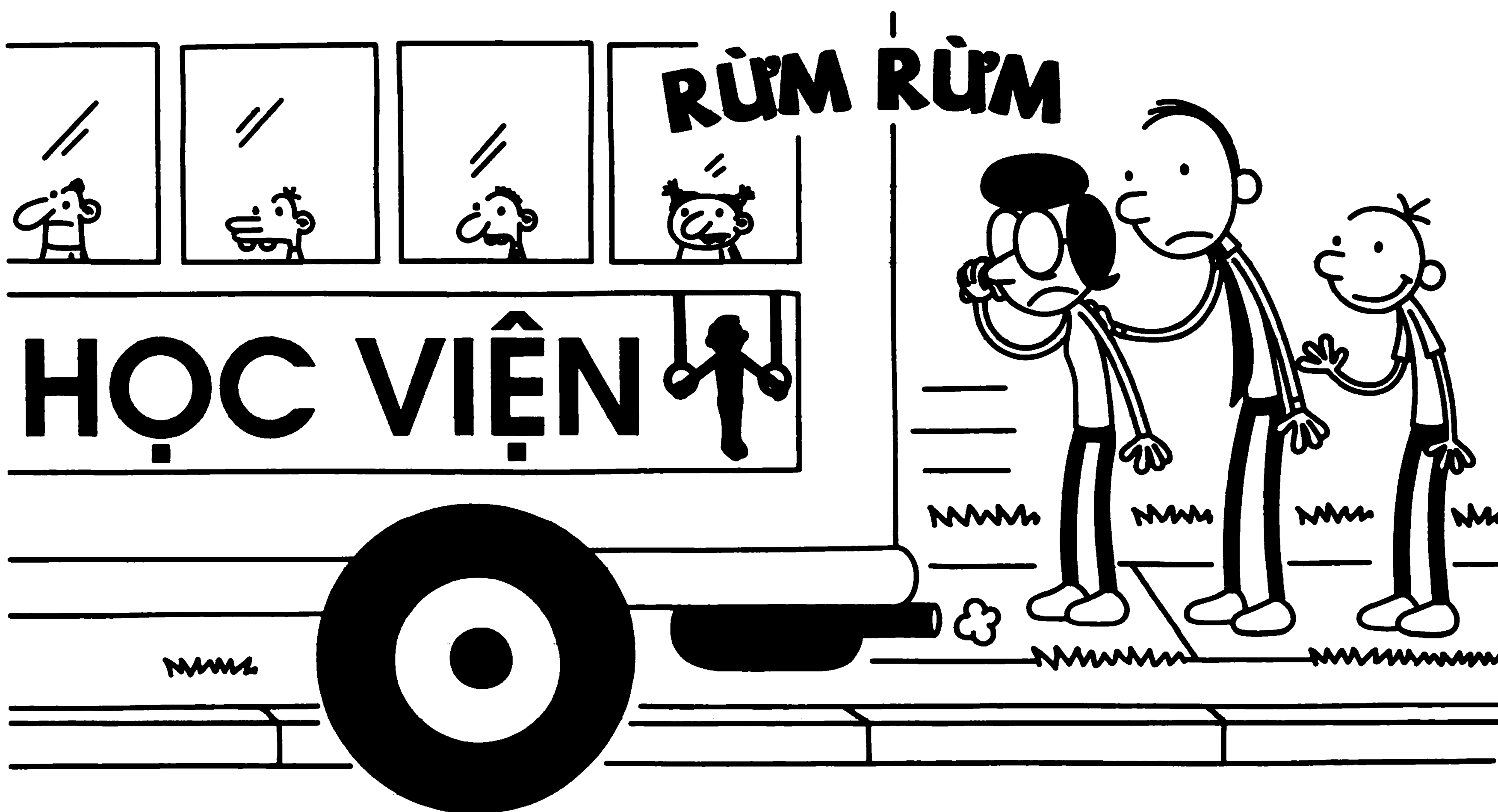

Tôi nghĩ mình không còn hy vọng được trở thành vận động viên Olympic nữa rồi, nhưng Manny, cậu em trai đang học mẫu giáo của tôi có lẽ vẫn còn chút cơ hội.

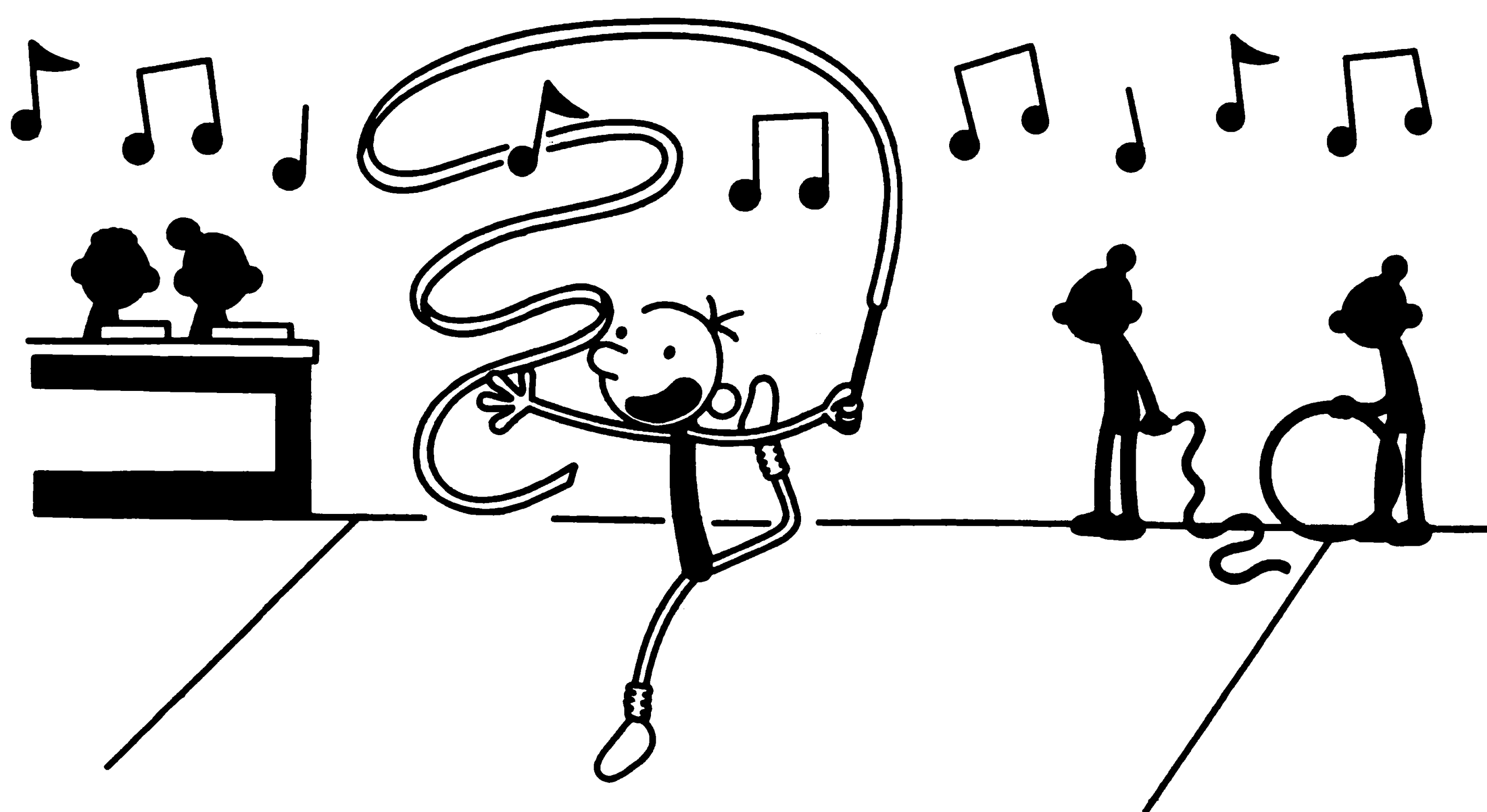
Dù không phải chuyên gia, song theo quan sát của
tôi thì trông nó có vẻ rất TIỀM NĂNG.

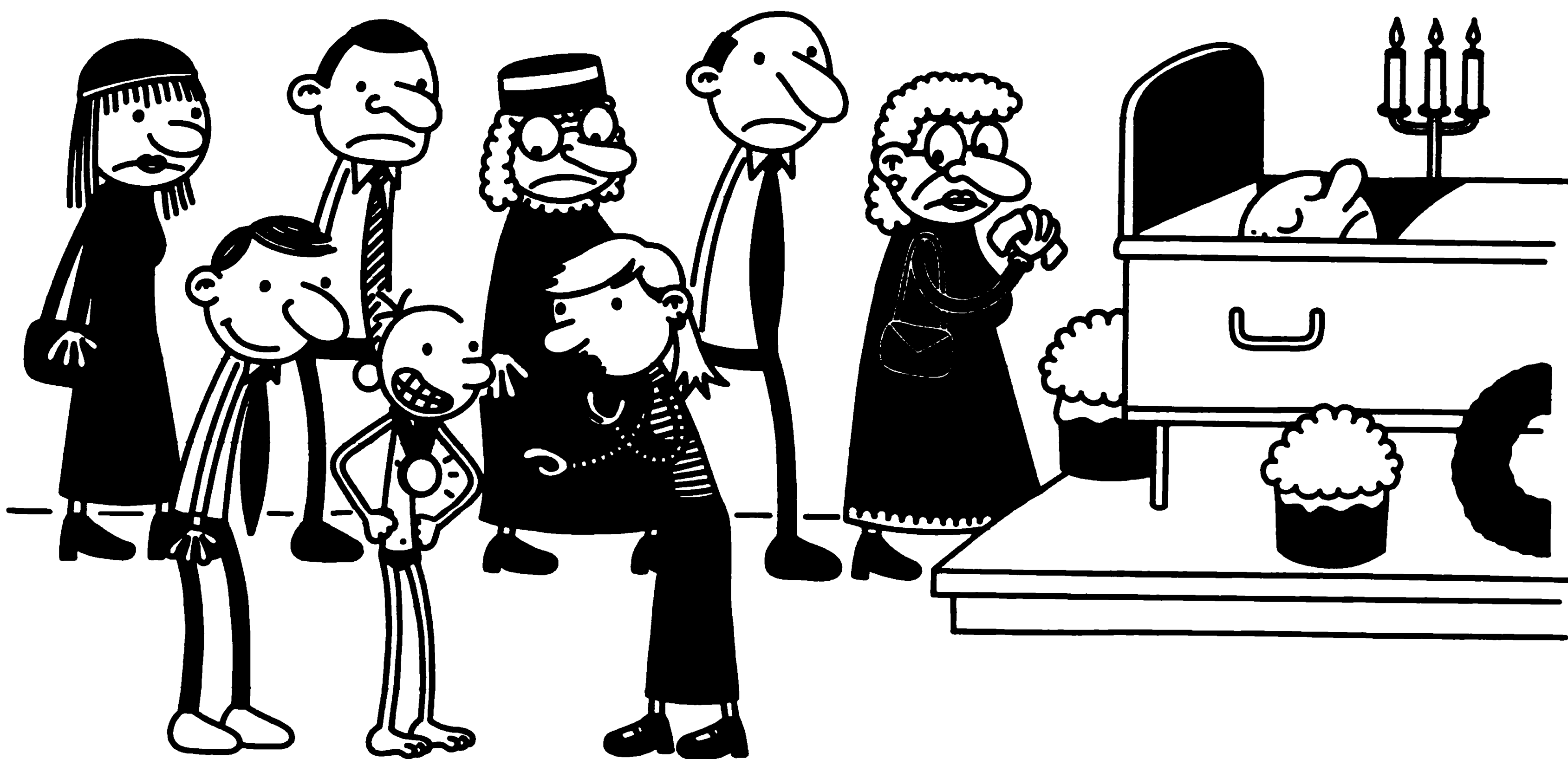
Thật lòng mà nói, tôi chẳng phiền nếu bố mẹ gửi
Manny đến một trong số những học viện thể thao
kia, bởi như vậy, tôi sẽ bớt được một đứa tranh giành
phòng tắm với mình.

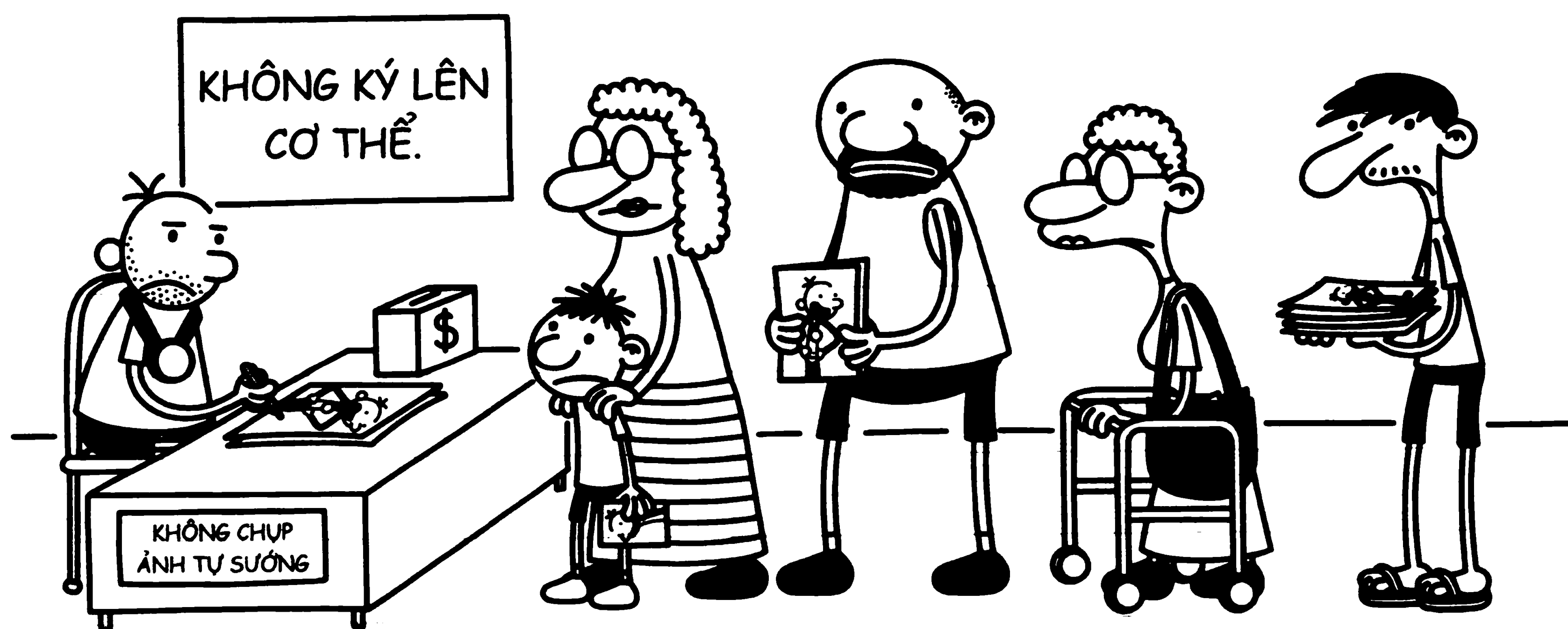
Nhưng xem ra, cũng có vài môn thể thao chấp nhận những người bắt đầu luyện tập muộn hơn một chút, nên có thể vẫn còn chút hy vọng cho những người như tôi. Được trở thành vận động viên đại diện cho một quốc gia thi đấu ở Olympic thì thật “ngầu” biết bao, dù là thi đấu ở bất cứ môn NÀO.

Còn nếu may mắn giành huy chương VÀNG, chắc chắn chẳng đời nào tôi THÁO nó xuống.

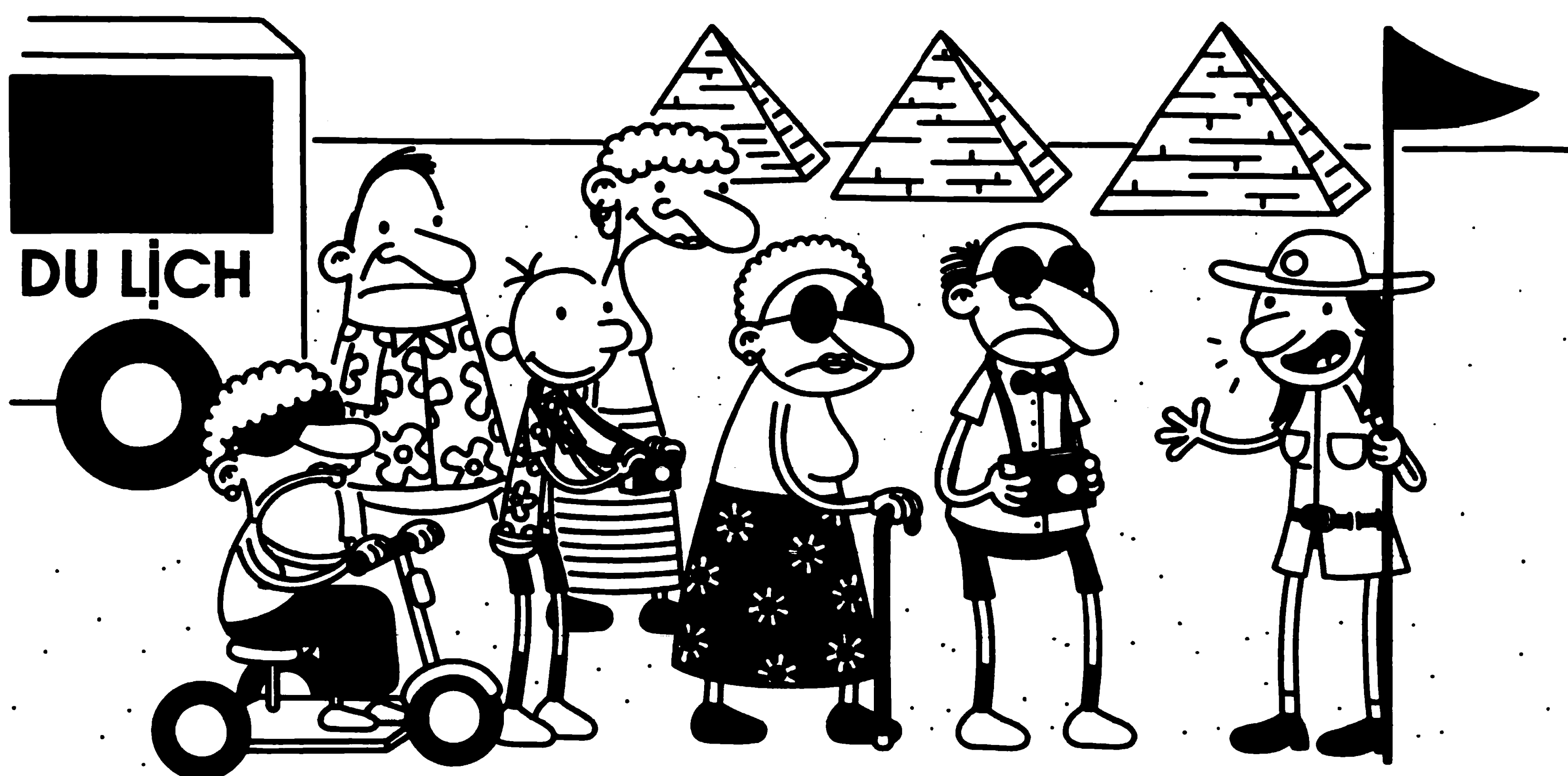
Nếu bạn giành được huy chương vàng thì coi như đã no ấm SUỐT ĐỜI. Bởi vì dù kỳ thi đấu Olympic đã qua nhưng bạn vẫn có thể kiếm được bộn tiền nhờ vào việc xuất hiện ở các sự kiện và ký tặng người hâm mộ.

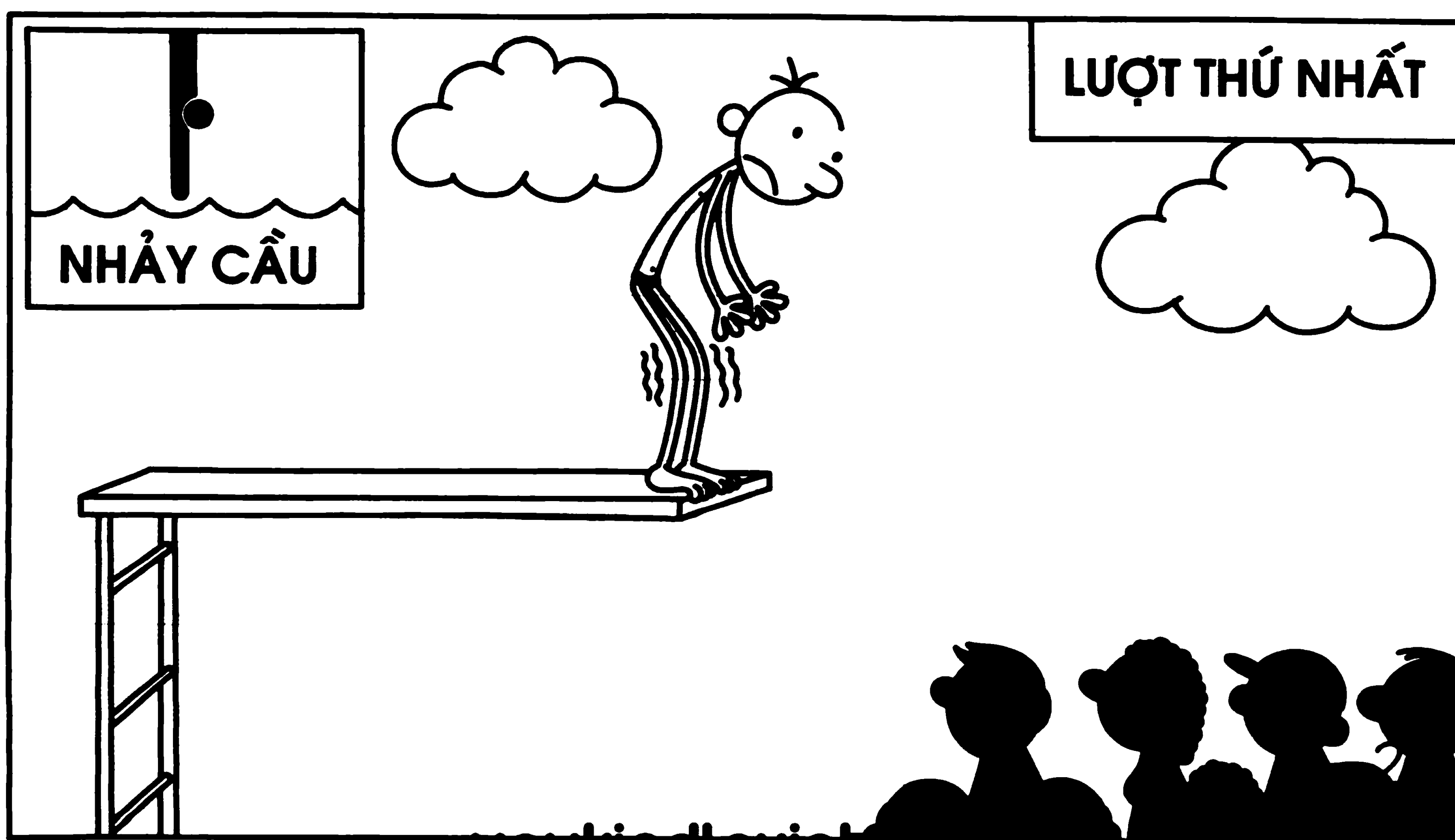
Và tiền chủ yếu sẽ kiếm được từ hoạt động quảng cáo trên truyền hình. Tôi sẽ nhận quảng cáo MỌI THỨ miễn sao được trả phí xứng đáng.

Điều tuyệt vời nhất khi trở thành vận động viên là có thể được nghỉ hưu SỚM. Đó sẽ là điều lý tưởng dành cho một người như tôi, bởi tôi luôn muốn dành nhiều thời gian đến thăm những nơi và những thứ mình thích.

Nên từ bây giờ, tôi chả dại gì mà tuyên bố từ già thể thao bởi ai mà nói trước được tương lai? Biết đâu tôi sẽ trở thành người mà bất cứ ai nhìn vào cũng phải ngưỡng mộ.

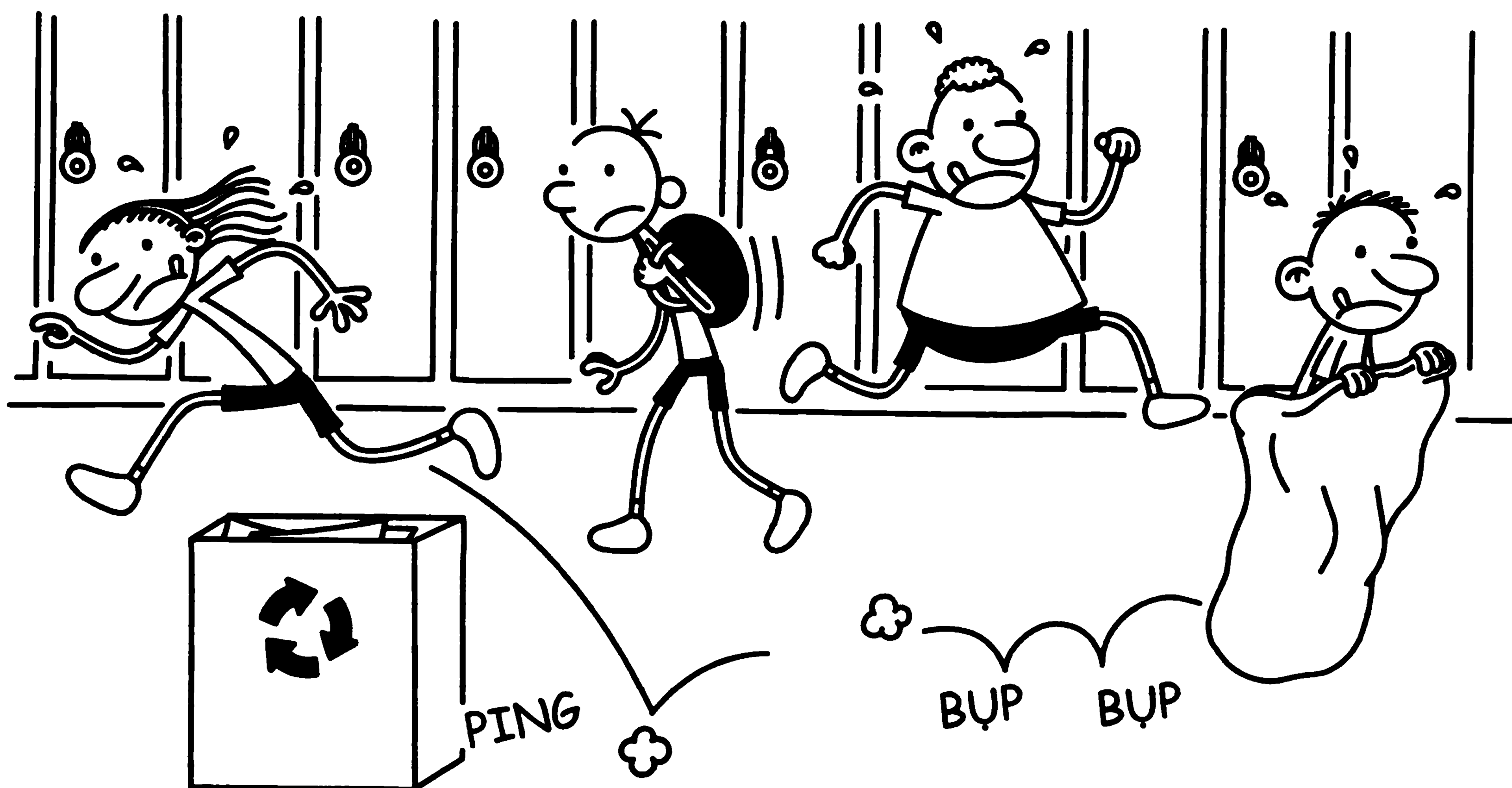
Thứ Ba

Thì ra, tôi có cơ hội chứng tỏ bản thân sớm hơn mình NGHĨ. Khi trở lại trường sau kỳ nghỉ hè, dọc các hành lang đều xuất hiện những tấm áp-phích thông báo về Ngày hội thể thao.

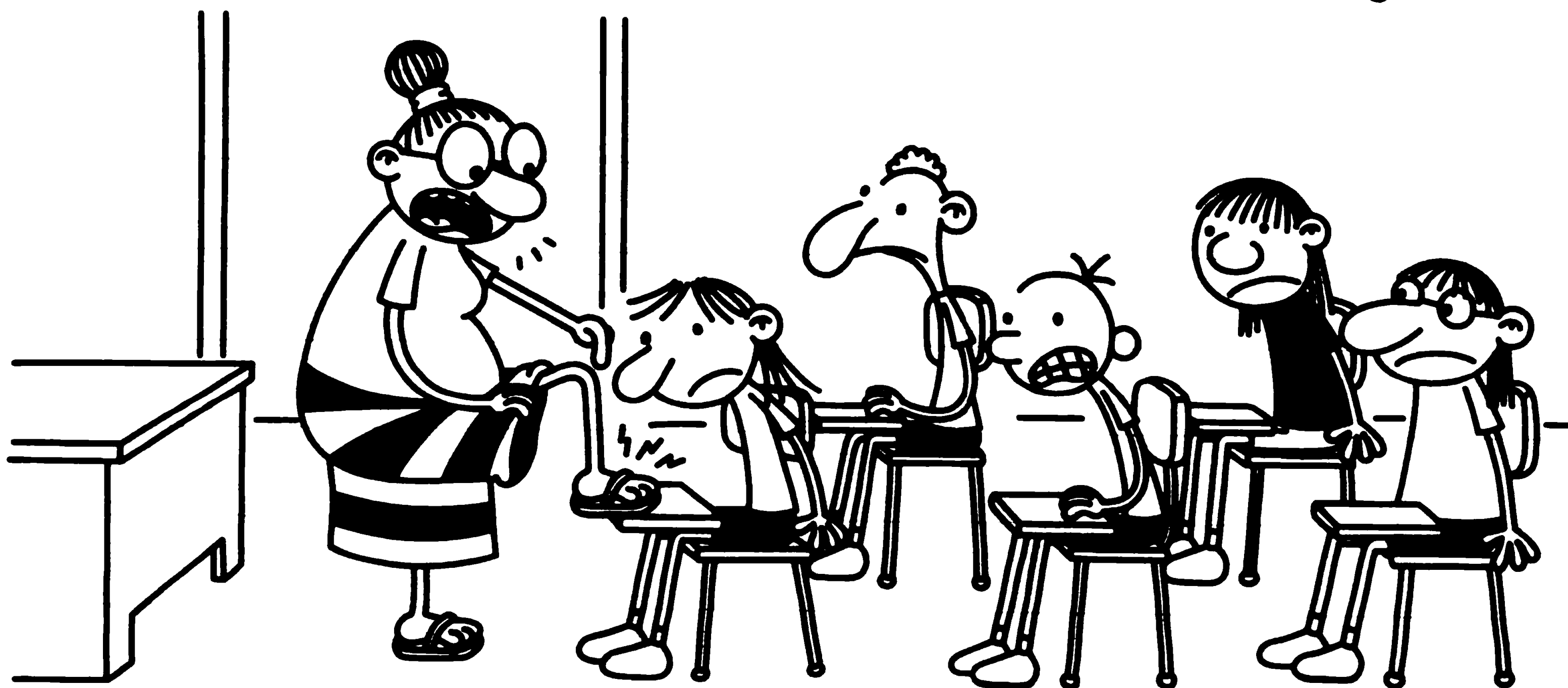

Cứ bốn năm một lần, trường cấp Hai của tôi lại tổ chức Ngày hội thể thao. Lần gần đây nhất là khi Rodrick bằng tuổi tôi bây giờ. Tôi nhớ hồi ấy anh ta vô cùng háo hức chờ đợi ngày này, bởi vì lớp giành chiến thắng sẽ được đãi một bữa kem miễn phí vào giờ ăn trưa.

Chà, năm nay phần thưởng còn lớn hơn nữa. Lớp nào giành chức vô địch sẽ được nghỉ học trọn vẹn một ngày. Vậy nên tất cả các học sinh đều hùng hục khí thế và khao khát CHIẾN THẮNG.

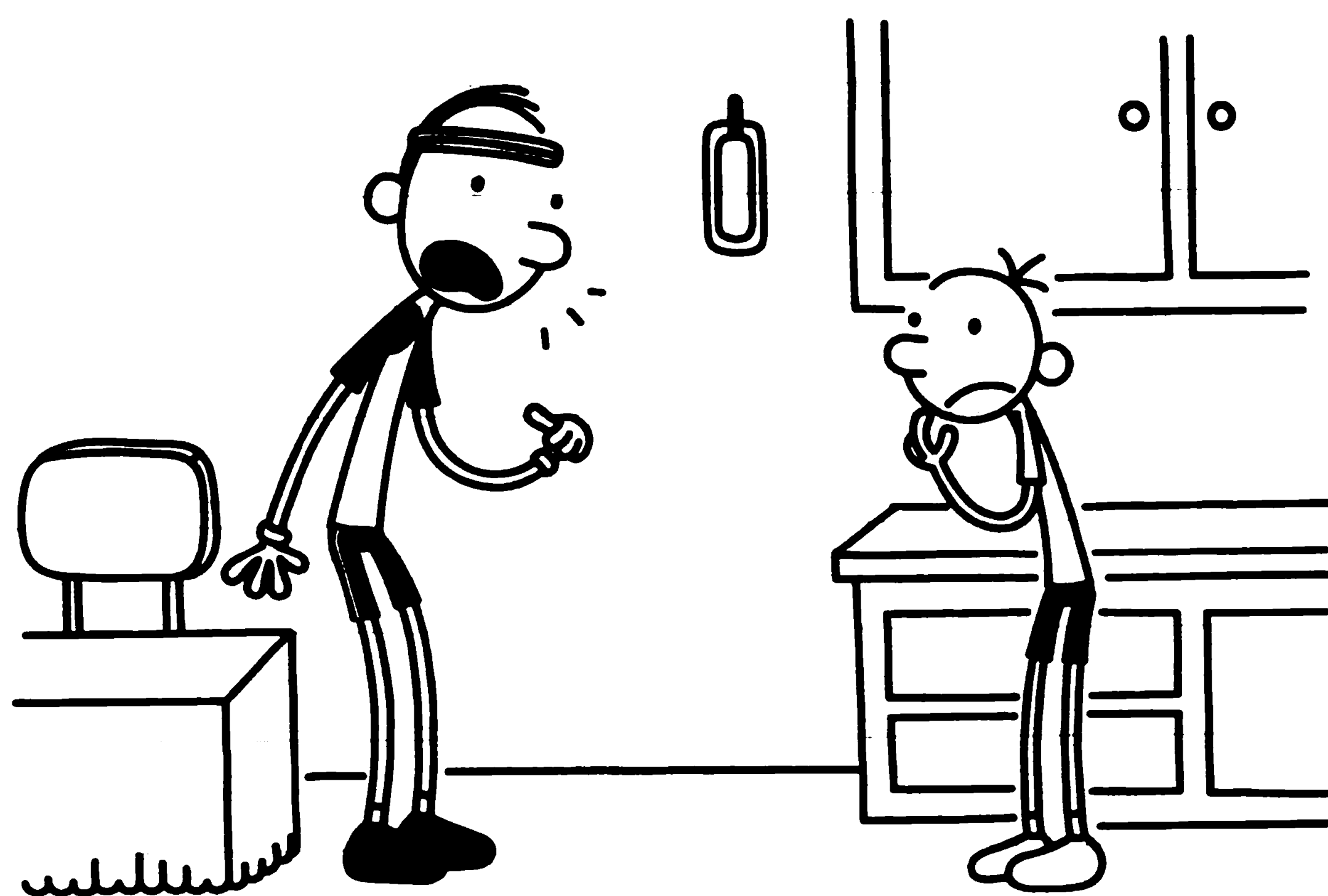
Tuy nhiên, người khát khao có được ngày nghỉ ấy NHẤT chính là cô Bosh, chủ nhiệm lớp tôi. Cô đang mang bầu nên không ngớt phàn nàn với cả lớp rằng phải đứng lớp suốt ngày dài vất vả đến nhường nào.

Chà, vậy thì tôi cũng có thể được nghỉ học một ngày. Vì không muốn làm ảnh hưởng đến cô Bosh và cả lớp nên tôi cũng cố gắng **NGHIÊM TÚC** tham gia cuộc thi này.

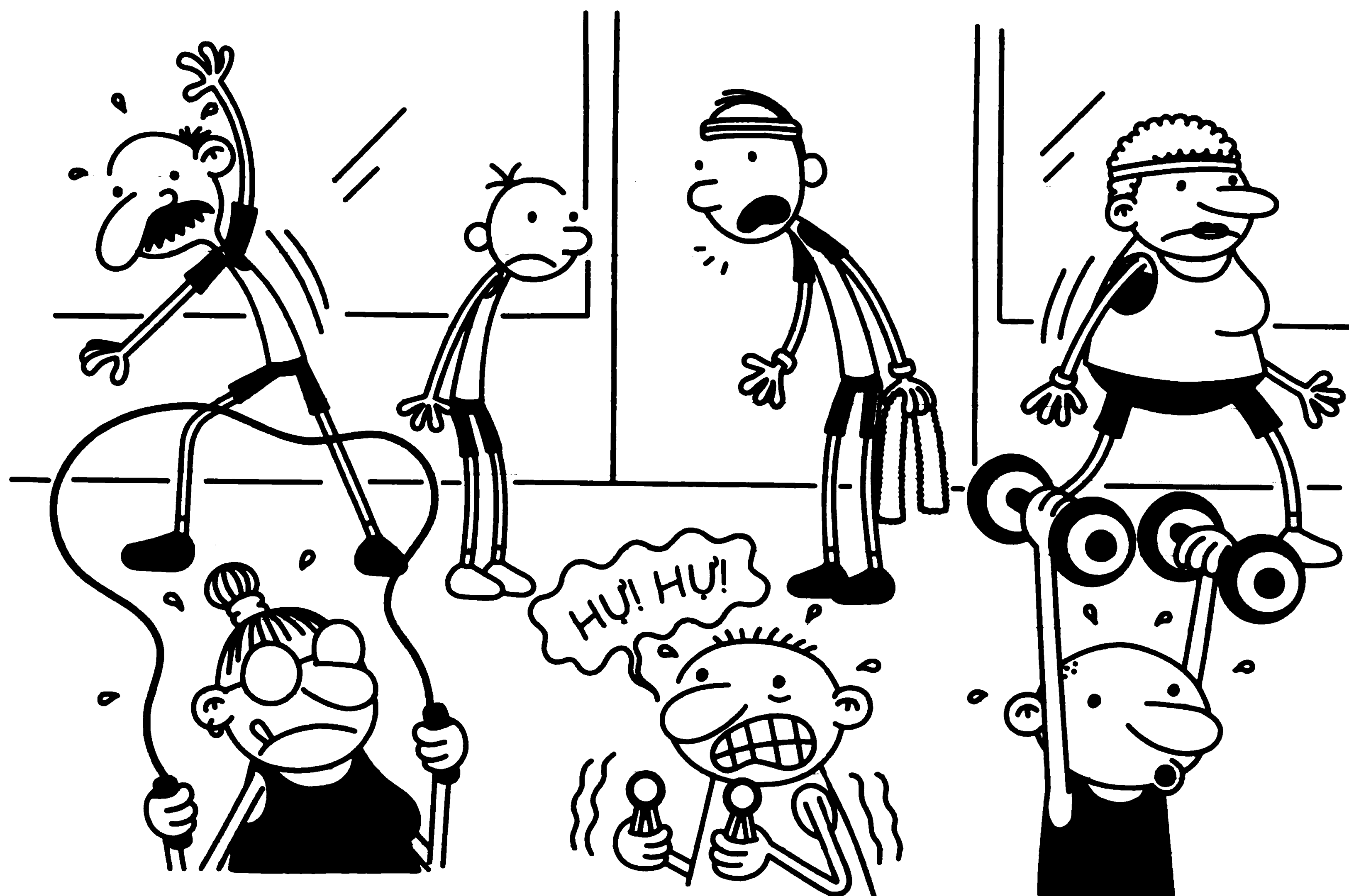
Rắc rối duy nhất của tôi là sức vóc không được lý tưởng lắm. Vì vậy nếu không cải thiện, có thể tôi sẽ chẳng giúp được gì cho đội của mình trong ngày trọng đại sắp tới.

Tôi tâm sự với bố chuyện mình muốn cải thiện thể lực nên bố đã đồng ý cho tôi đến phòng tập **CÙNG**. Có điều, không phải tôi chê bai gì, nhưng thực tế là bố đã tập tành suốt bao nhiêu năm nay, và dù tập gì đi nữa thì xem ra mấy động tác đó cũng chẳng hề có **TÁC DỤNG**.

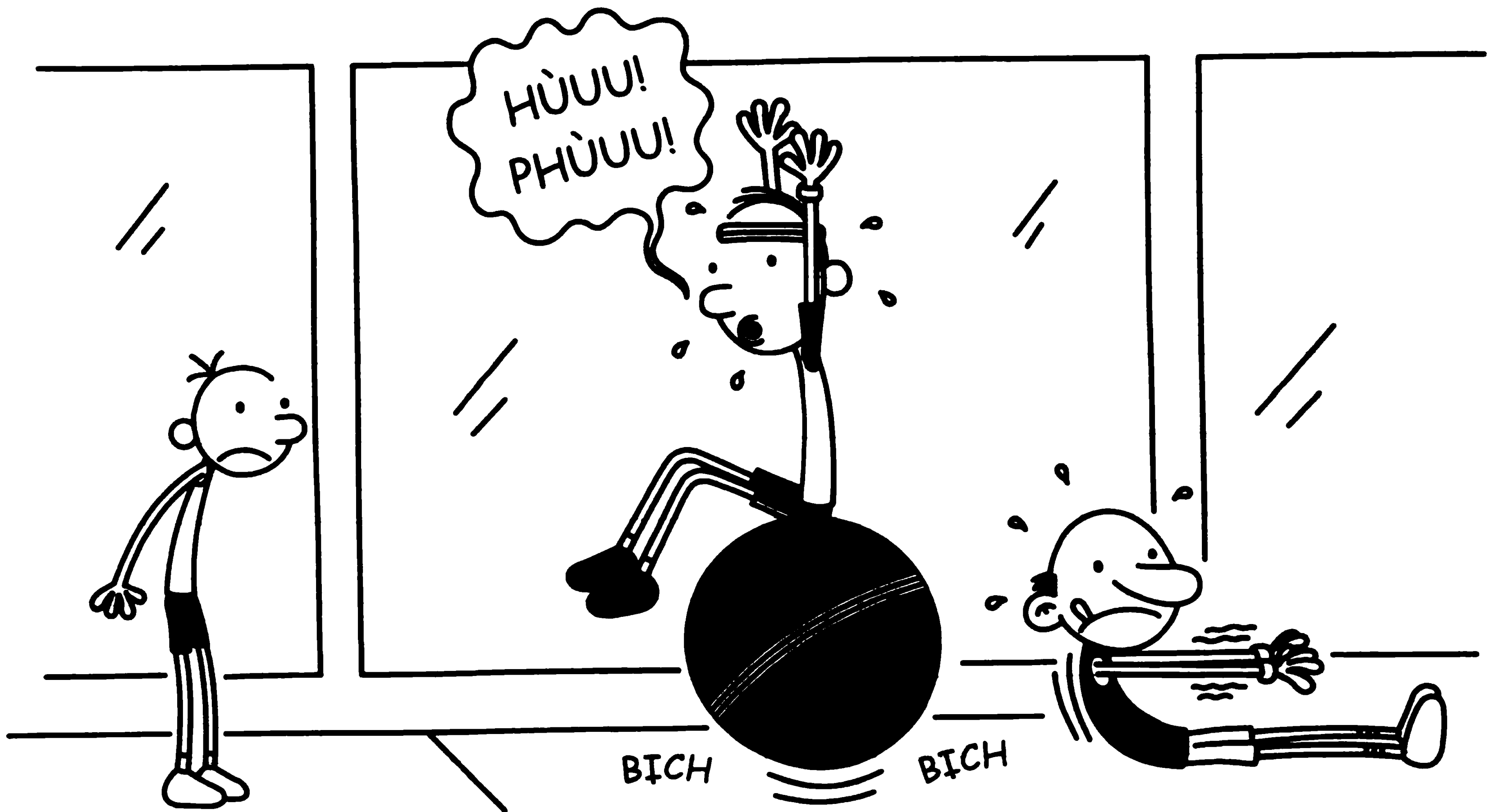
Cho dù đúng là như vậy thì dầu sao có tập tành vẫn hơn không. Vậy là sau bữa tối, tôi thay đồ thể thao rồi bám càng bố.

Phòng tập chật như nêm nhưng tôi để ý thấy chẳng có ai ở độ tuổi của MÌNH cả. Bố bảo theo quy định thì trẻ em không được phép vào đây, nhưng nếu tôi không làm gì gây chú ý thì mọi chuyện sẽ TRỐT LỘT.

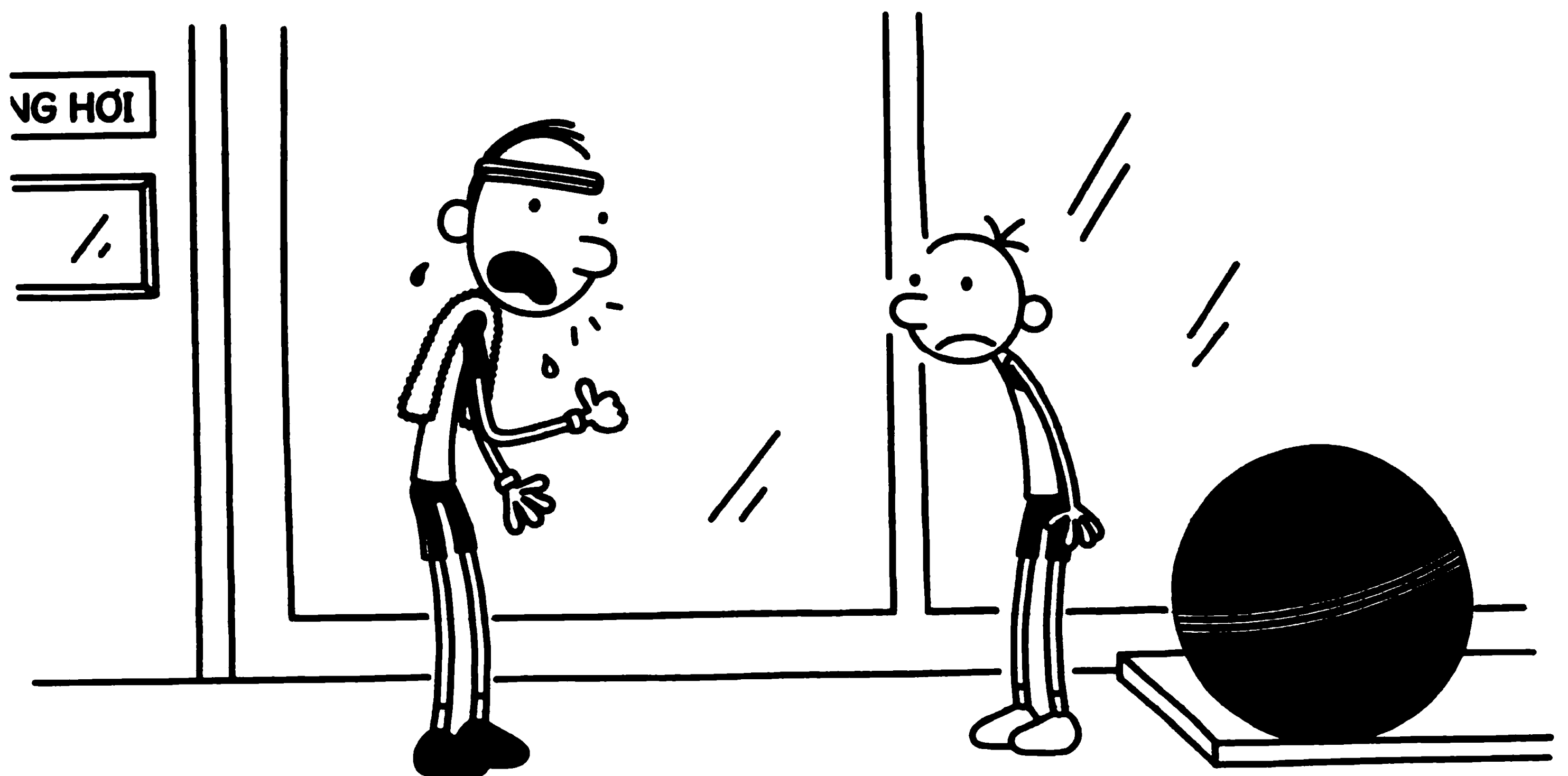

Trong phòng có đủ các loại dụng cụ hay ho khiến tôi sốt ruột muốn thử ngay. Tuy nhiên, bố nói tốt nhất nên bắt đầu thật từ từ rồi đưa tôi tới khu tập ưa thích.

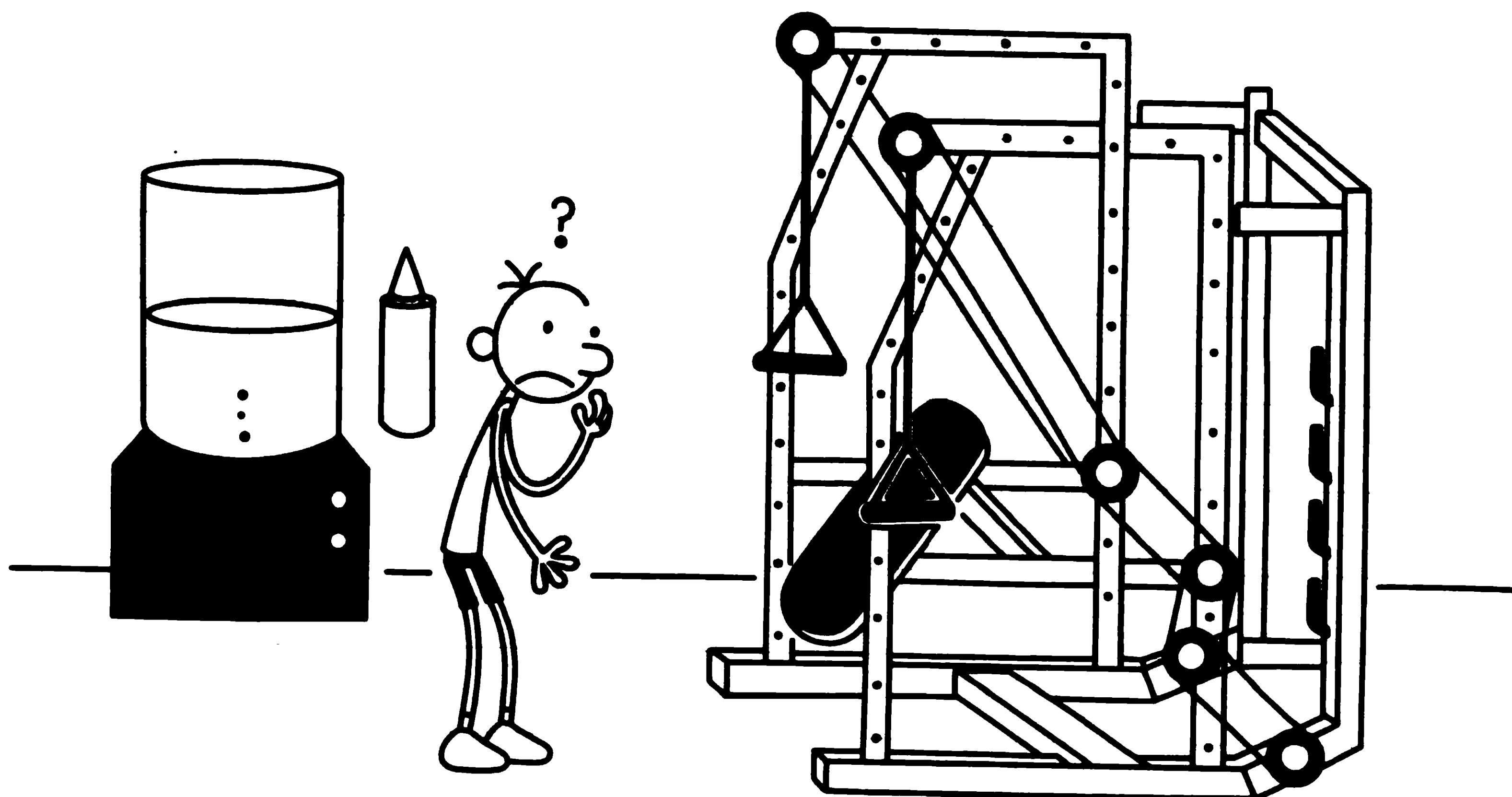
Và khi được tận mắt chứng kiến bố trình diễn vài động tác thường tập luyện, tôi mới vỡ lẽ tại sao bố tập mãi vẫn chẳng có KẾT QUẢ gì.

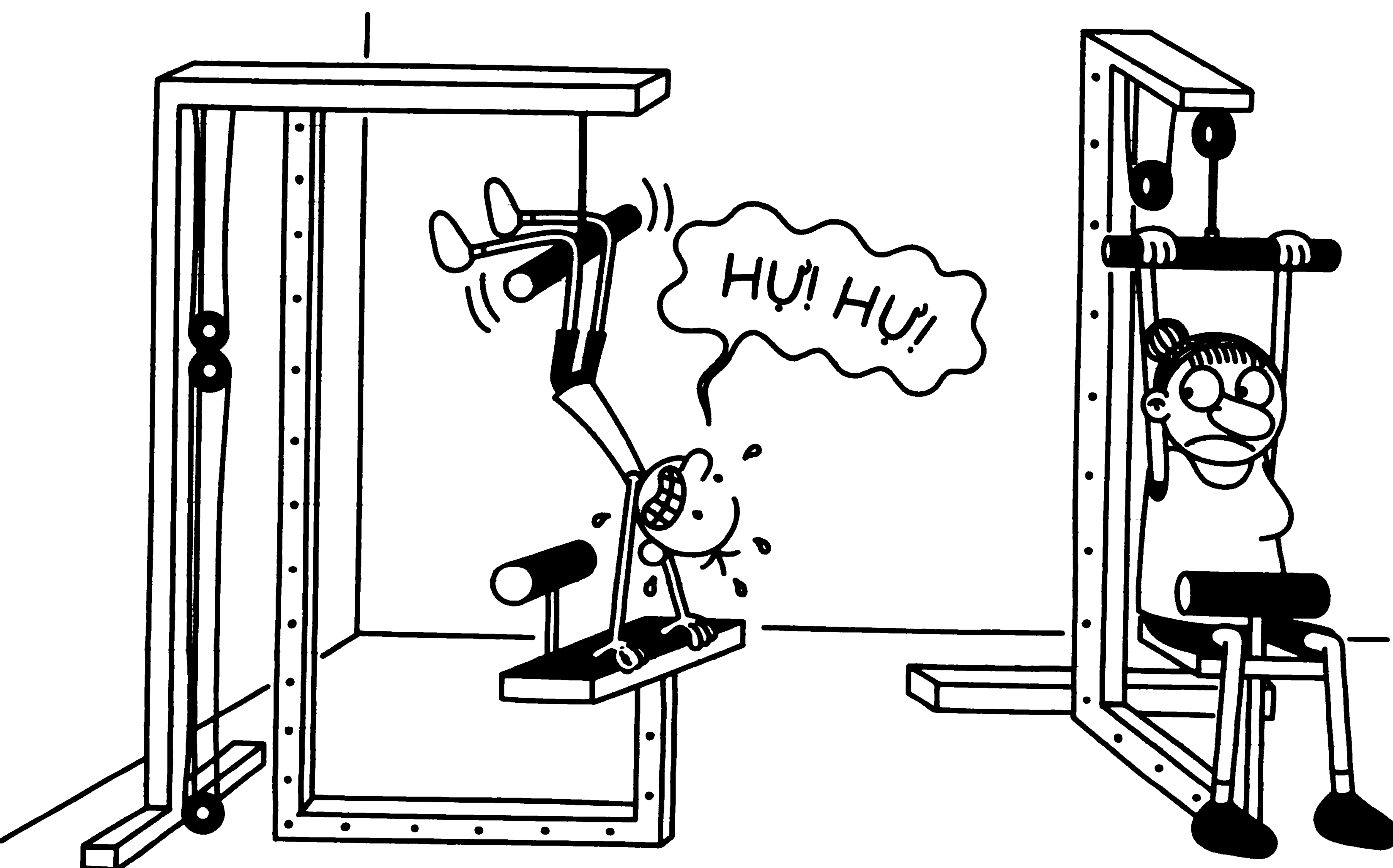
Sau vài động tác đứng lên ngồi xuống, vừa bật nhảy vừa dang rộng chân tay, bố nói sẽ đi thả lỏng cơ thể một chút ở khu xông hơi. Như vậy nghĩa là tôi đã được tự do tập luyện tùy ý.

Nhưng vấn đề nan giải ở chỗ, tôi không biết cách sử dụng bất cứ chiếc máy tập nào bởi chúng đều quá phức tạp.

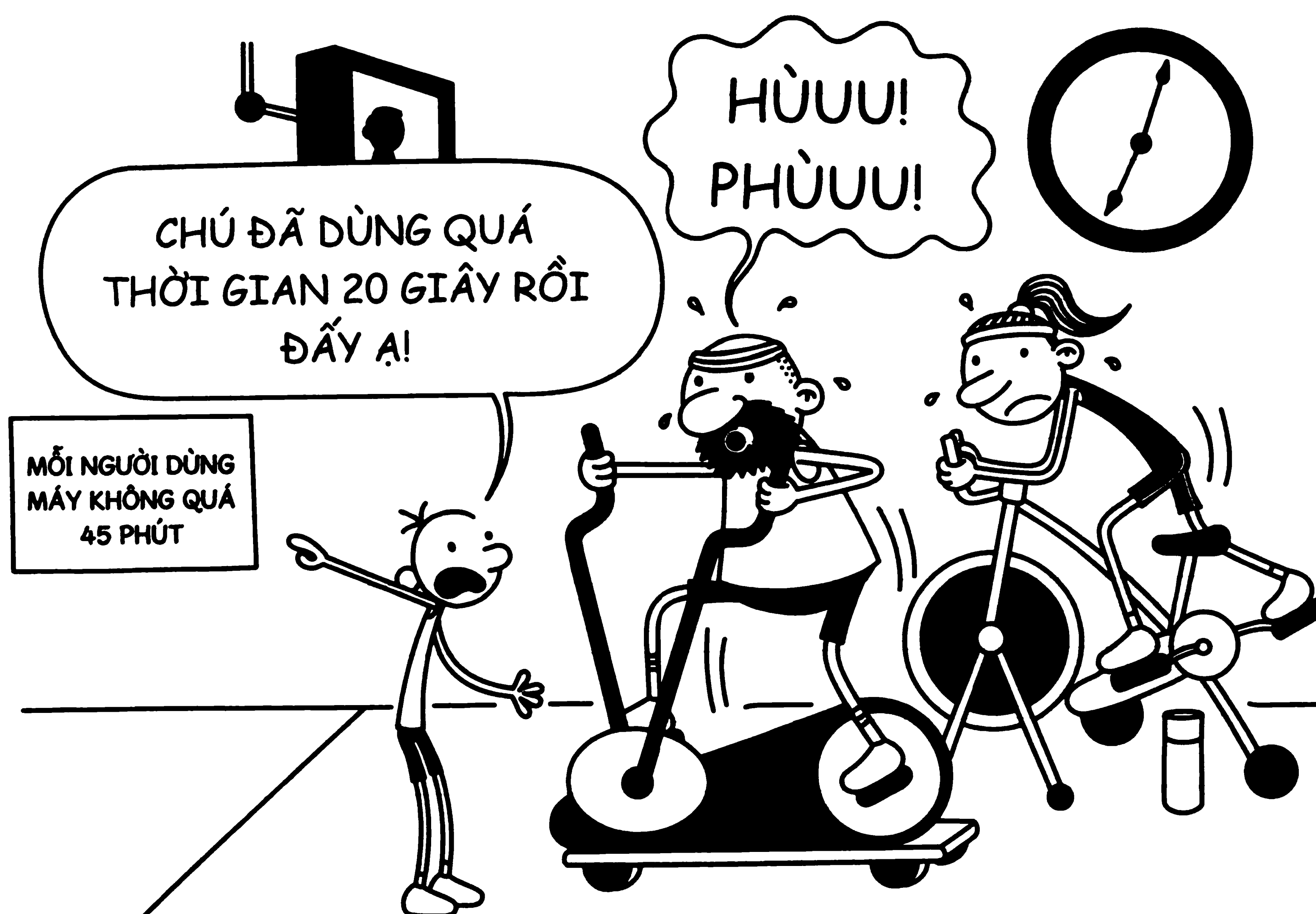

Thế là tôi đành phải TỰ MÌNH mày mò dùng thử và hoàn toàn không chắc chắn là mình đã sử dụng đúng cách hay chưa.

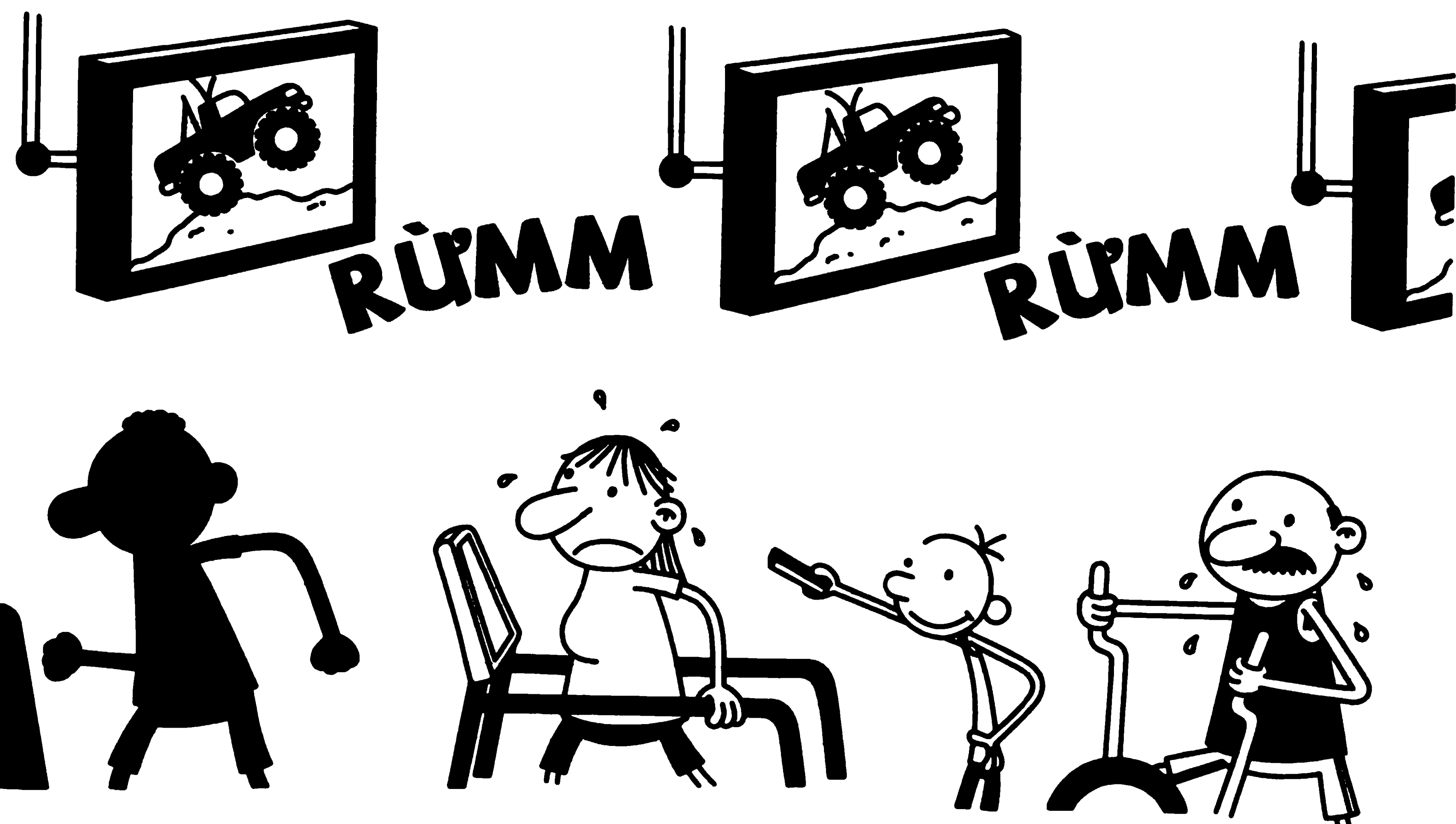
Tôi hào hứng muốn thử mấy chiếc máy có gắn MÀN HÌNH, chẳng hạn như máy chạy bộ và máy tập toàn thân. Nhưng thật không may là vài người cứ giữ khu khu chúng và còn tập tành ở đó lâu quá mức cho phép.

Ngay cả khi tôi đã nhẹ nhàng nhắc nhở họ rằng đã đến phiên người KHÁC dùng máy, song dường như chẳng ai thêm để ý.

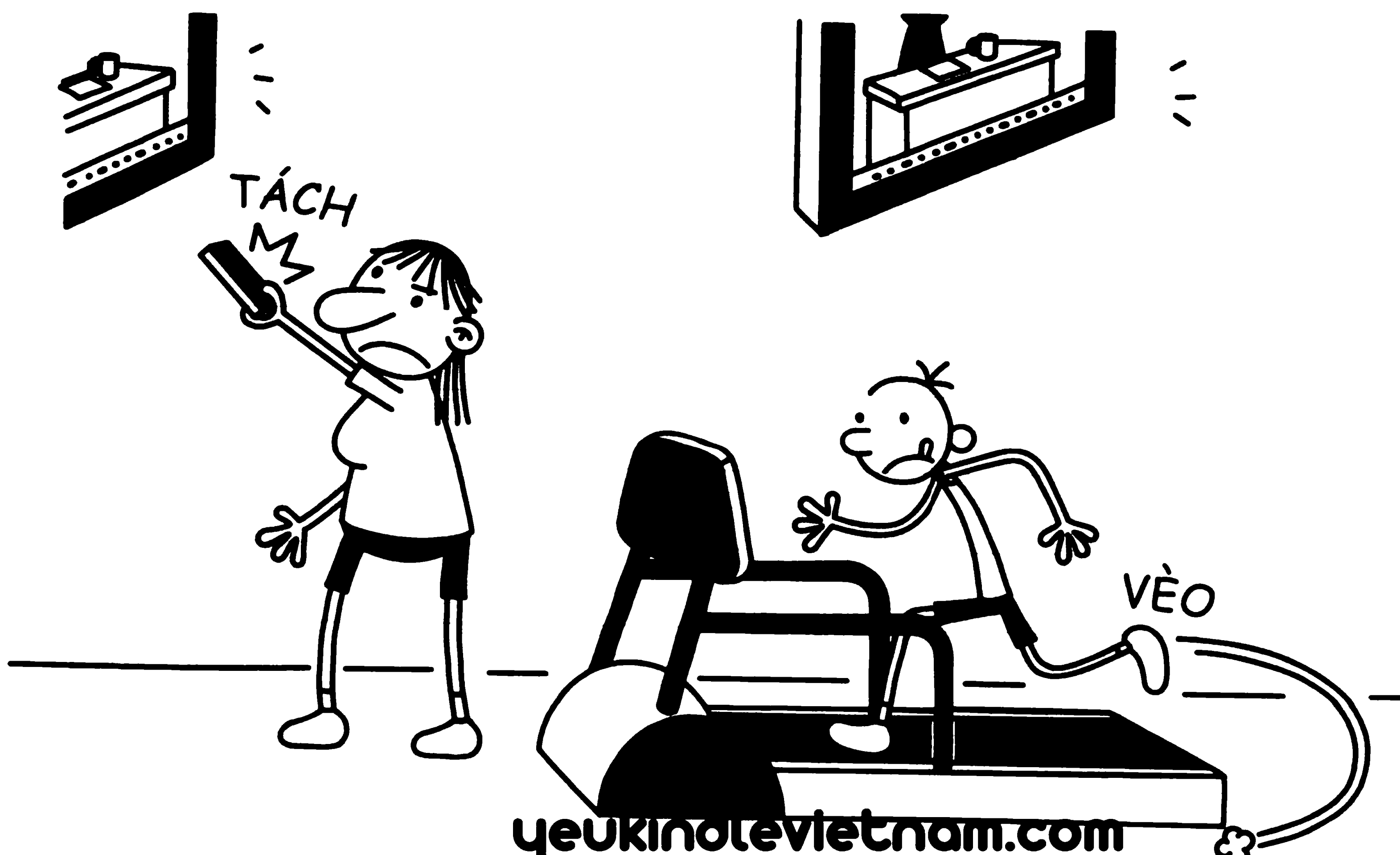

Trong lúc đợi người nào đó rời máy tập, tôi đành ngồi xem ti-vi để giết thời gian. Tuy nhiên, mọi màn hình ở đây đều phát cùng một chương trình kinh doanh chán ngắt nào đó.

Thế là tôi đi tìm điều khiển để chuyển kênh xem có thứ gì đó HAY HO hơn không.

Có lẽ mọi người không cùng sở thích giải trí như tôi, bởi vì ngay sau đó, một người phụ nữ đã nhảy phắt khỏi máy chạy bộ để chuyển kênh. Tuy nhiên, khi cô này vừa rời chân khỏi chiếc máy, tôi liền chớp ngay cơ hội nhảy phốc vào chiếm chỗ.

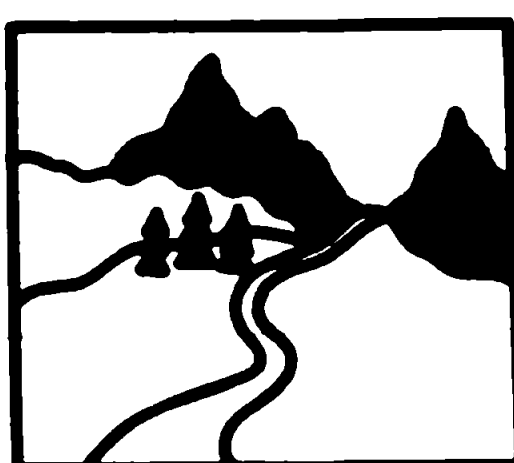

Phía trước máy chạy bộ có một màn hình lớn cho phép chọn lựa rất nhiều địa điểm nổi tiếng trên thế giới làm nơi tập luyện.

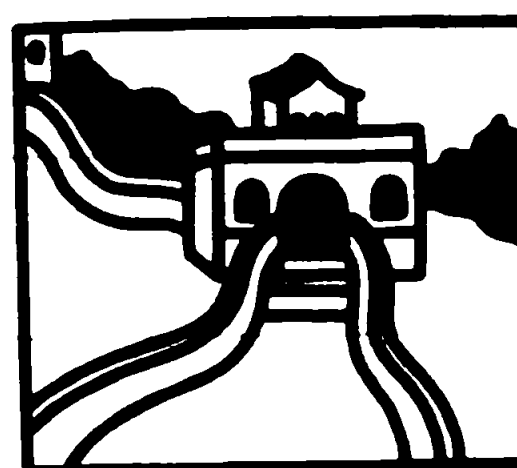
CHỌN MỘT TUYẾN ĐƯỜNG

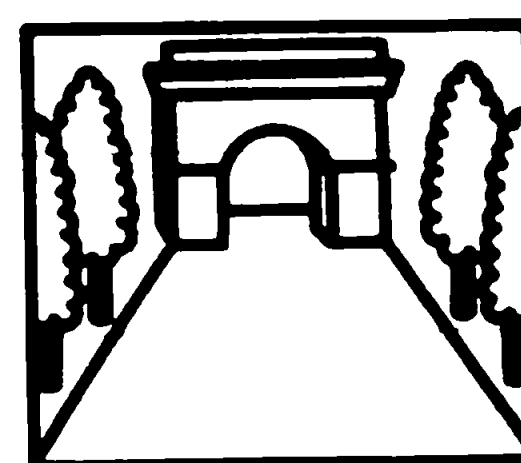
ĐƯỜNG HÀNH
HƯƠNG SANTIAGO

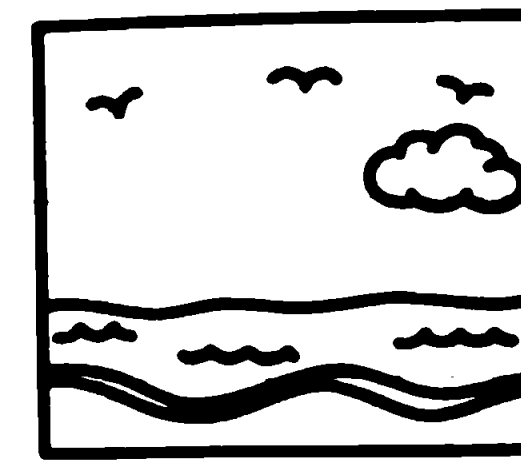
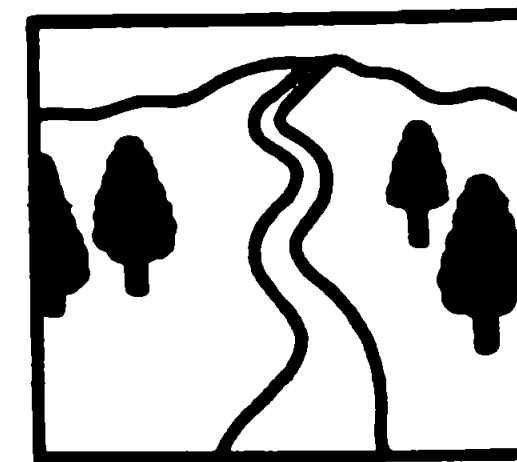
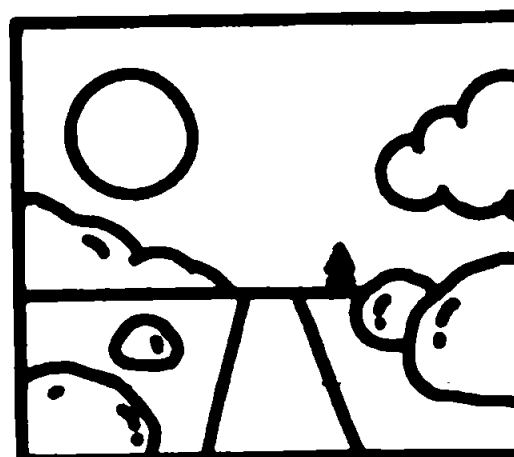
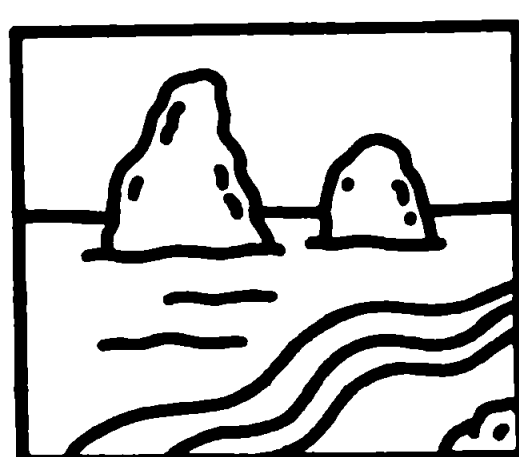
ĐƯỜNG MÒN
PACIFIC CREST

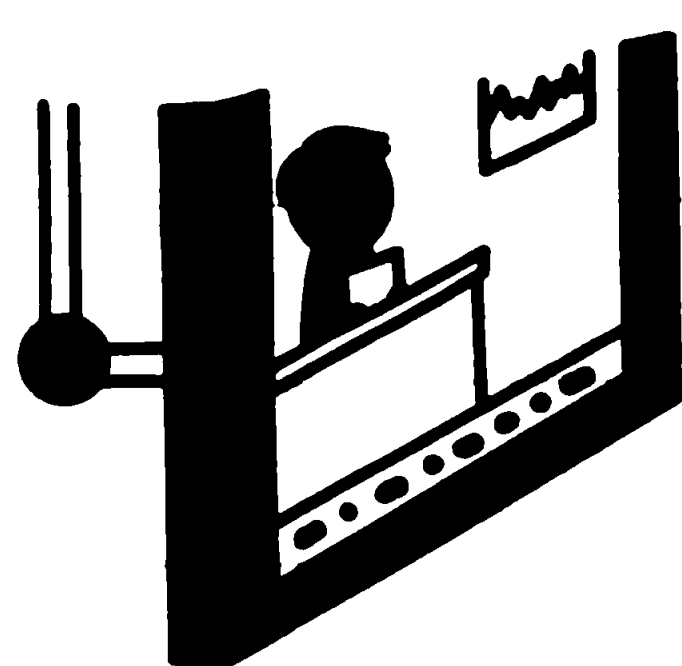
VẠN LÝ TRƯỜNG
THÀNH

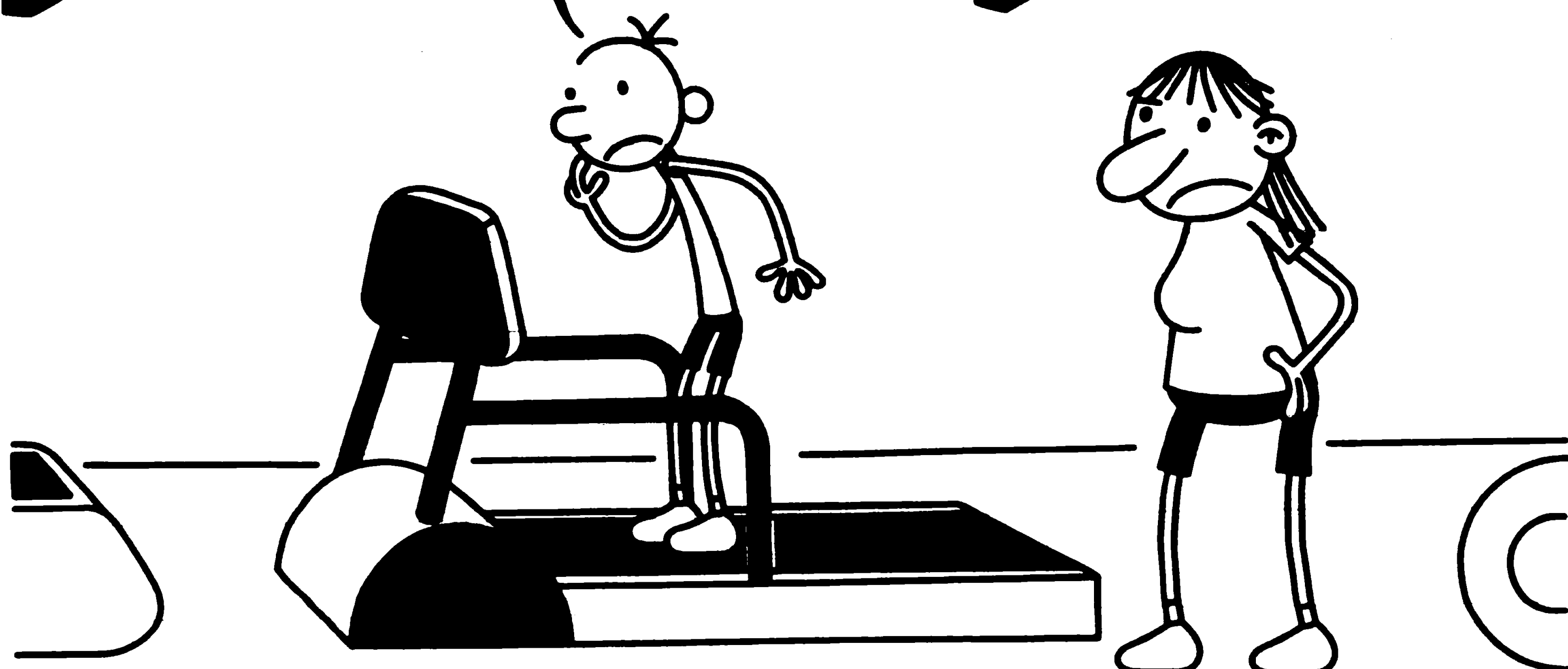
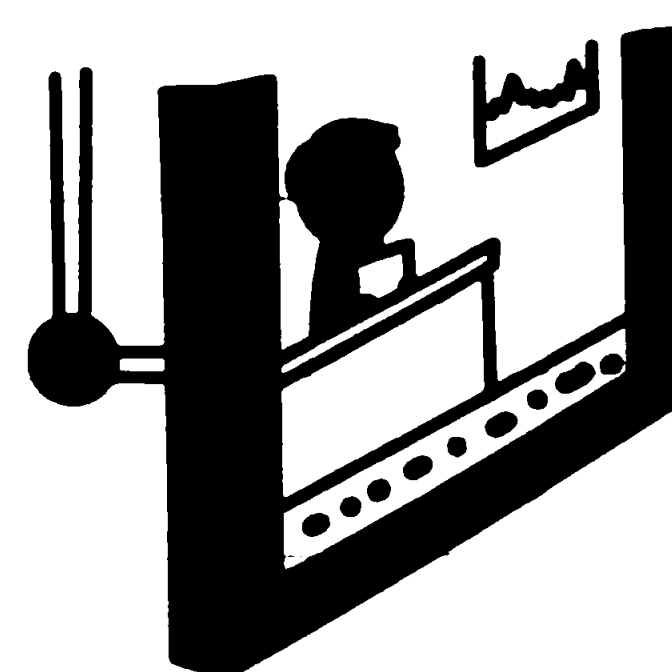
ĐẠI LỘ CHAMPS-
ÉLYSÉES

Tôi đã dành vài phút để quyết định xem nên CHỌN địa điểm nào.

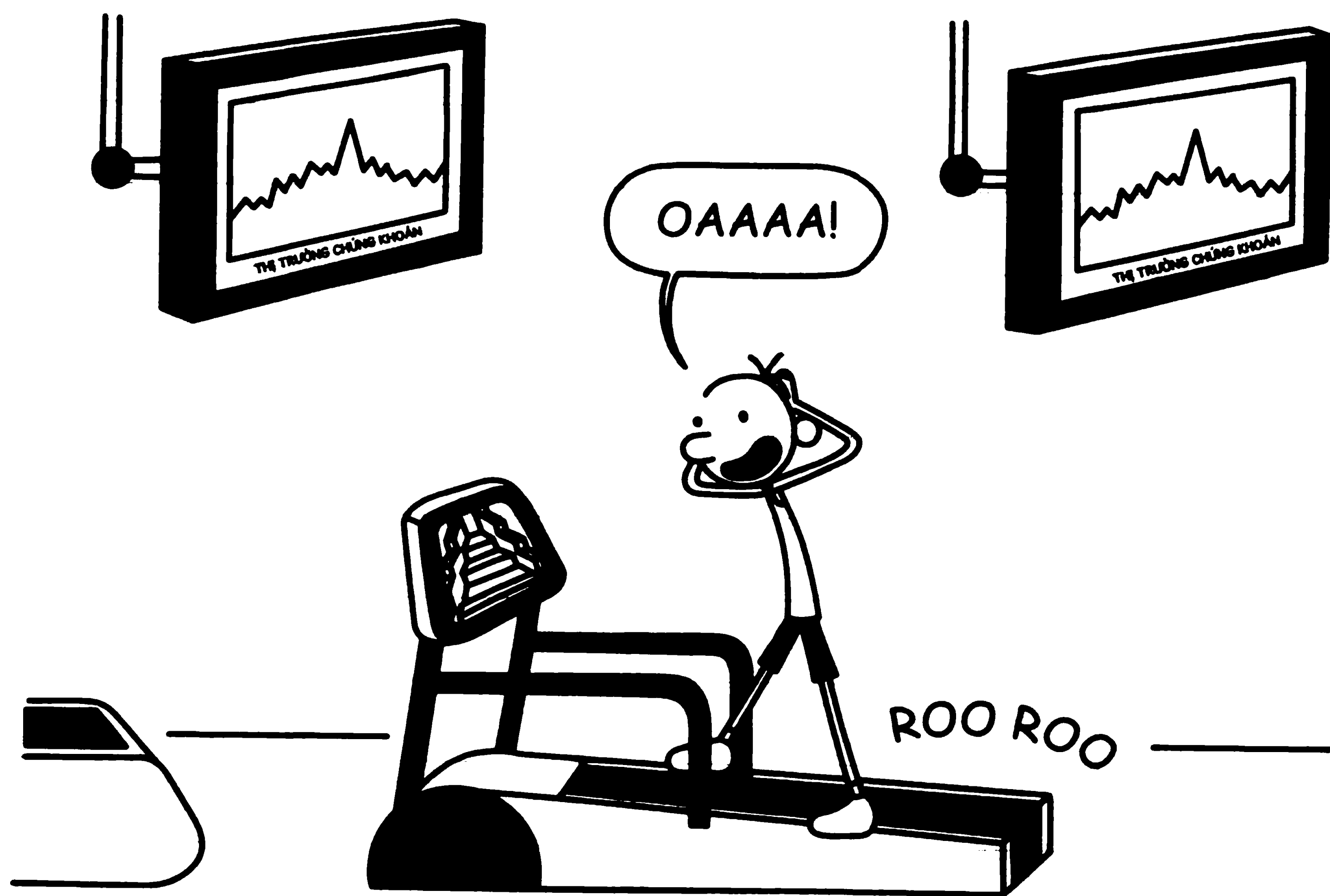

ỪMM...

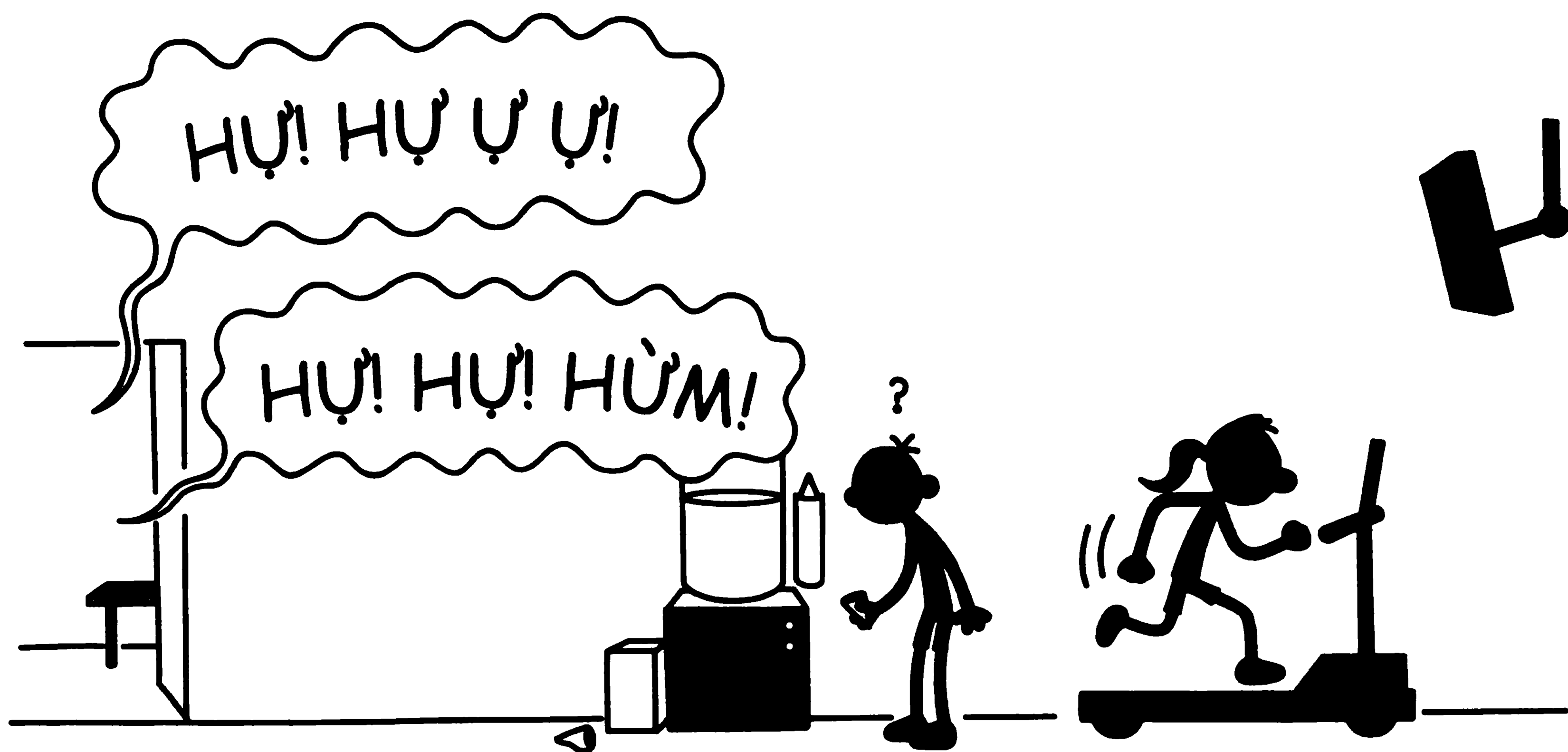
Sau khi lựa chọn, chiếc máy bắt đầu chuyển động. Tôi có cảm giác mình đang dạo bộ trên Vạn lý Trường thành của Trung Quốc.

Nhưng có lẽ Vạn lý Trường thành thật sự khá DỐC, tôi rất khó sải bước được đúng nhịp. Vậy là chỉ lúc sau, tôi gác chân sang hai bên băng chuyền rồi KHOAN KHOÁI ngắm phong cách trước mắt.

Tôi nhận thấy mình đang sử dụng thời gian ở phòng tập không được đúng đắn nên có hơi cảm thấy tội lỗi. Dù vậy, tôi cũng không biết phải làm gì TIẾP THEO và cũng đâu có lựa chọn nào khác.

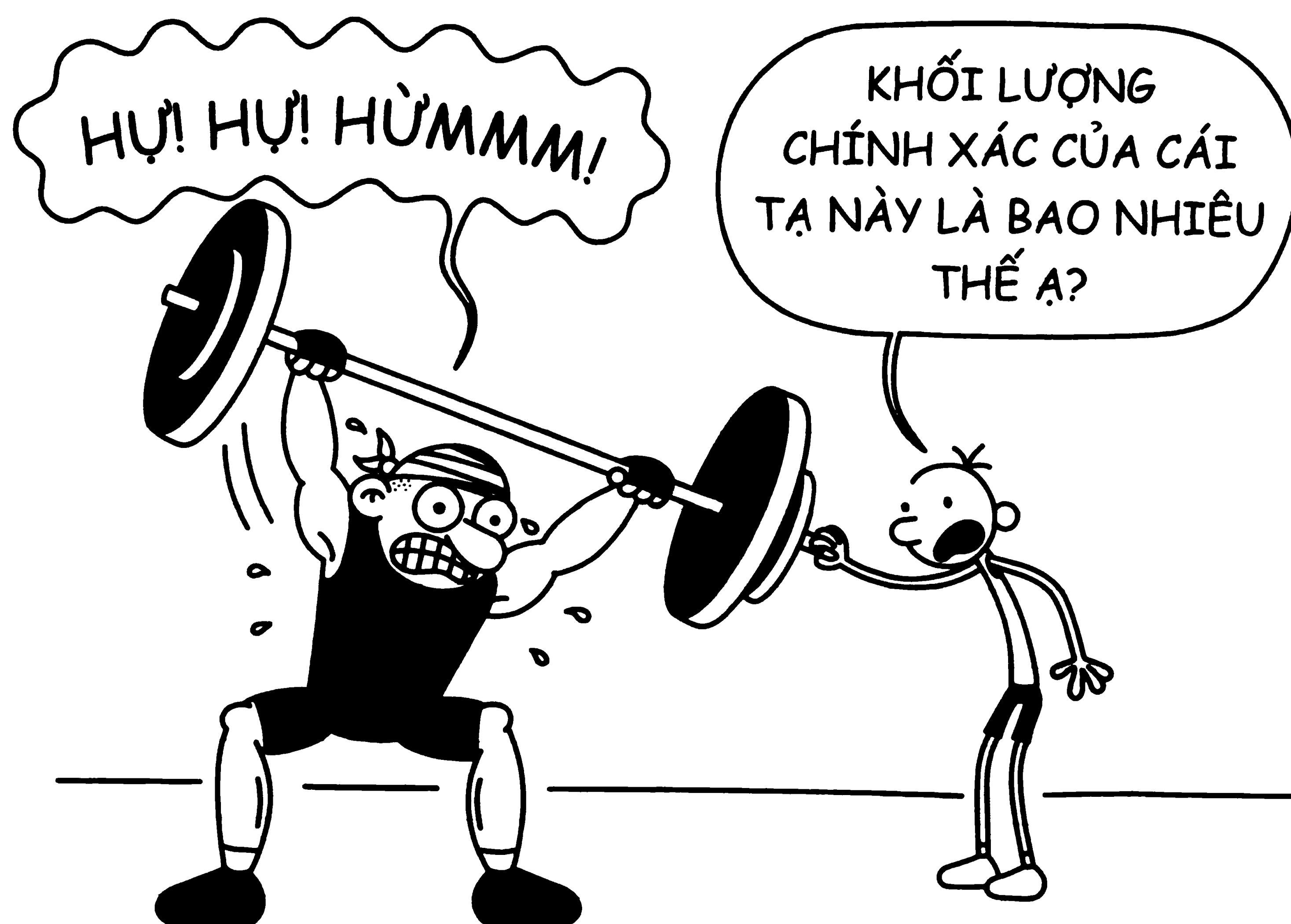
Đúng lúc ấy, tôi nghe thấy những âm thanh kỳ lạ phát ra từ một phòng khác liền tò mò đến hóng xem có chuyện gì.

Thì ra, phòng tập này có một khu vực hoàn toàn khác biệt, có vẻ tất cả những người tập tành NGHIÊM TÚC đều tập trung hết ở đây.

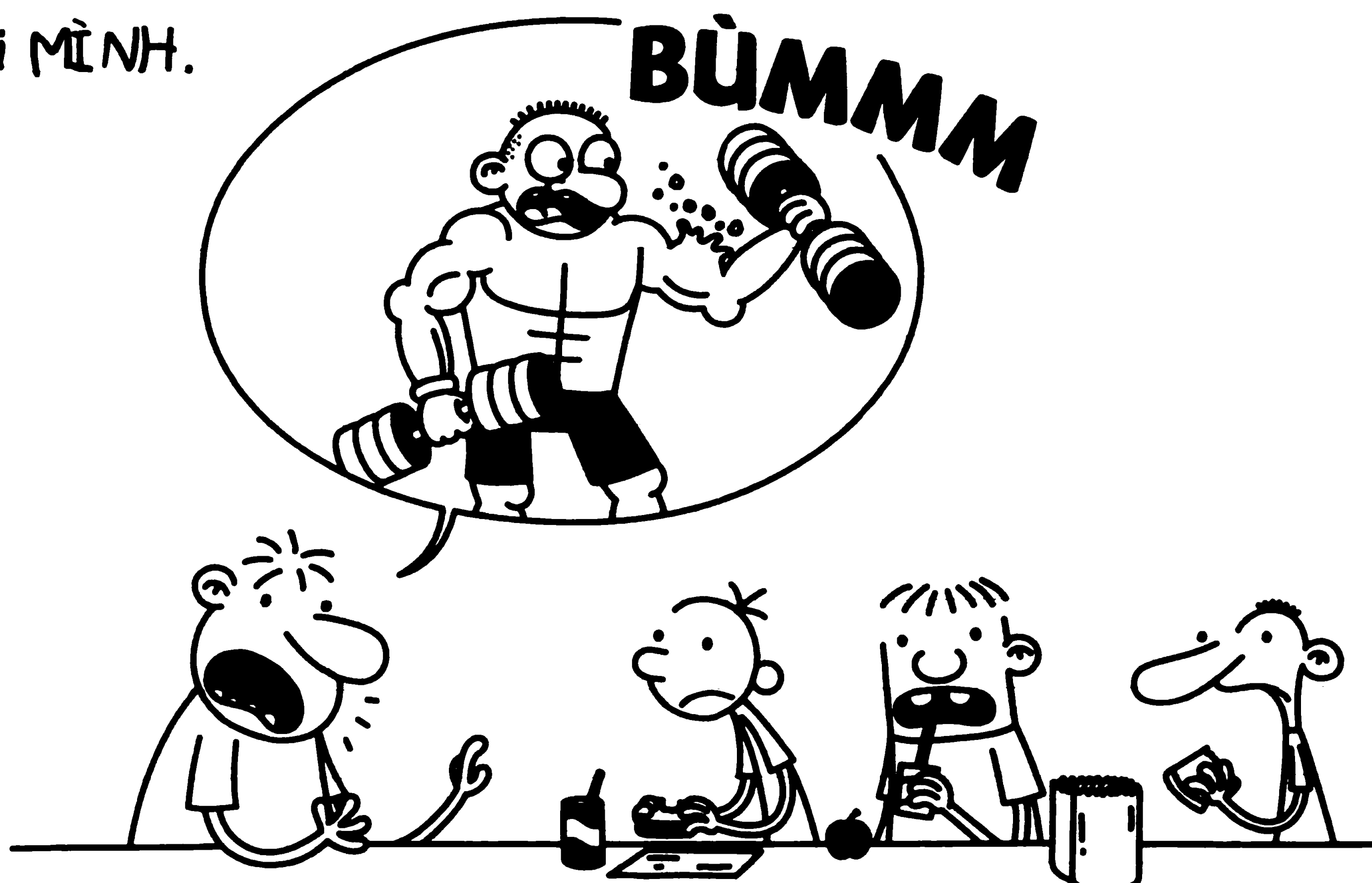
Tôi thèm muốn có được vóc dáng như những người NÀY biết bao nhưng chẳng biết phải bắt đầu từ đâu. Khi đi loanh quanh để hỏi han, tôi thấy chẳng ai trong số họ có hứng tâm chuyện hết.

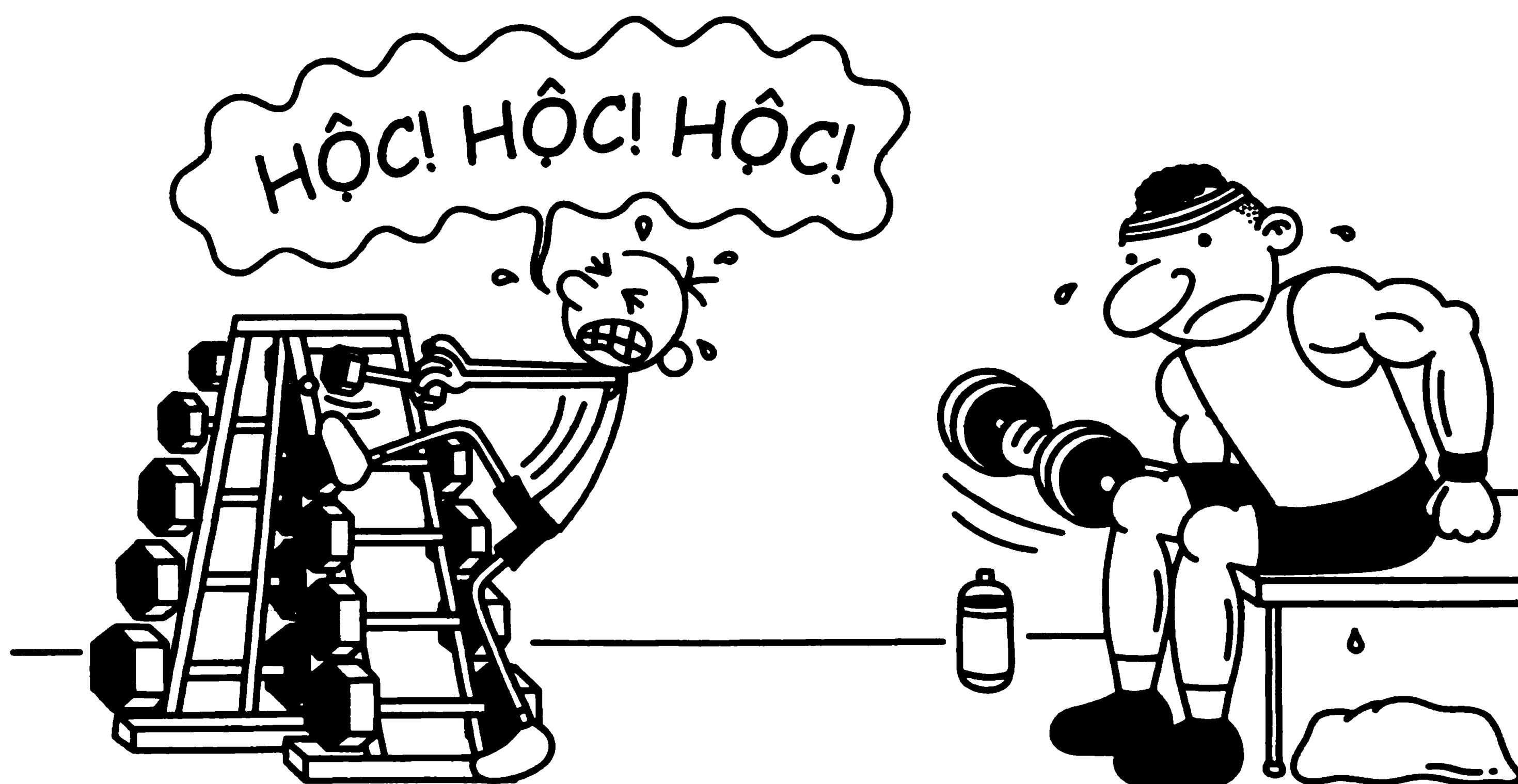
Hơn nữa, họ cũng không hề hào hứng với việc giúp đỡ một "tấm chiếu mới" như tôi nên có khi TỰ THÂN vận động thì hơn. Vậy là việc đầu tiên tôi phải quyết định xem nên bắt đầu luyện tập phần nào trên cơ thể.

Tôi thì nghĩ nên tập trung vào hai cánh tay và ngực, bởi các cơ ở đó khiến người ta trông cường tráng hơn.

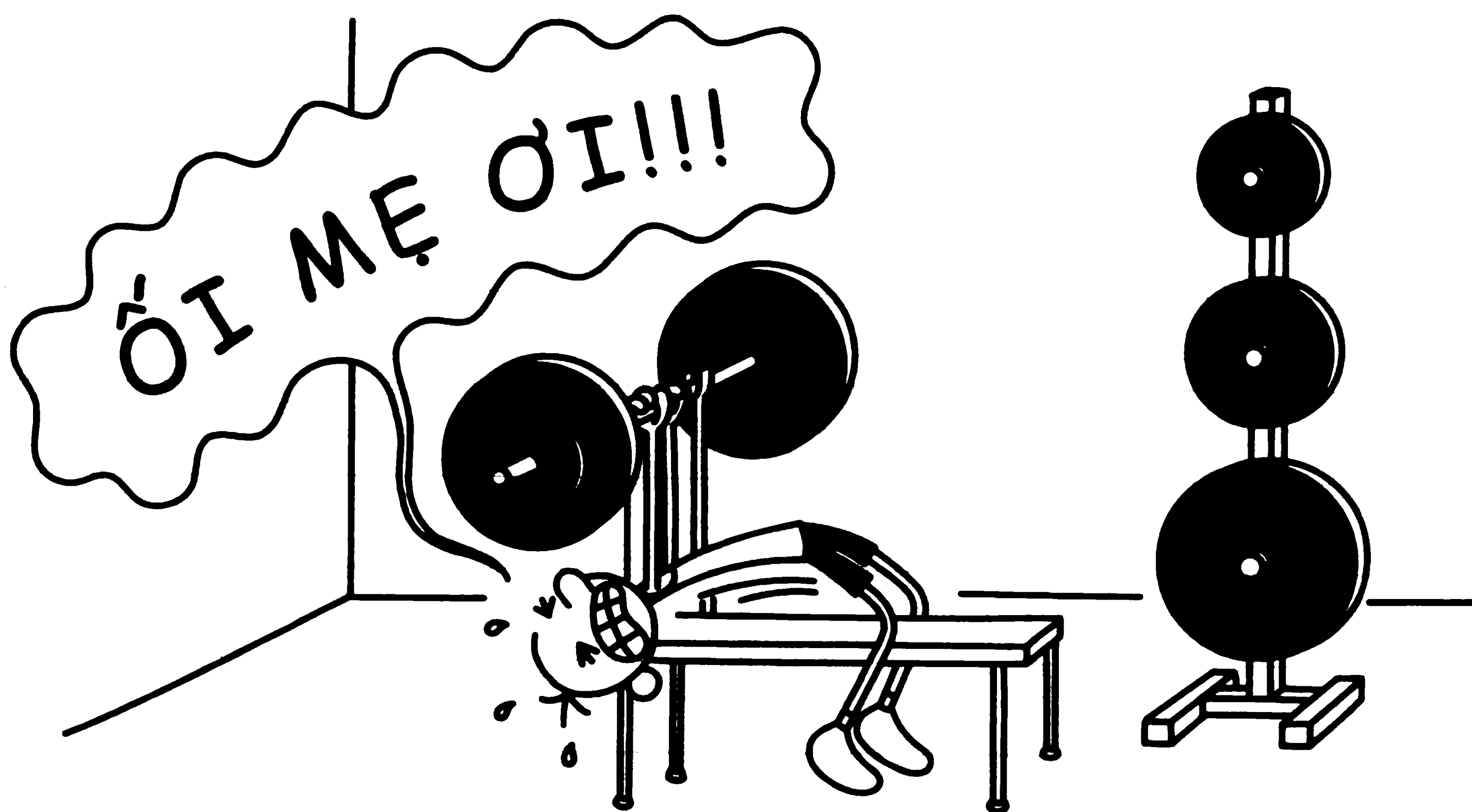
Vì vậy, tôi quyết định khởi động bài tập cơ tay và bắt đầu tập luyện luôn từ bộ phận đó. Tuy nhiên, tôi không hề có ý định tập tành quá sức bởi mới bữa trưa ngày hôm qua, thằng Albert Sandy đã kể cho mấy đứa nghe vụ một vận động viên thể hình bị vỡ cơ tay. Và chắc chắn là tôi chẳng bao giờ muốn điều ấy xảy ra với MÌNH.

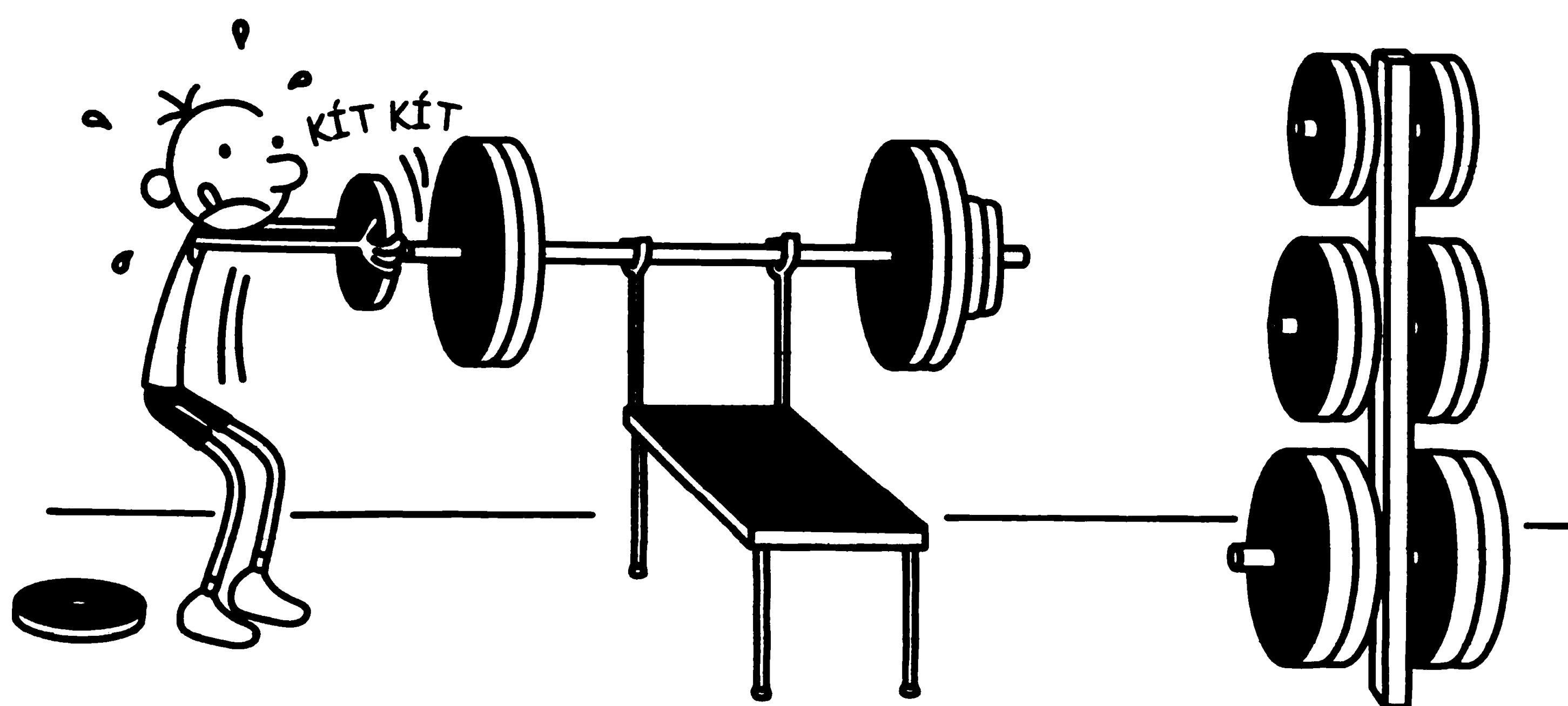
Lẽ ra tôi không nên lo quá xa về chuyện đó làm gì, bởi dù có cố hết sức, tôi cũng chẳng thể nhắc nổi chiếc tạ nào ra khỏi giá.

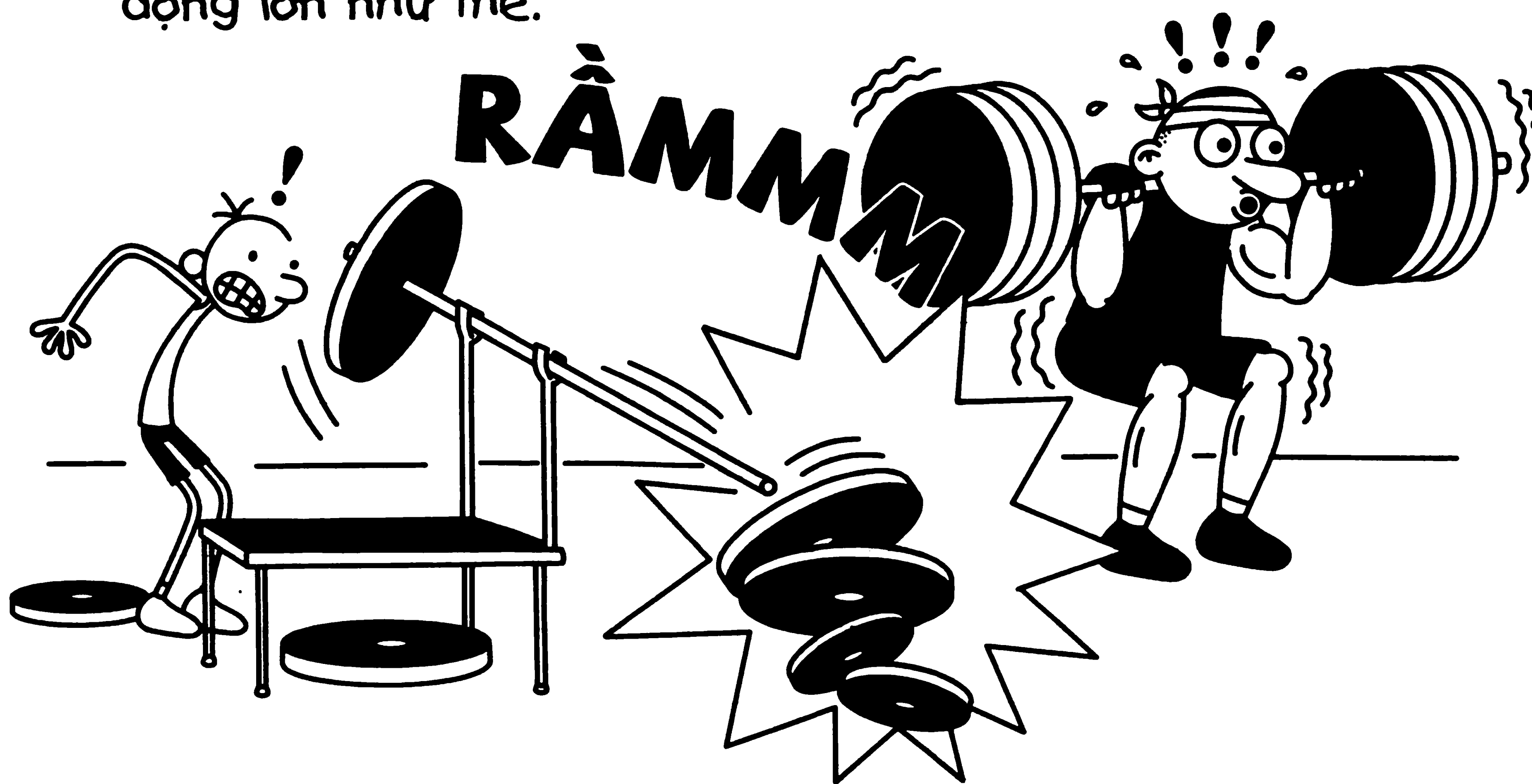
Tôi cho là mình sẽ gặp may hơn với món nâng tạ nhưng cuối cùng cũng không thể khiến nó nhúc nhích. Và phải thừa nhận rằng tôi đã bắt đầu cảm thấy có chút THẤT VỌNG.

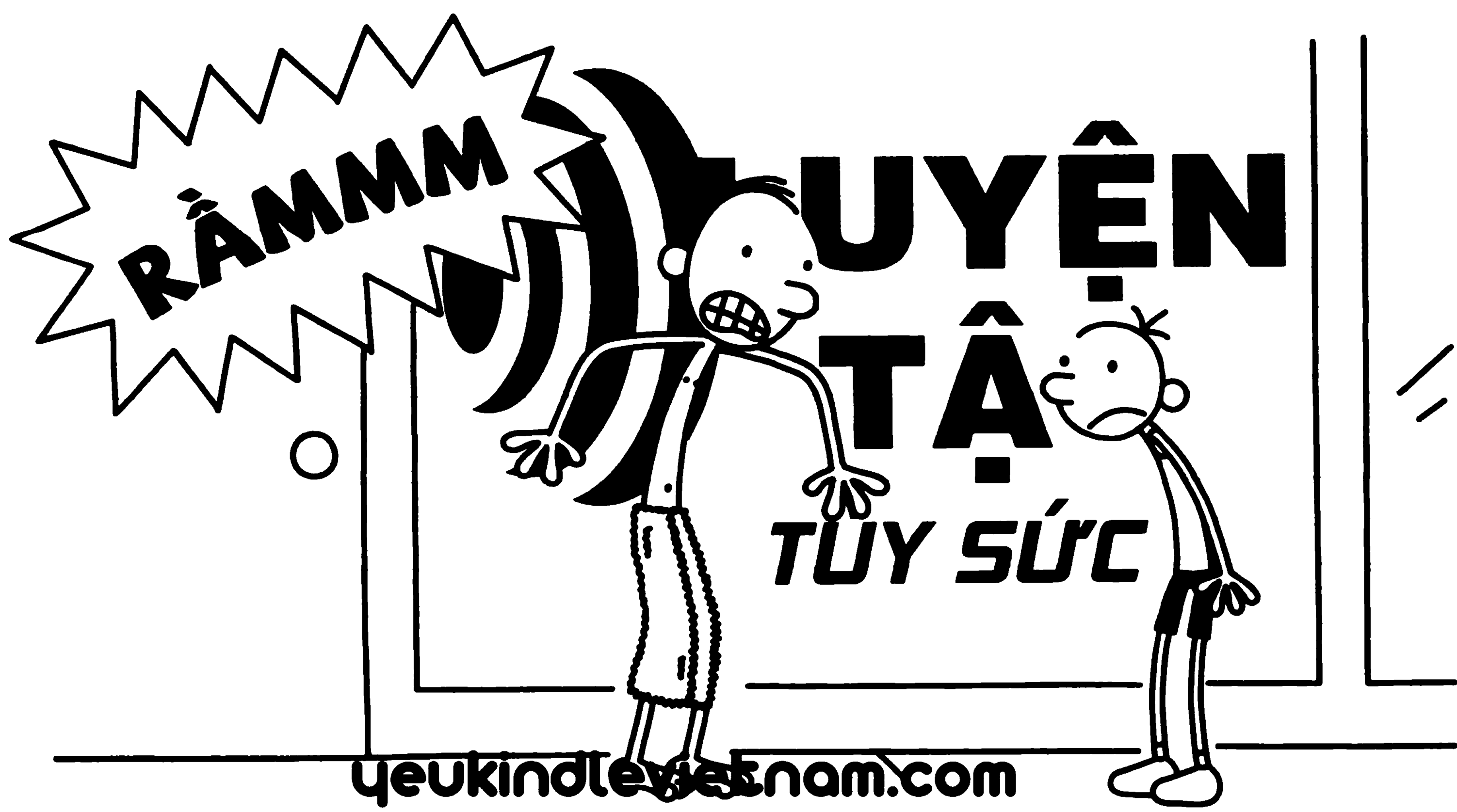
Tôi lúc này, có vẻ tất cả mọi người đang chăm chăm nhìn tôi. Tôi không muốn thể hiện mình là kẻ ngáo ngơ nên bắt đầu gỡ bớt các đĩa tạ ở hai đầu cho nhẹ bớt.

Nhưng có lẽ tôi không nên ĐỒNG THỜI gõ hết các đĩa tạ cùng một bên, vì những đĩa tạ bên còn lại bị mất cân bằng và cũng rơi ra sạch. Hơn nữa, rõ ràng những người trong phòng tập này đâu có ưa gì tiếng động lớn như thế.

Tôi nghĩ đó là lý do người ta không cho phép trẻ em bén mảng vào đây. Tuy nhiên có vẻ thật bất công khi họ cũng đuổi luôn cả bố tôi ra, dù sao thì từ trước tới nay, bố vẫn luôn là khách hàng trung thành ở đây.

Thứ Năm

Mẹ nói rằng để thực sự khỏe đẹp thì tập luyện chỉ mang lại MỘT NỬA thành công mà thôi. Theo đó, việc đảm bảo dinh dưỡng cũng quan trọng không kém, và nếu tôi thực sự muốn tìm hiểu thì mẹ sẵn lòng chỉ giáo cho vài chiêu ăn uống đúng cách.

Tôi không hề hứng thú với những bài thuyết giảng về thực phẩm nhưng vẫn chớp thời cơ theo mẹ đến cửa hàng tạp hóa. Mục đích chính của tôi là muốn tham gia vào việc lựa chọn đồ ăn vật tích trữ cho cả nhà.

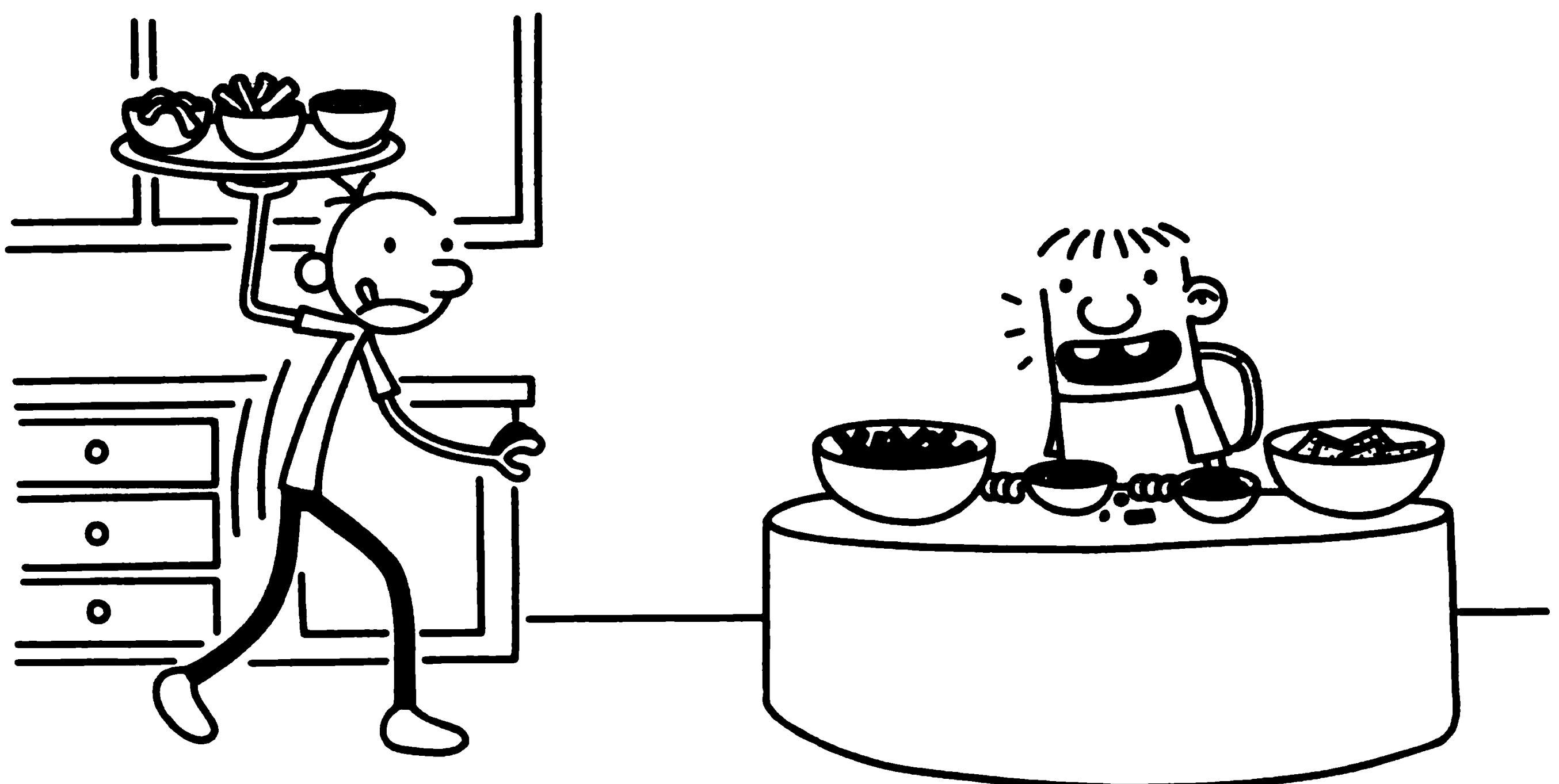
Cứ mỗi lần được đi mua sắm cùng mẹ là Manny đều được thỏa sức nhặt những thứ NÓ muốn. Thế nên ngăn tủ bếp nhà tôi luôn đầy ắp những sản phẩm bất ngờ.

Chẳng phải tôi chê bai gì đâu, song quả thật mẹ có “gu” chọn đồ ăn vặt thật **KHỦNG KHIẾP**. Mẹ luôn thích những đồ ăn có vẻ lành mạnh nhưng vị thì phát khiếp, và nhất định không chịu mua đồ **MÔI** cho tới khi anh em tôi xử lý hết chỗ đồ cũ.

Vì vậy gần đây, tôi phải mời thằng bạn thân Rowley đến dự “Tiệc nếm món” nhằm nhờ nó dọn sạch mấy ngăn tủ bếp.

Hôm nay, lúc hai mẹ con đến cửa hàng tạp hóa, tôi liền tách ngay ra để vợ một mớ các món khoai khẩu chất đầy lên xe đẩy. Tiếp đó, tôi cũng ra sức nhặt mấy món bổ dưỡng cho mẹ vừa lòng.

Nhưng hóa ra quan niệm của TÔI về thực phẩm bổ dưỡng không hề có chút tương đồng nào với quan điểm của mẹ. Khi trông thấy những món đồ tôi chọn, mẹ sầm soi từng thứ rồi giảng giải vì sao chúng không tốt cho tôi.

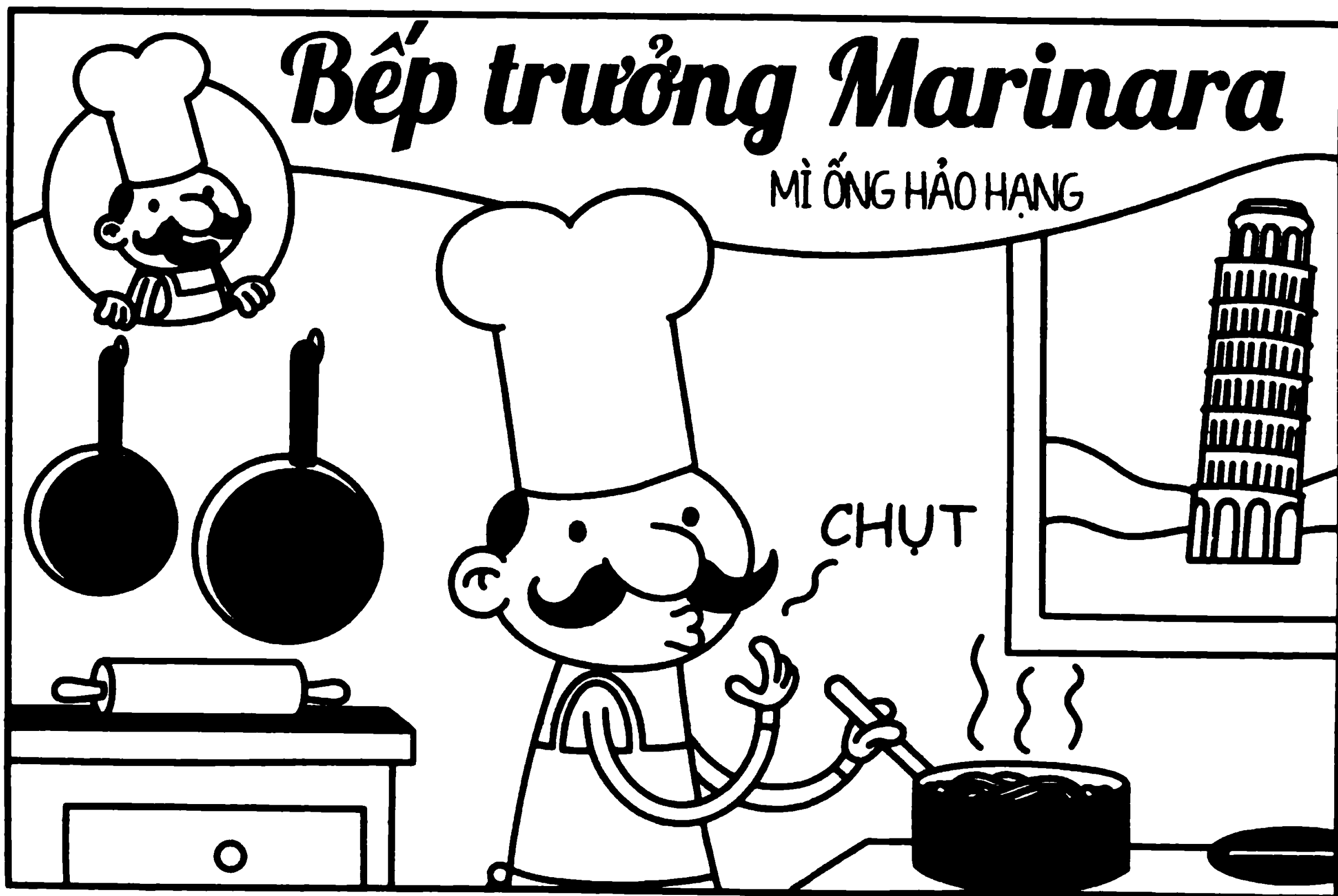
Mẹ cầm một chai nước ép hoa quả mà tôi chắc chắn là đã chọn đúng rồi phán, chai nước này chỉ toàn là ĐƯỜNG chứ chẳng có chút giá trị dinh dưỡng tí nào. Tôi khẳng định là mẹ đã lầm rồi, bởi vì ngay trên nhãn chai có in hình đủ loại hoa quả khác nhau.

Mẹ chìa cho tôi xem dòng chữ in trên nhãn chai. Thật không thể tin nổi là người ta có thể làm như vậy.

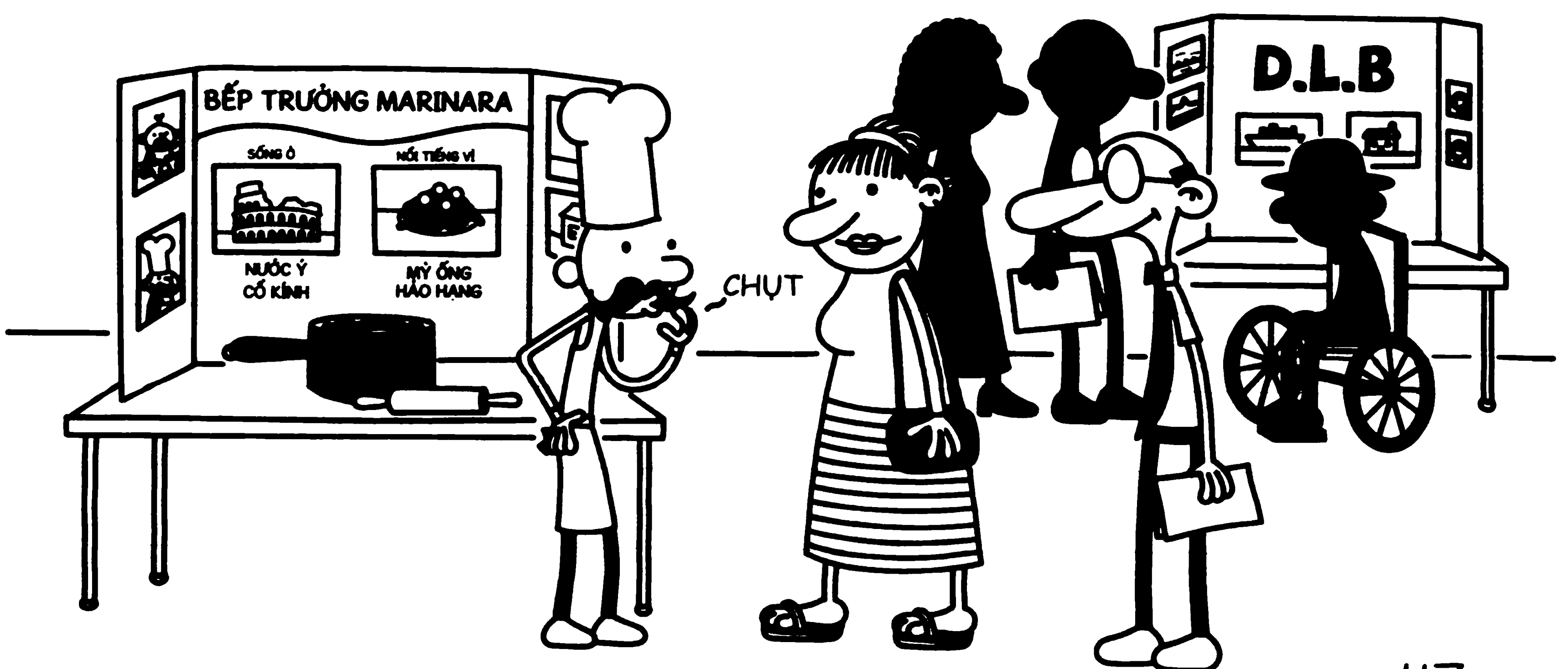
Mẹ nói rằng nếu thực sự muốn biết trong sản phẩm có những gì thì phải biết đọc cả mô thành phần khác nhau. Mẹ còn khẳng định những hộp mì ống Bếp trưởng Marinara tôi chọn trong xe đẩy kia chứa cả đồng HÓA CHẤT.

Tuy nhiên, tôi chắc chắn lần này mẹ đã sai khi nói về món ĐỒ. Chính mắt tôi đã xem mẫu quảng cáo trên ti-vi với cảnh Bếp trưởng Marinara tự tay làm món mì ống của mình ở tận bên Ý.

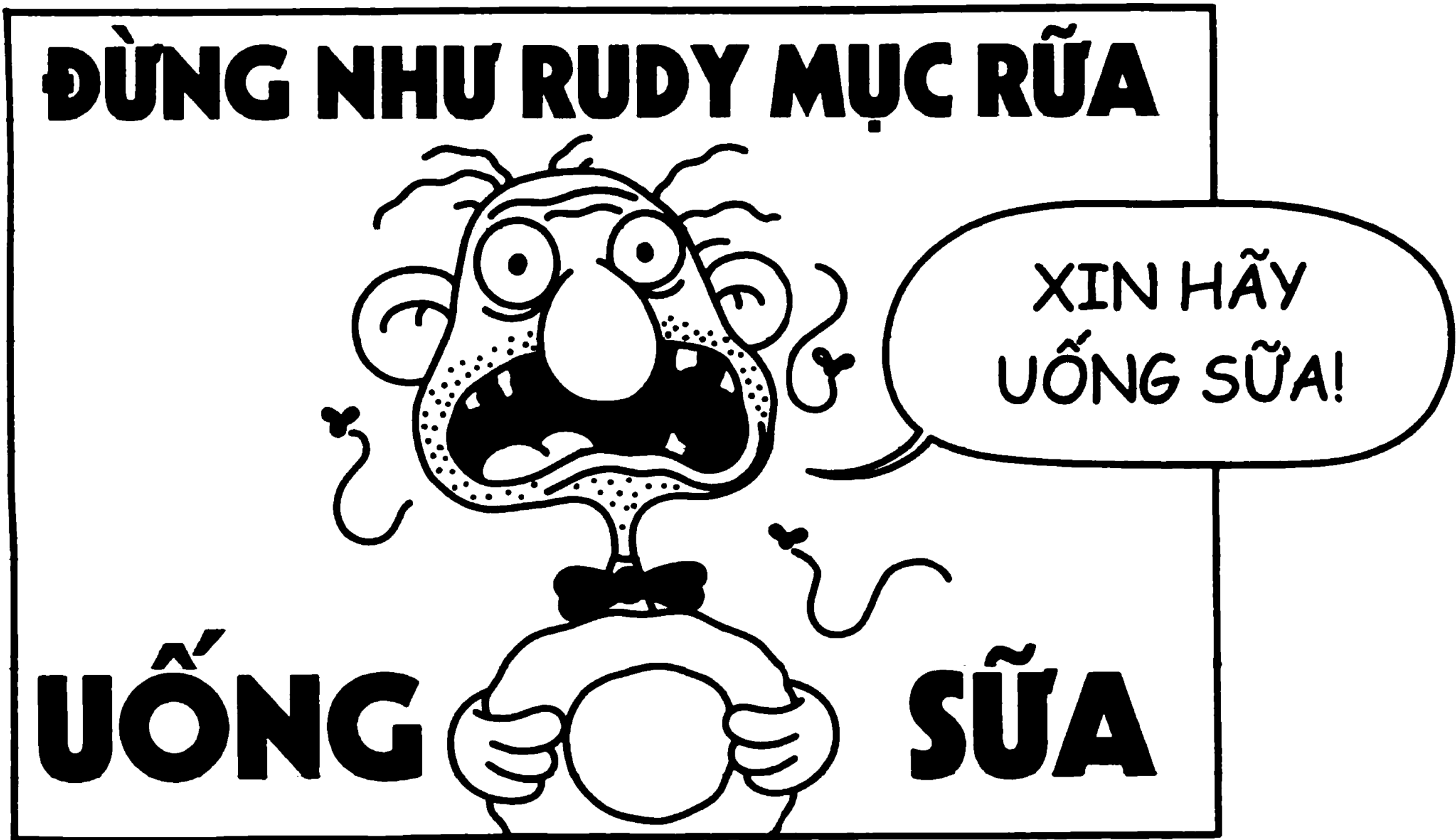

Mẹ chỉ cho tôi thấy dòng chữ nhỏ in trên hộp ghi thông tin chúng được sản xuất tại một nhà máy ở Detroit, Mỹ. Mẹ nói rằng có thể Bép trưởng Marinara thậm chí còn không phải nhân vật có thật mà chỉ là người được thuê diễn vai ấy để quảng cáo mà thôi.

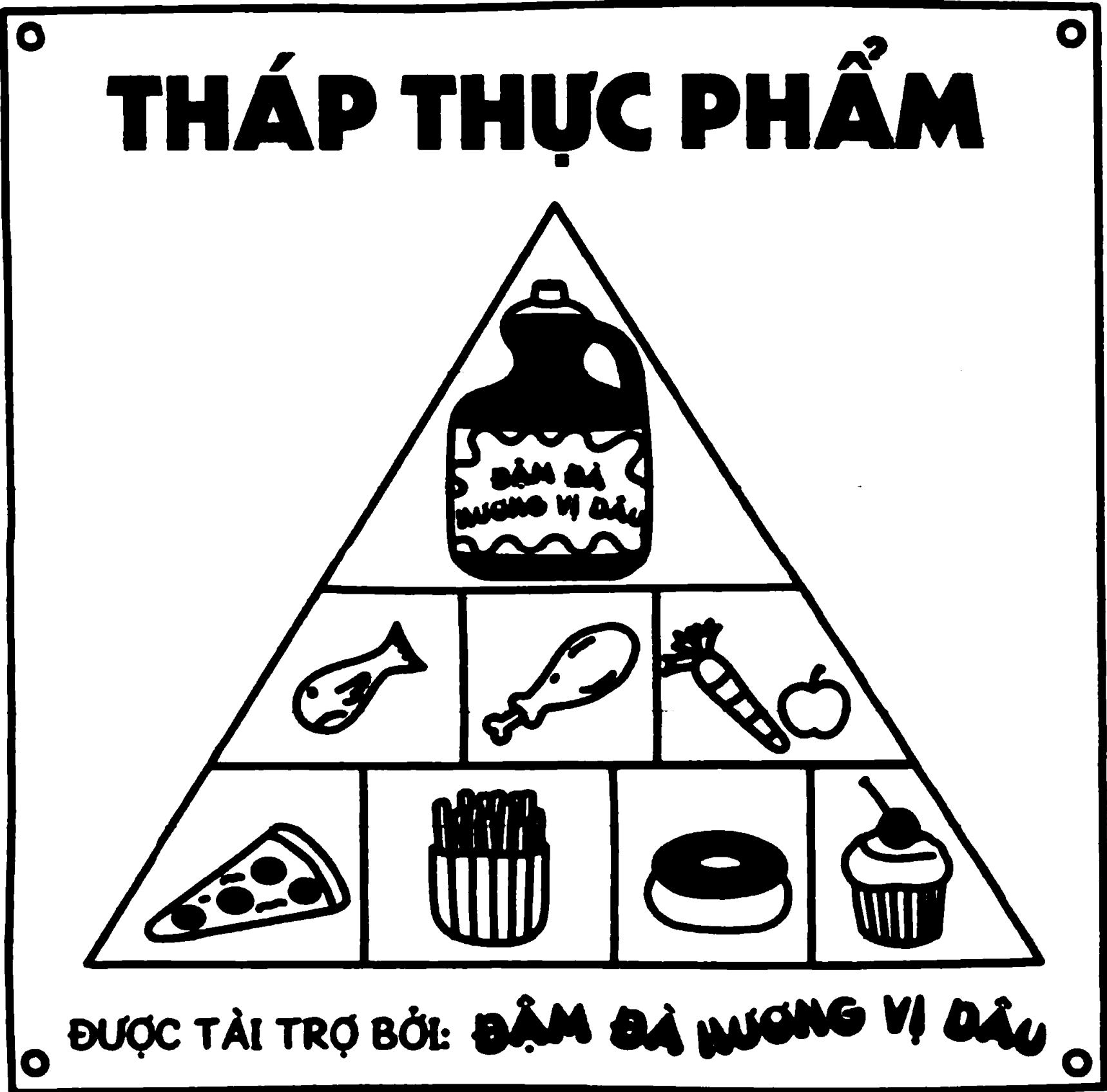
Trời ơi, sau khi nghe những lời của mẹ, tôi cảm thấy mình thật là ngu ngốc vì đã hóa trang thành Bép trưởng Marinara trong Lễ hội Tượng Sáp ở trường hồi năm ngoái.

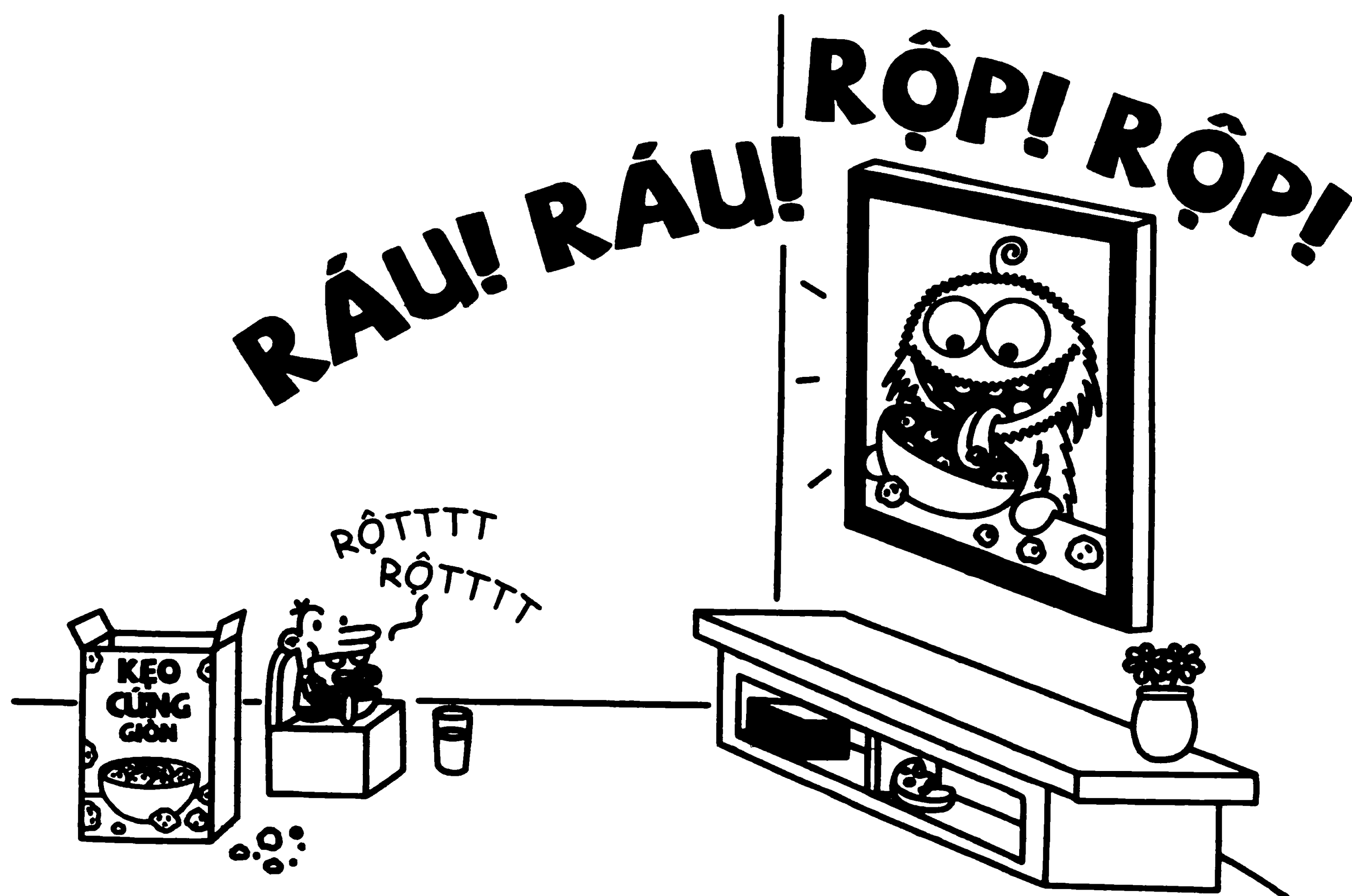
Sau đó, tôi bắt đầu thắc mắc liệu Rudy Mực Rữa có thực sự tồn tại trên đời này không. Những quảng cáo của nhân vật này trên tivi khiến tôi sợ đến mức ngày nào cũng phải cố sống cố chết uống đến vài lít sữa.

Mẹ nói các công ty thực phẩm ranh ma lắm, họ đặt quảng cáo vào những nơi người ta không ngờ tới. Những lời này của mẹ khiến tôi nhớ tới hàng tá áp-phích được dán dọc các hành lang trong trường.

Mẹ còn giải thích thêm rằng đôi khi các công ty sản xuất thực phẩm ăn liền sử dụng hình ảnh những nhân vật hoạt hình để thu hút trẻ em. Điều này tôi nghĩ là mẹ nói đúng bởi vì hôm nay trước khi hai mẹ con ra khỏi nhà, Manny đang mải mê xem một tập trong bộ phim hoạt hình Gia đình Murple. Trong bộ phim đó có cảnh Murple Rau Ráu đang nhiệt tình “đả” một bát ngũ cốc Kẹo cứng Giòn.

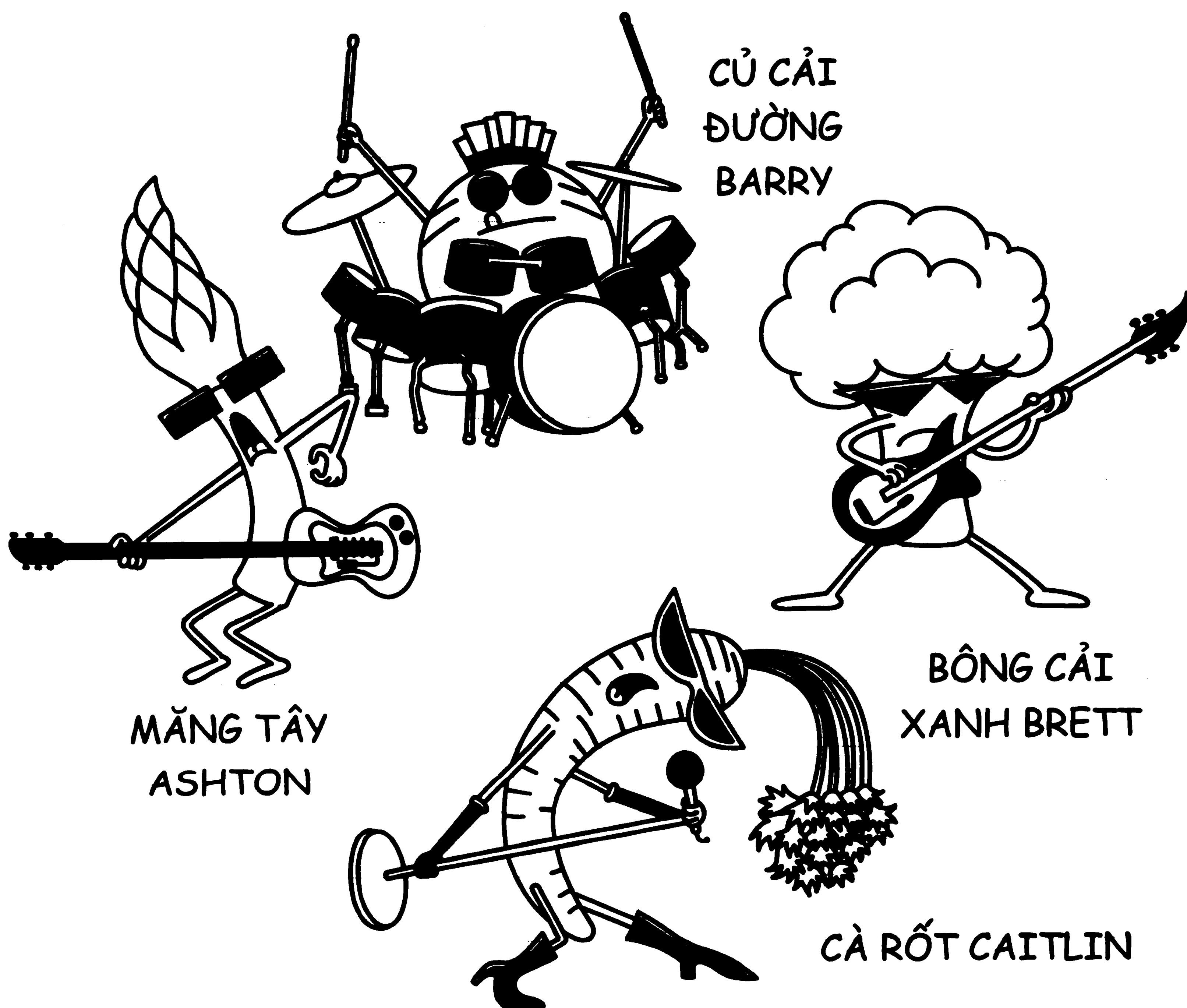

Mẹ bảo với tôi rằng khi mua đồ ăn cho cả nhà, mẹ đều xem kỹ nhãn mác và sẽ không mua bất cứ thứ gì có thành phần mà mình không biết.

Cuối cùng mẹ kết luận: Tốt nhất vẫn nên mua những thực phẩm chỉ có MỘT thành phần duy nhất như rau, củ, quả chẳng hạn.

Chà, tôi không rõ liệu đây có phải là khoảng cách thể hệ hay không, nhưng thời nay thật khó có đứa trẻ nào như tôi chịu ăn thứ gì đó không được bọc trong giấy bóng hoặc hộp giấy. Thật lòng mà nói, nếu sô-cô-la mà mọc lên từ đất thì tôi chắc chắn sẽ chẳng thèm NGÓ NGÀNG.

Hơn nữa, nếu những người bán hoa quả, rau, củ muốn trẻ con hứng thú với những món đó thì họ nên tích cực quảng cáo nhiều hơn.

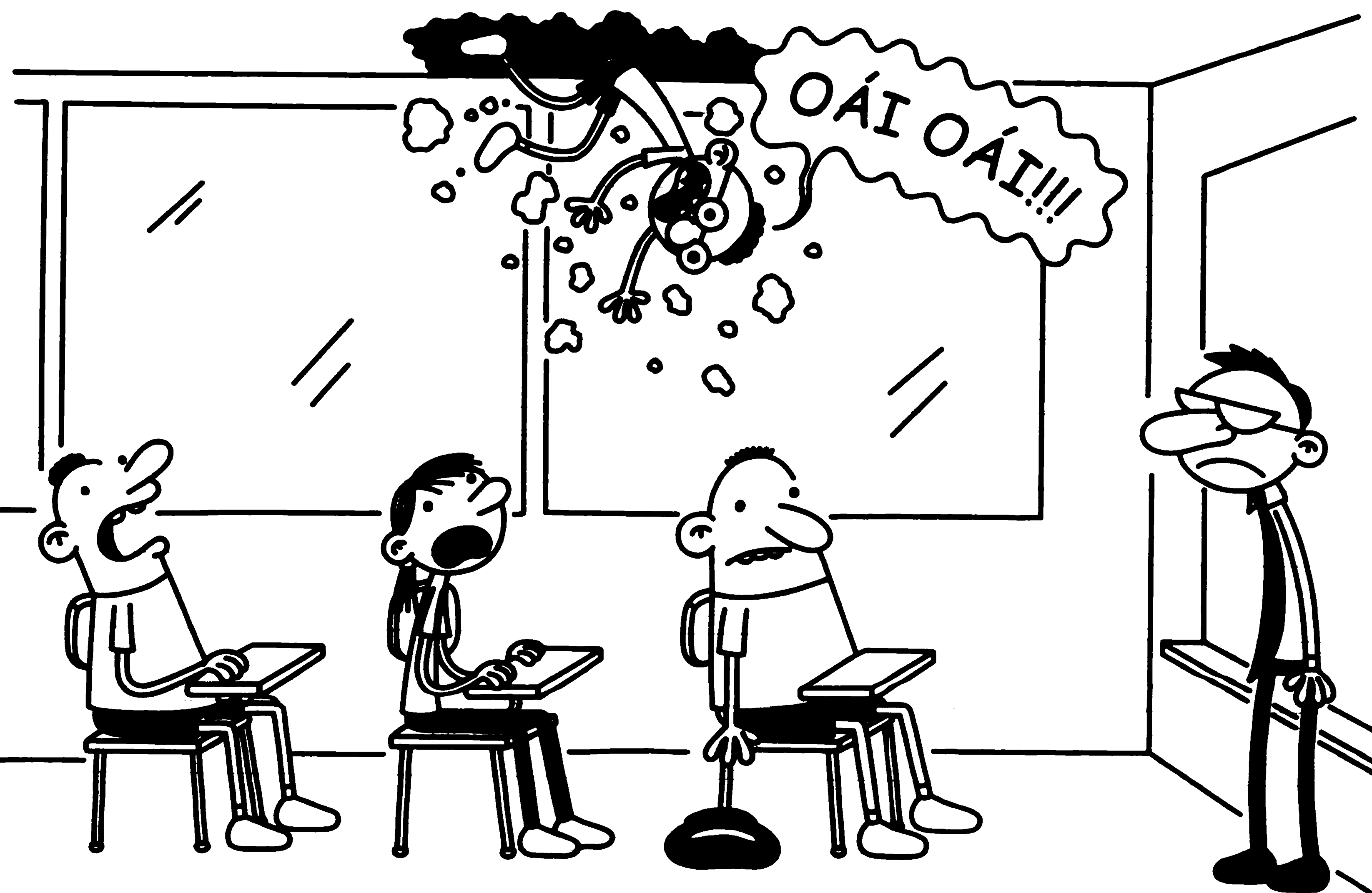

Thứ Ba

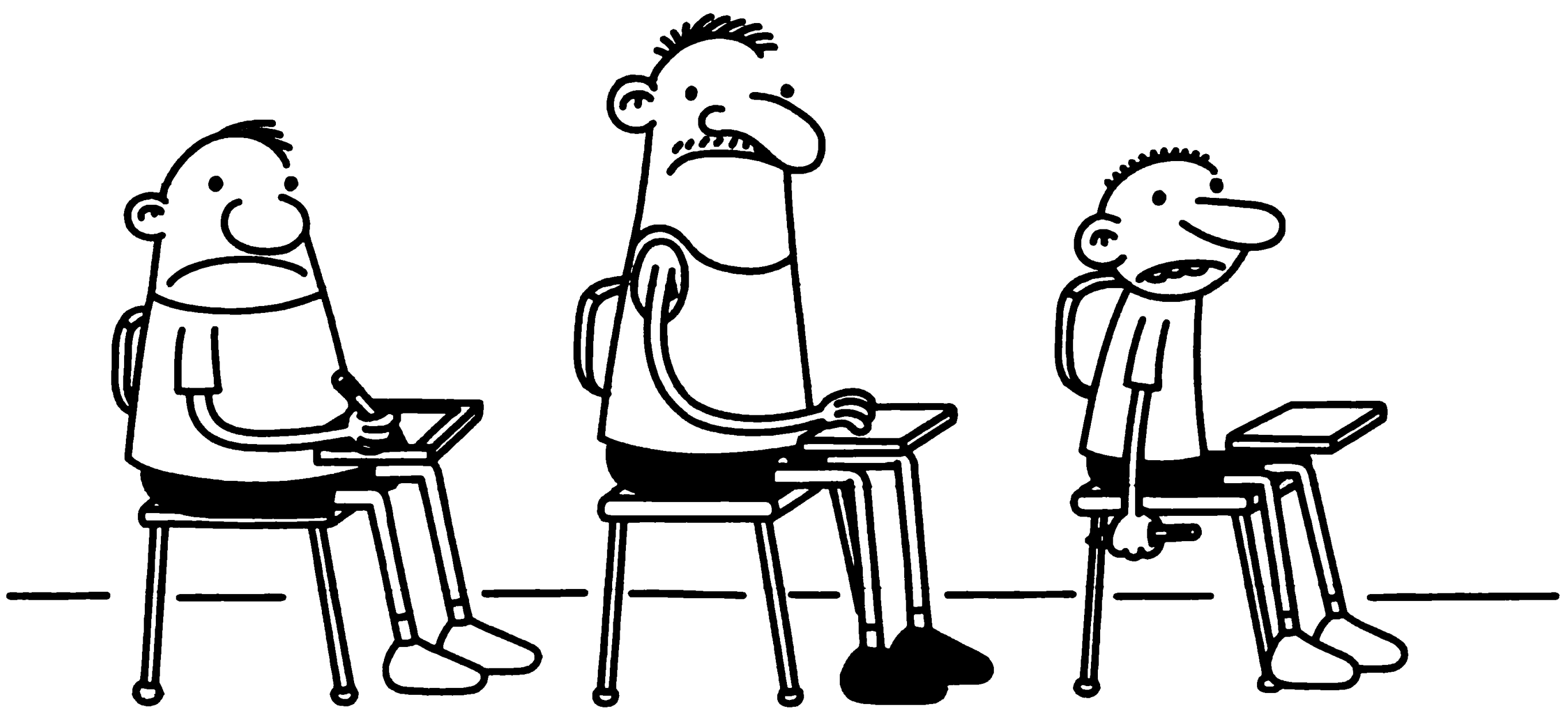
Ngày mai mới chính thức là Ngày hội thể thao nhưng ngay từ hôm nay, không khí ở trường đã bắt đầu sôi sục.

Cô Bosh yêu cầu tất cả học sinh đến lớp sớm nửa tiếng để có thêm thời gian hội ý về chiến thuật thi đấu. Có vẻ cô đang hoang mang lo lắng trước sự chuẩn bị rầm rộ của các lớp KHÁC.

Cô cất cử Ledavian Mills leo lên trần để thám thính tình hình lớp thầy Dew kế bên. Nhưng thật không may là mấy tấm ốp trần không thể chịu nổi sức nặng của một người.

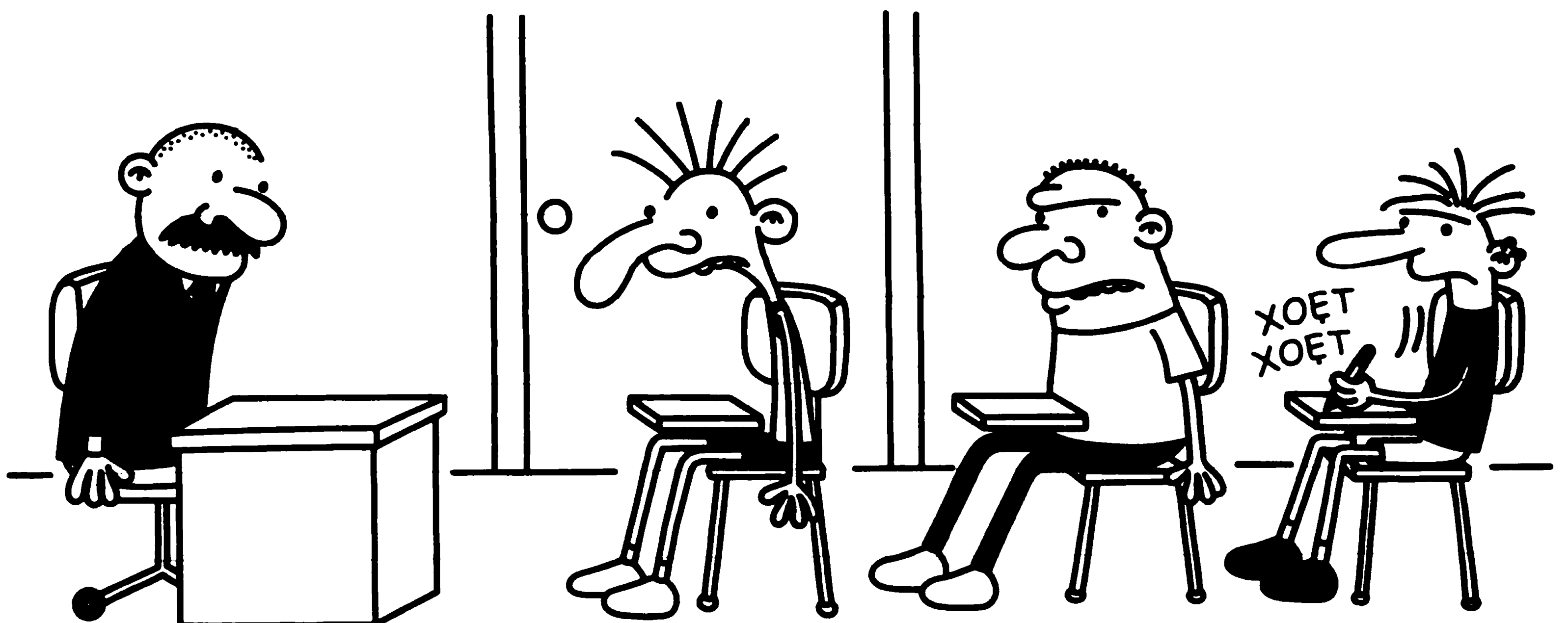

Đối thủ khiến cô Bosh ngán ngẩm nhất là lớp của cô Epstein bởi vì lớp ấy phần lớn đều là những vận động viên. Một trong số đó chính là Jesse Range, thằng này quyết học lại lớp 8 HAI NĂM liền để có cơ hội tham gia Ngày hội thể thao thêm lần nữa.

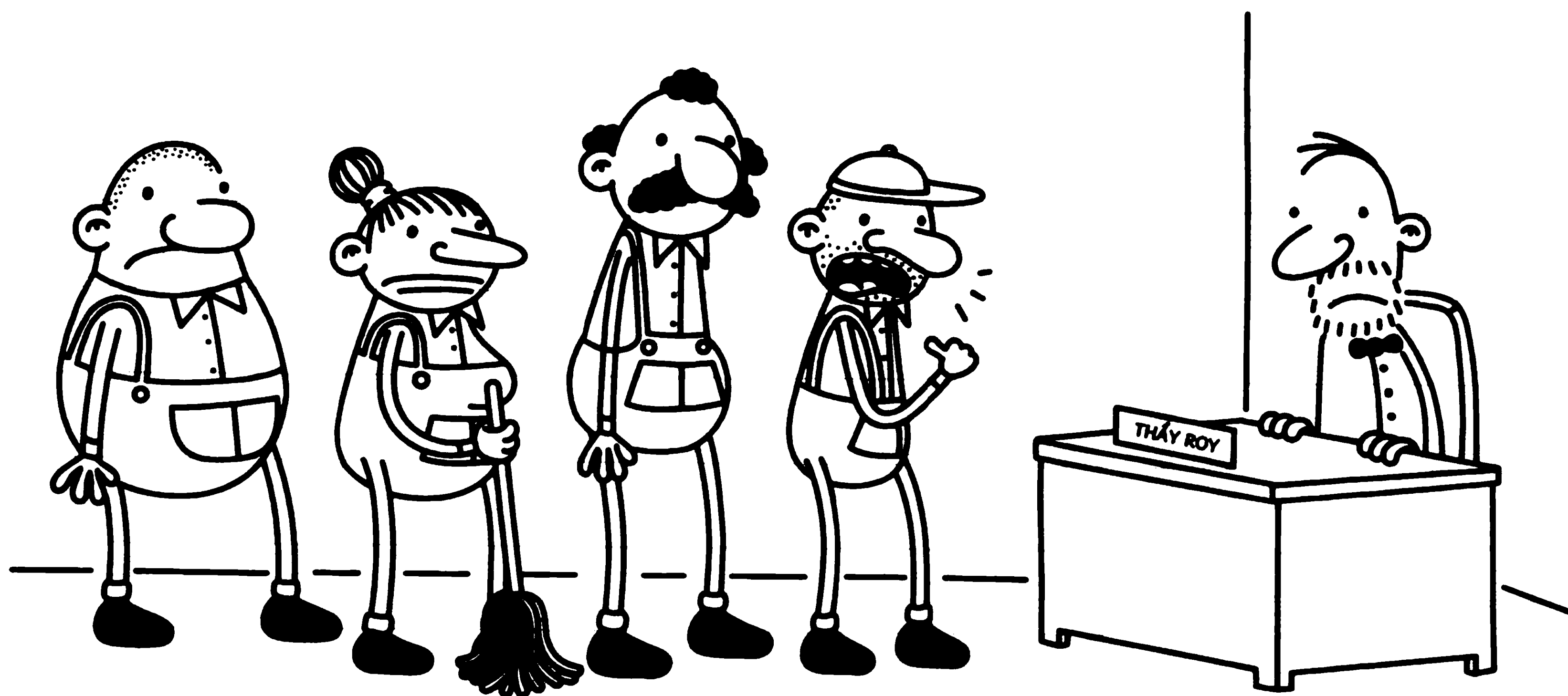

JESSE RANGE

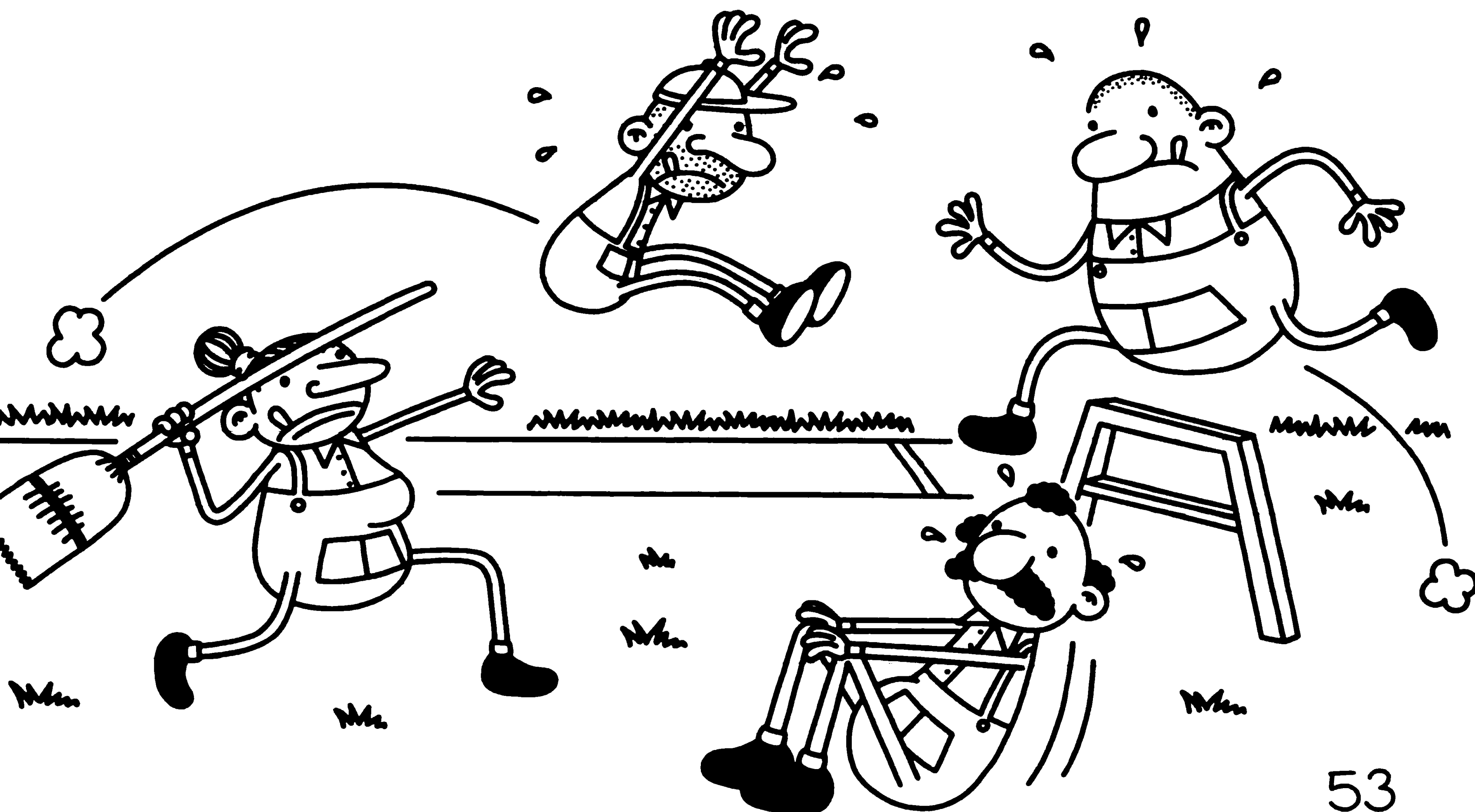
Tuy nhiên, đội khiến tôi lo ngại nhất lại là lớp của thầy Ray, bởi đó là nơi tập trung hầu hết những đứa thường xuyên bị phạt phải nghỉ học buổi sáng. Tôi dám cá là vào Ngày hội thể thao, bọn ấy chắc chắn sẽ giở TRÒ.

Tệ hơn nữa khi chúng tôi được biết rằng đám học sinh sẽ phải thi đấu cả với những NGƯỜI LỚN. Các nhân viên tạp vụ kéo lên phòng thầy Phó hiệu trưởng đòi thành lập một đội RIÊNG, bởi họ cũng xứng đáng được hưởng một ngày nghỉ như các học sinh.

Tôi nghĩ như vậy rất công bằng, có điều kể từ khi họ dành toàn bộ thời gian để TẬP LUYỆN thì khu vệ sinh chung trở nên kinh khủng chưa từng thấy.

Giờ thì đến lượt các bà, các cô phục vụ bữa trưa cho nhà trường cũng yêu cầu tham gia cuộc chơi. Do đó, căng-tin nhà trường bỗng chốc bị biến thành phòng tập.

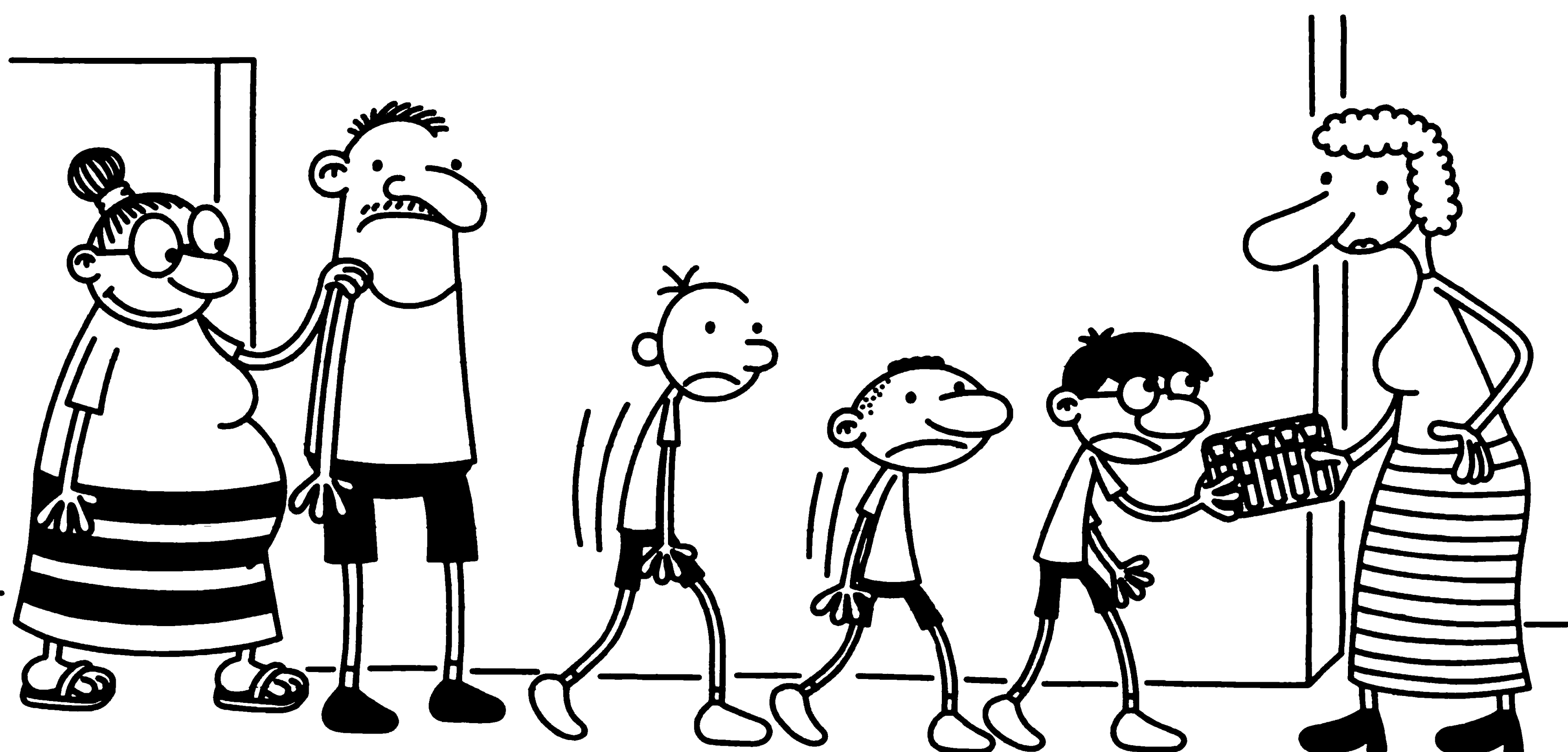
Các thầy cô phụ trách lớp lo cuống cuống cho cuộc thi. Họ bắt đầu TRAO ĐỔI học sinh để tăng cơ hội chiến thắng cho đội mình. Thầy Esper chuyển cho lớp cô Joy con bé chạy nhanh nhất trường là Ava Hollis. Đổi lại, thầy sẽ nhận về Thomas Scheff - đứa có tiếng là chuyên gia môn Ném bột biển.

Vụ trao đổi này khiến cô Bosh thấy rằng cô phải ĐÍCH THÂN ra tay hành động.

Cô giao cho tôi nhiệm vụ trình sát các lớp khác xem chúng tôi có thể tuyển đứa nào ở các lớp ấy vào đội CỦA MÌNH không.

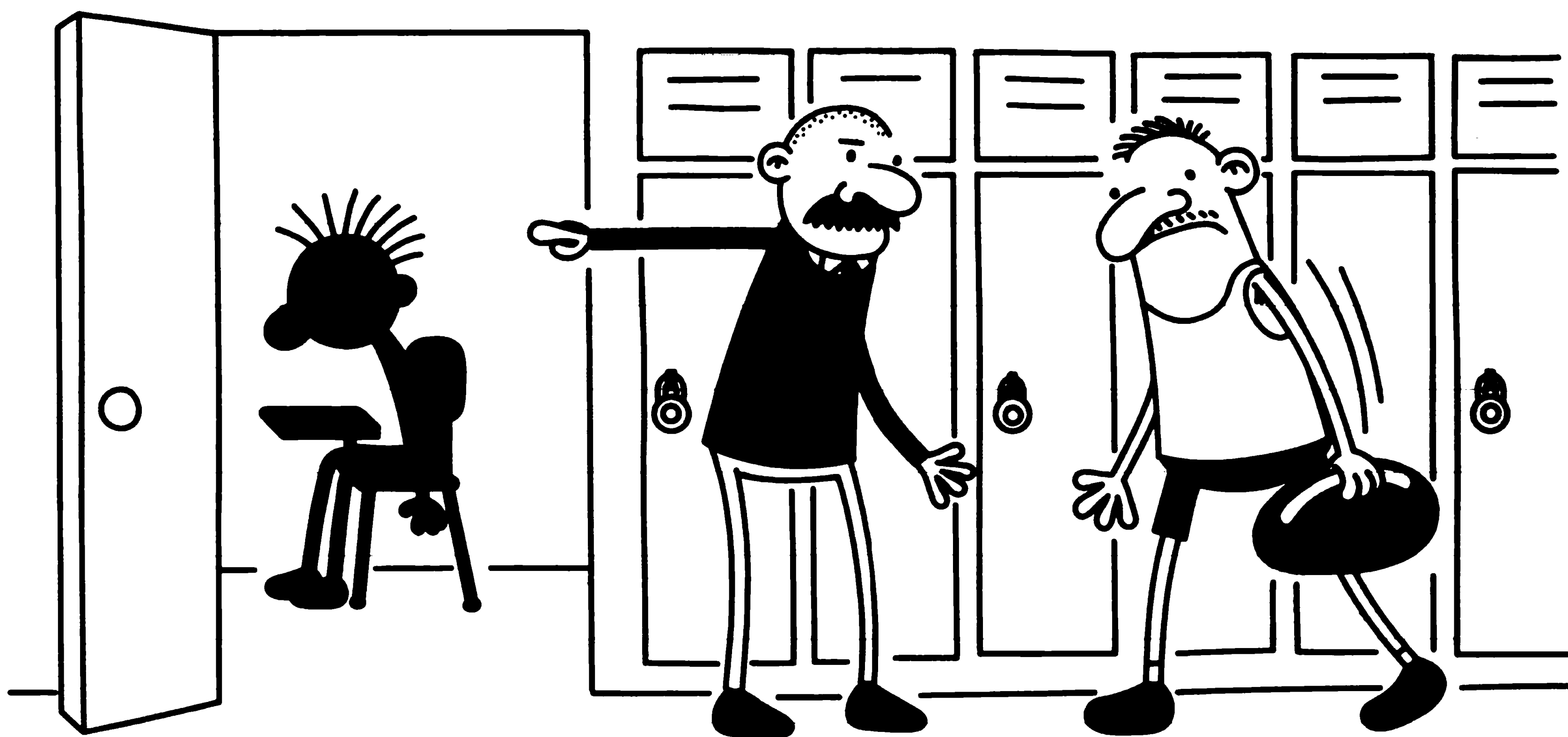

Cuối cùng, thật đau lòng khi cô Bosh dùng tôi và hai đứa khác để đổi lấy thằng Jesse Range, đồng thời còn lột tay thêm một hộp bút lông viết bảng.

Thứ Năm

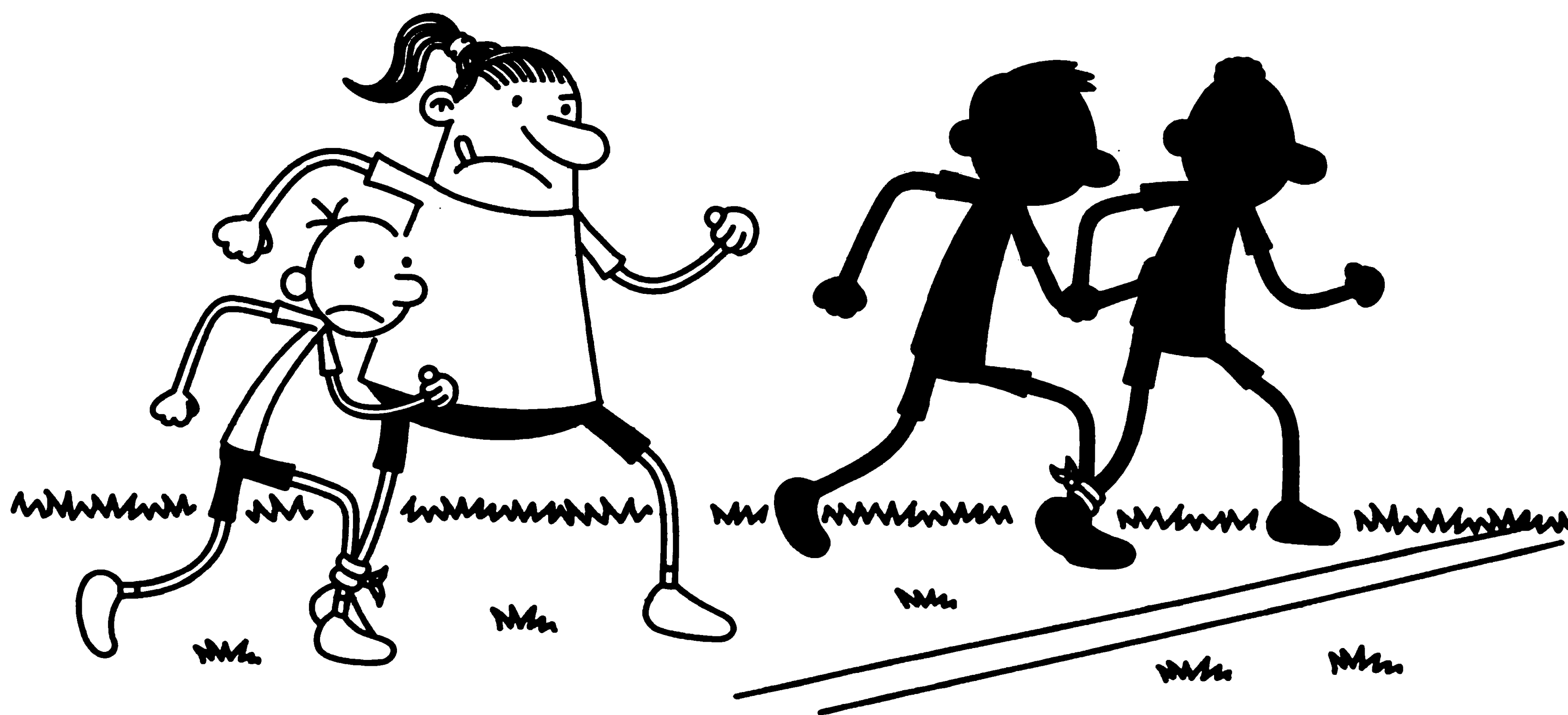
Ngày hội thể thao ở trường đã diễn ra hôm qua, mở đầu bằng một cuộc tranh cãi nảy lửa. Ngay trước khi chuông reo, thầy Ray đã bắt cóc thằng Jesse Range nhằm lôi kéo nó vào đội của mình.

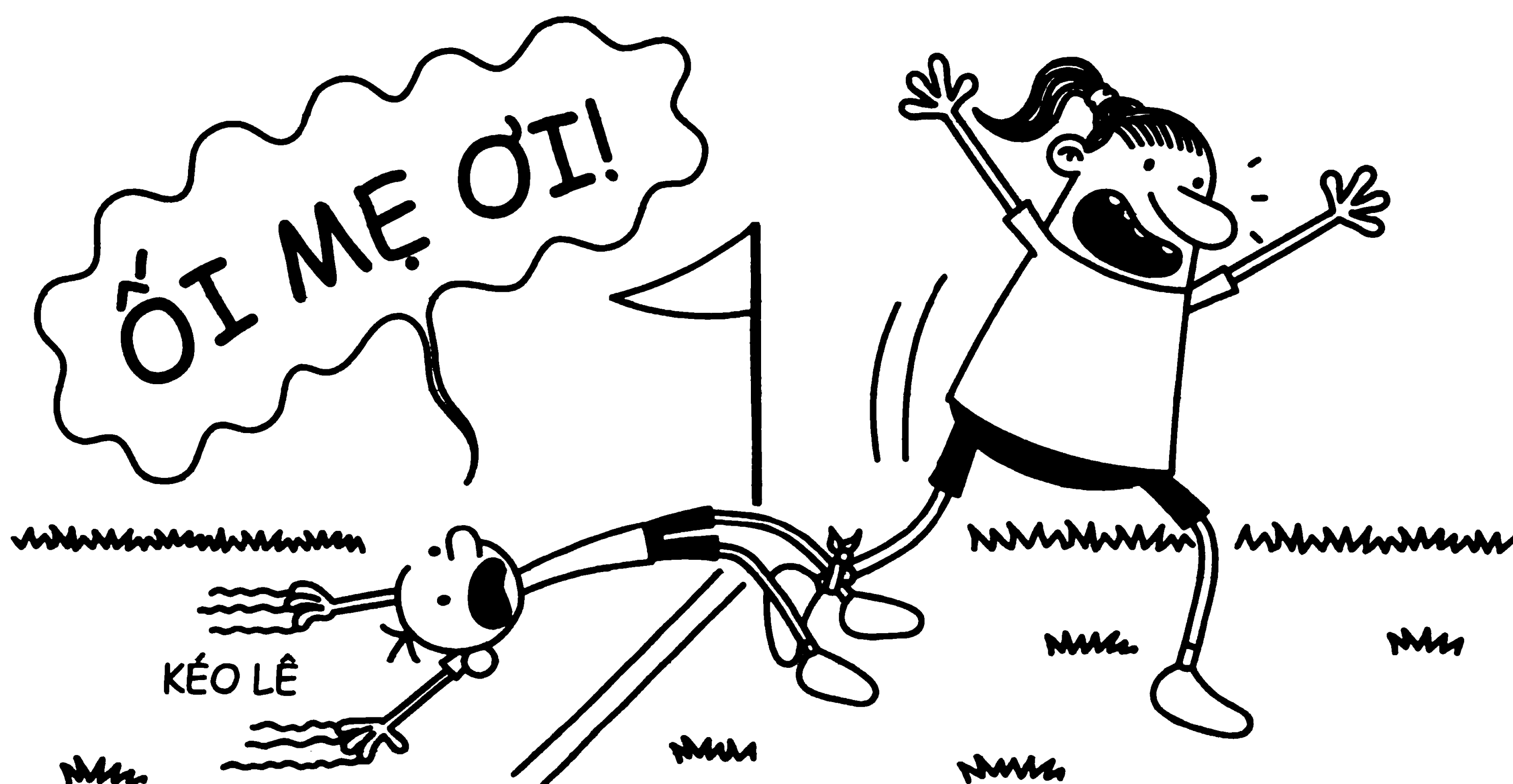
Vậy là đội của thầy Ray toàn hàng SIÊU KHỦNG, đám còn lại chúng tôi có vẻ chẳng còn chút cơ hội chiến thắng nào.

Trước đó, cô Epstein đã tập trung đội chúng tôi trên sân trường để thống nhất chiến thuật thi đấu và thực hiện vài điều chỉnh ở phút cuối. Tuy nhiên, đến giờ phút ấy tôi vẫn chưa hiểu tại sao cô lại chấp nhận đổi thằng Jesse Range để lấy tôi cùng hai đứa khác về.

Tôi được đăng ký tham gia duy nhất một phần thi đó là trò chạy ba chân. Đứa ghép đôi với tôi là Madison Burke, nó cao hơn tôi cả cái đầu khiến hai đứa vô cùng chật vật.

Khi cuộc đua bắt đầu, tôi mới ngả ngửa với chiến thuật của cô Epstein. Cô nhận tôi về không phải vì thấy tôi NHANH NHẸN mà vì NHẸ CÂN.

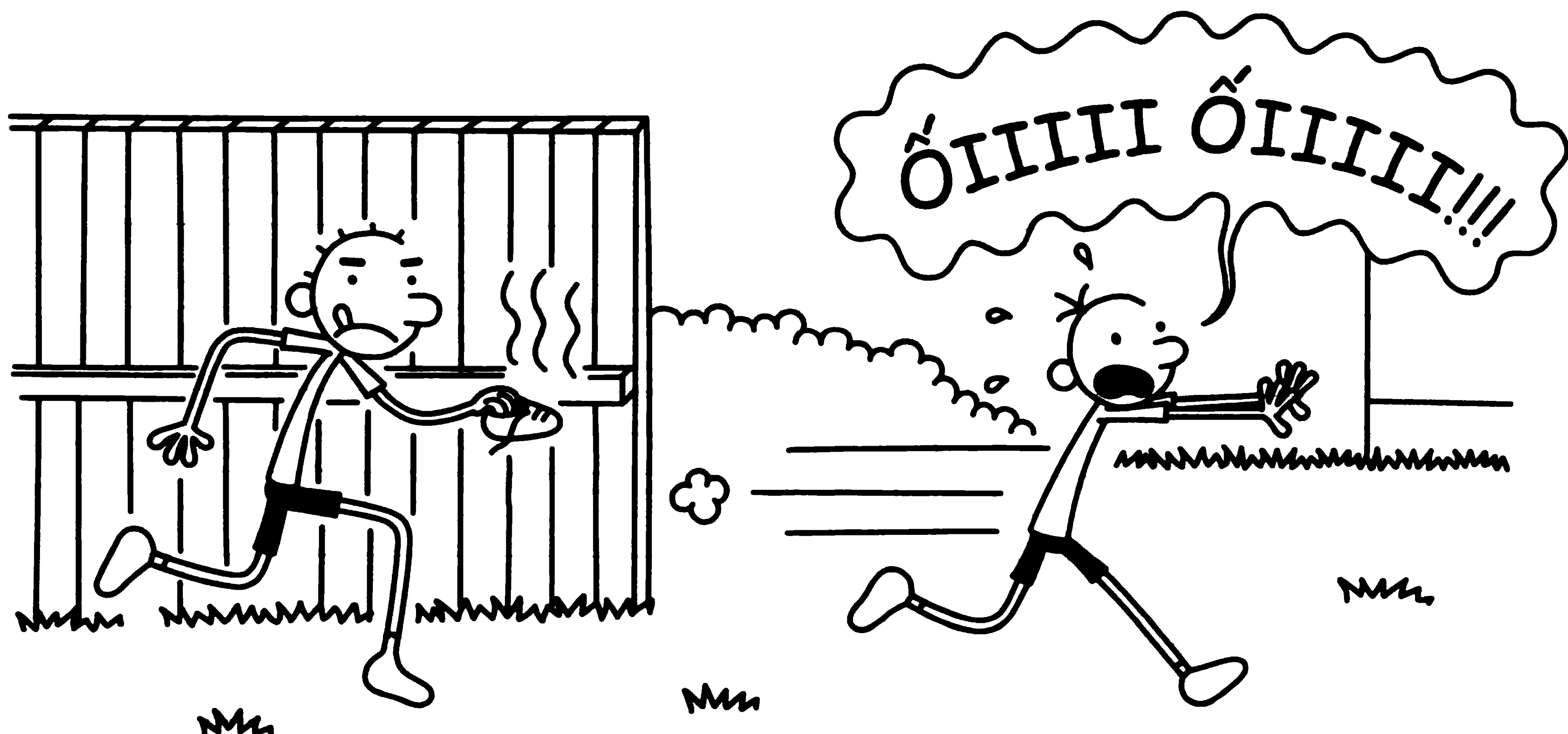
Tôi và Madison về nhất, vậy là lớp tôi đã có một khởi đầu thuận lợi. Tuy nhiên chỉ vài phút sau, chúng tôi đã gặp sự cố lớn. Thành Marcello Romera bị treo mắt cá khi chơi trò nhảy cóc. Thì ra các cô phụ trách căng-tin đã để quên một ít KHOAI TÂY trong mấy cái bao. Tôi dám cá việc đó không đơn giản chỉ là VÔ TÌNH.

Đáng lẽ Marcello Romera sẽ phải thi chạy ngắn cự li 50 mét ngay sau phần nhảy cóc nhưng tất cả những đứa còn lại trong đội đều đang bận thi các môn khác. Do đó, cô Epstein bảo tôi vào thay cho Marcello.

Tôi về thứ hai từ dưới lên bởi vì vẫn còn choáng với pha bầm dập ở cuộc thi chạy ba chân. Thực ra tôi chẳng thể nào chạy nhanh được nếu không có điều gì đó THÔI THỨC.

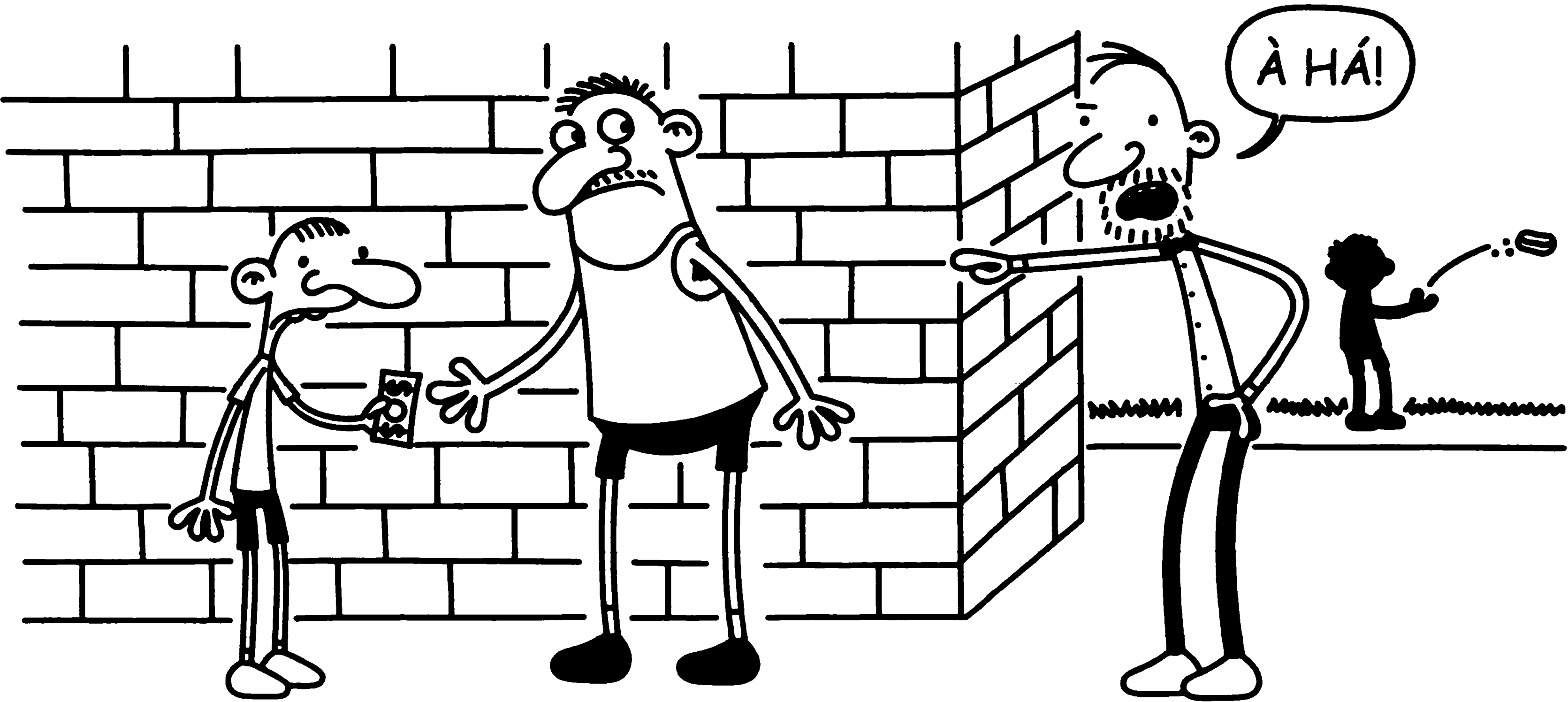
Lần tôi chạy nhanh nhất là khi bị Rodrick đuổi đánh, bởi vì lúc đó anh ta đâm phải "mìn" chớ còn tôi lại đứng ôm bụng cười. Không phải nói khoác chứ nếu hôm ấy có người bấm giờ thì tốc độ chạy của tôi phải ngang với tốc độ của một CON BẢO.

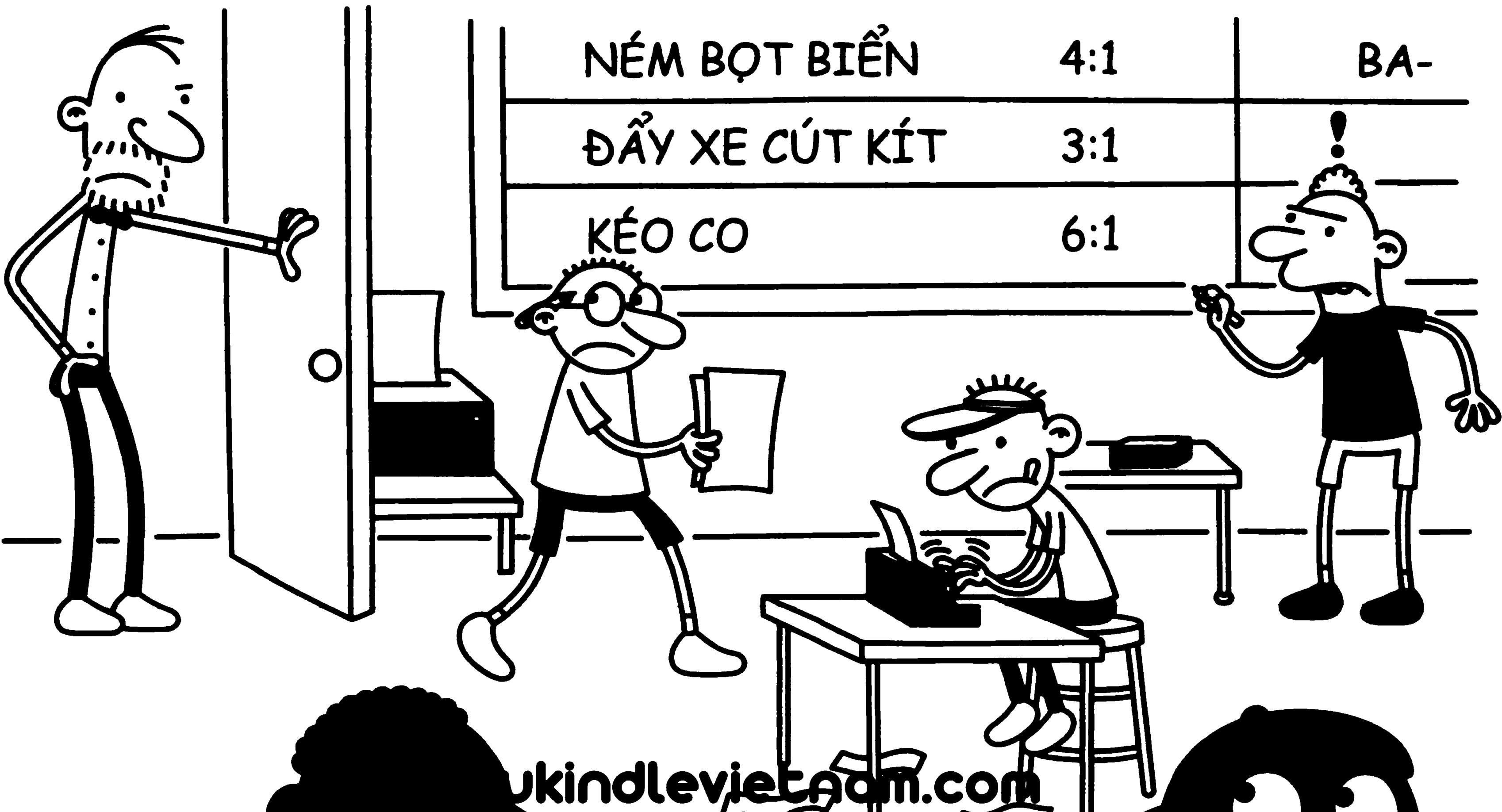
Lý do khiến tôi không bị về bết ở môn chạy cự li 50 mét là khi vừa có hiệu lệnh, Jesse Range đã bị vấp ngã sấp mặt. Lúc thằng ấy ngã, tôi còn đoán là nó đã giẫm phải dây giày hay vấp phải thứ gì đó.

Nhưng hóa ra Jesse được trả tiền để thực hiện cú ngã đó. Sẽ chẳng ai phát hiện ra chuyện ấy nếu ngay sau cuộc thi chạy, thầy Roy - Hiệu phó không bắt quả tang nó nhận tiền phía sau trường.

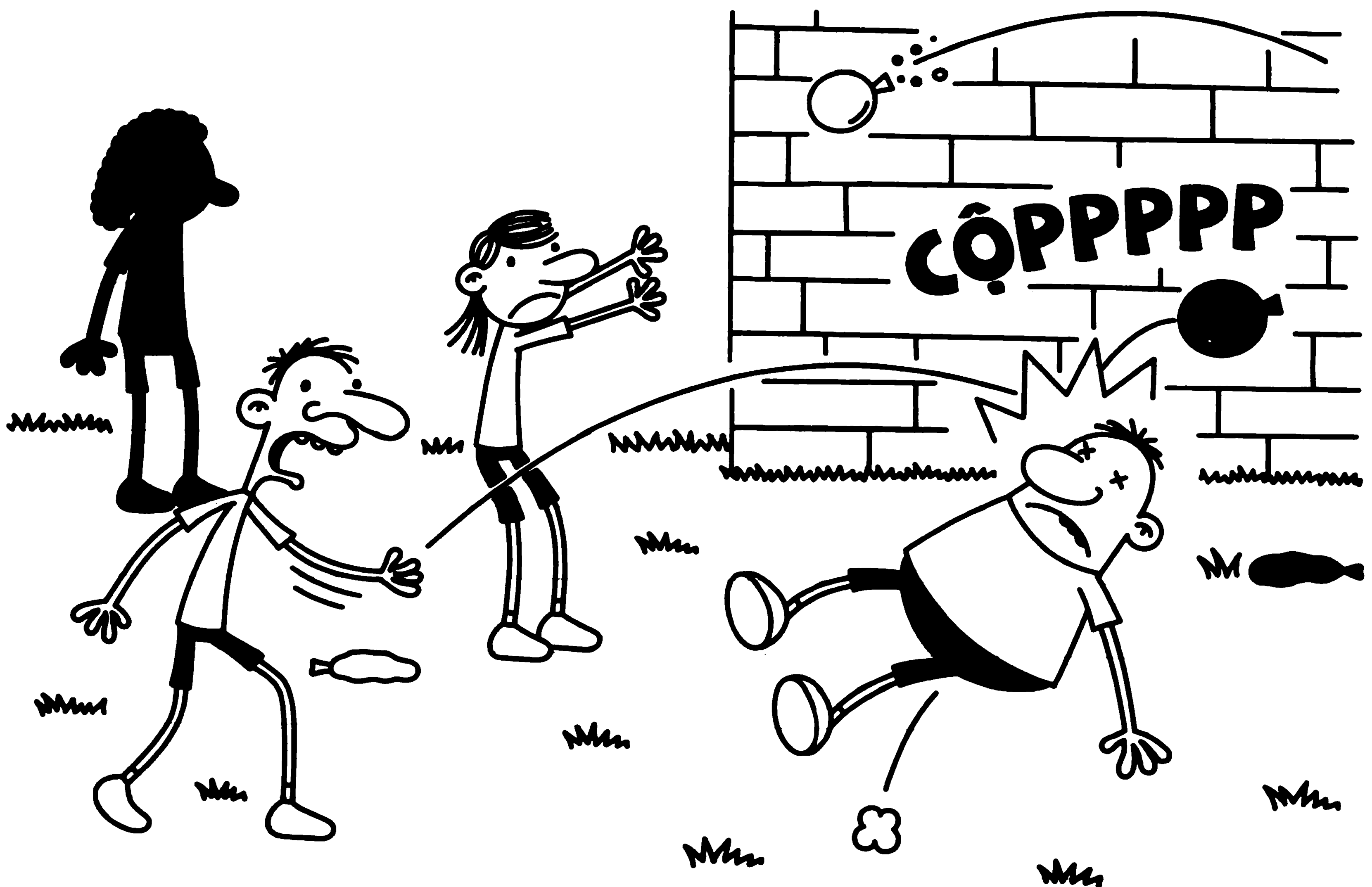

Jesse không muốn bị đuổi học nên khai sạch sành sành những đứa đàn xếp vụ cá cược. Thì ra, bọn chúng có cả một đường dây ngang nhiên hoạt động ngay trong kho chứa thiết bị công nghệ trên tầng 2.

Những đứa gian lận còn lại chính là thành viên trong đội của thầy Ray, nhưng điều này không khiến người ta bất ngờ.

Đội ấy còn bí mật giấu bóng nước vào tủ đông ở căng-tin, trò chơi xấu đã bị VẠCH TRẦN chỉ vì một pha ném ẩu của George Rabston khiến Mikey Adralla ngất xỉu tại chỗ.

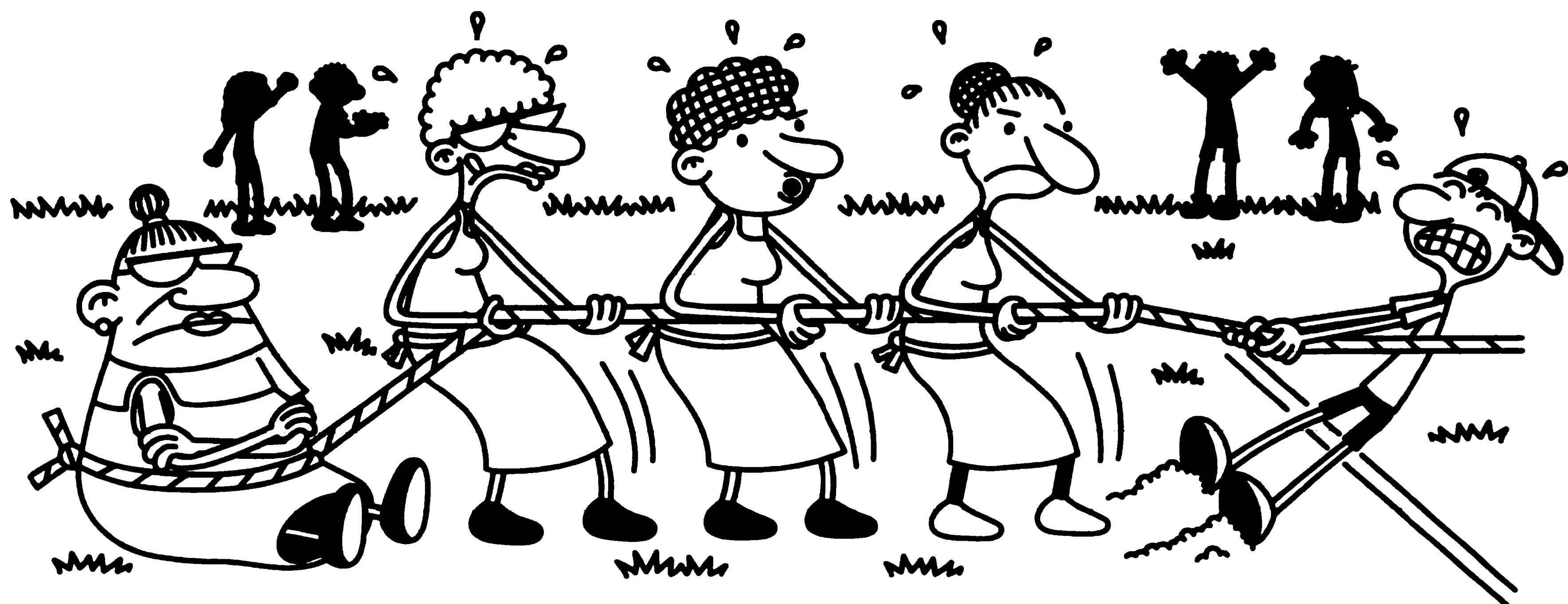

Đội của cô Bash thắng trò ném túi đậu, nhờ vậy mà đứng đầu bảng xếp hạng được một lúc. Sau đó, đội của thầy Chow liên tiếp thắng hai trò Ném bột biển và Chuyển nước tiếp sức nên ĐỘI ĐỎ vươn lên dẫn đầu.

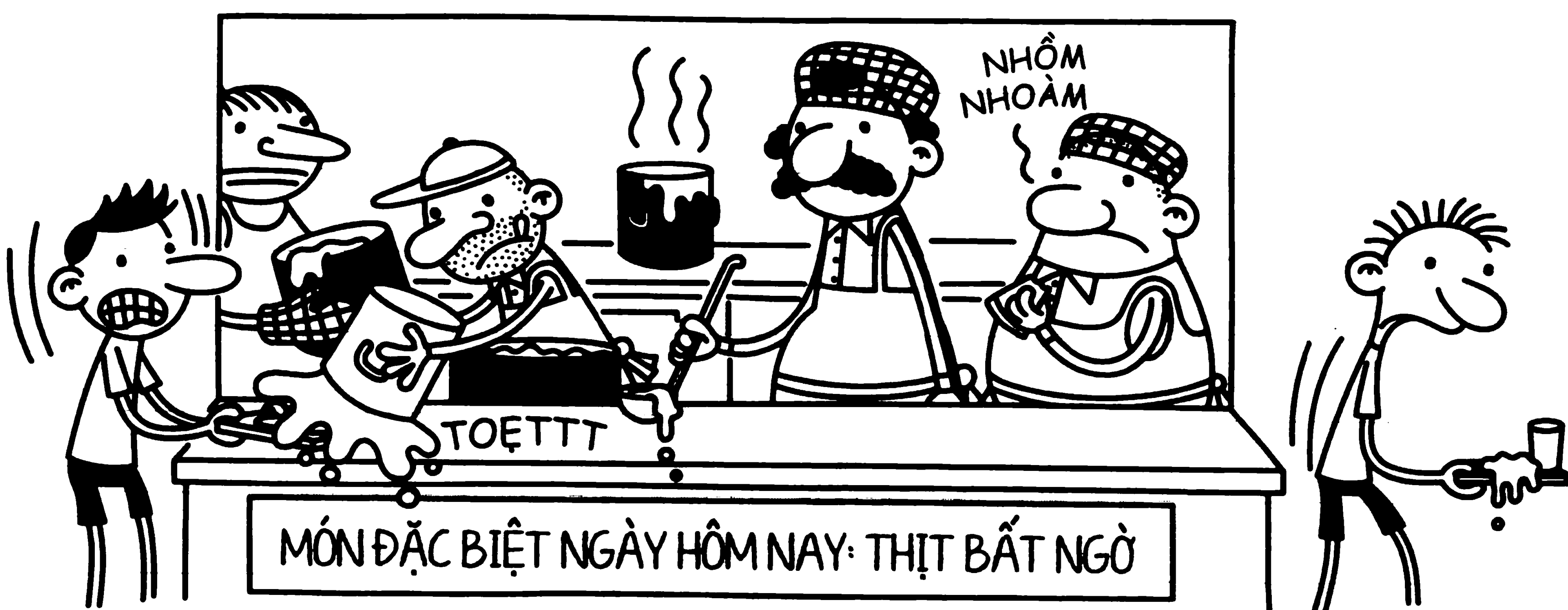
Đội của các nhân viên tạp vụ cũng leo dần trên bảng xếp hạng. Thậm chí họ có thể dẫn đầu nếu chú Washington không bị trượt tay trong lúc thi Đẩy xe cút kít.

Môn thi cuối cùng là kéo co diễn ra giữa đội của cô Bosh và các cô phục vụ ở căng-tin. Tôi đã nghĩ đội của cô Bosh **CHẮC CHẮN** sẽ thắng nhưng rốt cuộc lại bị đội kia đánh bại nhờ cô Frolley đã thực hiện quá tốt vị trí "mỏ neo".

Đội nào đội nấy đều trở về lớp của mình sau khi kết thúc các môn thi, chúng tôi vô cùng thất vọng lúc biết đội của những cô phục vụ ở căng-tin đã giành chiến thắng và được nghỉ trọn vẹn một ngày. Đám học sinh hoang mang lo lắng khi nghe tin hôm ấy các nhân viên vệ sinh sẽ thay thế họ chuẩn bị bữa trưa.

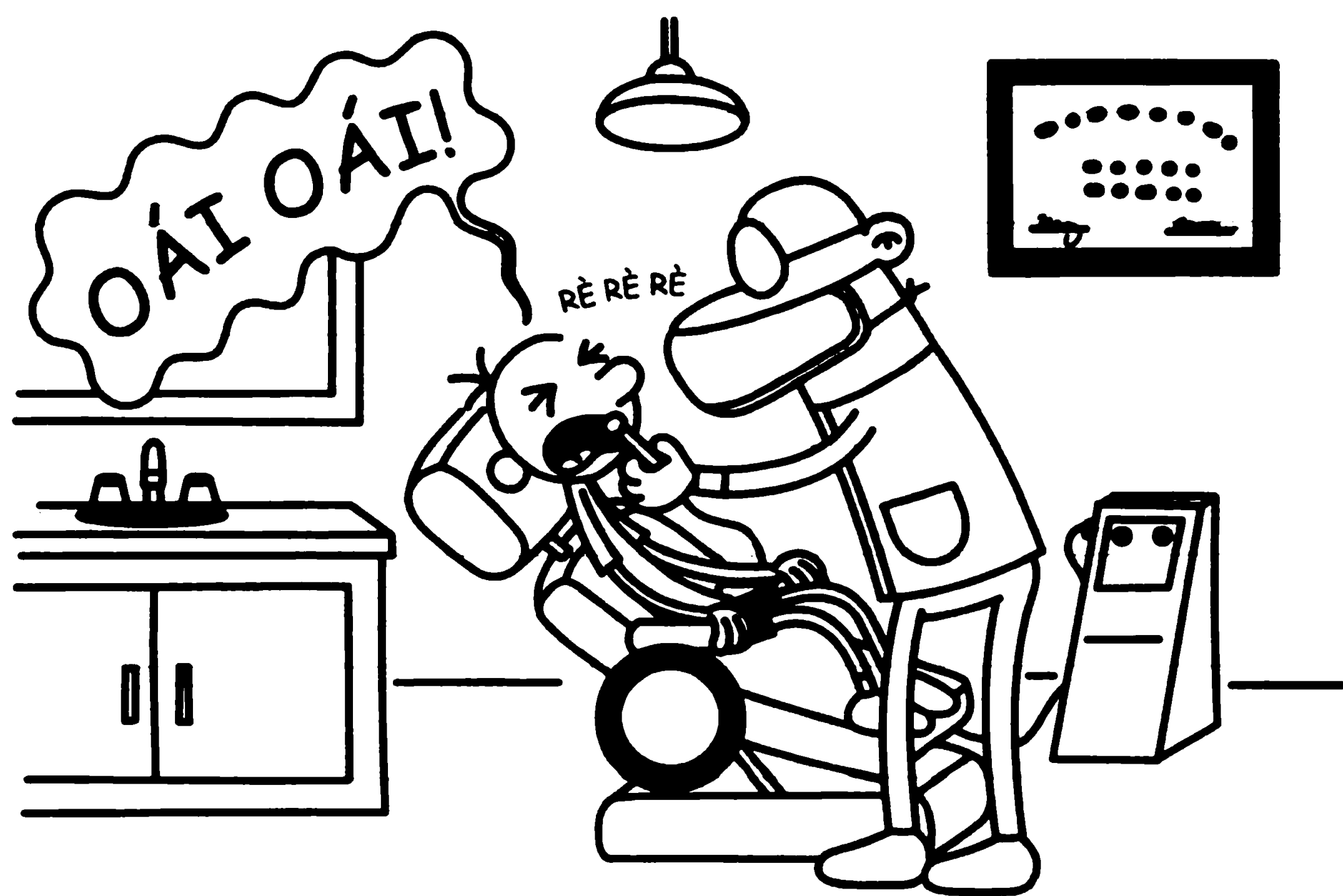
Tôi nghĩ nhà trường cũng biết sắp xếp như vậy không ổn chút nào nên ngay trước khi chuông reo hết giờ, thầy Roy thông báo rằng TẤT CẢ MỌI NGƯỜI sẽ được nghỉ ngày thứ Sáu.

Thứ Sáu

Thật hào hứng khi nghĩ đến một ngày chẳng phải làm gì, tôi chỉ mong được ngủ nướng một trận đã đời.

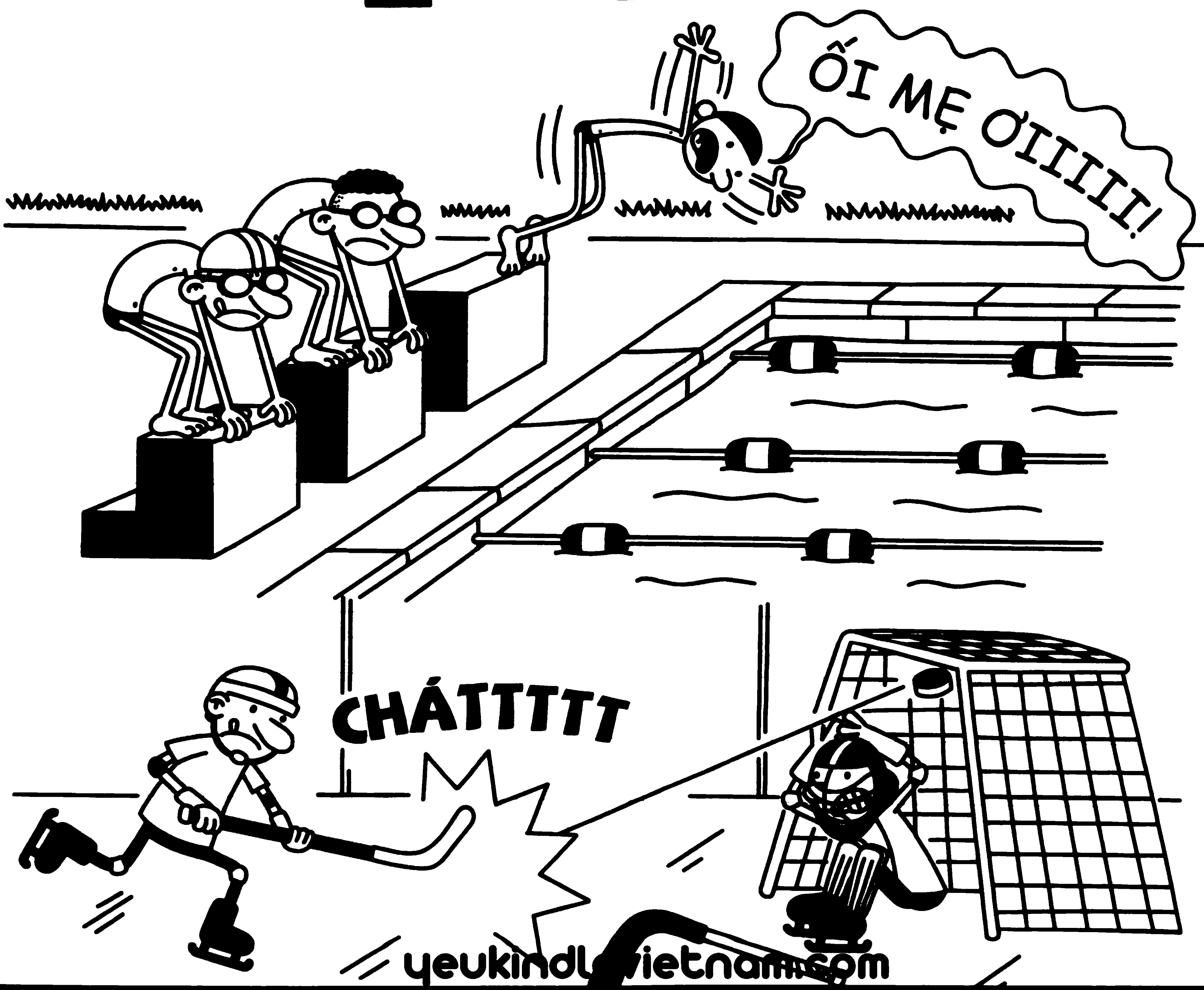
Có điều, vừa biết tin tôi sẽ được nghỉ, mẹ liền sắp xếp cho tôi một loạt lịch hẹn đã nằm trong kế hoạch của mẹ từ lâu.

Tôi ủ ê cả ngày trời, vậy mà mẹ vẫn liên tục gọi chuyện. Mẹ muốn nghe kể về Ngày hội thể thao, rồi muốn biết tôi có cảm thấy vui không. Nếu vậy, tôi sẽ kể cho mẹ nghe toàn bộ sự thật KINH KHỦNG đã diễn ra ngày hôm đó.

Mẹ bảo lý do tôi chưa bao giờ có trải nghiệm tốt về thể thao là vì chưa từng tham gia vào một đội đúng nghĩa.

Nhưng chẳng phải ở Ngày hội thể thao, tôi đã thi đấu trong một đội rồi sao? Ngoài ra, trước đây tôi cũng từng tham gia vào cả tá các đội KHÁC. Có thể mẹ đã hoàn toàn quên mất những điều ấy, và giá mà tôi cũng quên được thì tốt biết bao.

Tuy nhiên, mẹ giải thích rằng ý mẹ đang muốn nói đến việc tham gia vào một đội THỰC SỰ, trong đó mọi thành viên đều sẵn sàng bảo vệ và hỗ trợ lẫn nhau. Mẹ kể một trong những khoảng thời gian hạnh phúc nhất của mẹ là hồi chơi thể thao thời trung học.

Mẹ nói điều tuyệt vời khi tham gia một đội là học được cách phối hợp và làm việc nhóm. Những kỹ năng học được đó có thể áp dụng cho quãng đời sau này, nhất là trong CÔNG VIỆC.

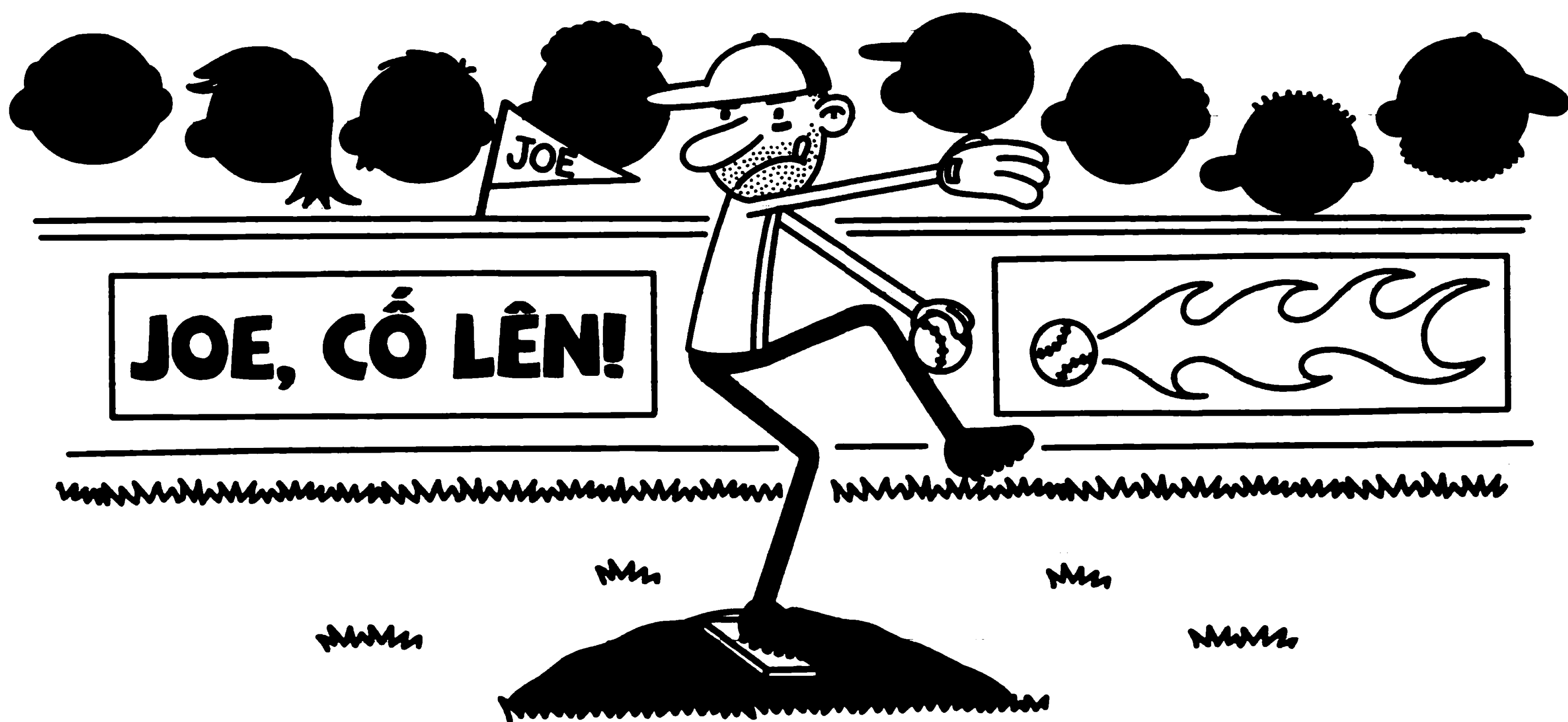
Tôi thấy mô lý thuyết ấy có chút hơi sáo rỗng, làm sao mà biết sau này mình sẽ ứng xử thế nào lúc làm việc cơ chứ.

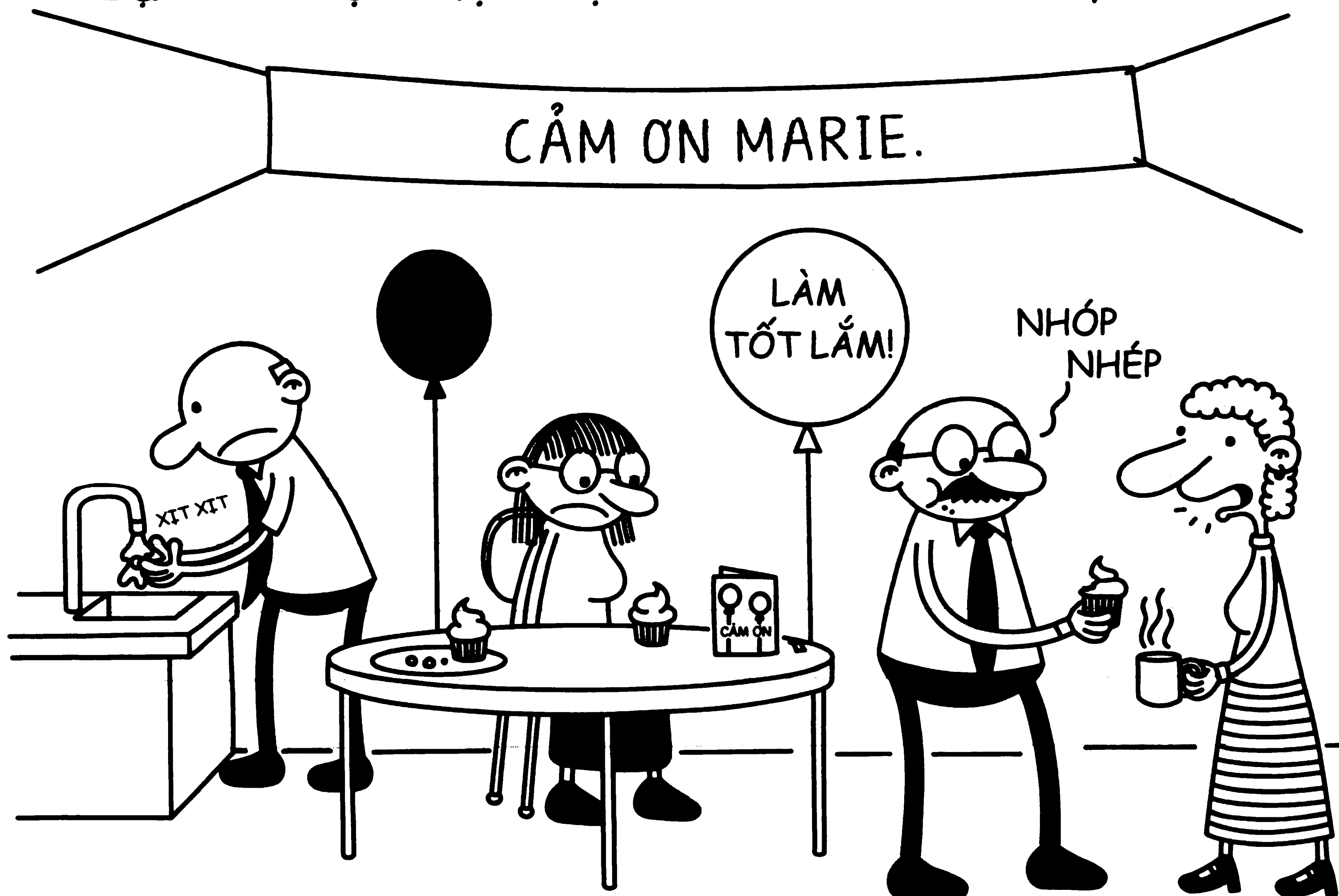
Mẹ nói muốn tôi thử chơi một môn thể thao đồng đội và nếu không thành công thì mẹ sẽ không bao giờ nhắc đến vấn đề này nữa. Dù đã trả lời rằng sẽ xem xét đề nghị của mẹ, nhưng thực sự trong lòng tôi chỉ mong vài hôm sau mẹ sẽ quên phắt chuyện này đi.

Tôi không hiểu tại sao người ta lại đam mê thể thao đến thế, chẳng phải cuộc đời có vô vàn thứ QUAN TRỌNG hơn thể thao rất nhiều hay sao.

Tuy nhiên, nếu bạn có thể ném quả bóng chày với vận tốc 160 km một giờ, bạn sẽ kiếm được cả triệu đô-la, rồi còn được người ta thi nhau dán đầy ảnh lên tường nữa.

Nhưng nếu là người điều trị cho các bệnh nhân ung thư giai đoạn cuối, thì chắc phải may mắn lắm có khi bạn mới nhận được một cái vỗ vai cảm ơn ấy chứ.

Tôi luôn thắc mắc là các môn thể thao đã RA ĐỜI như thế nào. Thời cổ đại, con người thường xuyên gây chiến tranh. Tôi cho rằng người ta quyết định tìm cách hóa giải những mâu thuẫn ấy mà không cần TIÊU DIỆT lẫn nhau. Chính vì vậy, có người đã nảy ra ý tưởng dùng các môn thi đấu thể thao như một giải pháp nhẹ nhàng và hòa bình hơn.

Theo thời gian, thể thao đã PHÁT TRIỂN nên ngày nay con người sáng tạo thêm các linh vật, đội cổ vũ và vận động viên chuyên nghiệp.

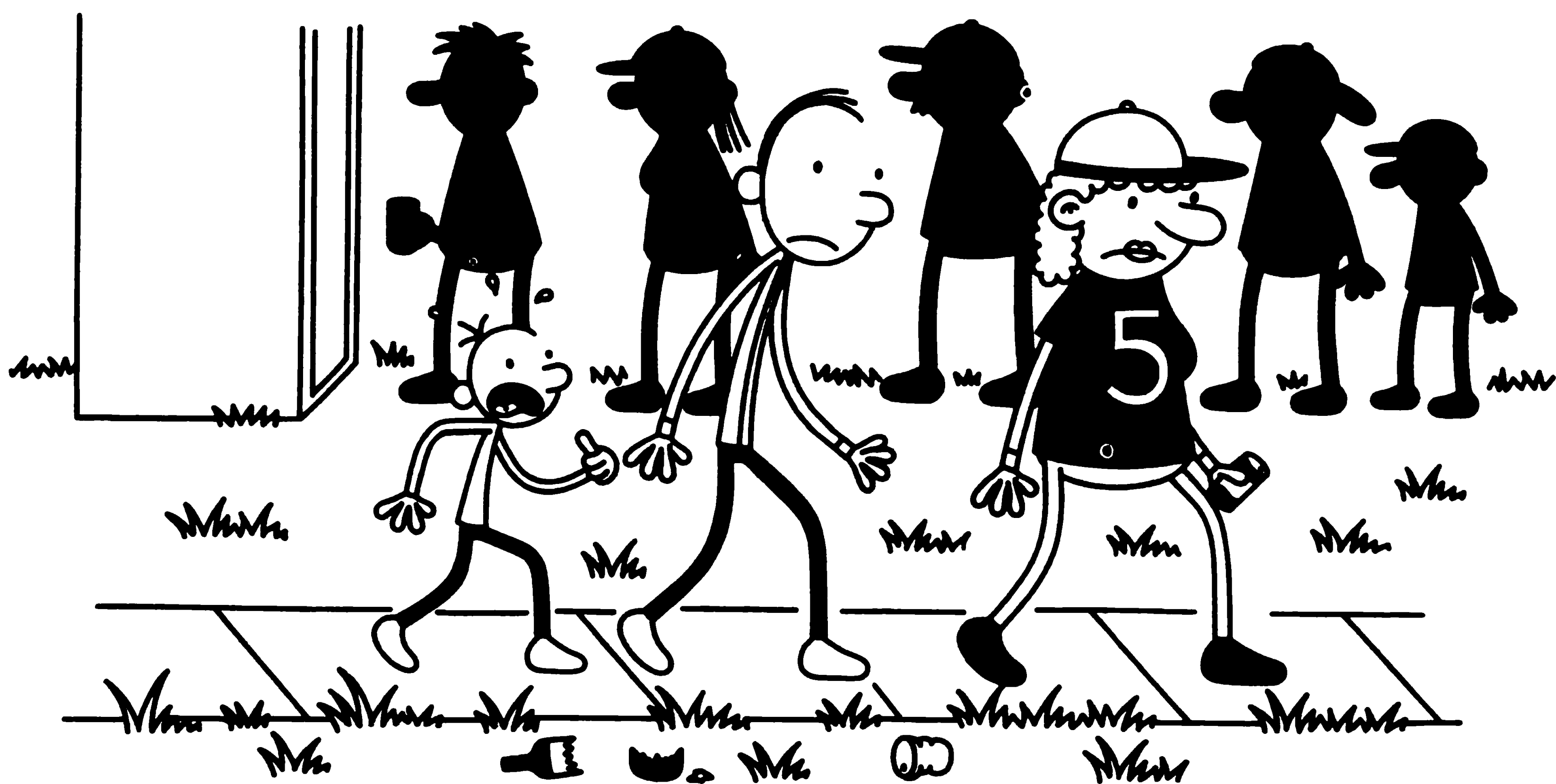
Từ nhỏ, tôi mới chỉ được xem duy nhất một trận thi đấu thể thao chuyên nghiệp, chính là lần được bố đưa vào thành phố xem trận bóng bầu dục. Thật lòng mà nói, bây giờ tôi chẳng có chút ấn tượng gì về trận bóng ấy nhưng lại nhớ tất tần tật những thứ XUNG QUANH.

Hôm đó, bố không muốn trả tiền gửi xe gần sân vận động nên đã đỗ trong một bãi giữ xe lầy lội cách sân bóng gần hai cây số. Bố còn mang theo một chiếc bếp nướng di động nên hai bố con cùng nướng bánh hamburger, thực ra trải nghiệm ấy cũng khá thú vị.

Tuy nhiên hôm ấy, do uống **HƠI NHIỀU** nước ngọt nên trong lúc cuộc bộ đến sân vận động, tôi đã biết ý tìm ngay một nhà vệ sinh nếu không chỉ còn nước mặc quần ướt cả buổi.

Bố không có ý định dừng lại chỗ mấy cái nhà vệ sinh di động bởi vì người ta xếp hàng chờ dài dằng dặc. Nhưng nghĩ mình khó mà nhịn nổi cho tới khi đến được sân, tôi đành năn nỉ bố cho dừng lại chỗ ấy.

Tôi phải xếp hàng đợi 20 phút cuối cùng cũng đến lượt. Nhưng vào rồi tôi lại ước giá như được bố cảnh báo trước về độ kinh khủng của những loại nhà vệ sinh di động kiểu này. Nếu biết trước, bằng bất cứ giá nào tôi cũng sẽ cố NHỊN cho bằng được.

Tuy nhiên, cũng may là tôi đã giải quyết ở nhà vệ sinh di động đó bởi vì lúc đến sân, lại một hàng dài NỮA đang đợi đến lượt kiểm tra an ninh. Kết quả là hai bố con tôi đã bỏ lỡ một trong bốn hiệp đấu chỉ để xếp hàng vào được bên trong.

Cuối cùng, sau khi vào được khán đài và tìm thấy ghế của mình, chúng tôi đã bị vài người đến trước chiếm mất chỗ. Vậy là lại mất thêm thời gian giải quyết mớ rắc rối ĐÓ.

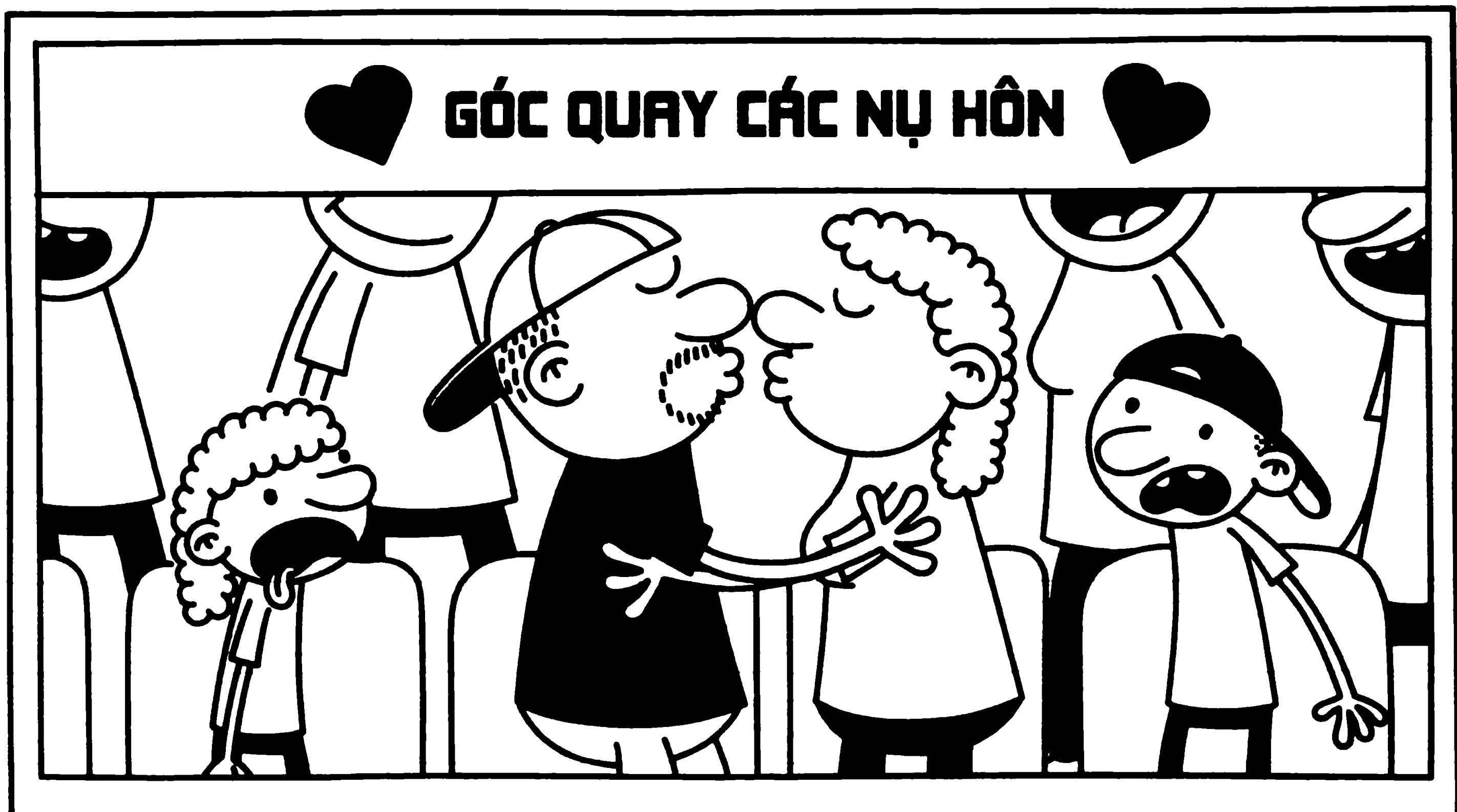
Tôi không hiểu vì sao người ta phải mất công lắp ghế làm gì bởi đâu có ai chịu NGỒI. Hơn nữa, hầu hết những khán giả ở cùng khu với bố con tôi đều thuộc dạng cao to khiến một đứa có chiều cao “khiêm tốn” như tôi không thể nhìn thấy gì xung quanh.

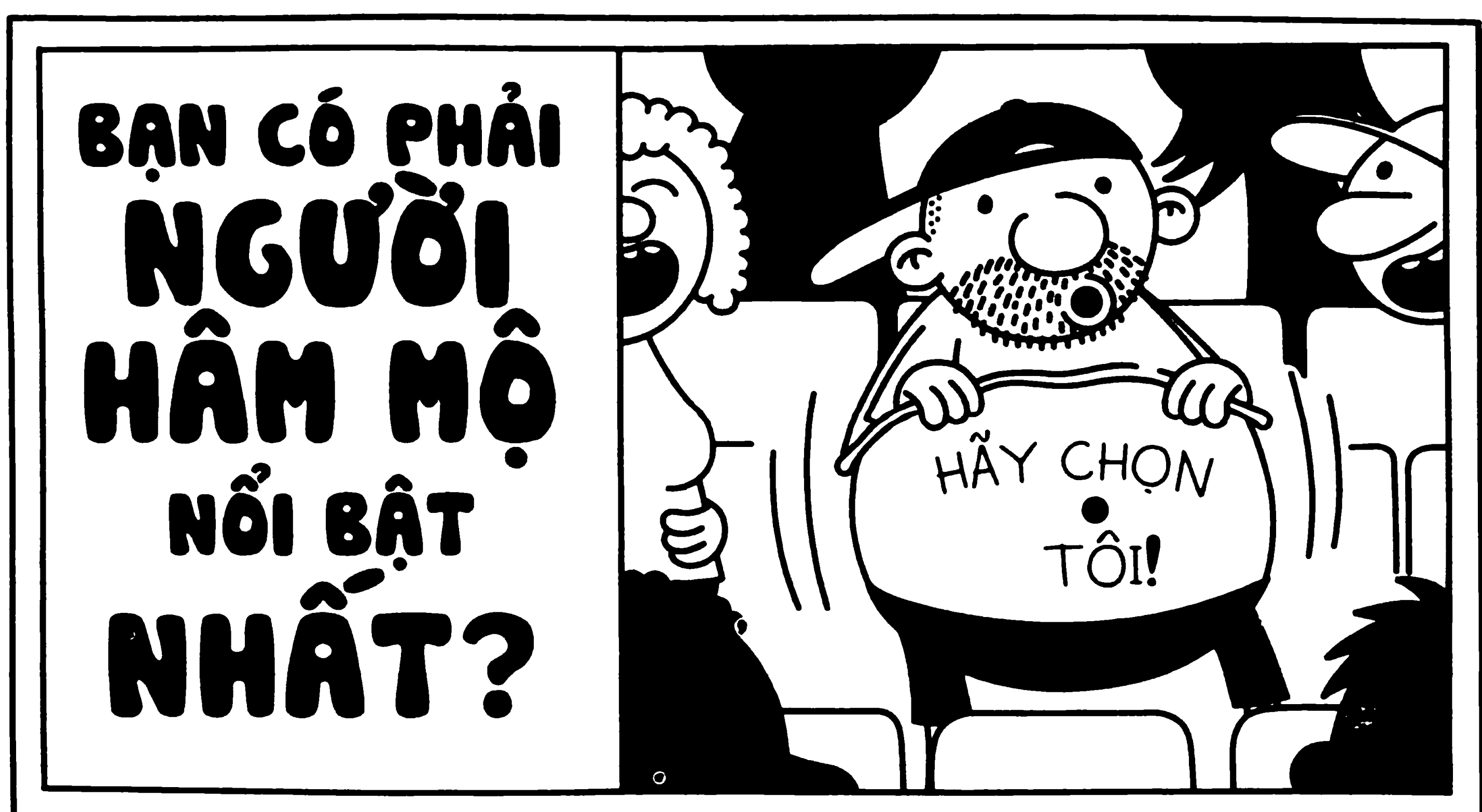
Vì không nhìn thấy nên tôi cũng chẳng biết chuyện gì đang diễn ra. Còn bố do quá mải mê theo dõi trận đấu nên quên luôn việc tường thuật lại cho con trai mình nghe.

Cuối cùng, tôi nhận ra là mình có thể theo dõi trận đấu qua một màn hình khổng lồ lắp phía trên sân thi đấu.

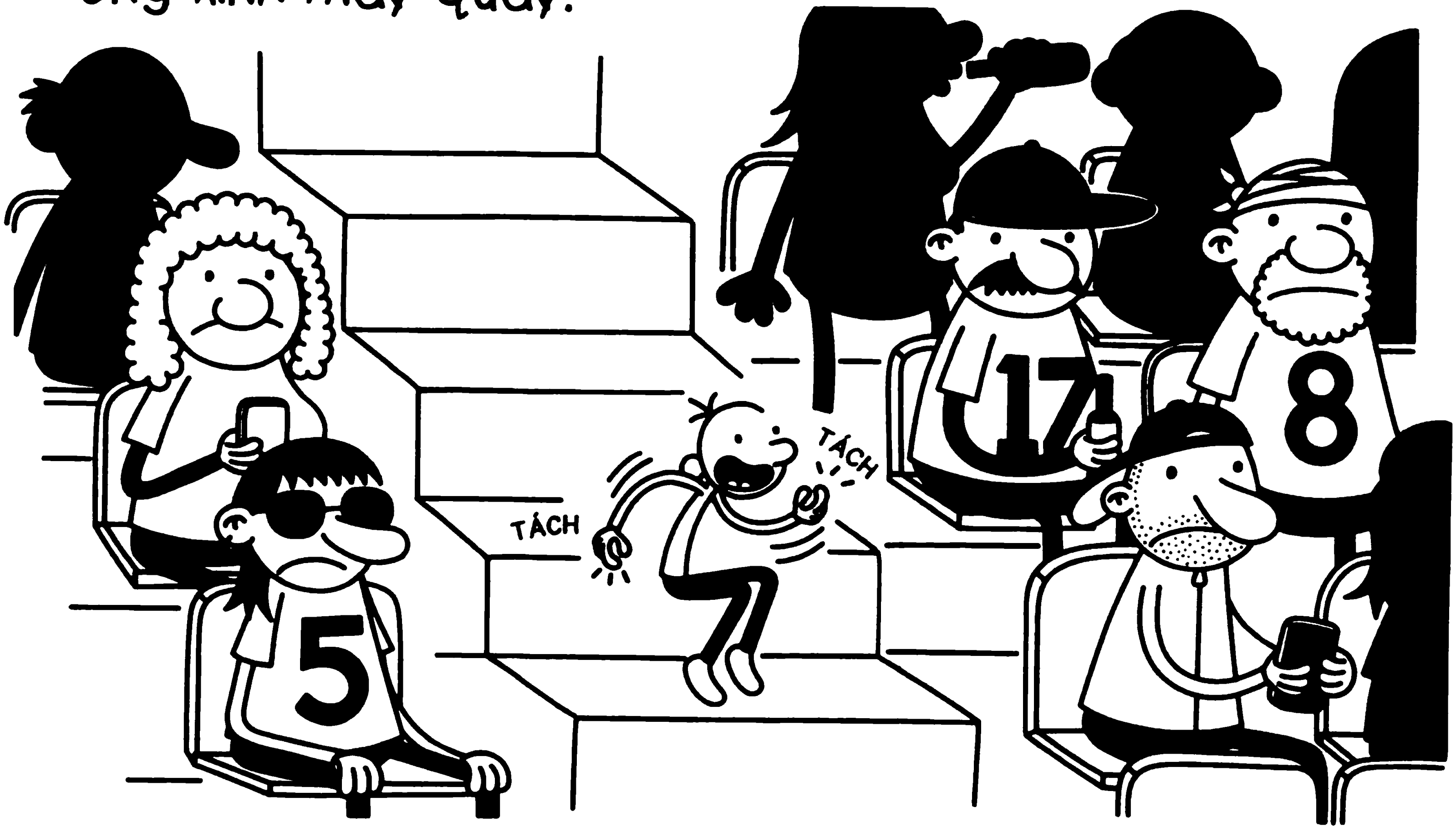
Mỗi khi trận đấu tạm dừng, người ta đều hướng máy quay về phía những người hâm mộ.

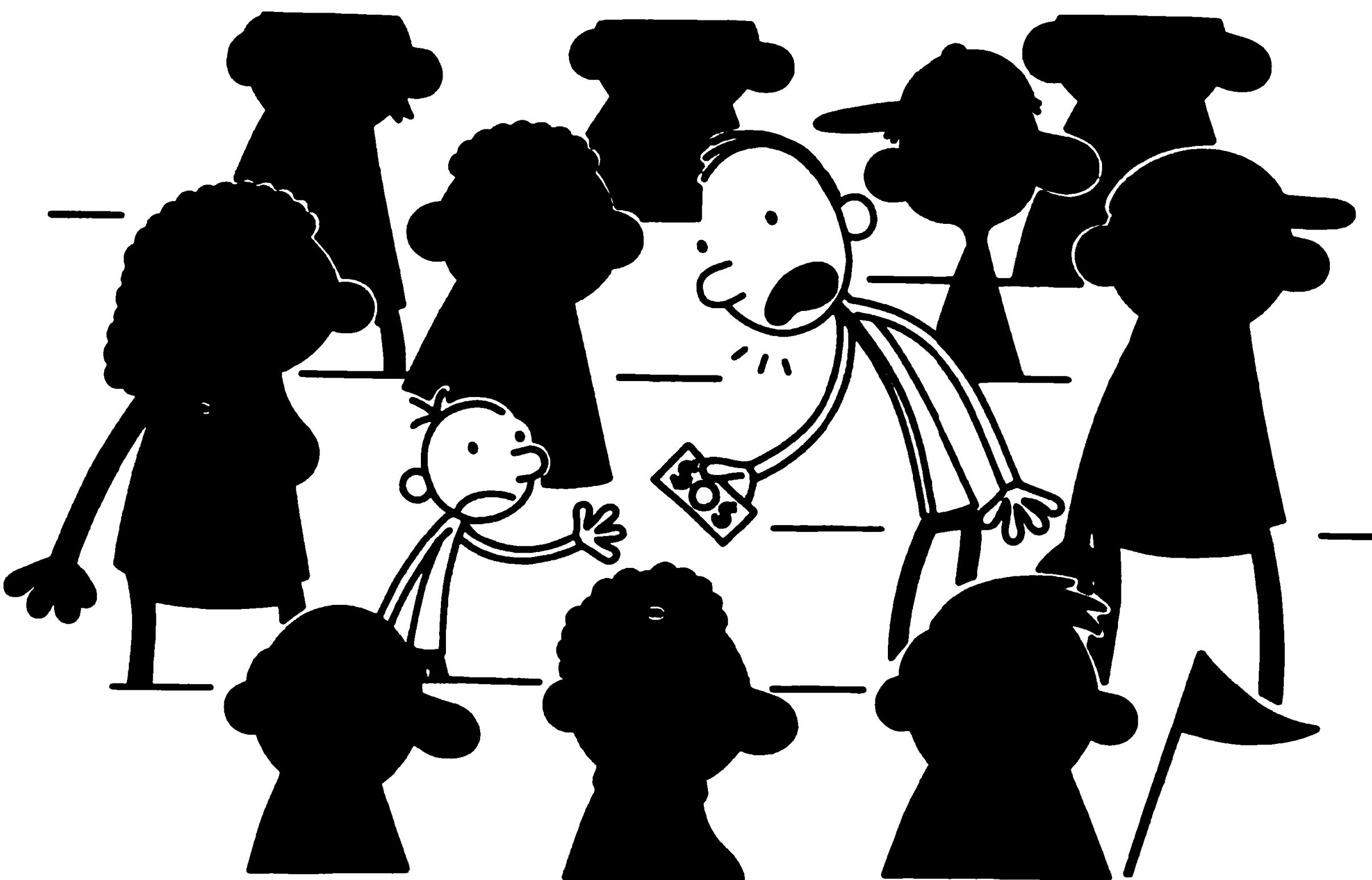
Họ còn tổ chức một trò chơi có tên "Người hâm mộ nổi bật nhất trận đấu". Để giành được giải thưởng này, mọi người phải thực hiện những hành động thật điên rồ khi máy quay lia tới rồi phát lên màn hình lớn. Một số người thực sự HỨNG THÚ với việc đó.

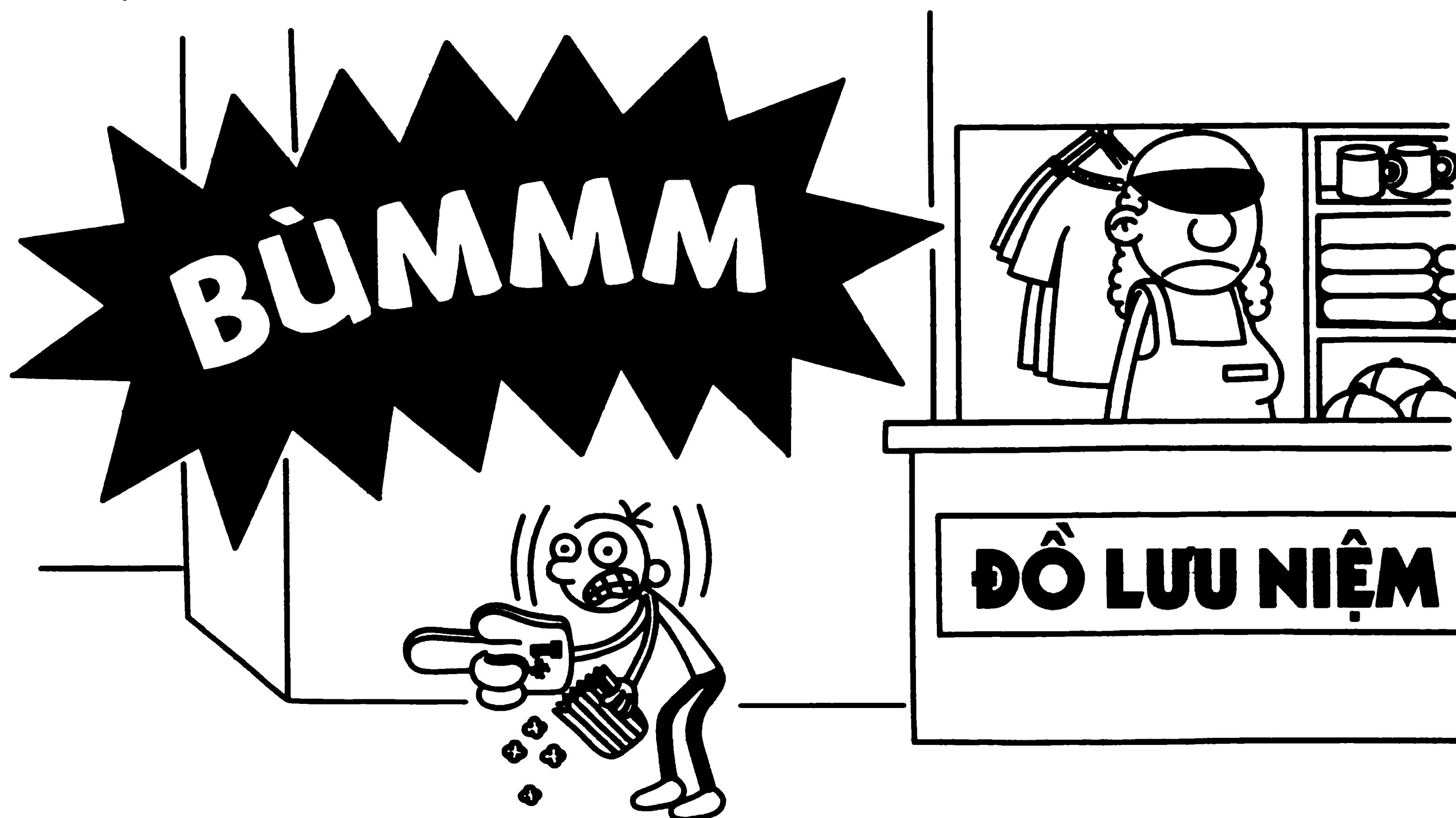
Tôi biết mình sẽ chẳng bao giờ có cơ hội giành được giải Người nổi bật nhất nếu cứ bị khuất sau một rừng người như vậy. Thế là nhân lúc trận đấu tạm nghỉ, tôi bèn trèo ra giữa lối đi cố tình làm trò con bò trước ống kính máy quay.

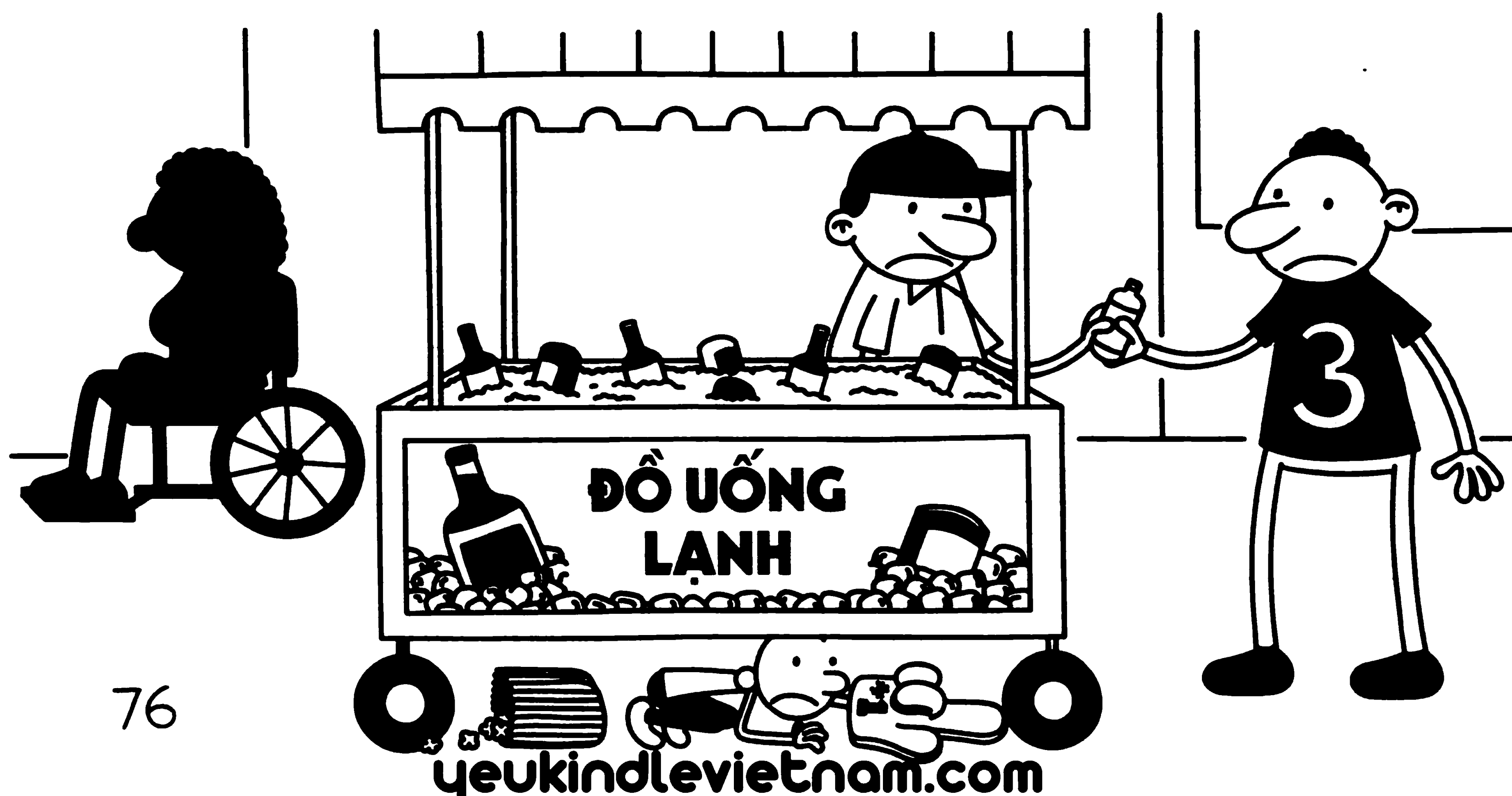
Có lẽ những hành động của tôi khiến bố xấu hổ nên đã đưa ít tiền bảo tôi ra quầy mua đồ ăn vặt và mấy thứ quà lưu niệm.

Tôi đã dùng số tiền bố đưa để mua bắp rang bơ và một bàn tay bằng xốp khổng lồ. Nhưng khi vừa quay lưng rời khỏi quầy bán đồ lưu niệm, tôi liền nghe thấy tiếng nổ cực lớn khiến cả sân vận động rung chuyển.

Hóa ra khi đội chủ nhà ghi bàn, người ta sẽ bắn ĐẠI BẮC ăn mừng. Giá mà bố cảnh báo trước cho tôi là sẽ có chuyện này thì tốt biết mấy, bởi lúc đó, tôi đã lo sốt vó là mình đang gặp NGUY HIỂM.

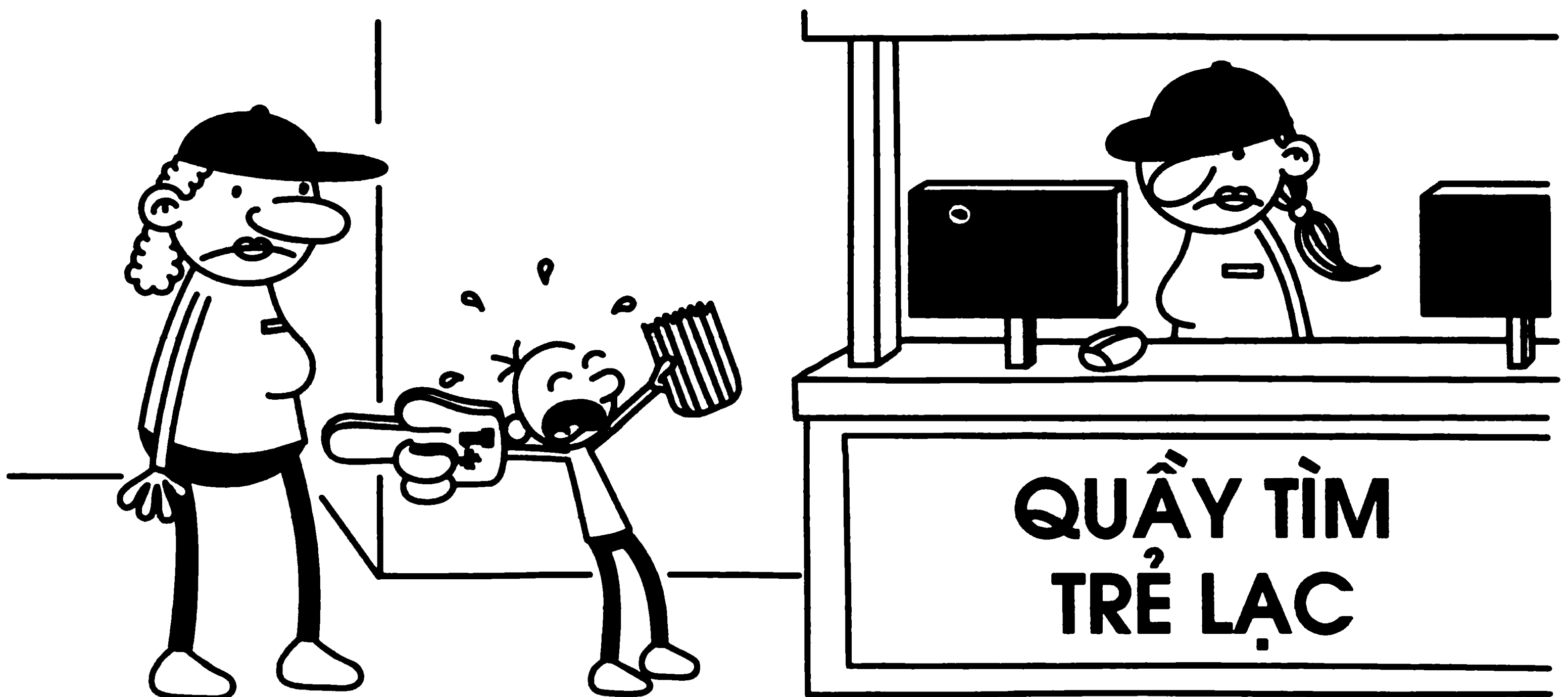
Sau khi chắc chắn là vẫn an toàn, tôi quay lại tìm bố nhưng không thể nhớ nổi lúc trước hai bố con ngồi ở khu nào. Hơn nữa, bố lại là người giữ vé.

Tôi bắt đầu hoảng loạn bởi có tới 80.000 con người trong cái sân vận động ấy, mà nhìn từ phía sau thì ai cũng giống ai. Hơn nữa, trận đấu đang hồi gay cấn nên mọi người đều mải mê cổ vũ đến nỗi chẳng ai bận tâm giúp một đứa trẻ bị lạc như tôi.

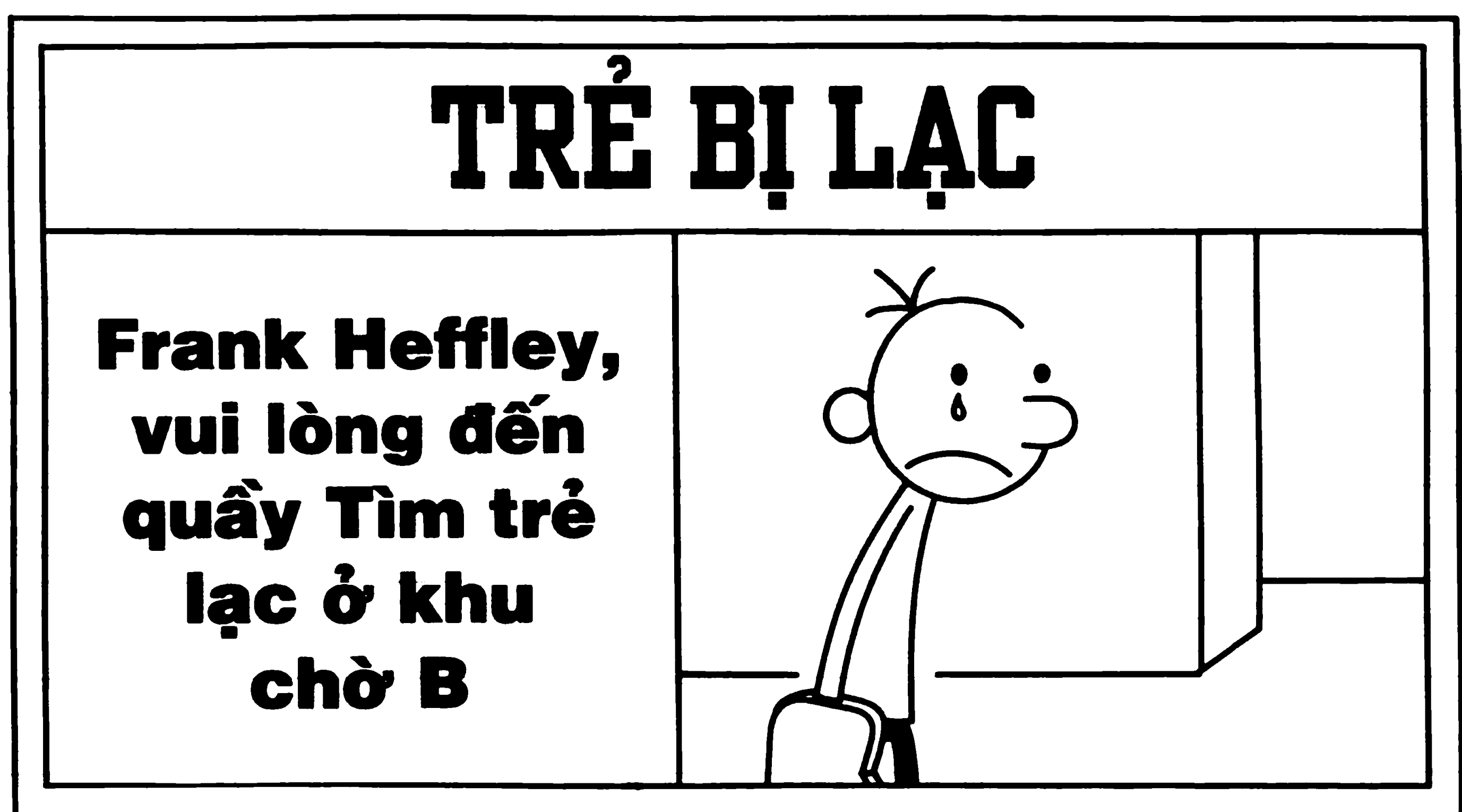

May mắn là một nhân viên quản lý sân trông thấy tôi đi vọt vờ quanh khu chờ nên đã đưa tôi tới quầy Tìm trẻ lạc.

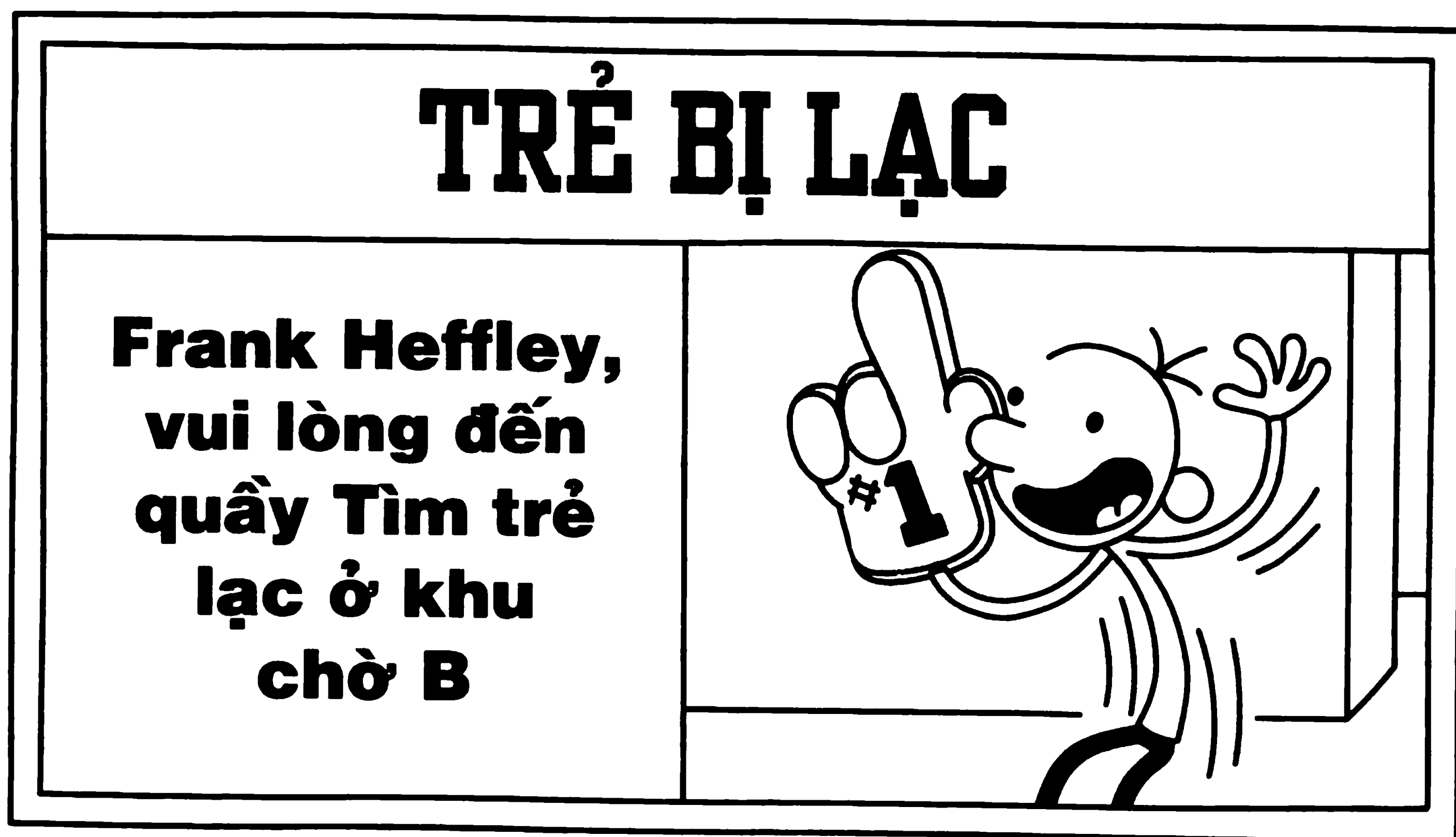
Người ta hỏi tôi vài câu như tên họ là gì, lần gần nhất trông thấy bố là ở đâu, nhưng lúc ấy tôi hoảng loạn đến mức chẳng nhớ nổi tên mình nữa.

Việc tiếp theo tôi nhớ là người ta hướng máy quay về phía tôi rồi phát lên màn hình lớn.

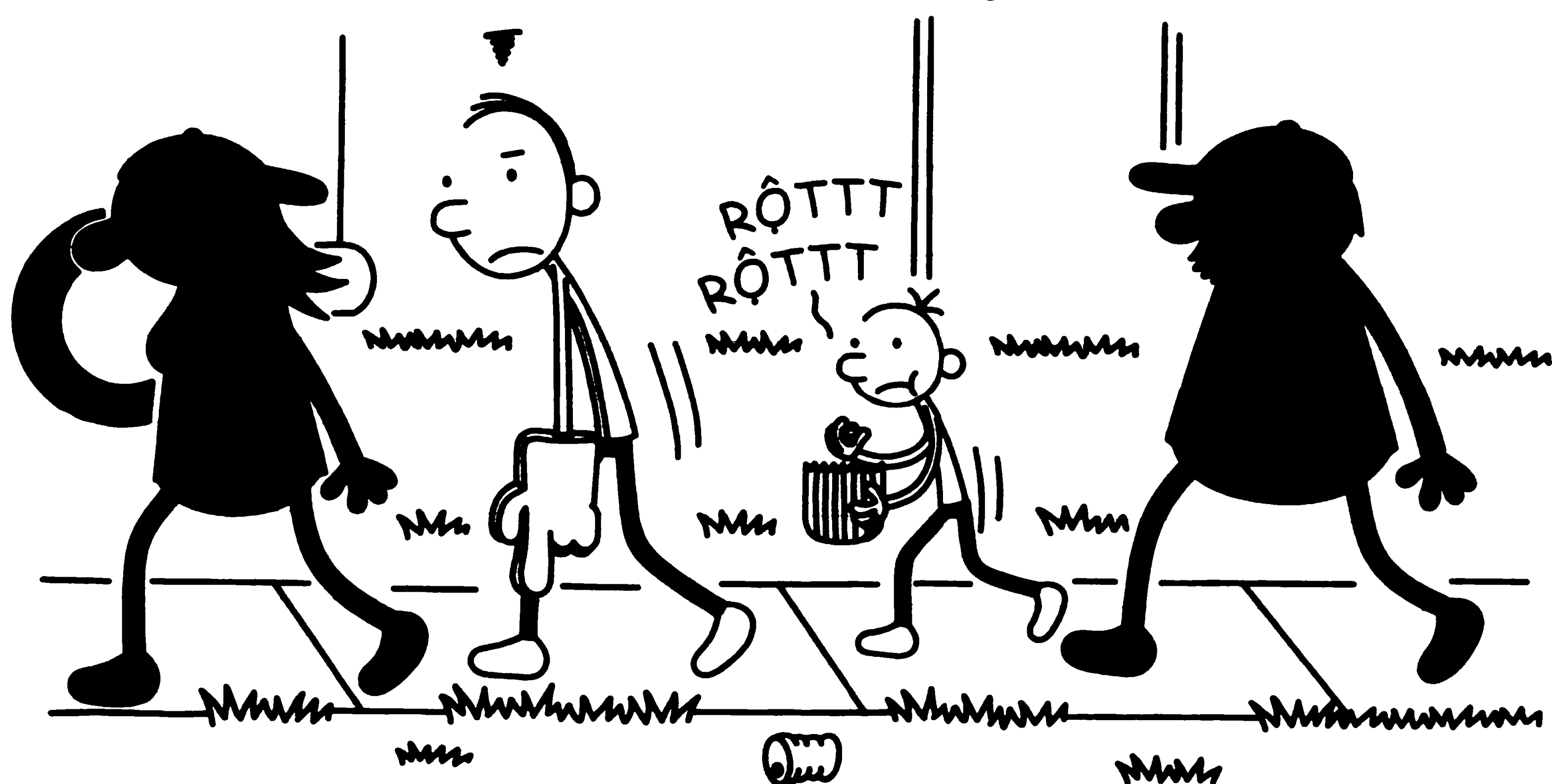

Lúc ấy, tôi chợt nhận ra cơ hội để giành giải “Người hâm mộ nổi bật nhất trận đấu” nên đã tận dụng tối đa thời cơ của mình.

Tin vui là hôm ấy, đội bóng chúng tôi cổ vũ đã giành chiến thắng ở những giây cuối cùng. Còn tin buồn là bố không được chúng kiến khoảnh khắc đặc biệt nhất vì phải ra đón TÔI. Có thể bạn không tin, nhưng thực sự là tôi ĐÃ GIÀNH được giải "Người hâm mộ nổi bật nhất trận đấu", hai bố con còn được tặng vé miễn phí để xem trận đấu TIẾP THEO.

Chỉ có điều, tôi không thể nhớ nổi là đã được xem thêm trận thi đấu bóng chày nào sau lần ấy. Vậy thì hẳn là bố đã dẫn Roddick đi cùng rồi.

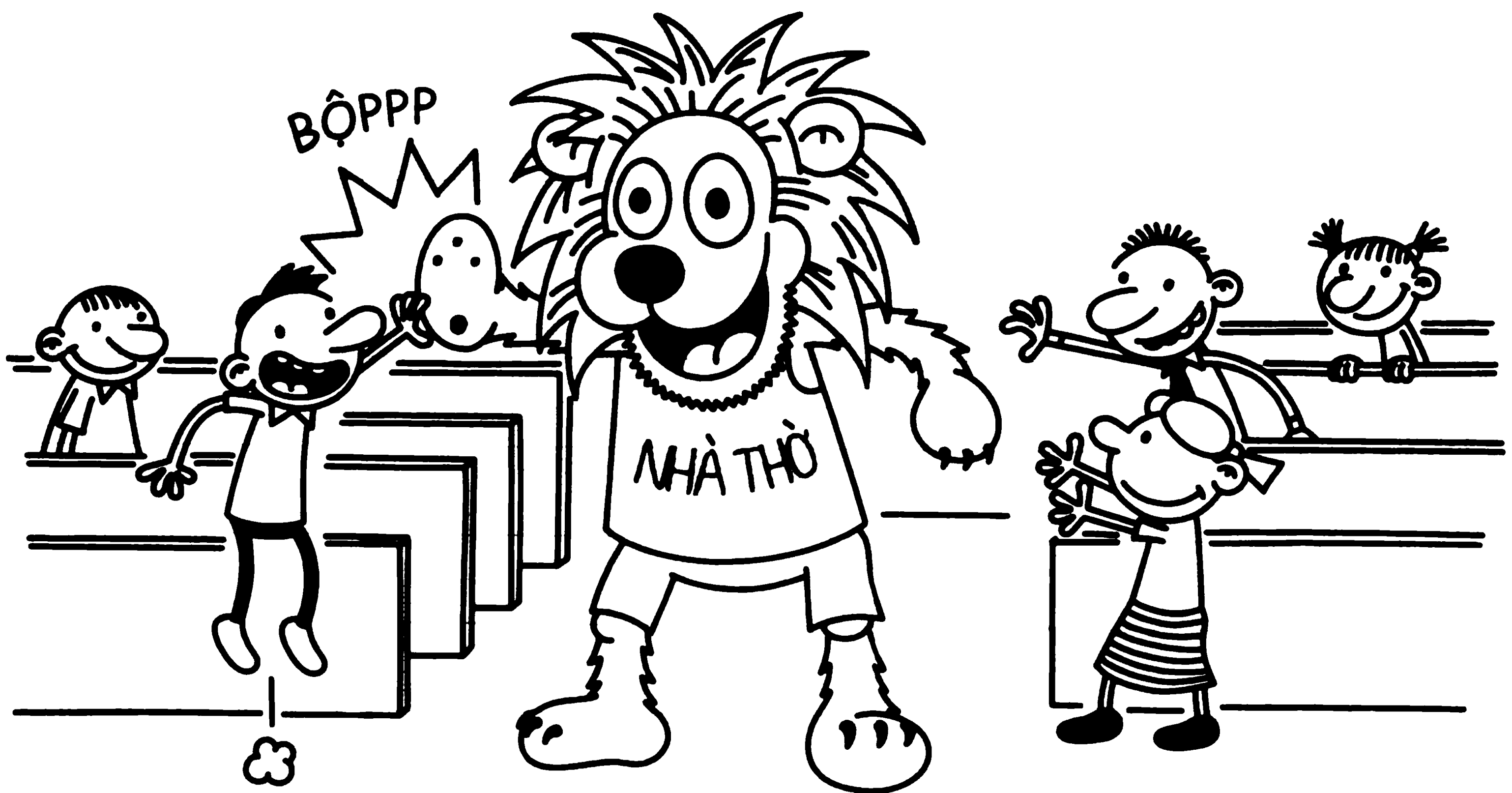
Điều gây ấn tượng nhất với tôi về trận thi đấu ngày hôm đó là cách người ta giữ lửa cho những người hâm mộ. Tôi nghĩ nhà thờ ở chỗ tôi rất nên học hỏi cách làm này từ lĩnh vực thể thao chuyên nghiệp.

Đầu tiên, khi giới thiệu lĩnh vực và những người chủ trì buổi lễ thì họ nên hạ bớt ánh sáng đèn xuống rồi bật một đoạn nhạc thật sôi động. Việc này mới khiến tinh thần mọi người SÔI SỤC được.

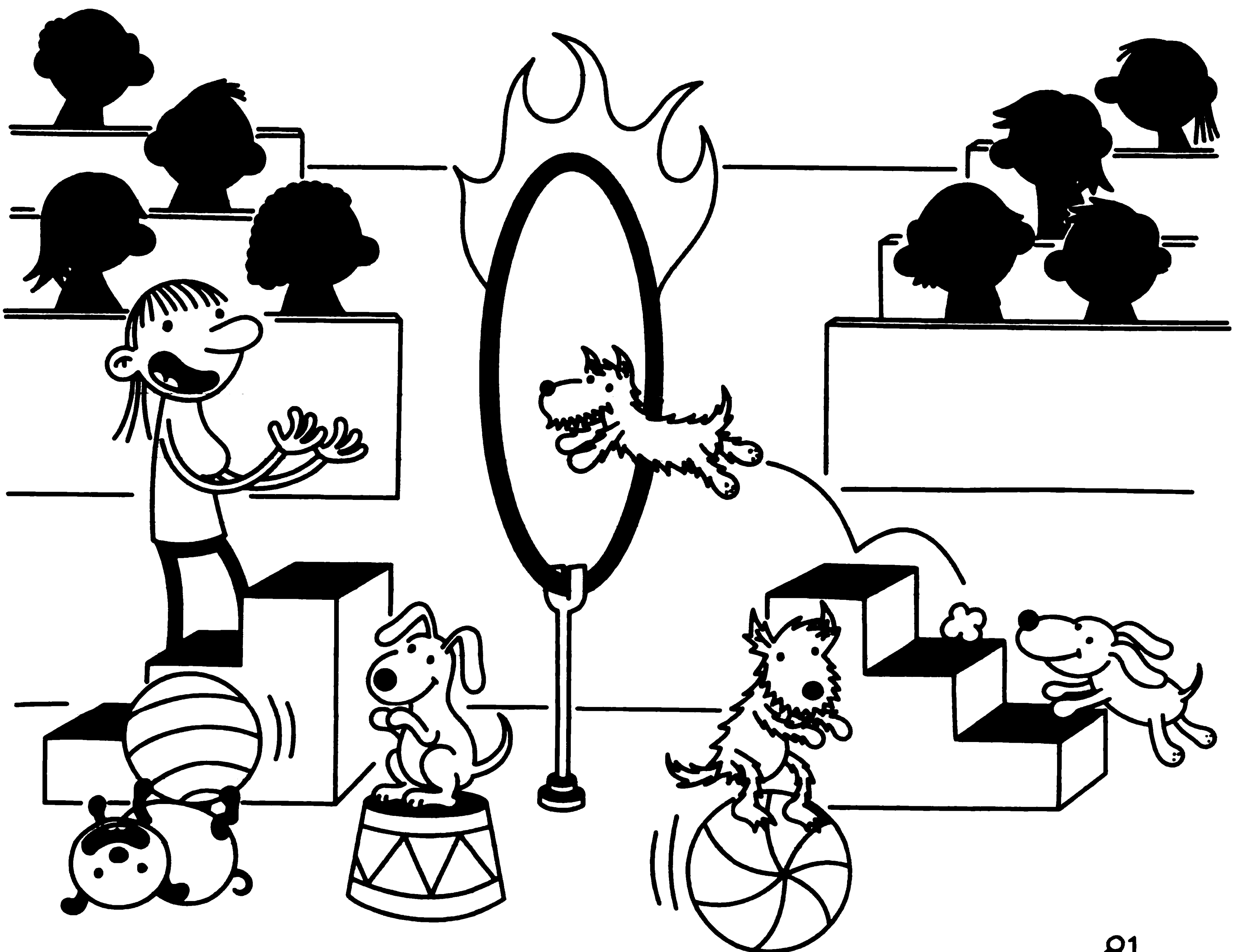
VÀ BÂY GIỜ LÀ... MỌI CON ĐƯỜNG
TỪ TRƯỜNG DÒNG THÁNH MARY Ở
BALTIMORE...

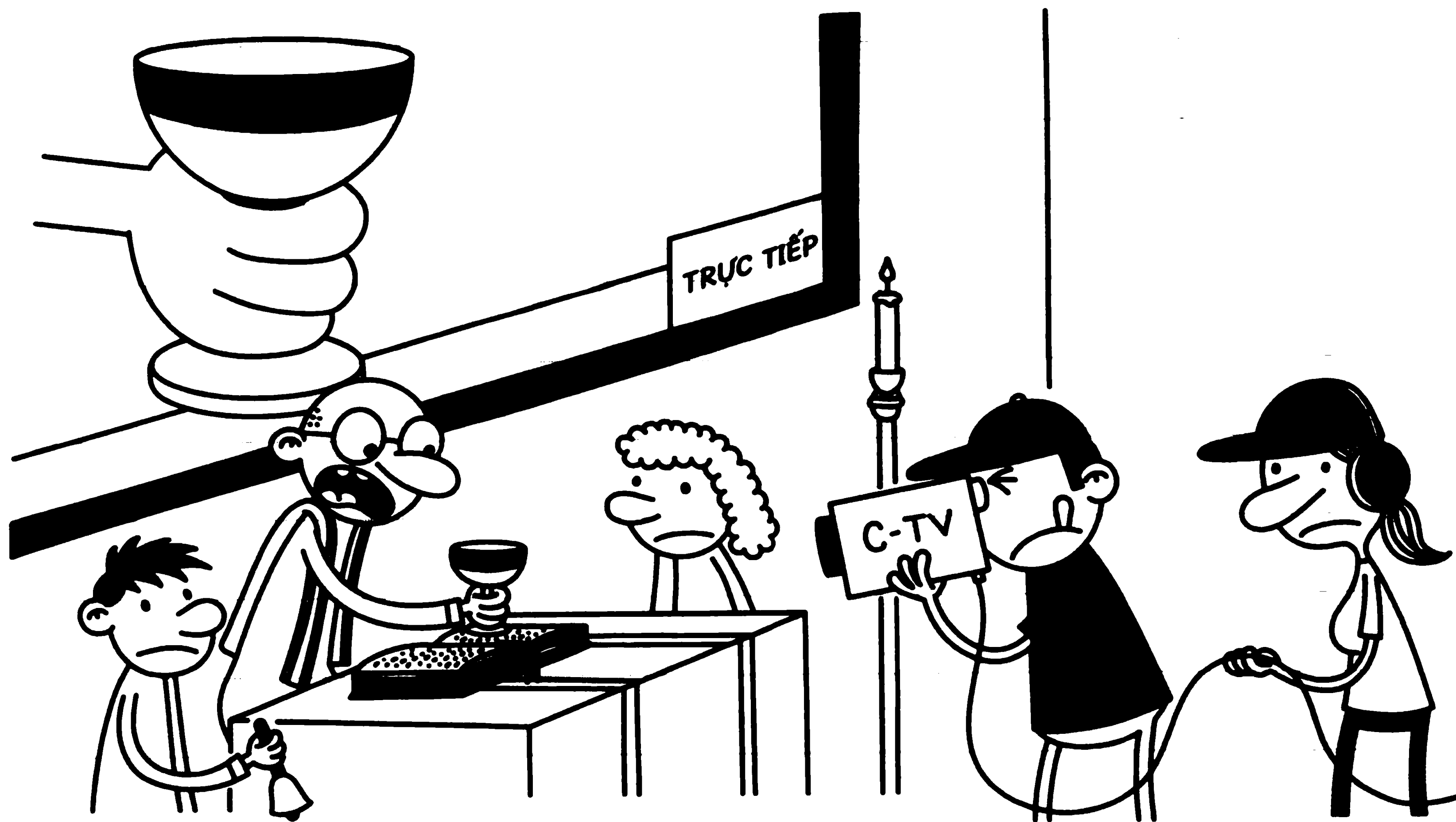
Việc nữa mà nhà thờ có thể làm là sáng tạo ra một linh vật để bọn trẻ con cảm thấy buổi lễ vui nhộn hơn.

Thỉnh thoảng, họ phải cho tạm nghỉ giữa chừng để mọi người lấy lại năng lượng, và trong khoảng thời gian đó thì đâu đó thiếu những TRÒ biểu diễn điên rồ để giải trí.

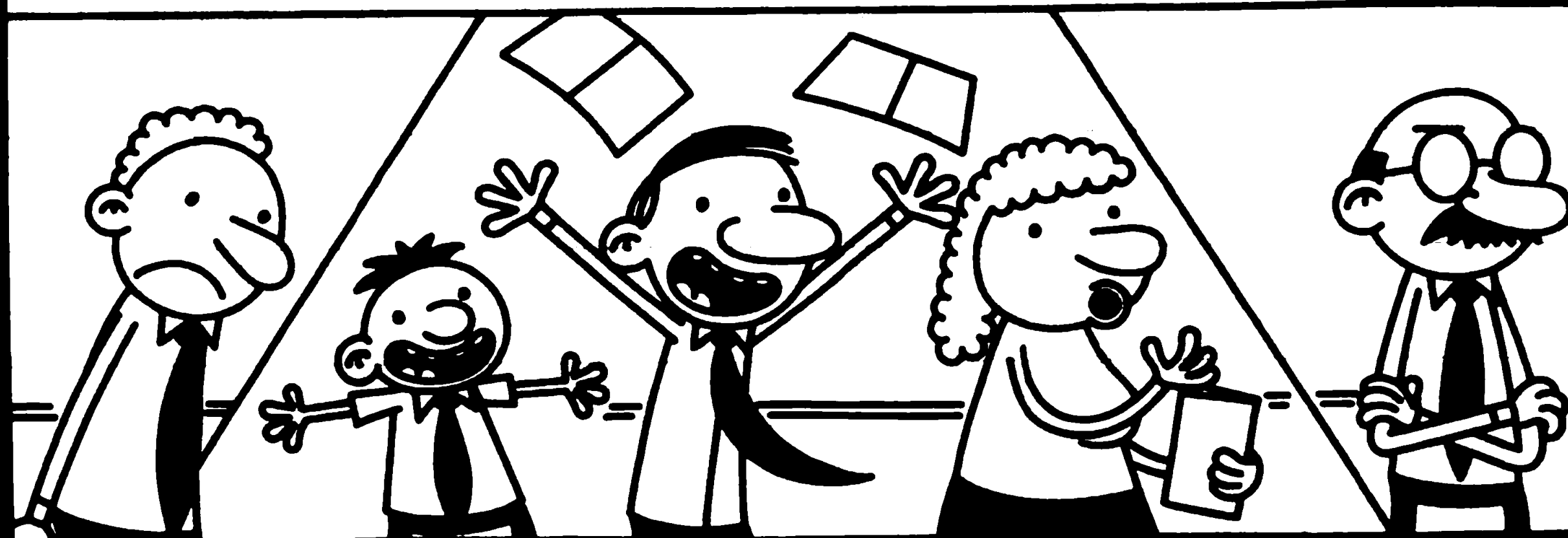

Tuy nhiên, việc nâng cấp quan trọng nhất ở các buổi lễ nhà thờ chính là lắp đặt một MÀN HÌNH LỚN. Trước hết, màn hình này sẽ giúp những người ngồi phía sau cảm giác gần hơn với các nghi lễ.

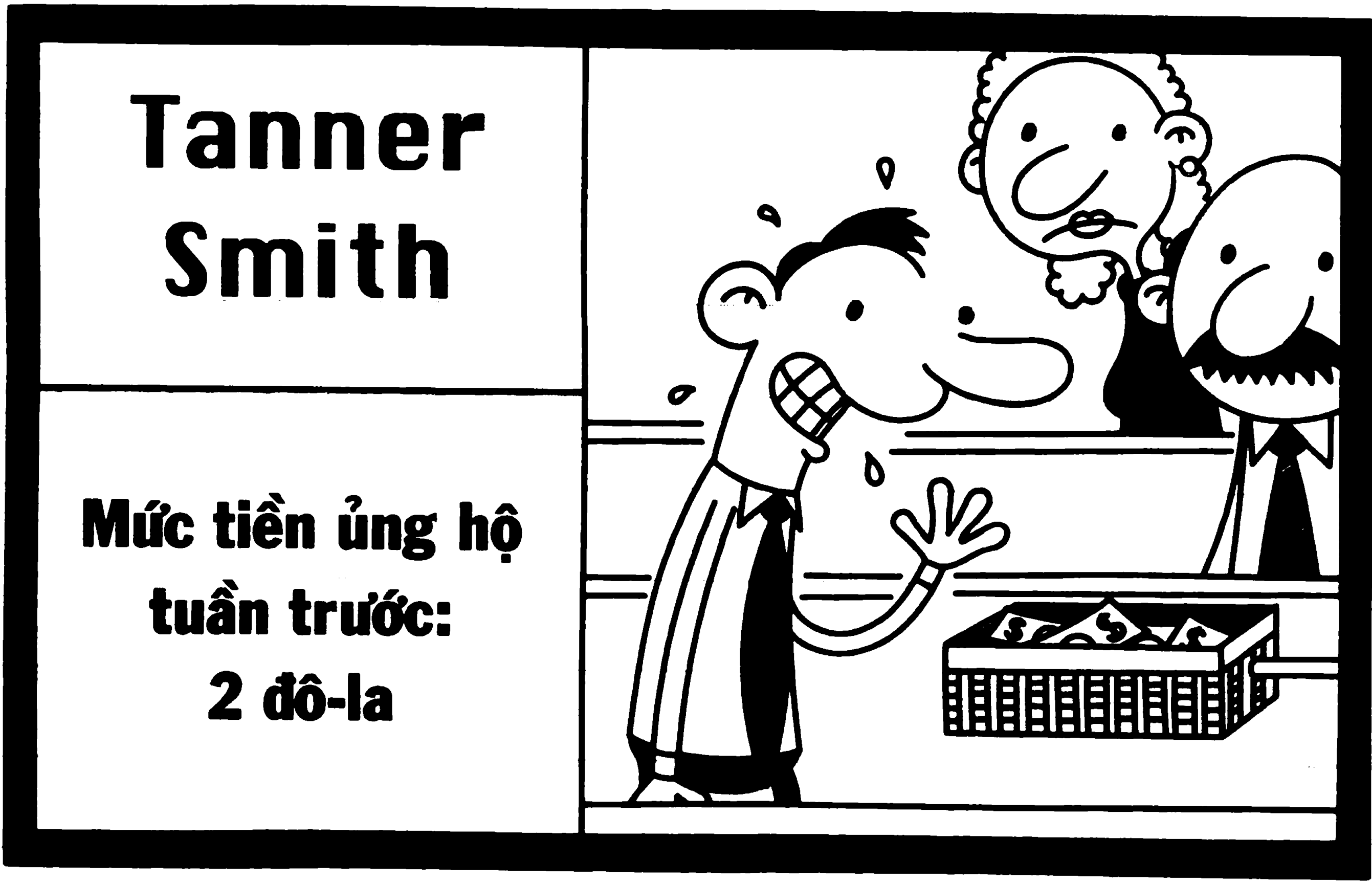

Họ có thể tổ chức rút thăm ngẫu nhiên để những người đến muộn cũng có cơ hội kiểm được ghế ngồi ở hàng ĐẦU.

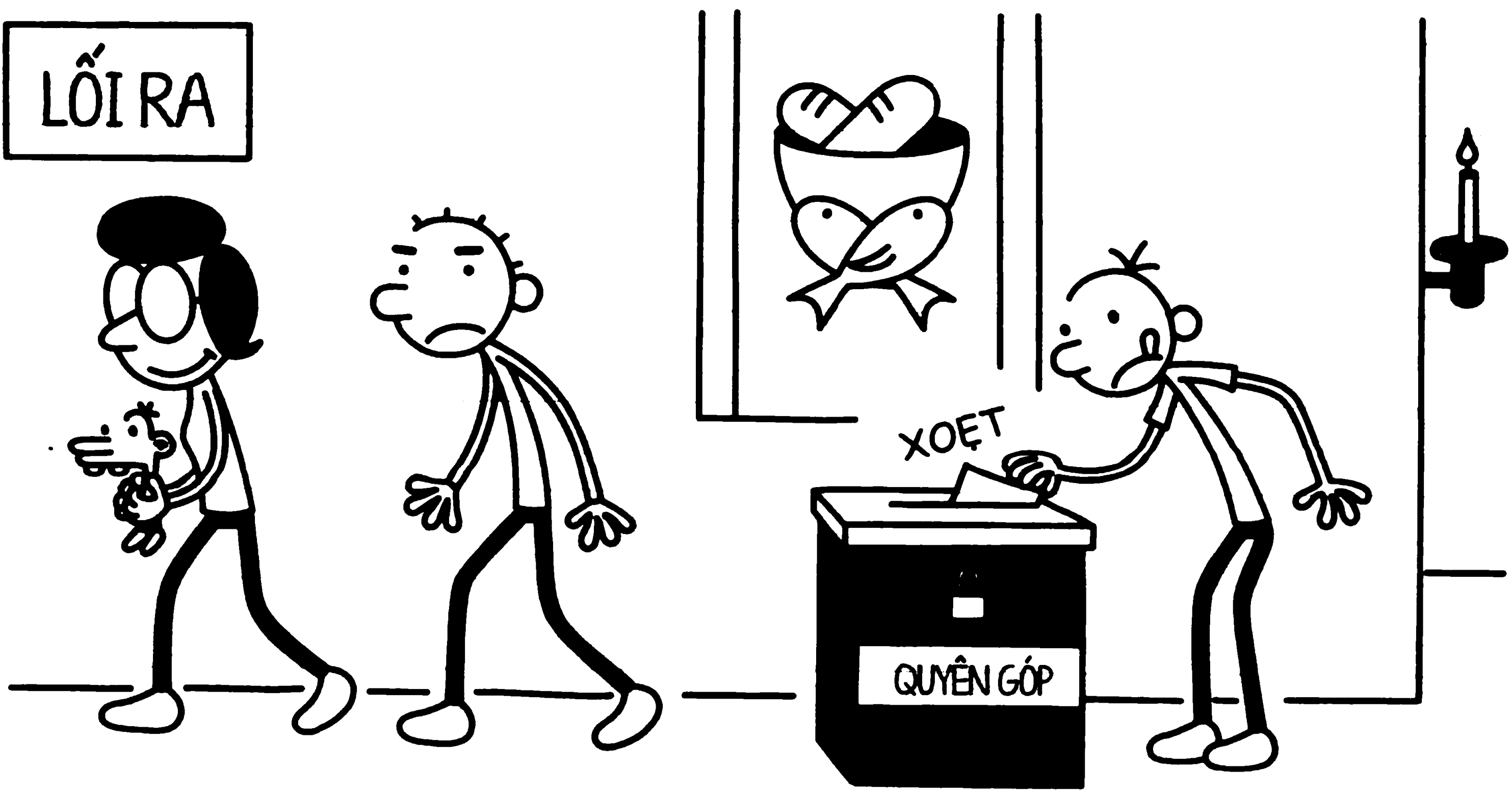
**BẠN LÀ NGƯỜI ĐƯỢC CHỌN ĐỂ
NÂNG HẠNG GHẾ!**

Hơn nữa, khi thùng quyên góp được chuyển tay nhau, người ta có thể chiếu cận cảnh lên màn hình lớn để kích thích những người dự lễ móc ví mạnh dạn hơn.

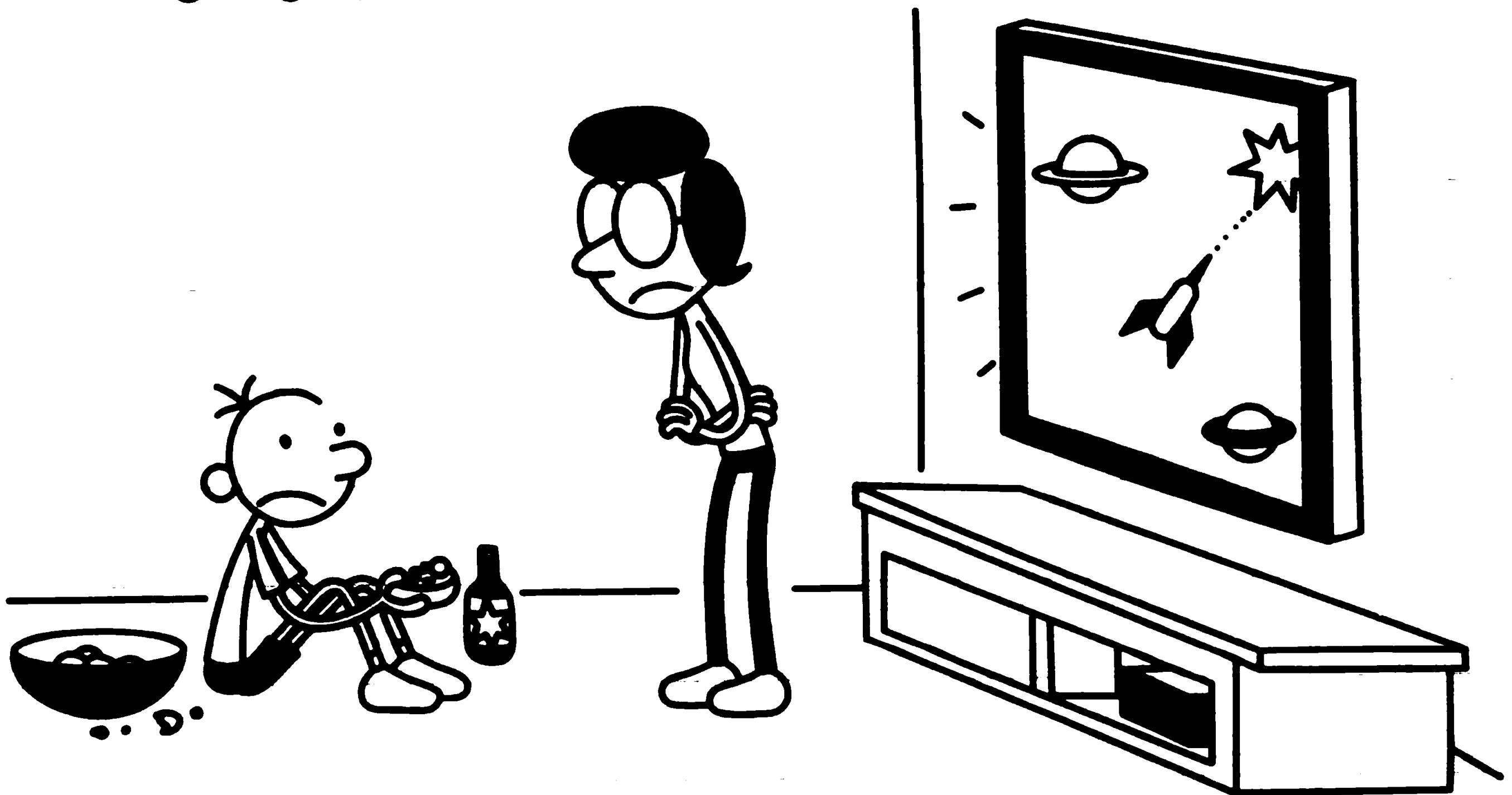
Tôi còn có cả mở sáng kiến NỮA, thậm chí còn ghi chép tỉ mỉ lại tất cả mọi ý tưởng của mình. Tuy nhiên, những người quản lý nhà thờ có vẻ rất bận bịu nên mãi vẫn chưa thấy ai liên lạc lại với tôi.

THÁNG MƯỜI

Thứ Ba

Tôi thực sự hy vọng mẹ sẽ quên chuyện đã thuyết phục tôi tham gia một môn thể thao đồng đội nào đó, thế nhưng ngày nào mẹ cũng nhắc.

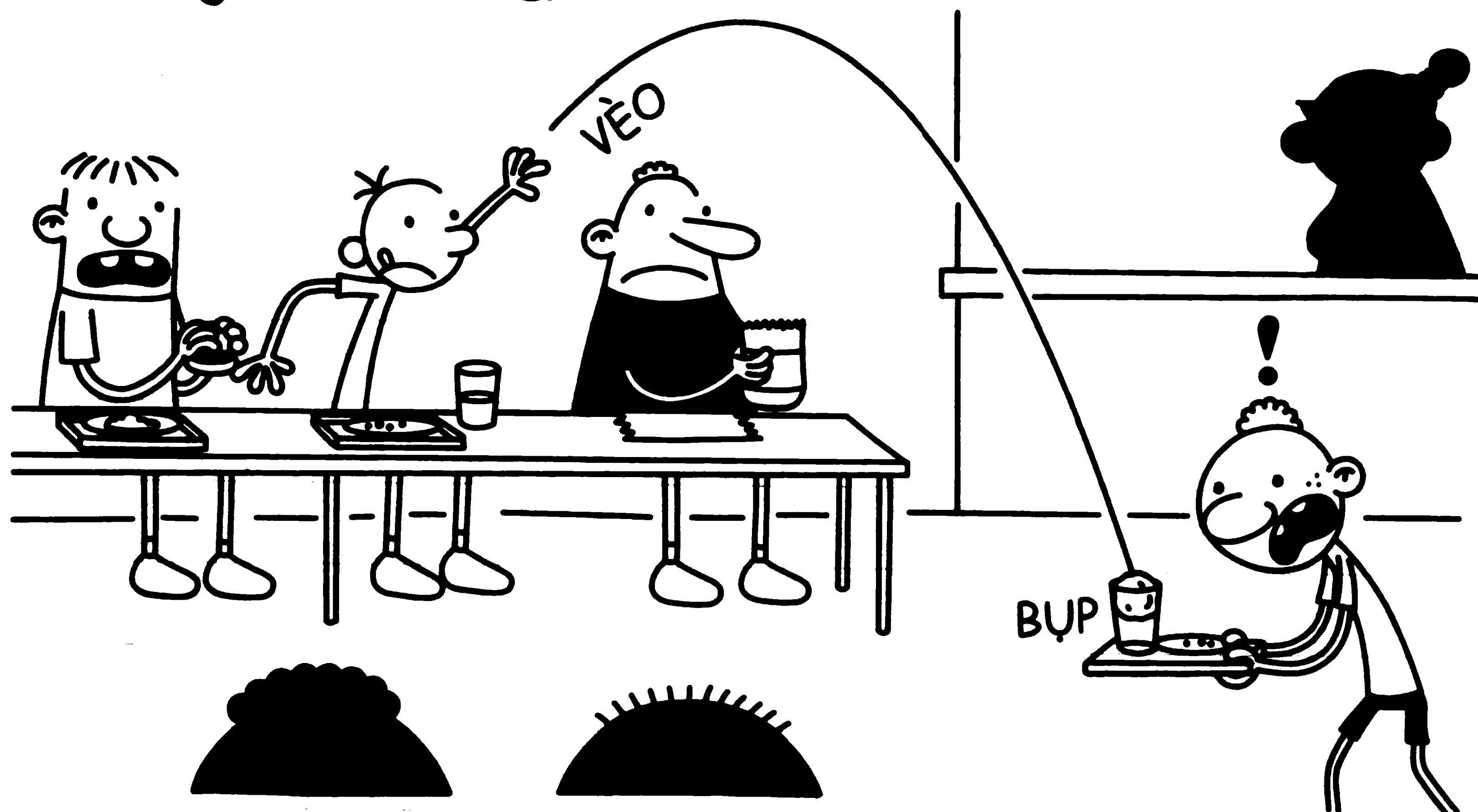
Tôi cố sức phân bua để mẹ hiểu rằng 20 năm sau, các môn thể thao thông thường bây giờ sẽ trở thành thể thao điện tử hết. Lúc ấy các vận động viên đâu cần nhắc mông khỏi ghế mà vẫn thi đấu với nhau thoải mái. Song có vẻ mẹ đã qua độ tuổi hào hứng tìm hiểu xem trong tương lai mọi thứ sẽ phát triển ra sao rồi.

Một trong những lý do tôi vẫn chưa quyết định được là có nên chơi thể thao hay không là vì tôi không thật sự GIỎI môn nào hết.

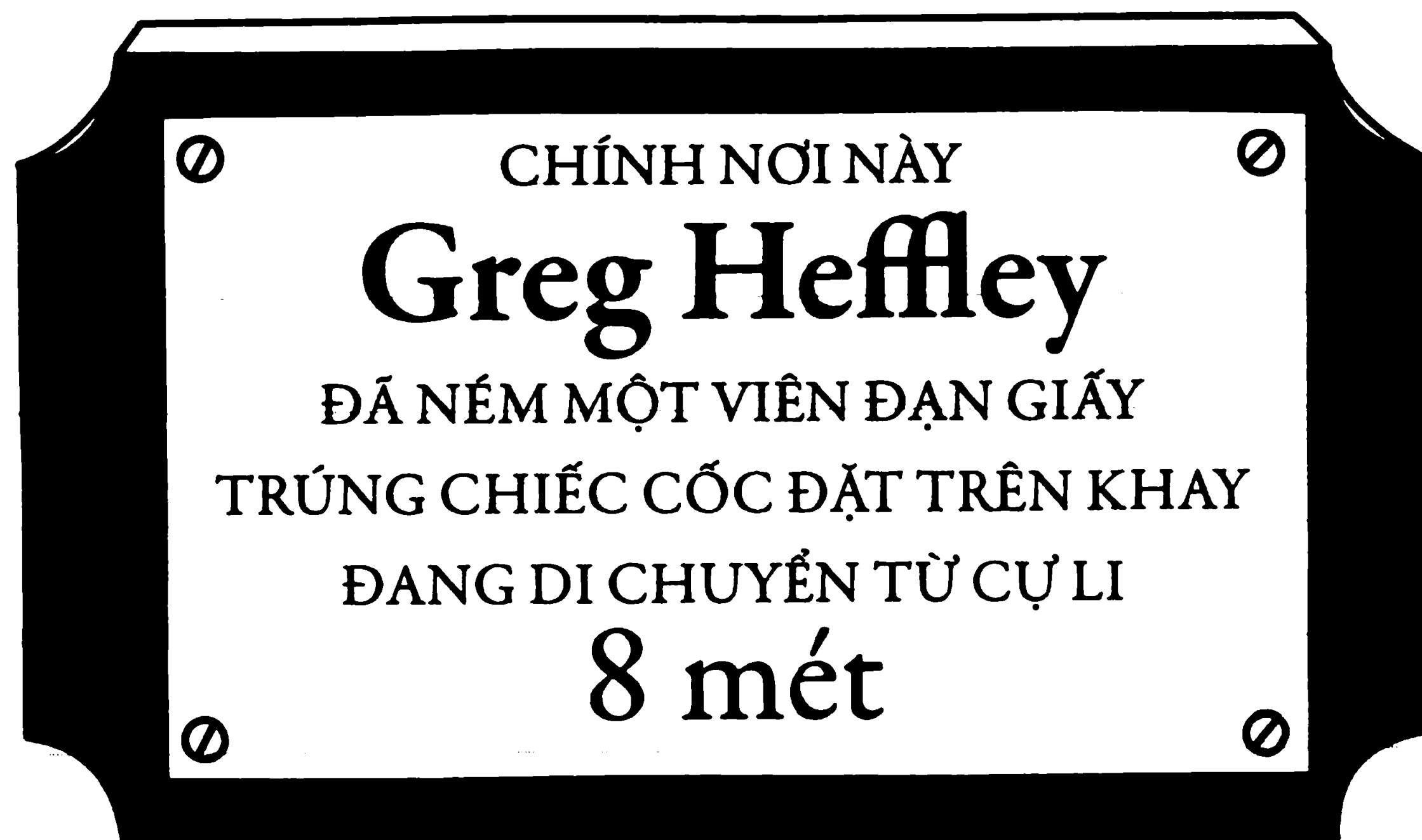
Tôi đang phải vắt óc cố nhớ lại quãng thời gian đã từng tham gia các hoạt động có tính thể thao trước đây để cân nhắc nên chọn môn thể thao nào cho phù hợp.

Tuy nhiên, tôi chỉ nhớ được duy nhất một sự kiện. Đó là một hôm trong lúc ăn trưa ở trường, tôi đã vo tờ giấy ăn rồi ném trúng cốc sữa đã uống hết của thằng Justin White.

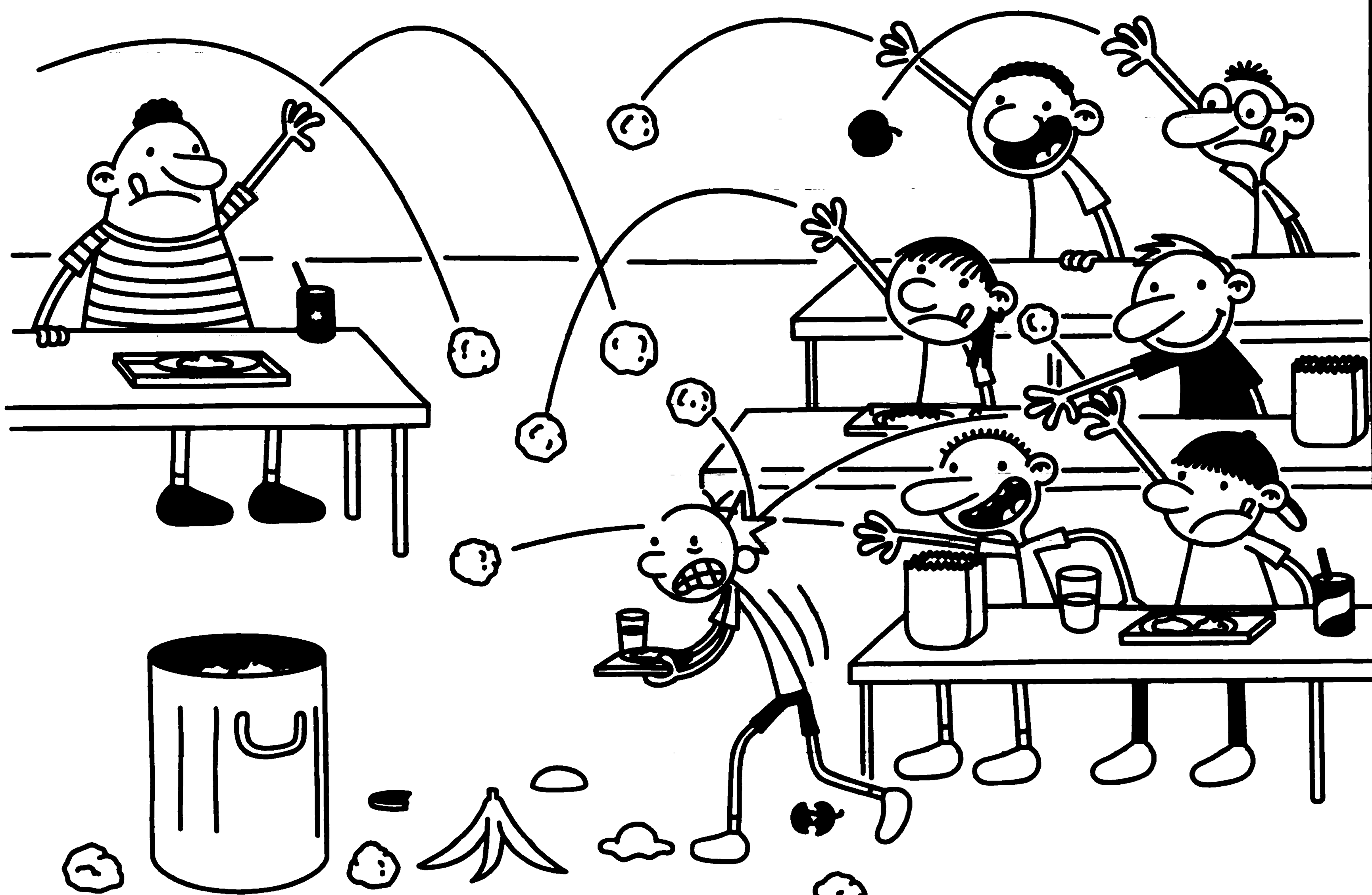

Khi tôi thực hiện thành công cú ném ấy, cả căng-tin như phát CUÔNG. Thế nên tôi dám cá đó chính là thành tích thể thao lớn nhất cuộc đời mình.

Thậm chí, mấy đứa phần khích bảo sẽ dựng một tấm bia ở chỗ tôi đã thực hiện cú ném để các thế hệ học sinh sau này còn biết đến sự kiện ấy.

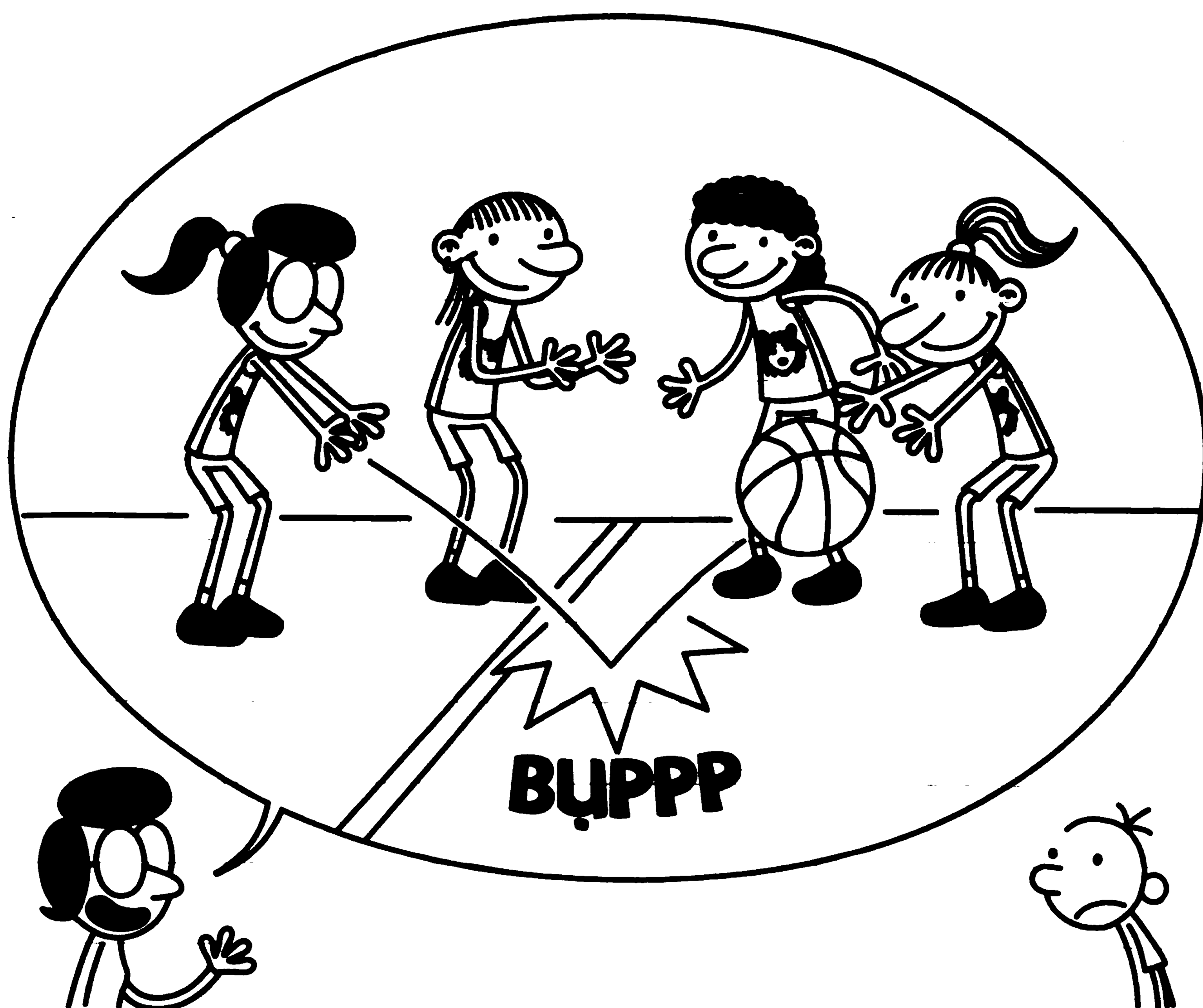

Từ hôm tôi lập thành tích đặc biệt kia cho tới hết năm học, đứa nào đứa nấy đều cố bắt chước tôi. Chính vì thế mà khoảng thời gian ăn trưa bỗng chốc trở thành CƠN ÁC MỘNG.

Tôi nghĩ cú ném viên giấy ăn chúng tôi mình có chút TÀI NĂNG. Do vậy, tôi ngỏ ý với mẹ rằng có lẽ tôi sẽ thử tham gia đội bóng rổ xem sao.

Chà, quyết định ấy khiến mẹ sướng rơn. Mẹ kể hồi bằng tuổi tôi, mẹ cũng từng chơi bóng rổ và đội bóng của mẹ cực kỳ HOÀNH TRÁNG. Cuối cùng, mẹ "chốt" lại là dường như gia đình tôi có gen về môn thể thao này.

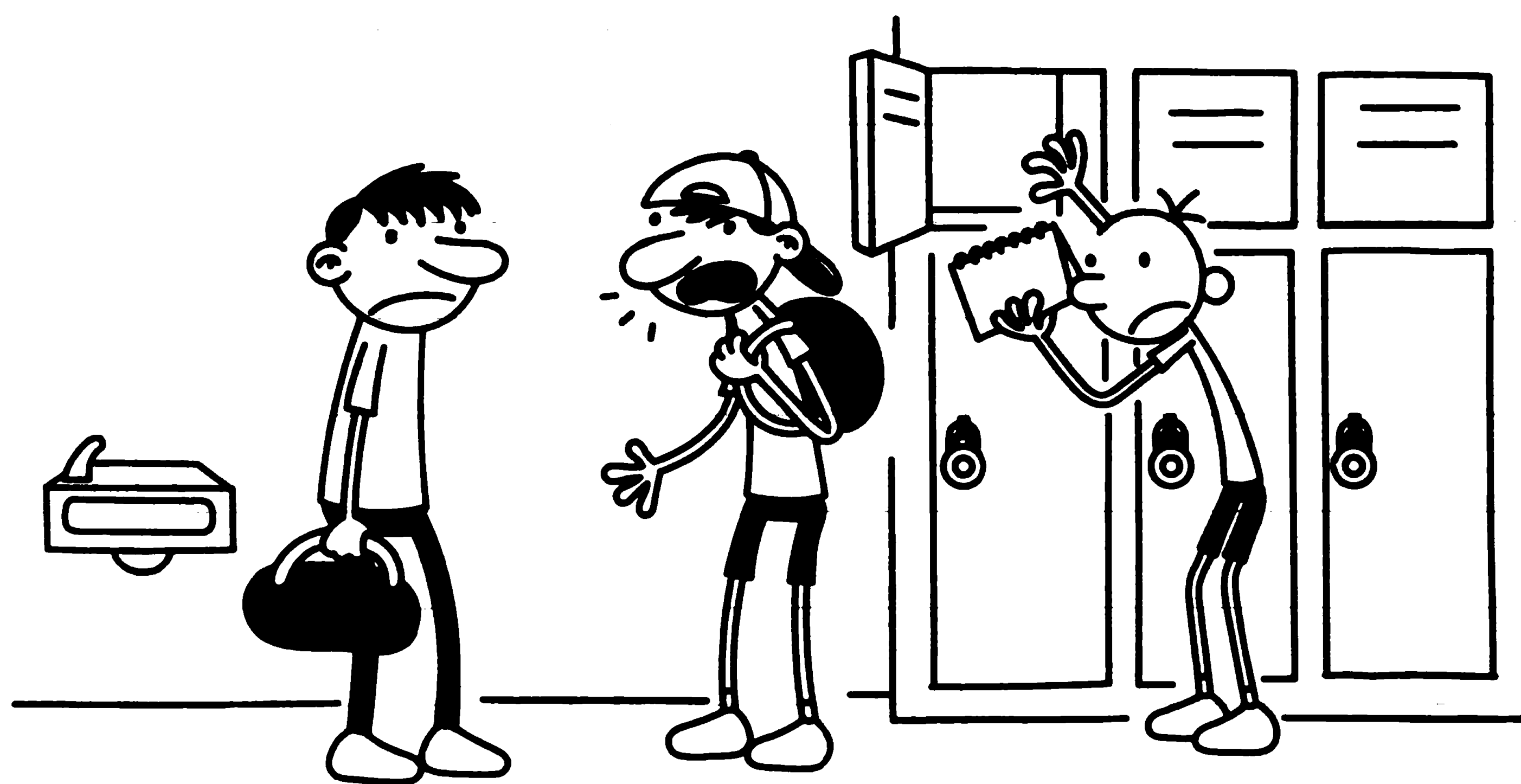

Mẹ kể có năm, đội của mẹ còn tiến thẳng vào trận chung kết của bang. Tuy nhiên khi tôi hỏi trận tranh chức vô địch năm đó kết quả thế nào thì mẹ nói rằng điều đó không quan trọng.

Theo mẹ, điều quan trọng là tôi trở thành một phần của ĐỘI. Nói rồi mẹ mở máy tìm hiểu cách thức đăng ký cho tôi tham gia đội bóng rổ.

Tôi cũng vui lây khi thấy mẹ phấn khích trước quyết định chơi thể thao của mình, và thực ra còn một lý do NỮA khiến tôi chọn môn thể thao này.

Hôm nay lúc ở trường, tôi hóng được chuyện sẽ có đợt kiểm tra năng lực để chọn thành viên đội bóng rổ. Cả khối của tôi chỉ có hai đội, mỗi đội mười người. Vậy là nếu không được chọn vào đội nào, bạn sẽ bị LOẠI.

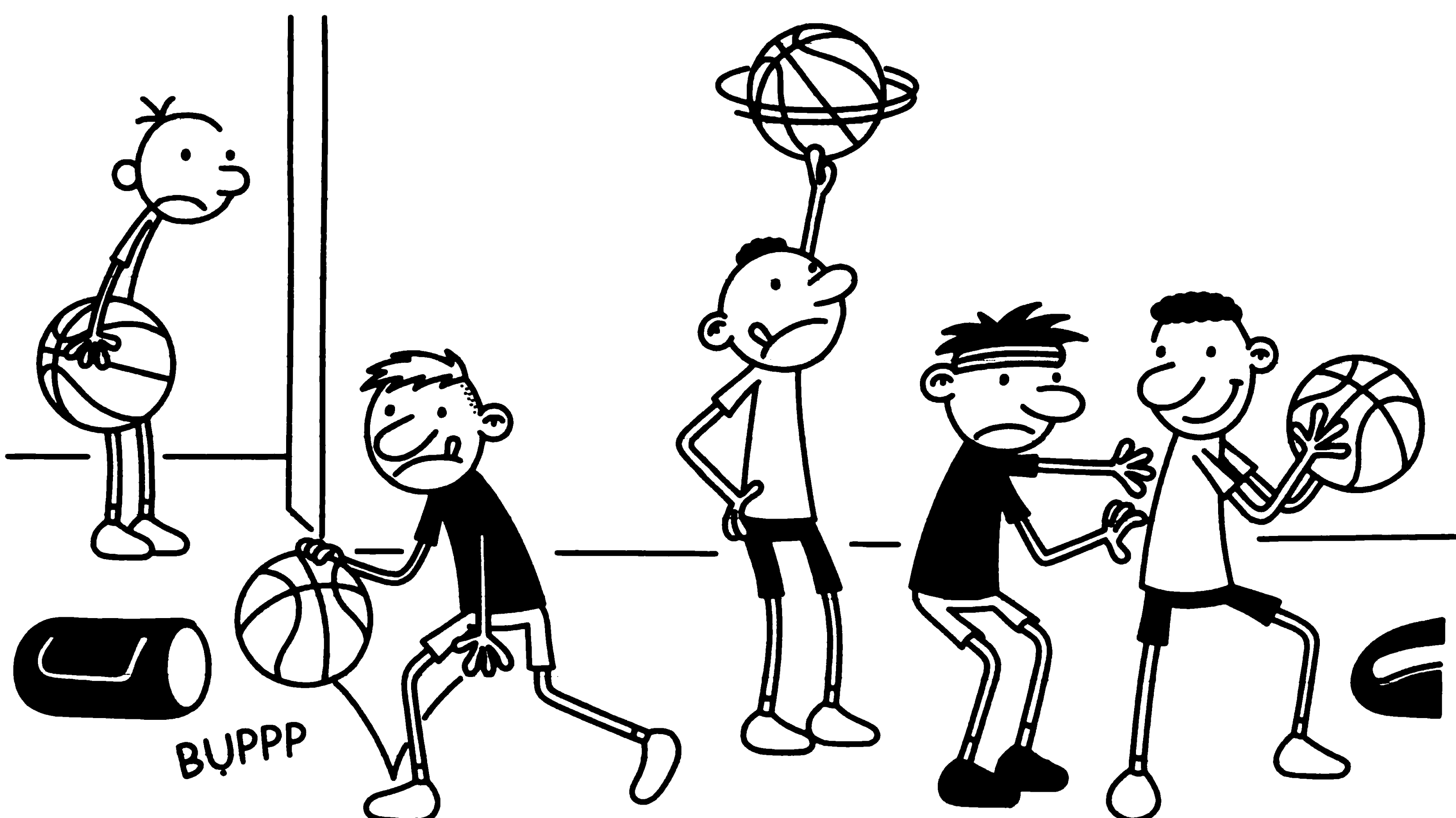

Tôi đoán chắc chắn tuần tới sẽ có rất đông học sinh tham gia buổi kiểm tra kia nên CƠ HỘI thành công đâu đến lượt mình. Và khi buổi kiểm tra kết thúc, tôi sẽ thoát được vụ phiền phức với mẹ về vấn đề thể thao này.

Chủ nhật

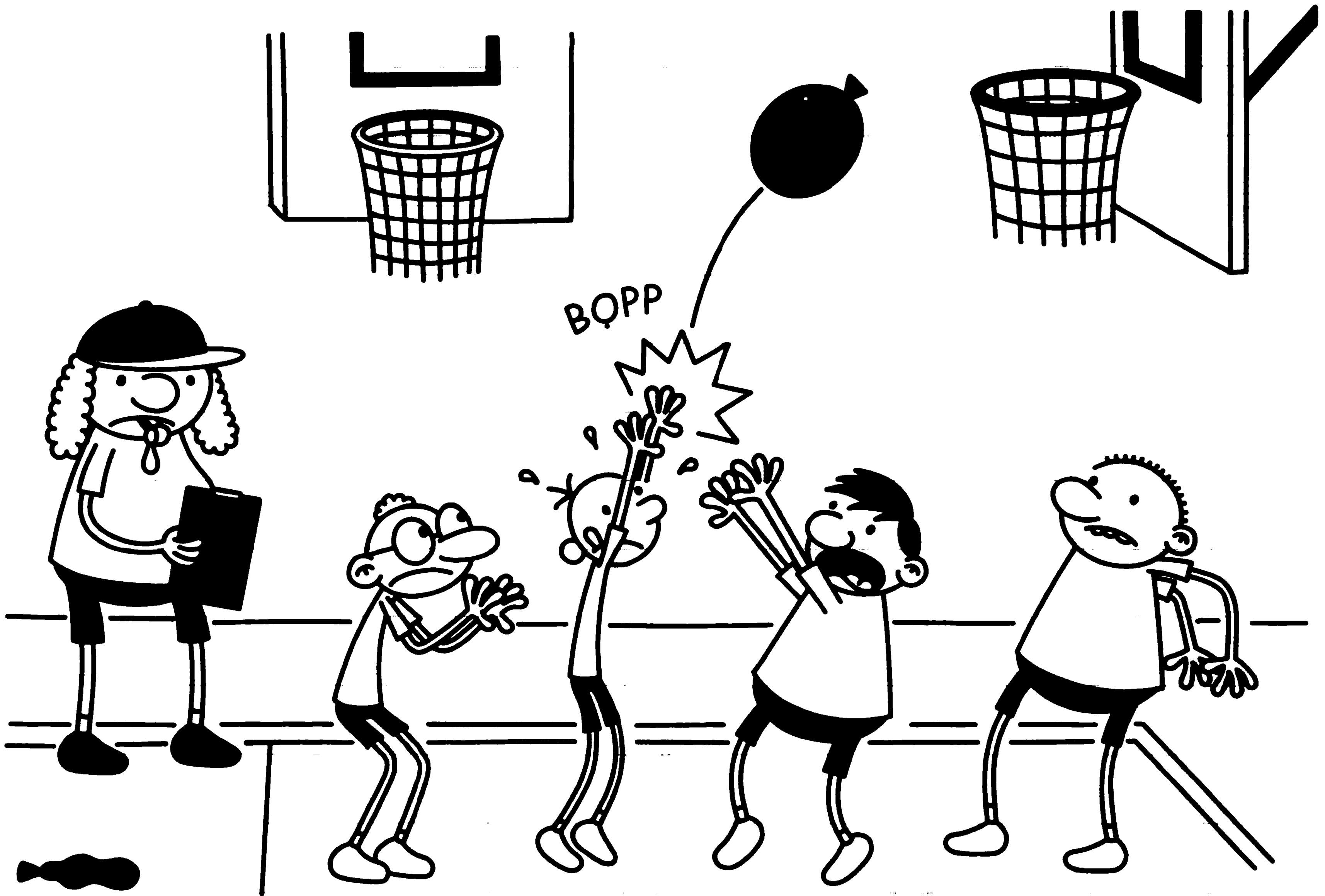
Tối nay khi đến sân kiểm tra năng lực, tôi đếm được cả thầy 28 ứng cử viên. Vậy là chỉ 20 đứa sẽ được chọn để lập ra hai đội, số còn lại sẽ bị loại. Tôi cảm thấy phấn khích với xác suất này.

Còn nữa, hầu hết những đứa kia trông ĐỀU khá hơn tôi. Nhiều đứa còn chơi bóng rổ từ thời mẫu giáo nên có thể đi bóng một cách điệu nghệ hoặc làm đủ thứ trò điên rồ với trái bóng.

Còn tôi, kinh nghiệm duy nhất tôi có với môn này là bài học môn Giáo dục thể chất hồi năm ngoái. Tuy nhiên, bài học đó chỉ kéo dài vồn vện đúng hai ngày.

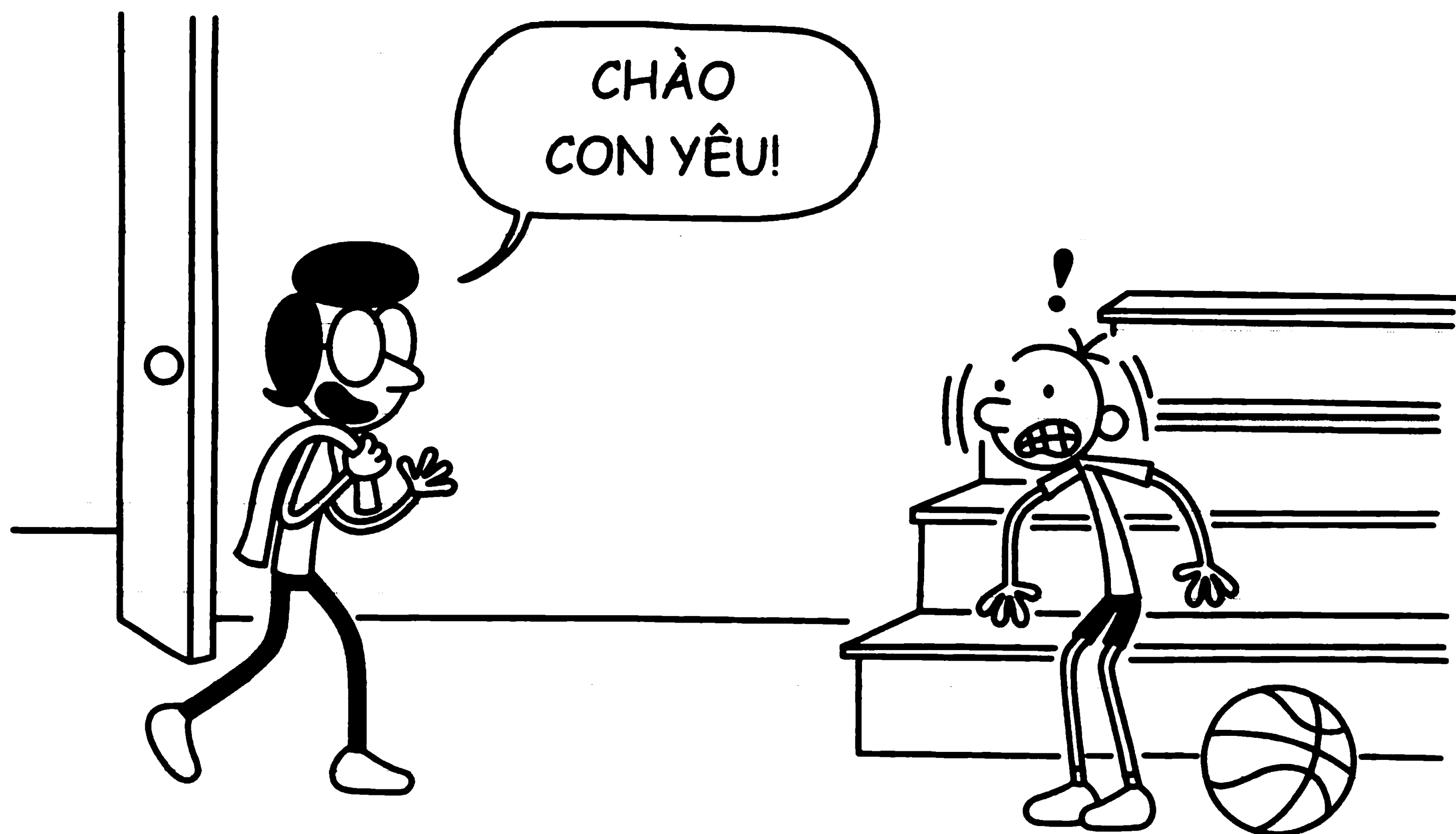
Điều đáng nói, quả bóng rổ duy nhất của trường còn bị xì hơi, cô giáo dạy môn này không thể tìm được cái bơm bóng nên cả lớp đành dùng bóng bay tập thay bóng rổ.

Buổi kiểm tra năng lực tối nay cũng có vài đứa trông có vẻ "gà mờ" khiến tôi hơi bất an.

Tôi chỉ lo lỡ mình vô tình được chọn vào một trong hai đội kia thì sẽ phải thi đấu đến hết mùa giải. Do đó, để đề phòng, tôi sẽ CỐ TÌNH thể hiện khả năng một cách tệ nhất có thể.

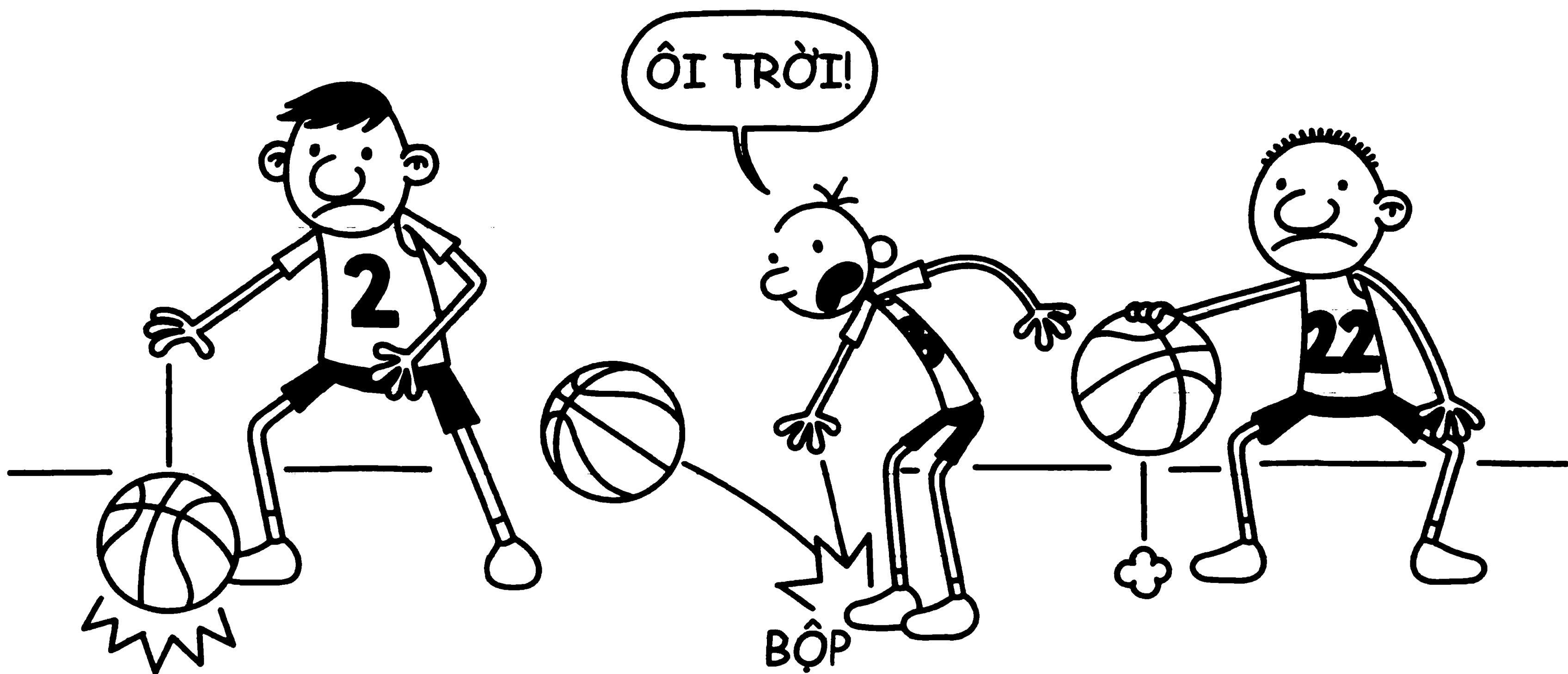
Tuy nhiên, kế hoạch của tôi hoàn toàn đổ bể vì mẹ cũng đến xem buổi kiểm tra năng lực này. Và tôi biết mình sẽ phải cố hết sức.

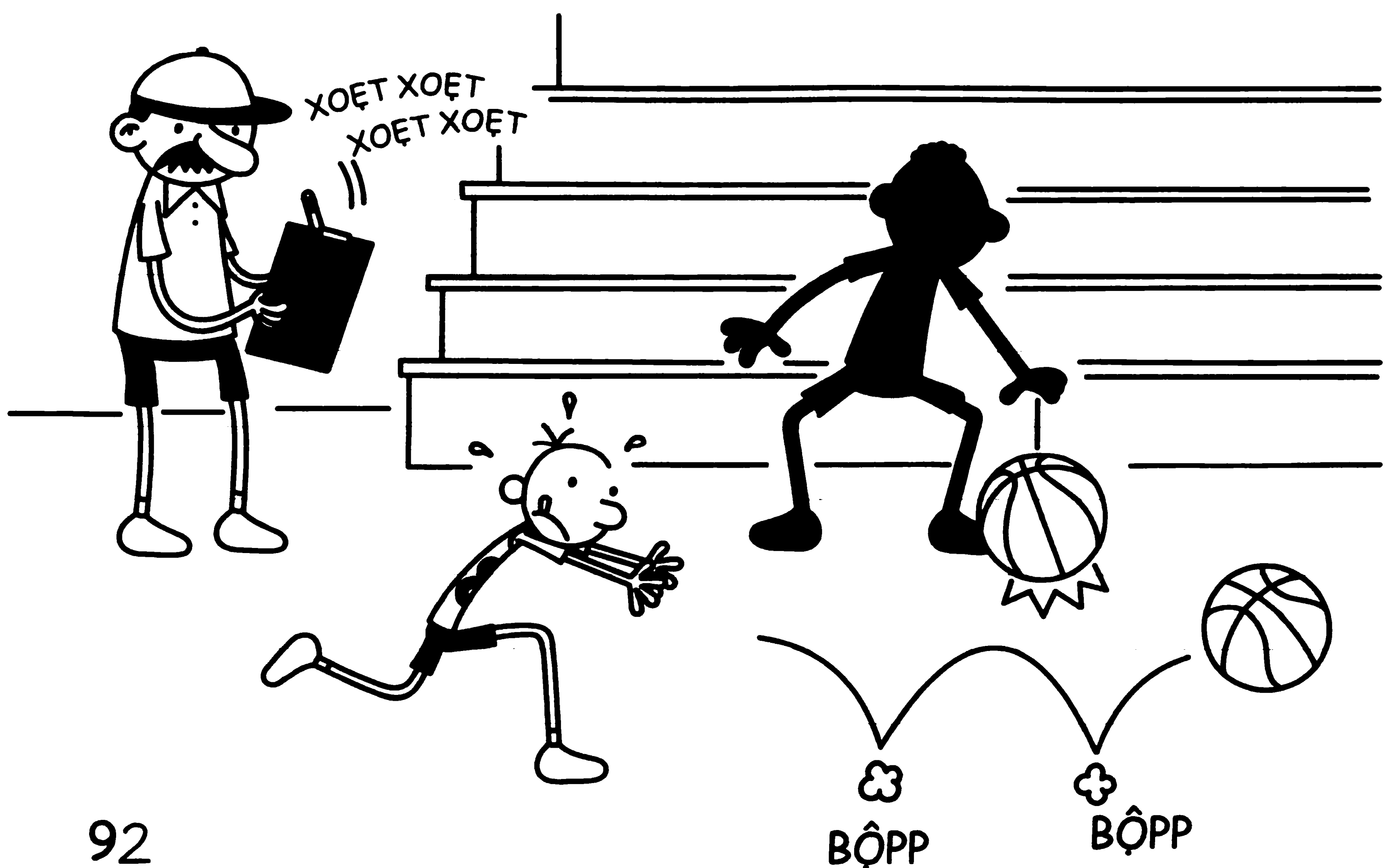
Buổi kiểm tra bắt đầu lúc 7 giờ tối, người ta phát cho mỗi đứa một cái áo thi đấu in số to đùng cả phía trước lẫn sau lưng. Cứ nghĩ mùi là biết có lẽ mấy thứ này chưa bao giờ được GIẶT.

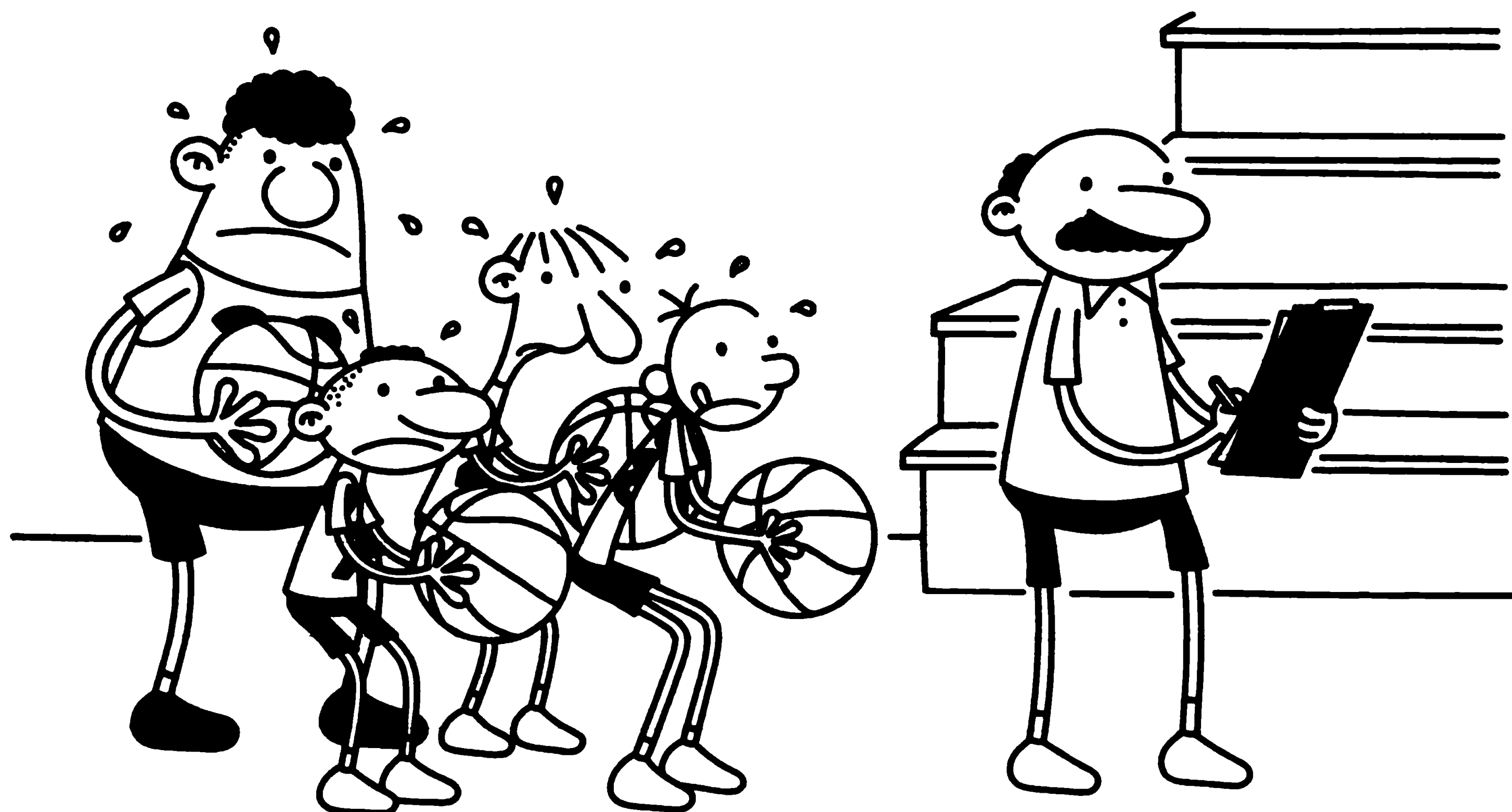
Họ chia chúng tôi thành bốn nhóm để kiểm tra ở các phần sân khác nhau, nhóm tôi bắt đầu với việc rê và đập bóng. Tôi phối hợp mắt và tay hơi kém nên cứ liên tục đập bóng trúng mũi giày của mình.

Tôi nhận ra cứ mỗi lần thực hiện động tác sai là có một ông chú cầm bảng ghi ngay số áo của tôi lại.

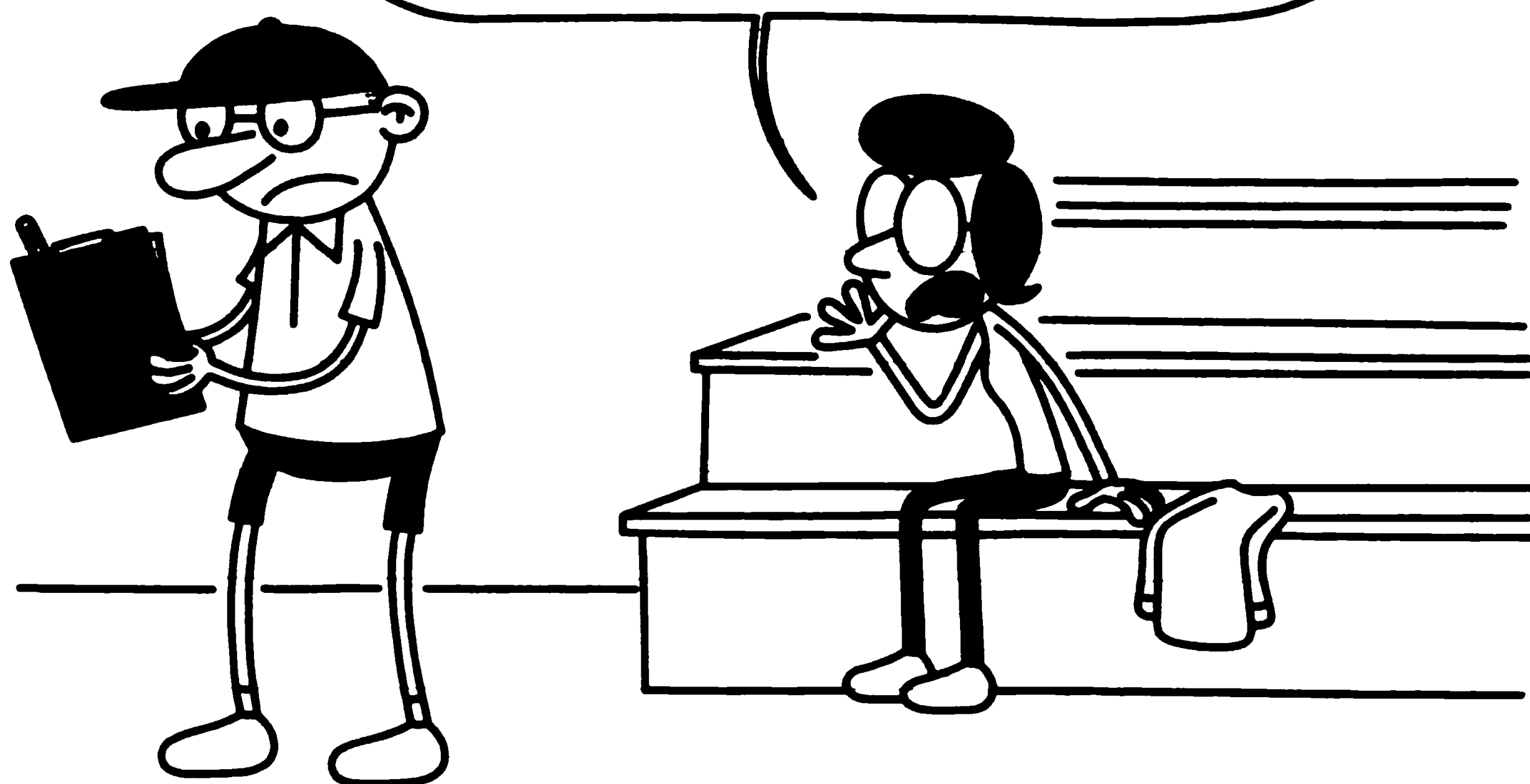

Vì vậy, tôi cố tình đứng ngay sau ông chú cầm bảng kia, nhưng những đứa không có kỹ năng khác cũng bắt đầu làm theo.

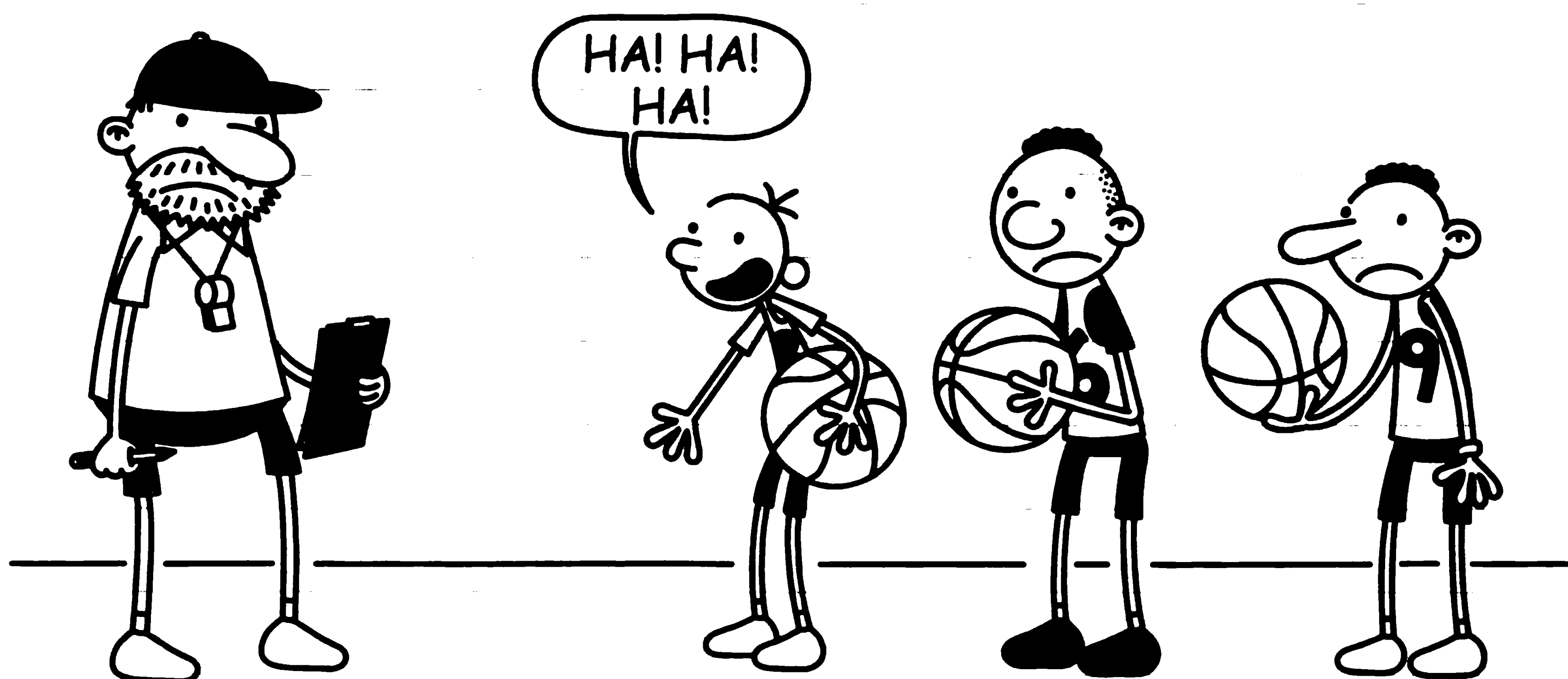

Đôi khi, tôi cũng đập bóng được năm, sáu cái liên tiếp, và tất nhiên khi đó không có ai TRÔNG THẤY. Tuy nhiên, mỗi khi tôi có động tác tốt như vậy, mẹ lại nhắc để mấy ông chú cầm bảng kia ghi lại.

BẠN SỐ TÁM KHÔNG CÒN
ĐẬP BÓNG TRÚNG GIÀY NỮA
RỒI Ạ!

Sau khi dùng tay phải được vài phút, ông chủ phụ trách nhóm tôi yêu cầu mọi người chuyển sang tay TRÁI. Ban đầu, tôi còn nghĩ là ông ta nói đùa nên đã CƯỜI phá lên.

Đáng lẽ tôi không nên cười mới phải vì ông ta lập tức ghi lại số áo của tôi lần nữa.

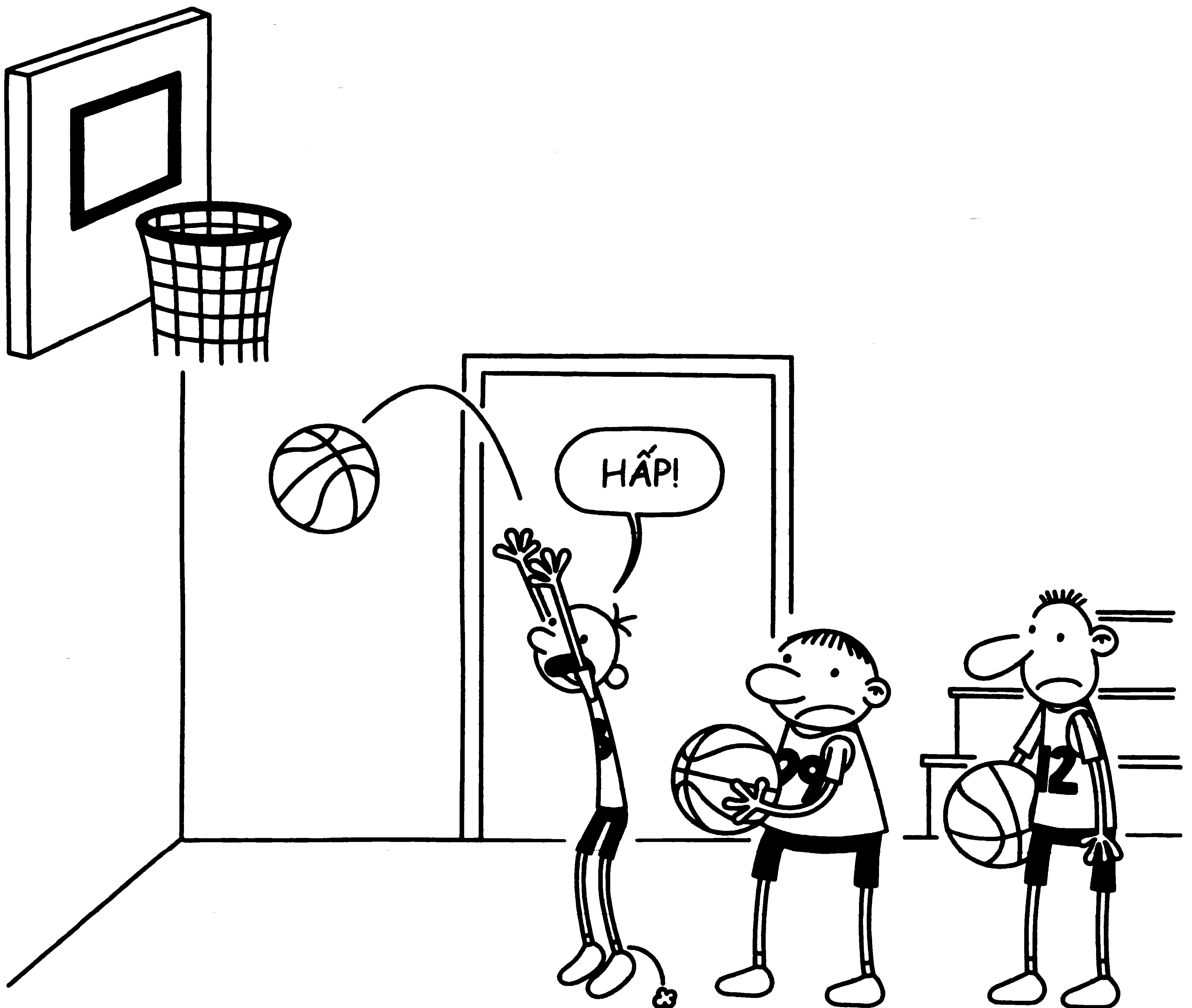
Tôi nghĩ một số người có khả năng làm nhiều việc bằng cả hai tay nhưng tôi thì không. Có thể nói tay trái của tôi hoàn toàn VÔ DỤNG.

Có lần tôi bị bong gân cổ tay phải nên phải làm bài kiểm tra bằng tay trái. Và giá như hồi ấy tôi viết bằng MIỆNG có khi còn được điểm cao hơn.

7. Ai là tác giả của Định luật Vạn vật hấp dẫn?

ISAAC NEWTON

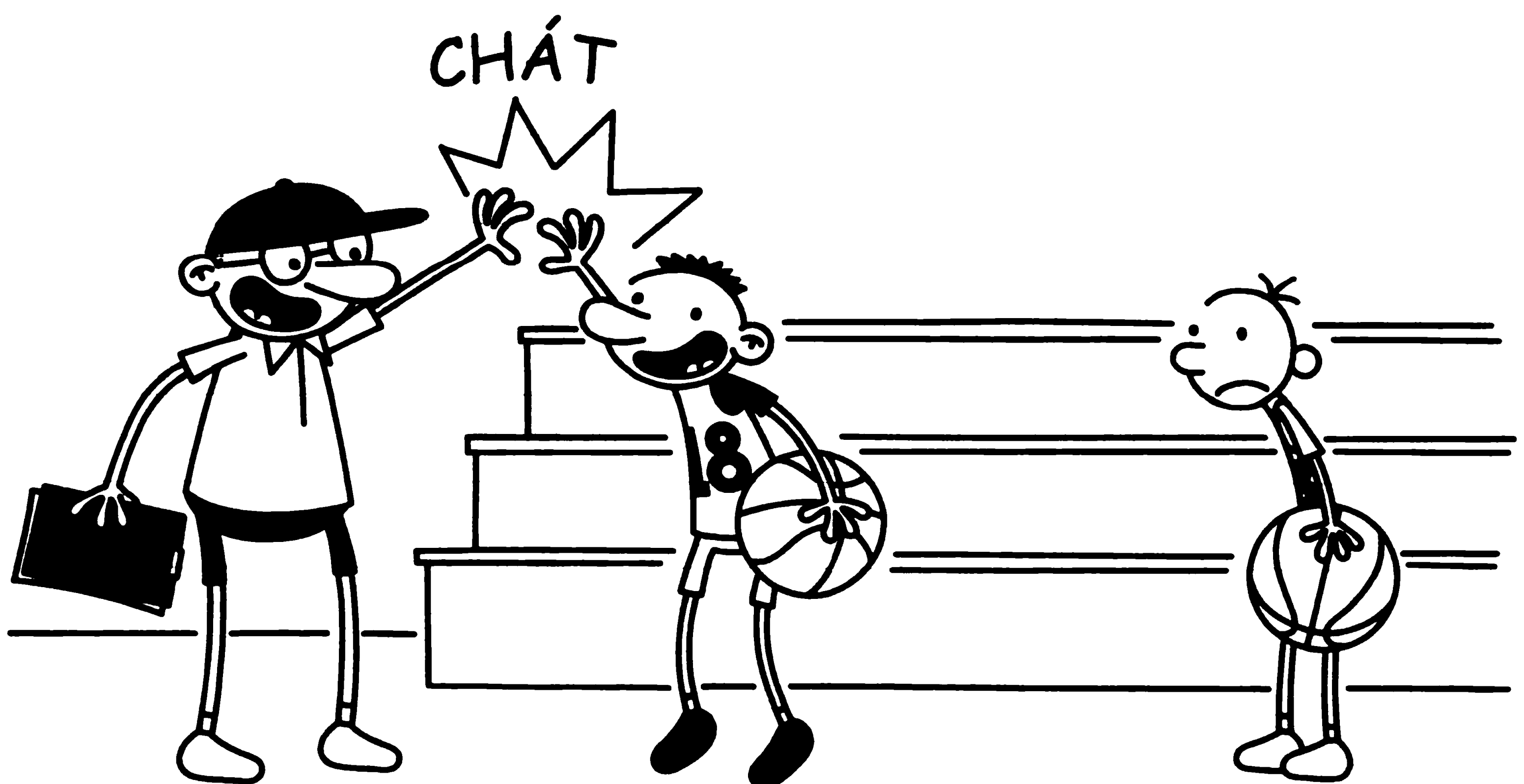
Sau khi kiểm tra xong các kỹ năng đập và dẫn bóng, chúng tôi chuyển sang ném phạt. Tôi chỉ ước giá mà mình chưa bao giờ tập ném bóng vào rổ bằng BÓNG BAY bởi vì lúc này, tôi hoàn toàn không biết cần phải dùng bao nhiêu lực cho cú ném.

Có thể mẹ đã nhìn ra việc tôi trình diễn không được ổn lắm nên cứ hề thấy người chấm điểm đến gần là mẹ liền tố cáo những pha bóng lỏi của đứa KHÁC nhằm đánh lạc hướng.

Tuy nhiên, mẹ không phải vị phụ huynh DUY NHẤT tìm cách hỗ trợ cho con mình. Máy người chấm điểm cũng có con tham gia buổi đánh giá năng lực hôm nay nên tôi không biết vụ điểm chắc này thực sự công bằng đến mức nào.

Đến cuối buổi thì đã rõ ai được chọn vào đội bóng, và ai bị loại. Tôi đoán có vẻ người ta muốn quyết định nhân tố giành được suất cuối cùng nên yêu cầu chín đứa có điểm thấp nhất thi đấu với nhau. Với tôi, chuyện ấy chẳng có gì là HAY HO cả.

Buổi kiểm tra kết thúc, họ thu lại những chiếc áo đã phát cho bọn tôi lúc đầu. Đồng thời, người phụ trách thông báo rằng những học sinh nào được chọn vào đội bóng rồi, bố mẹ chúng sẽ nhận được email thông báo vào tối ngày hôm sau. Với những gì đã trải qua, nói chính xác là tôi chẳng còn chút HỒI HỘP mong đợi nào nữa.

Thứ Ba

Hôm qua lúc đi học về, tôi định xả hơi rồi chợp mắt một lát nhưng khi vừa bước chân vào bếp thì hoàn toàn bị bất ngờ.

Tôi chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra vì đã **CHẮC** như đinh đóng cột rằng mình không thể được chọn vào bất cứ đội bóng rổ nào. Nhưng mẹ bảo chính một trong các huấn luyện viên đã khẳng định tôi **ĐƯỢC CHỌN**. Để chứng minh lời mình nói, mẹ đã cho tôi xem email thông báo.

Thư gửi từ ông Patel, bố của Preet Patel. Phải nói rằng Preet là một trong số những đứa chơi thể thao cừ nhất khối của tôi, thậm chí trong trận đấu bóng rổ năm ngoái giữa học sinh và giáo viên, Preet đã thể hiện hoàn toàn **XUẤT SẮC**.

Tôi vẫn chưa hiểu bằng cách nào mà mình lại được vào cùng đội với một đứa như THẾ. Tuy nhiên, mẹ khẳng định chắc chắn những người đánh giá đã phát hiện ra tố chất nào đó thật đặc biệt nên họ mới chọn tôi.

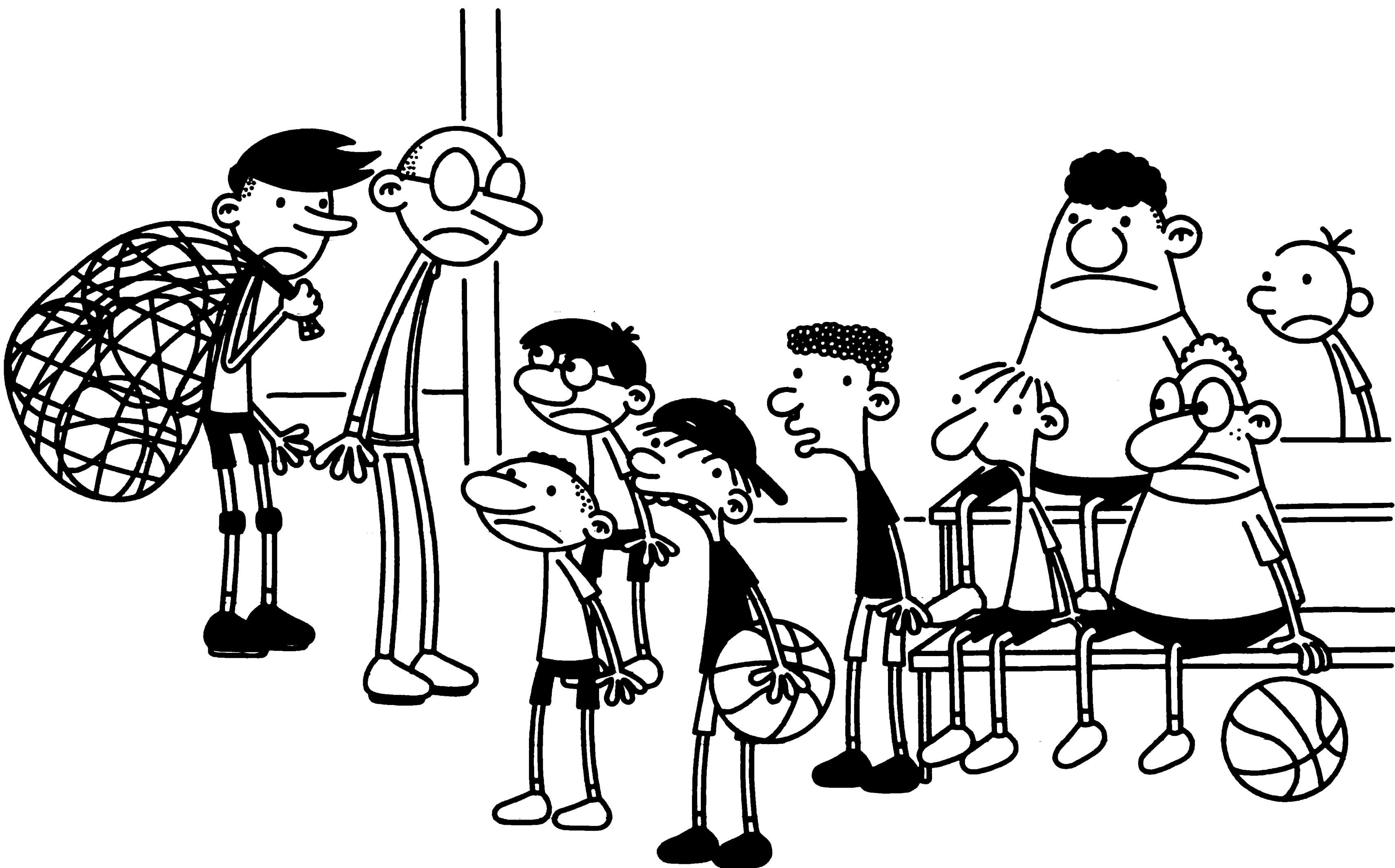
Khi lục lại trí nhớ về buổi kiểm tra năng lực tối hôm trước, tôi không thể nhớ nổi là Preet có tham gia hay không nên càng cảm thấy bối rối HƠN.

Và hôm nay lúc ở trường, Jabari Bruce đã kể cho tôi nghe đầu đuôi câu chuyện. Sở dĩ Preet không tham dự buổi đánh giá năng lực được vì phải đến đám tang bác nó. Mà quy định ghi rõ rằng nếu không tham dự buổi đánh giá năng lực thì sẽ không được vào đội tuyển.

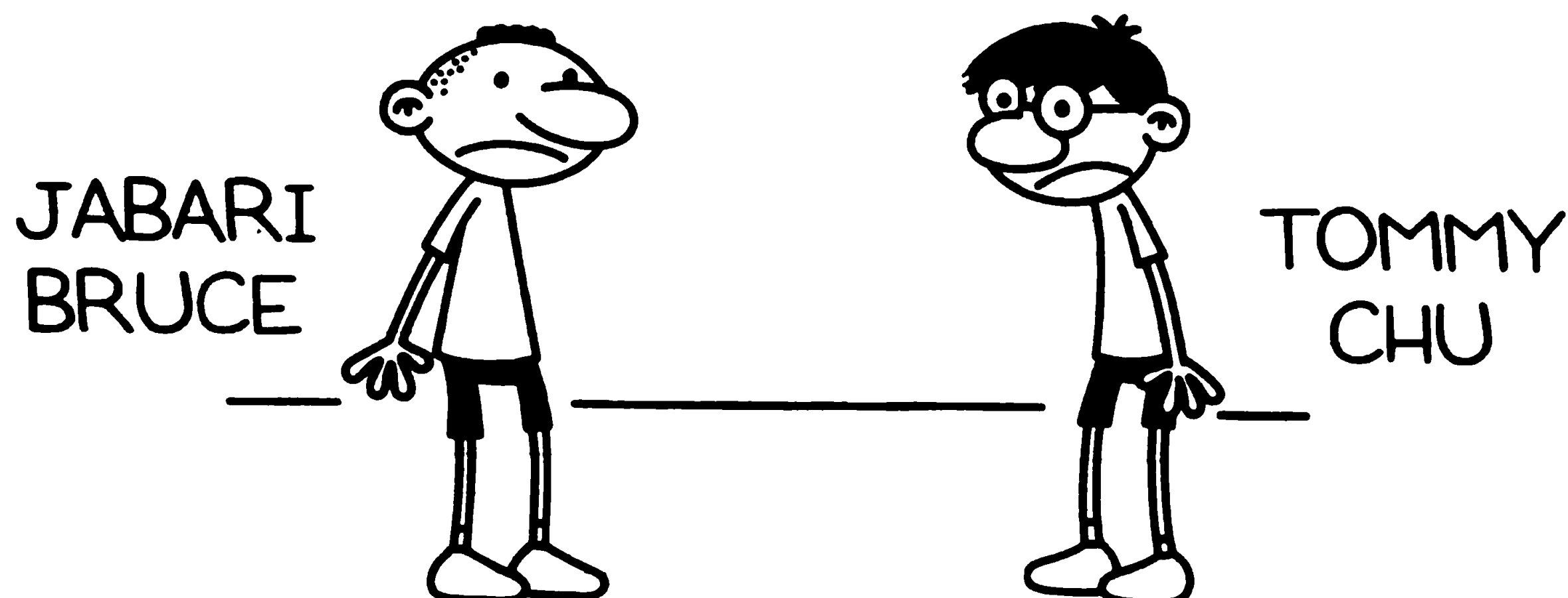
Vậy là ông Patel lập hẳn đội MŨI bao gồm Preet và toàn bộ những đứa bị loại hôm trước nhằm mục đích để con trai ông ấy có cơ hội chơi bóng trong mùa giải này.

Hừm, tất nhiên là tôi chẳng vui vẻ gì khi nghe chuyện ẤY. Tôi cứ ngỡ là mình đã thoát nợ với bóng rổ vậy mà dùng một cái lại bị nhét vào một đội thực sự. Nhưng phải nói chắc chắn một điều là chẳng đời nào mẹ chịu để cậu con trai của mình buông xuôi vụ này.

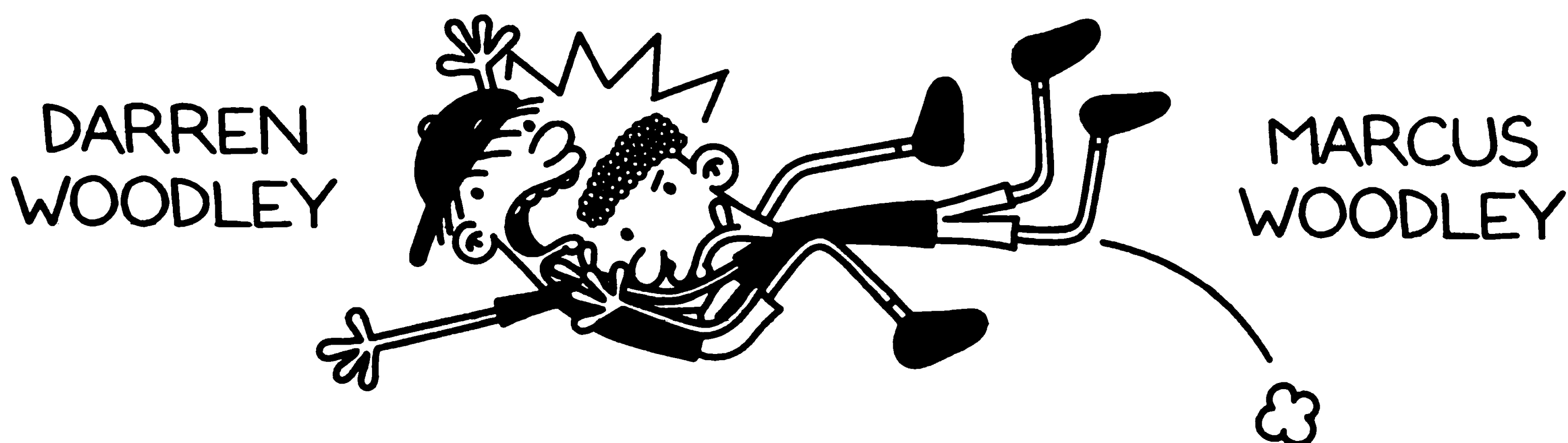
Tối nay, đội chúng tôi sẽ tập luyện buổi đầu tiên trong trường tiểu học. Lúc tất cả tập trung, tôi cá là ông Patel đã nghĩ lại kế hoạch của mình.

Đồng đội của tôi là những đứa đã tham gia trận đấu cuối cùng ở buổi kiểm tra năng lực, trong đó bao gồm mấy đứa tôi đã quen ở trường. Jabari Pruce và Tommy Chu chính là hai đứa bị cô Bosh đưa vào phi vụ chuyển nhượng cùng tôi trong Ngày hội thể thao.

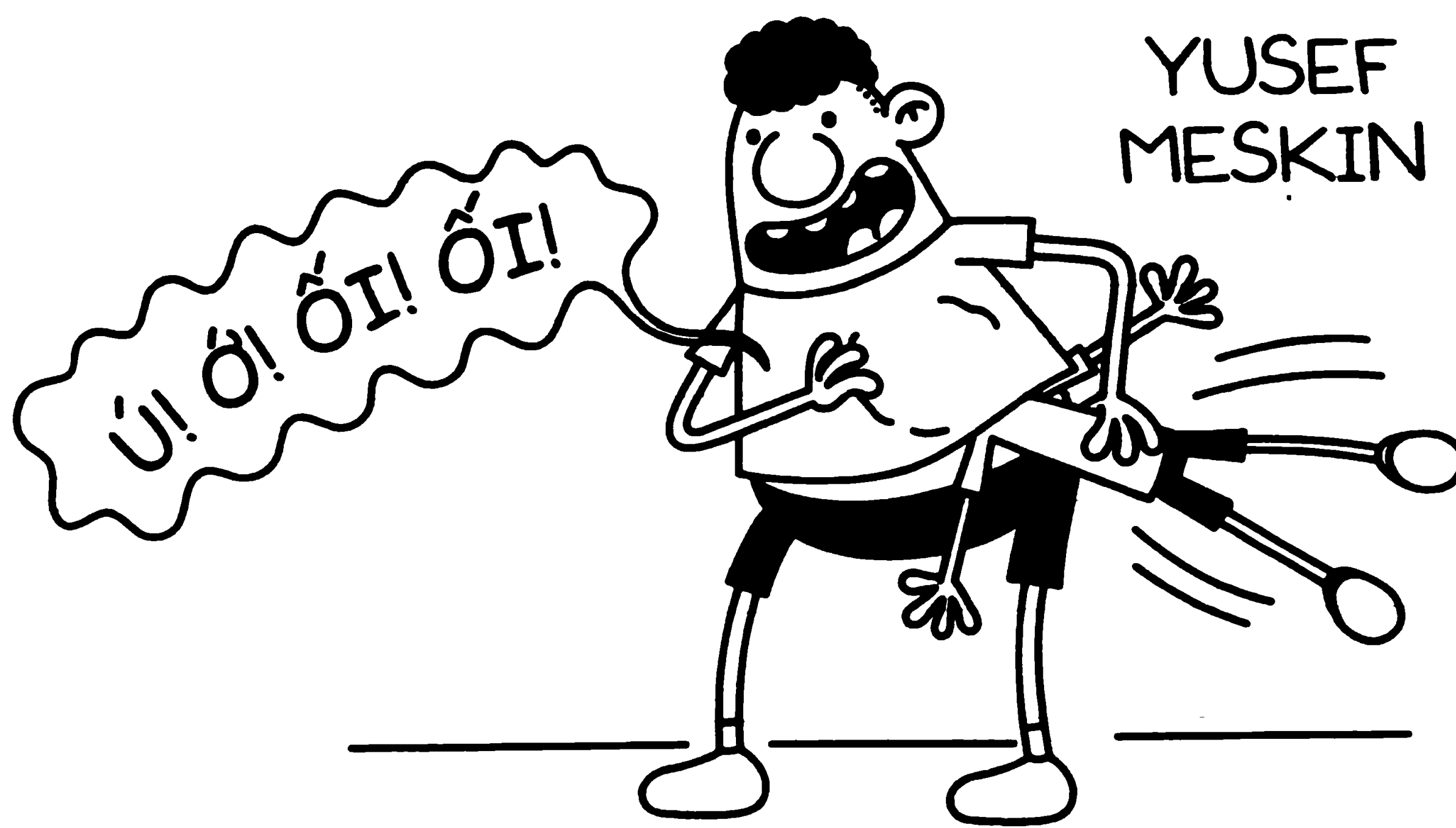
Ngoài ra còn Darren và Marcus Woodley, hai đứa này thực sự có thể trở thành những vận động viên cừ khôi nếu chúng thôi tìm cách TIÊU DIỆT nhau.

Tiếp theo là Edward Mealy, thằng này chưa hề răng nói một lời nào suốt từ hồi lớp 2 đến giờ. Còn thằng Kevin Pomodoro, khi đeo niềng răng thì không ai hiểu được nó đang nói gì.

Theo tôi thì trong bóng rổ, thành viên có chiều cao lý tưởng luôn là một lợi thế. Vậy nên chúng tôi thật may khi được chiến đấu cùng Yusef Meskin. Nhưng thằng này lại chỉ khoái thẳng tay tóm lấy những quả ồm nhom như tôi nhét vào nách.

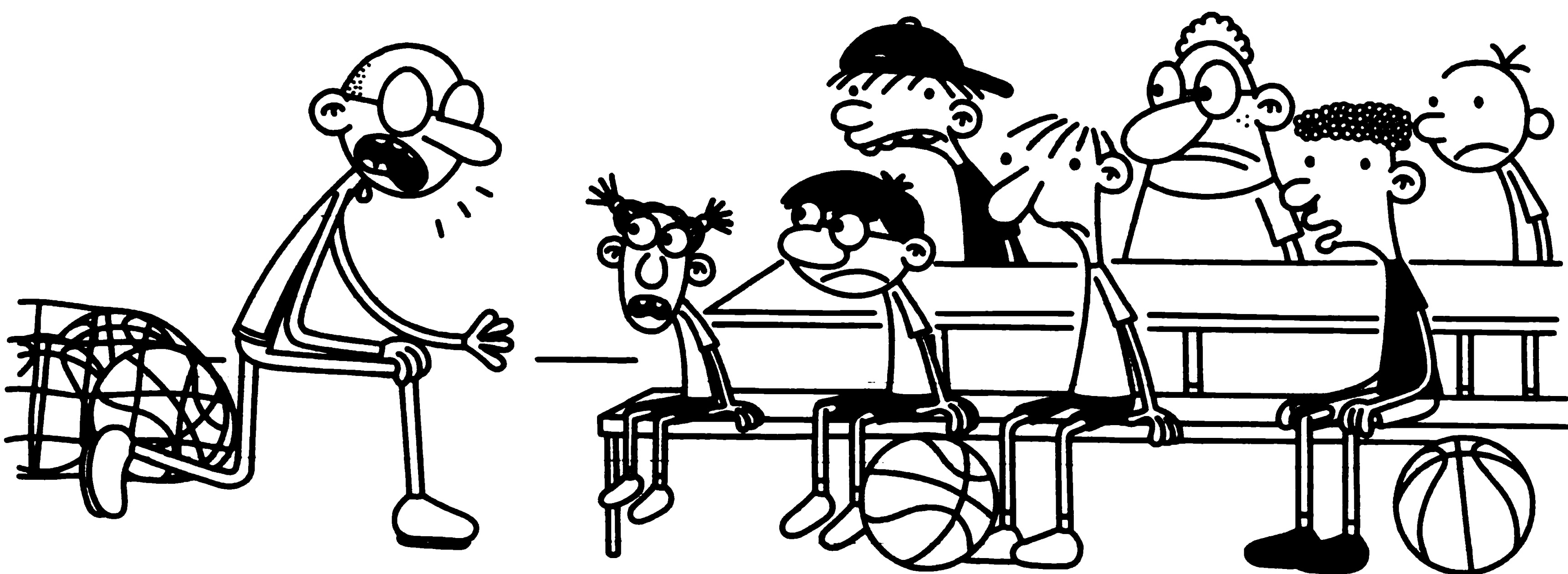

Hơn nữa, đội bóng sẽ mạnh nếu có những thành phần GAN LÌ như Ruby Bird. Con bé này được chọn vào đội bóng rổ nam chỉ vì ngay trong buổi kiểm tra năng lực để thành lập đội bóng rổ NỮ, Ruby đã tấn công một trong những người chấm điểm vì dám ghi lại số áo của nó.

Dù sao đi nữa, nếu Preet hay bố nó quyết định từ bỏ ngay sau khi trông rõ người ngọm từng thành viên trong đội thì tôi cũng chẳng lấy làm lạ. Thế nhưng, ông Patel lại tập hợp toàn đội lại gần rồi phát biểu một bài **DIỄN THUYẾT**.

Ông nói có thể chúng tôi không phải đội tài năng nhất, nhưng chúng tôi sẽ luyện tập hăng say hơn bất cứ đội nào tham gia giải đấu. Và chúng tôi sẽ học cách thi đấu **ĐÚNG** chiến thuật, bắt đầu ngay từ hôm nay.

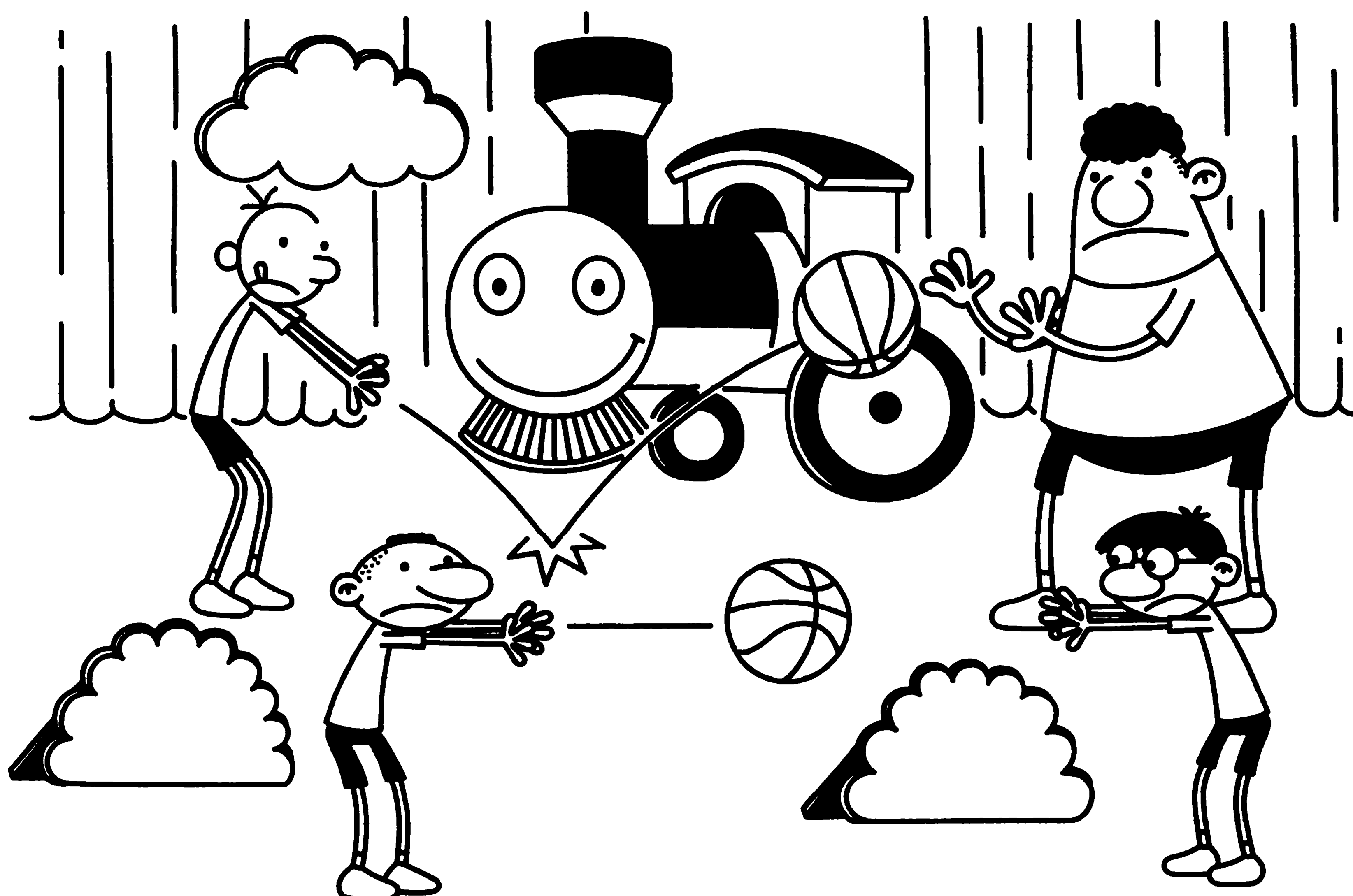
Tôi nghĩ nếu ông Patel là người dạy Preet chơi bóng thì chắc chắn ông ấy cũng có thể huấn luyện cho tất cả **CHÚNG TÔI**.

Tommy Chu giờ tay thắc mắc tại sao đội bóng không tập trung ở **PHÒNG TẬP** mà phải túm tụm ở căng-tin của trường tiểu học này.

Ông Patel giải thích rằng hai đội bóng kia đã đăng ký sử dụng phòng tập đến hết mùa giải, vì vậy chúng tôi sẽ phải chấp nhận chỉ được tập ở đó khi họ BỎ TRỐNG.

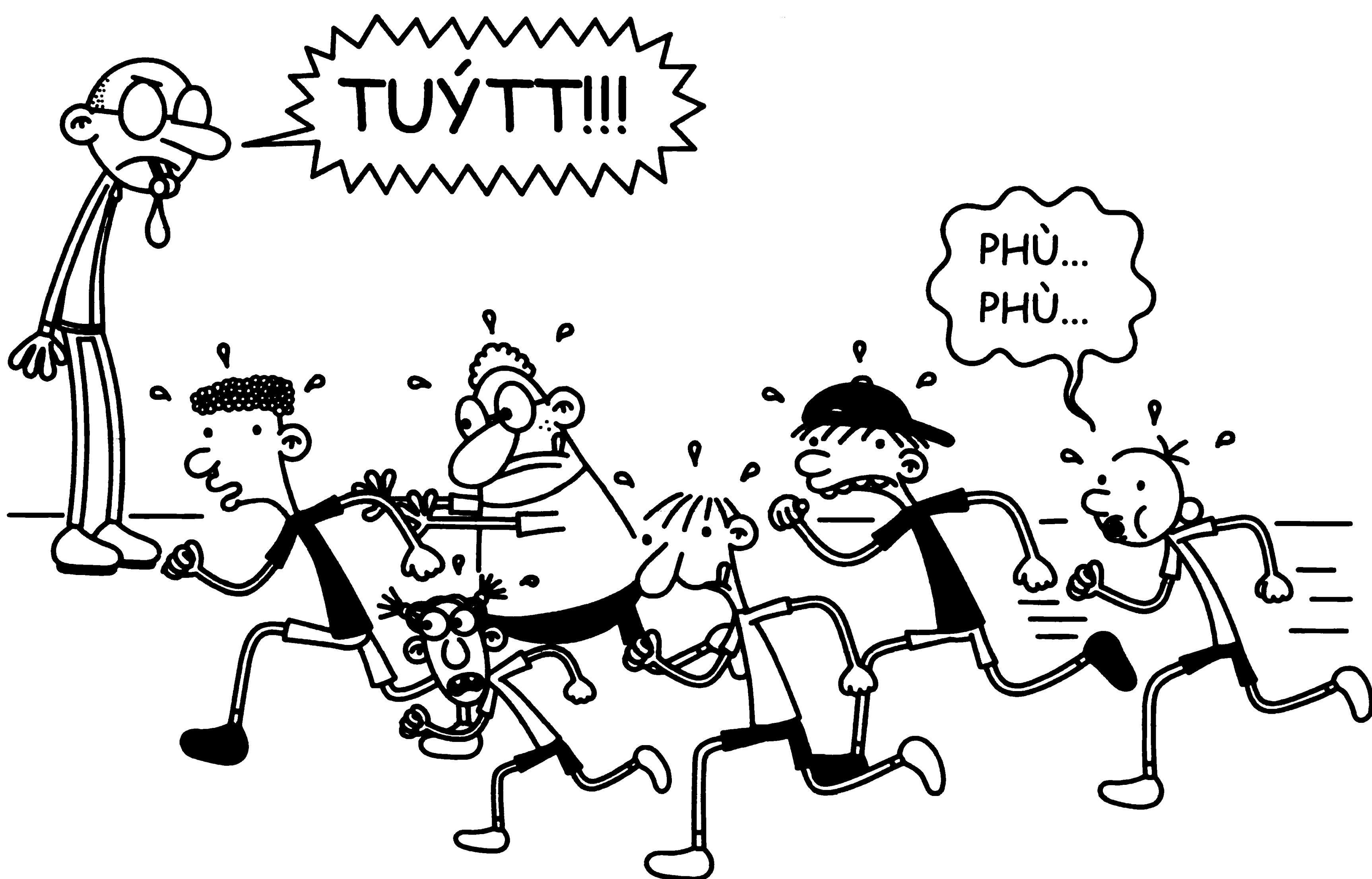
Tôi không hiểu đội chúng tôi sẽ chơi bóng thể nào khi không có RỔ, nhưng ông Patel bảo rằng cả đội sẽ bắt đầu từ các kỹ năng căn bản, rồi sau đó mới nâng dần lên kỹ năng ném.

Chúng tôi tập đập bóng, dẫn bóng một lúc rồi chuyển sang tập chuyền. Tuy nhiên khu căng-tin kê đầy bàn ghế nên không có nhiều không gian để di chuyển. Vậy là một nửa đội phải tập trên sân khấu, chỗ người ta vẫn khoanh lại cho bọn trẻ con mẫu giáo chơi đùa.

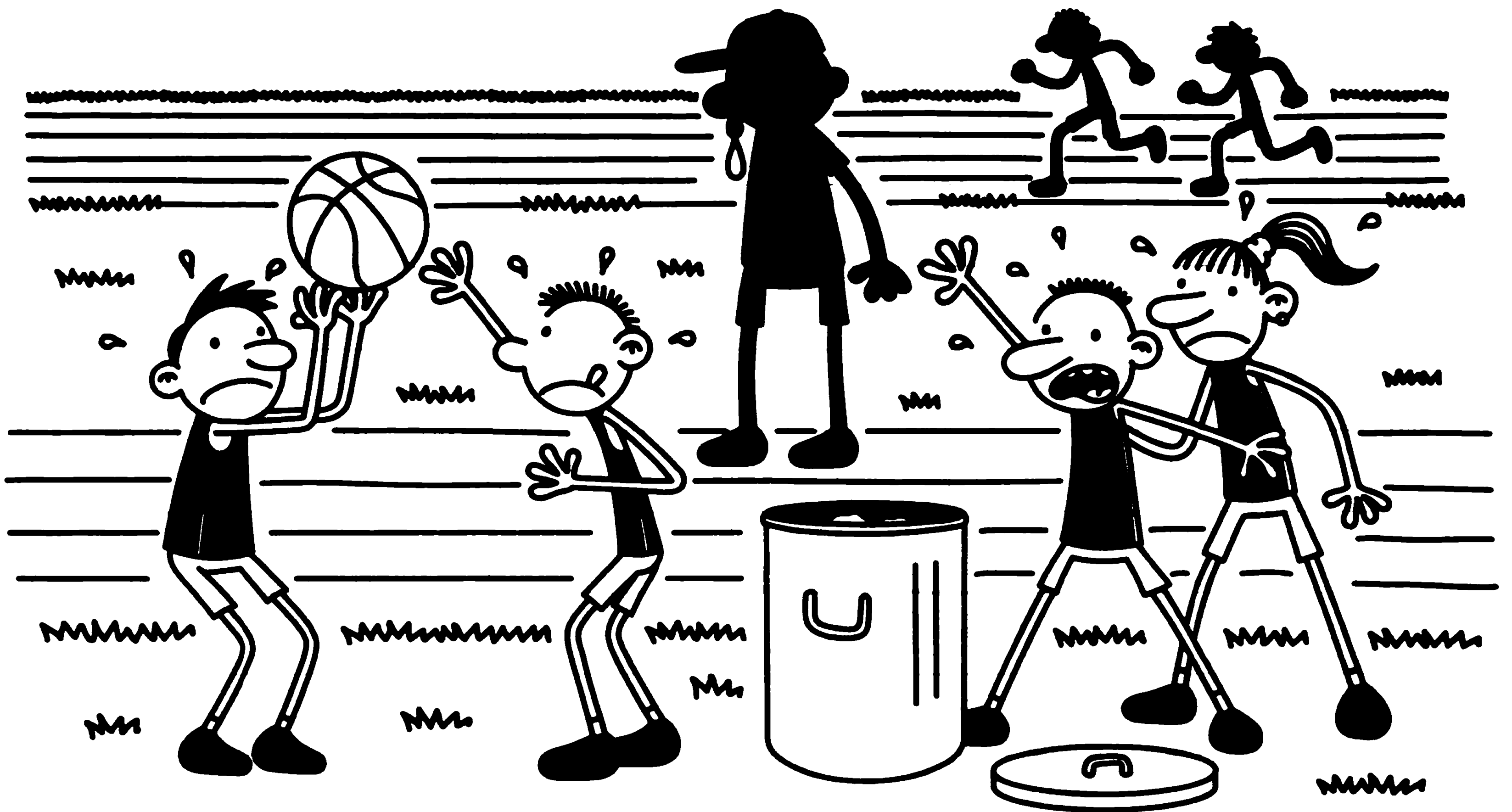
Dù cả đội đã cố gắng hết sức nhưng ông Patel vẫn thất vọng vì chúng tôi không tiến bộ nhanh hơn. Vậy là những đứa mắc lỗi đều bị phạt chạy nước rút một vòng căng-tin.

Sau mỗi lần phạt, ai nấy đều mệt bỏ hơi tại nên mắc lỗi ngày càng NHIỀU. Và cuối cùng thì cả đội đều bị phạt, trừ Preet.

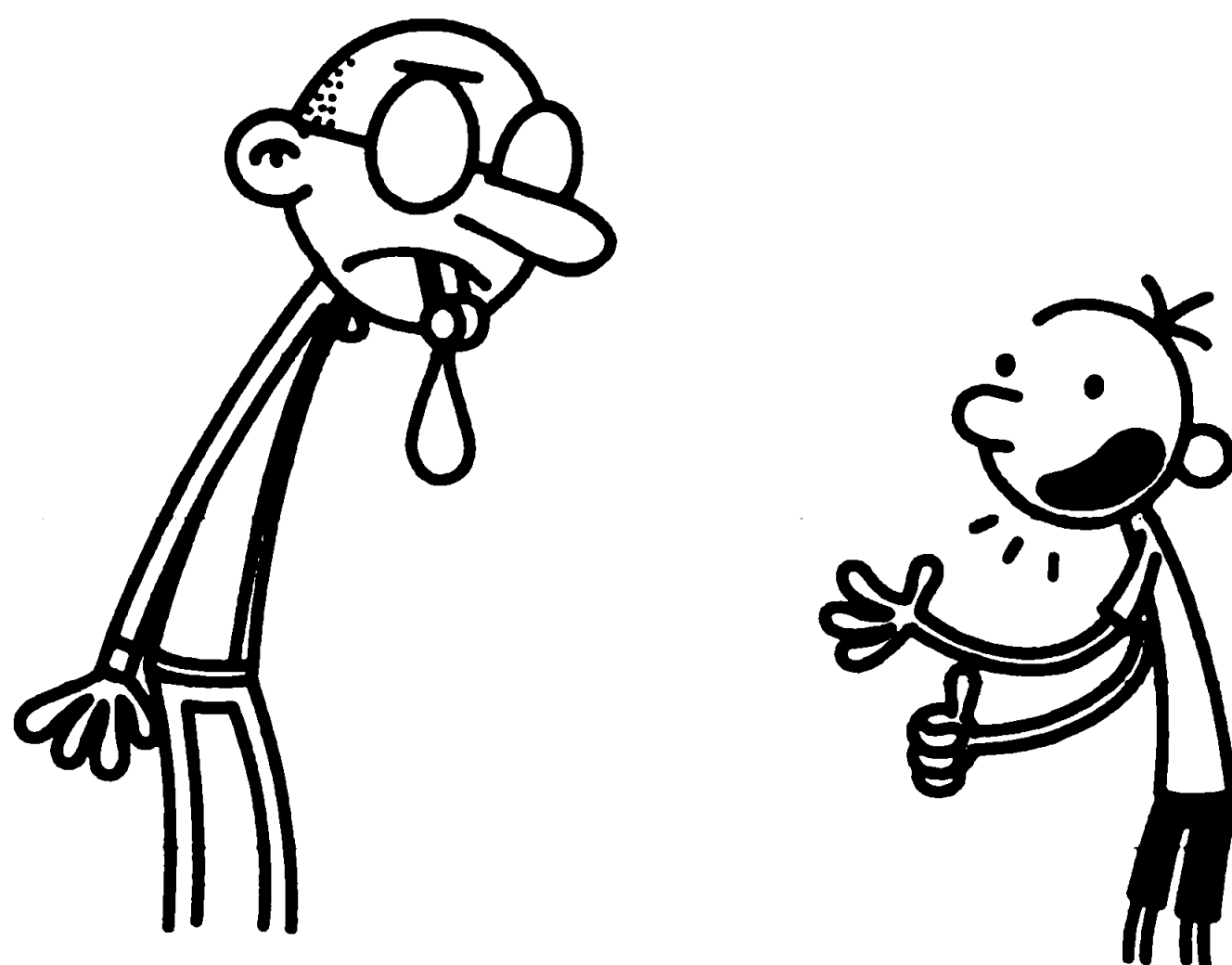

Theo tôi thì các huấn luyện viên không nên sử dụng việc chạy như một hình phạt, bởi điều đó chỉ khiến bọn trẻ ghét chạy mà thôi.

Tôi cũng không chắc là các huấn luyện viên môn Điền kinh có dùng hình phạt chơi BÓNG RỔ đối với những thành viên mắc lỗi hay không.

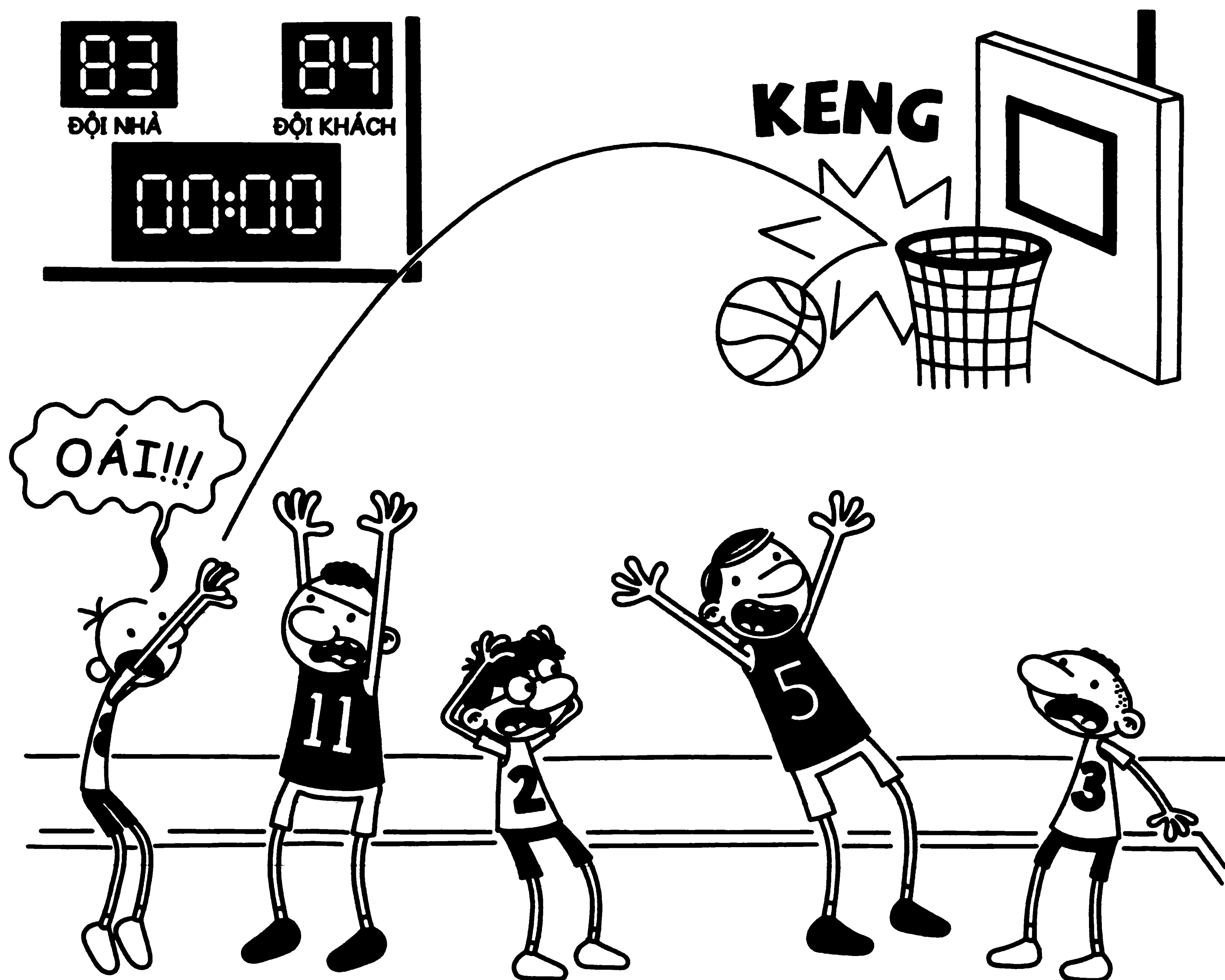

Lý do khiến tôi ghét chạy nhất vì nó khiến cơ thể đổ MỒ HÔI. Theo tôi, mồ hôi là cách cơ thể thông báo mình đang hoạt động quá sức và cần giảm bớt cường độ. Tuy nhiên khi tôi chia sẻ suy nghĩ này của mình với huấn luyện viên, ông ấy còn phạt tôi chạy thêm vài vòng nữa.

Lúc lên xe về nhà sau khi tập luyện xong, mẹ muốn tôi kể cho mẹ nghe những chuyện ngày hôm nay. Tôi nói rằng cơ bản đội của mình chỉ gồm Preet và một đám tạp nham nên mùa giải này chắc chắn sẽ chẳng làm nên trò trống gì.

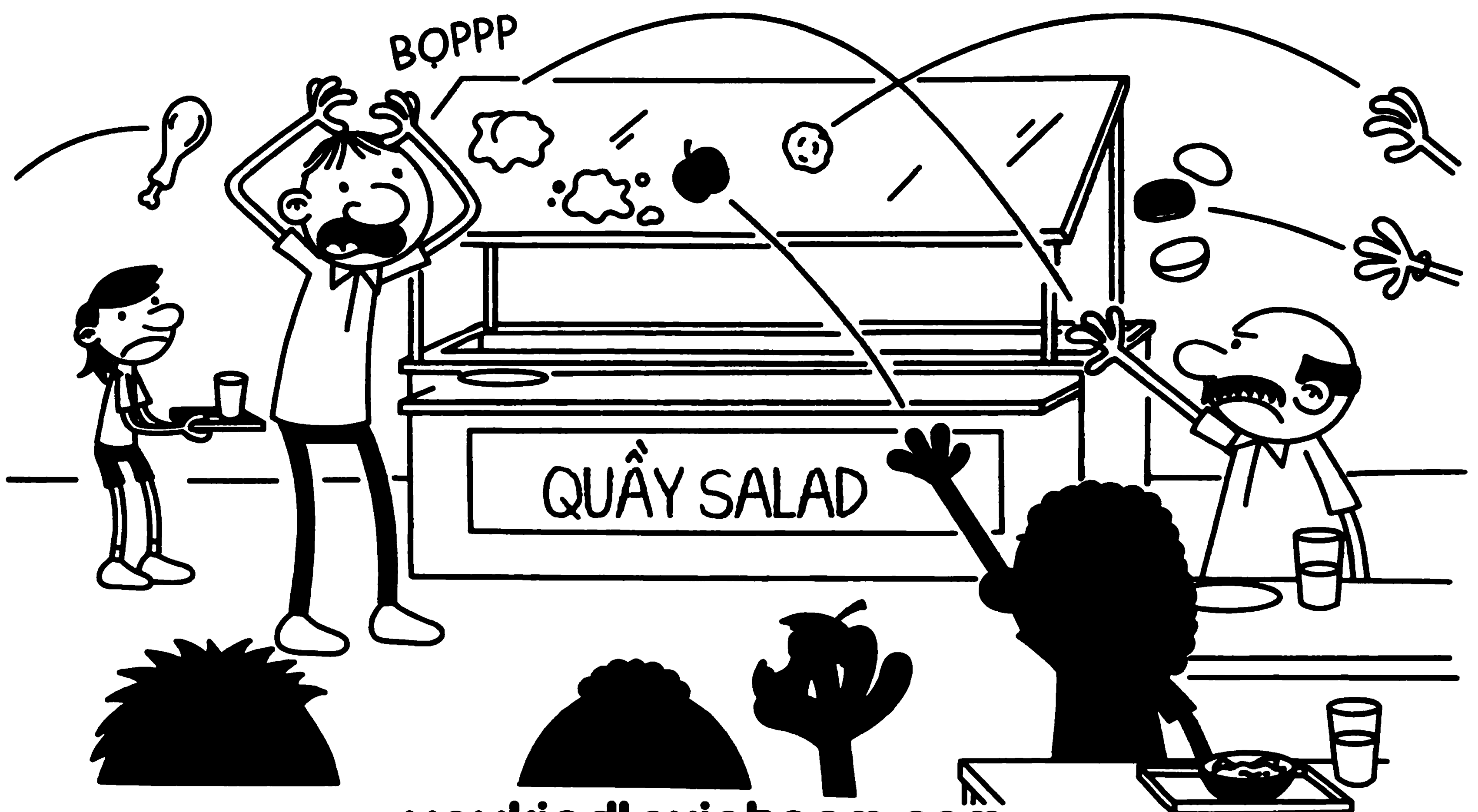
Mẹ nói có lẽ năm nay tôi sẽ có thời gian cả mùa giải thi đấu cùng đội này khiến tôi LO PHÁT SỐT. Đứa nào cũng khao khát mình sẽ là người ghi điểm quyết định giúp cả đội giành chiến thắng, nhưng khát khao này cũng có MẶT TRÁI bởi vì nếu không cẩn thận thì rất có thể sẽ trở thành tội đồ như chơi.

Có một ông chủ trong thị trấn tôi ở tên là Athony Grow, hai mươi năm trước, ông ta đã sút hỏng một quả vào khung thành đang bỏ trống khiến đội nhà trắng tay trước đối thủ lớn nhất của thị trấn, đội Slackville.

Cho đến tận bây giờ dù đi tới đâu, ông ta cũng vẫn bị mọi người bêu riếu vì sự cố sân cỏ kia.

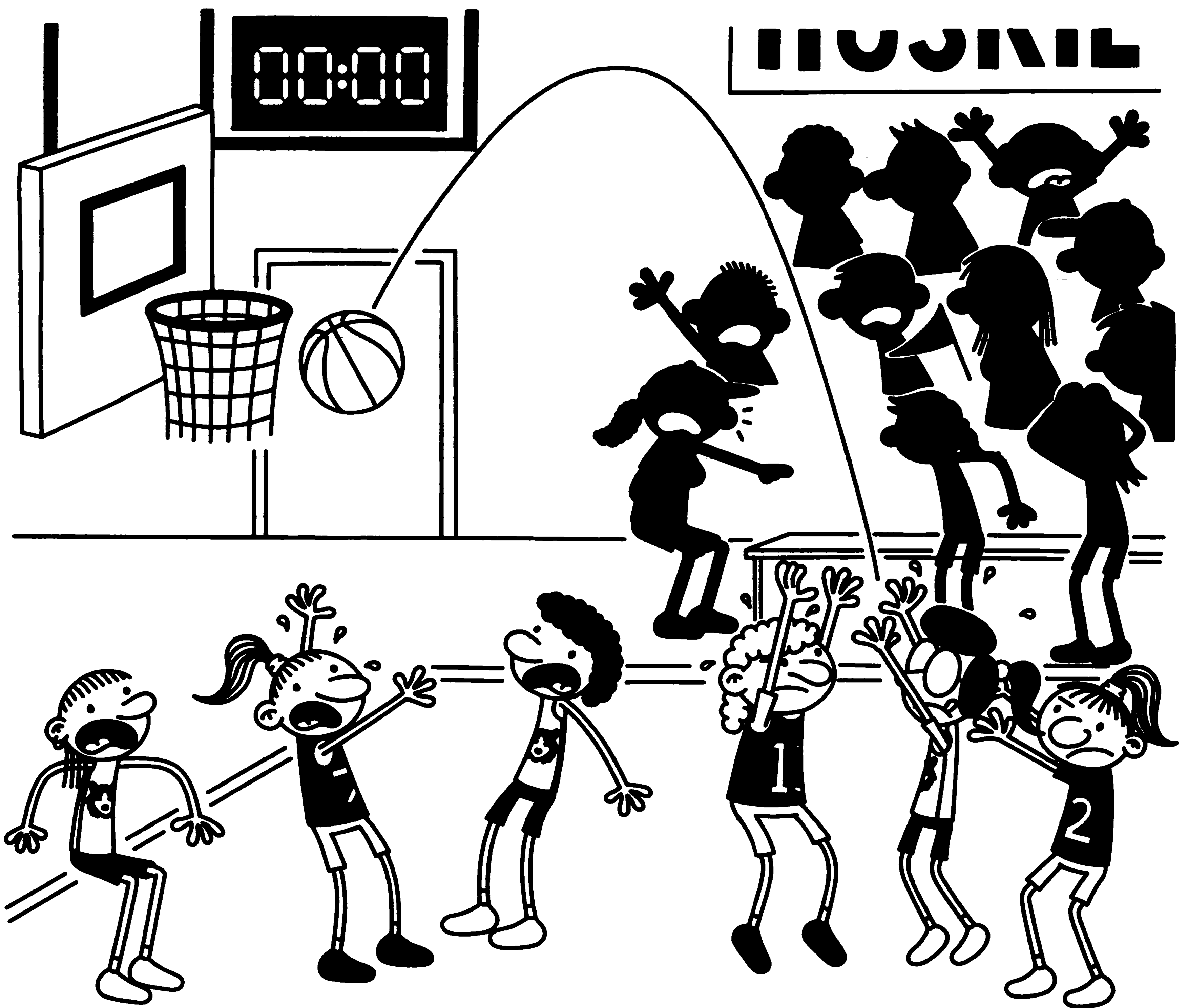
Nếu là Anthony, tôi sẽ chuyển quách đến Slackville vì ở đó ông ta sẽ trở thành NGƯỜI HÙNG.

Tôi đã sai lầm khi tiết lộ với mẹ sự lo lắng của mình nếu gặp phải sự cố như Anthony Grow. Thế là mẹ kể cho tôi nghe một câu chuyện càng khiến tôi lo SỢT VỎ.

Hồi còn tham gia đội bóng rổ của trường phổ thông, mẹ là dự bị cho vị trí hậu vệ dẫn bóng. Trong trận tranh chức vô địch, hậu vệ chính thức của đội gặp CHẤN THƯƠNG nên vào hiệp thứ tư, khi hai đội đang hòa nhau thì mẹ được vào sân thay cho hậu vệ ấy.

Mẹ nói rằng thực ra mẹ đã thi đấu khá tốt, nhưng khi đồng hồ đang ở những giây cuối cùng thì mẹ bị hai đối thủ chặn lại nên phải vội vàng ném bóng ngay cho kịp thời gian. Kết quả là cú ném đã bị hụt.

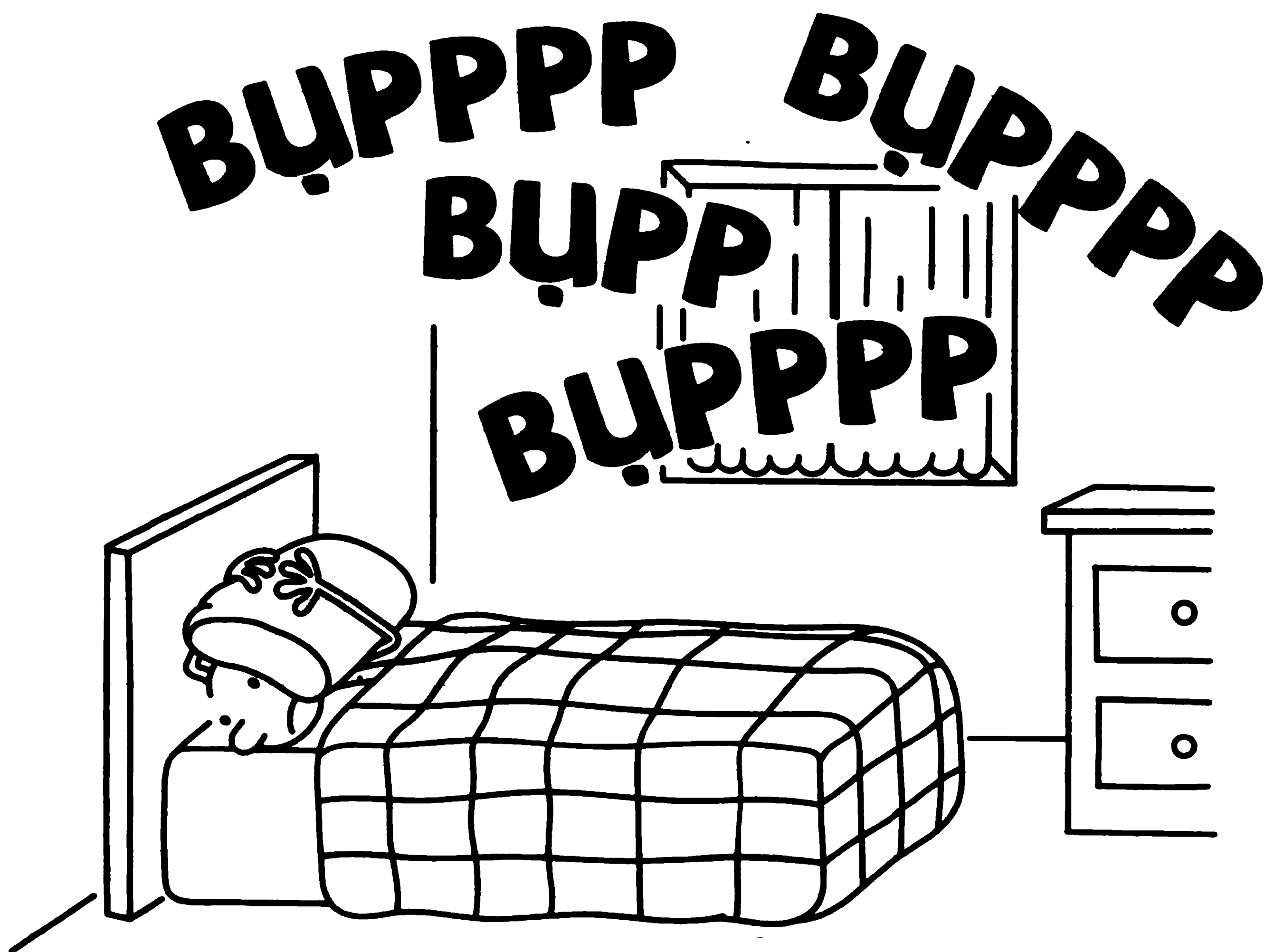
Mẹ bảo mẹ thấy **MỪNG** vì sự cố ấy đã dạy mẹ cách đối diện với thất bại. Hơn nữa, nó còn giúp mẹ trở thành người tốt hơn. Nhưng tin tôi đi, tôi dám cá rằng các đồng đội của mẹ chỉ ước giá như mẹ đừng **NÉM HỎNG** pha bóng quyết định ấy.

Thứ Năm

Đúng ra tôi phải nghiên cứu kỹ hơn trước khi quyết định chọn môn bóng rổ bởi lịch tập luyện quả là ĐÁNG SỢ.

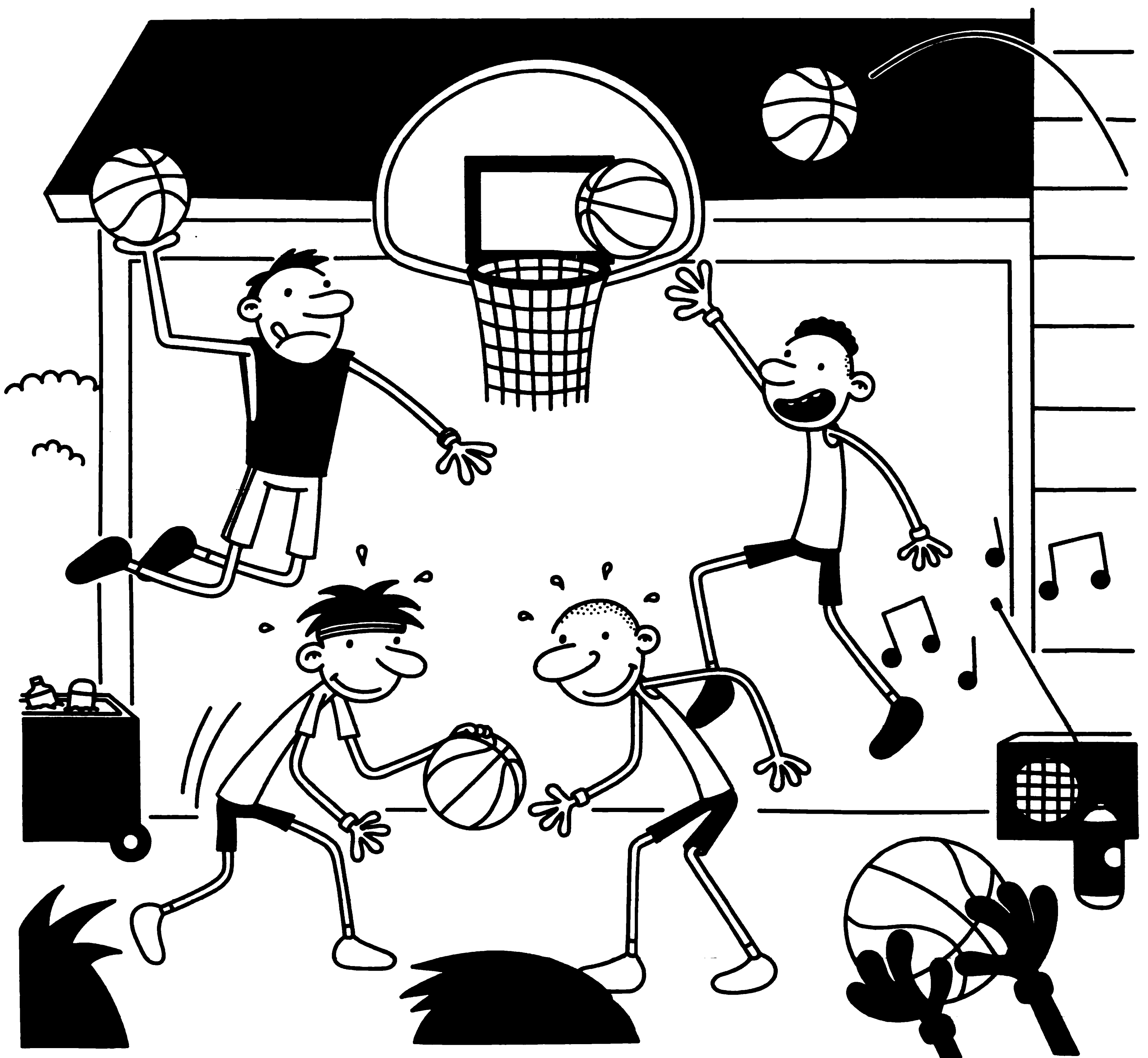
Tôi phải luyện tập mỗi tuần ba buổi, thi đấu một trận vào thứ Bảy, rồi một trận nữa vào Chủ nhật. Ngoài ra, tôi vẫn phải hoàn thành toàn bộ bài tập về nhà, đảm bảo ngủ đủ giấc để hôm sau có sức mà đi học.

Nhưng làm sao mà ngủ NỔI khi đêm nào ngoài cửa sổ cũng vọng vào những âm thanh ầm ĩ. Lý do là gia đình tôi mới lắp một trụ bóng rổ ở ngay lối vào ga-ra.

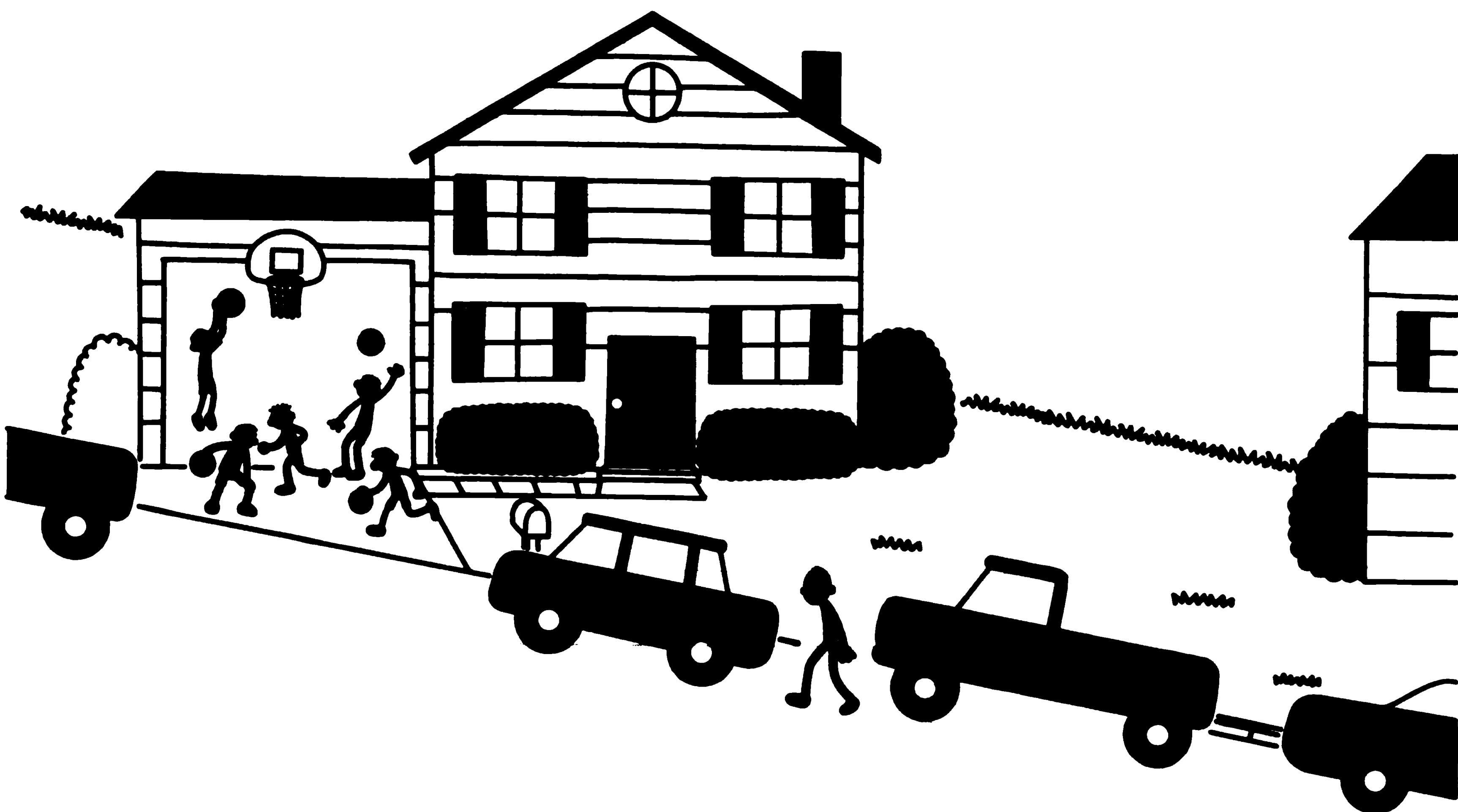

Ngay khi tôi vừa được gọi vào đội tuyển bóng rổ, mẹ đã mua về lắp phía trước nhà để xe một trụ bóng có đủ bảng rổ. Chắc mẹ hy vọng những hôm không đi tập được, tôi có thể tranh thủ luyện ở đây.

Tuy nhiên, tôi chưa hề tập được lần nào với những dụng cụ ấy bởi khi chúng vừa được lắp xong là đám choai choai trong khu đã ùa đến chiếm dụng luôn.

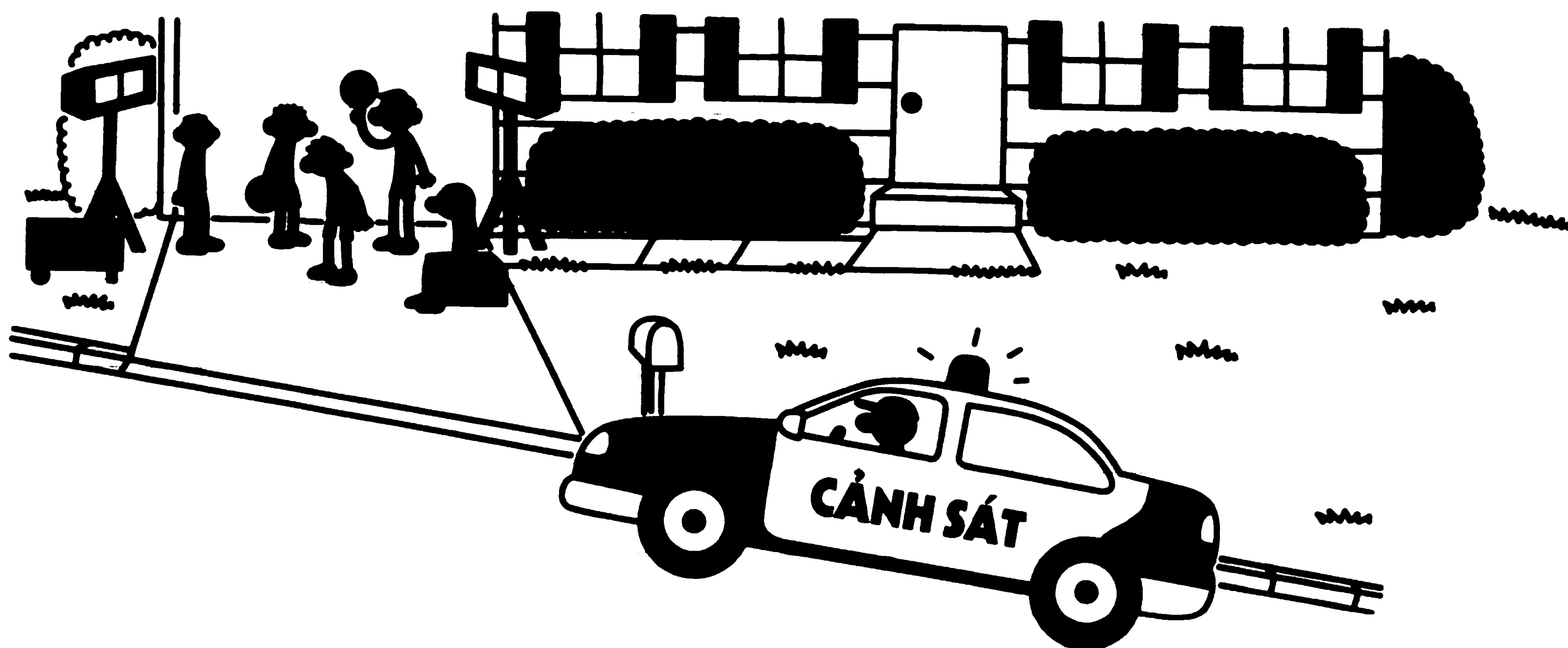
Ở trường, từ khi ban giám hiệu dỡ bỏ các trụ bóng rổ ngoài trời thì không còn nhiều chỗ cho học sinh chơi nữa. Thế là bọn chúng kéo đến tập ở nhà tôi, còn bố thì luôn phải đỗ xe ở vỉa hè sau khi đi làm về.

Bố muốn tháo quách cái trụ bóng rổ đi nhưng mẹ không đồng ý. Mẹ nói mẹ cảm thấy rất vui khi được chúng kiến đám trẻ ra ngoài hít thở khí trời và nô đùa vui vẻ.

Thực ra, tôi không cảm thấy phiền hà gì cho lắm nhưng khốn nỗi đám ấy chẳng biết đâu là ĐIỂM DỪNG. Tuy gia đình tôi đã chuẩn bị lên giường nhưng ở ngoài bọn chúng vẫn tập tành hăng say.

Tôi đi qua, bố không thể chịu nổi nữa nên gọi điện cho CẢNH SÁT, và chỉ mười phút sau là họ đã có mặt.

Tôi chắc chắn thế là xong xuôi mọi chuyện, nhưng chẳng ngờ là mấy viên cảnh sát kia cũng mê mẩn bóng rổ.

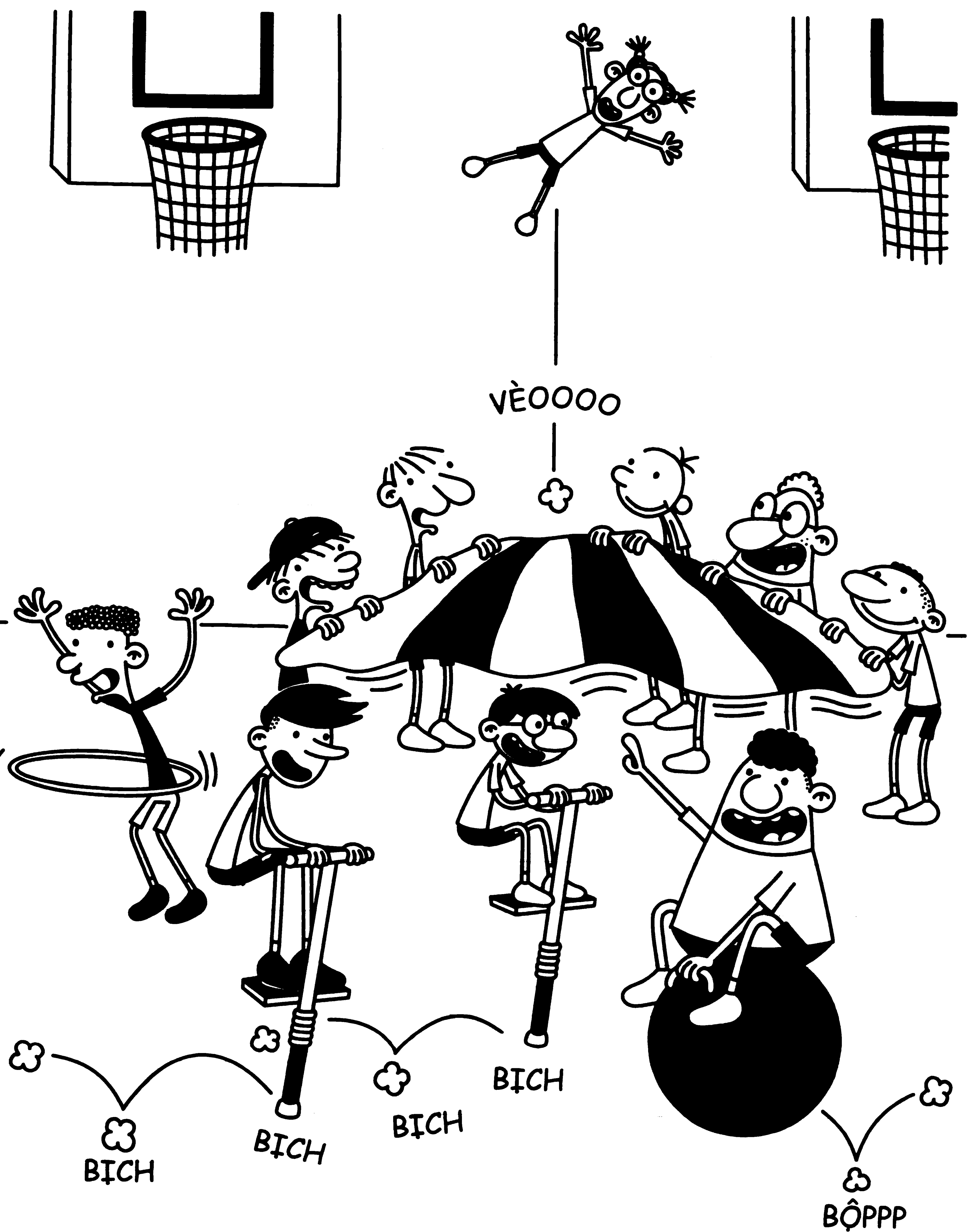
Đại loại là cả nhà tôi đã chịu bó tay không tìm được cách nào ngăn người khác sử dụng trụ bóng ấy. Có điều, tôi dám cam đoan rằng lúc không có ai, chúng tôi sẽ dỡ ngay cái trụ ấy xuống.

Một lý do nữa khiến gần đây tôi cảm thấy mệt mỏi là các buổi tập đều bắt đầu lúc 9 giờ 30 tối. Đội chúng tôi đã có quyền sử dụng phòng tập của trường tiểu học nhưng chỉ được bắt đầu sau khi đợi cho HAI ĐỘI KIA tập tành chán chê.

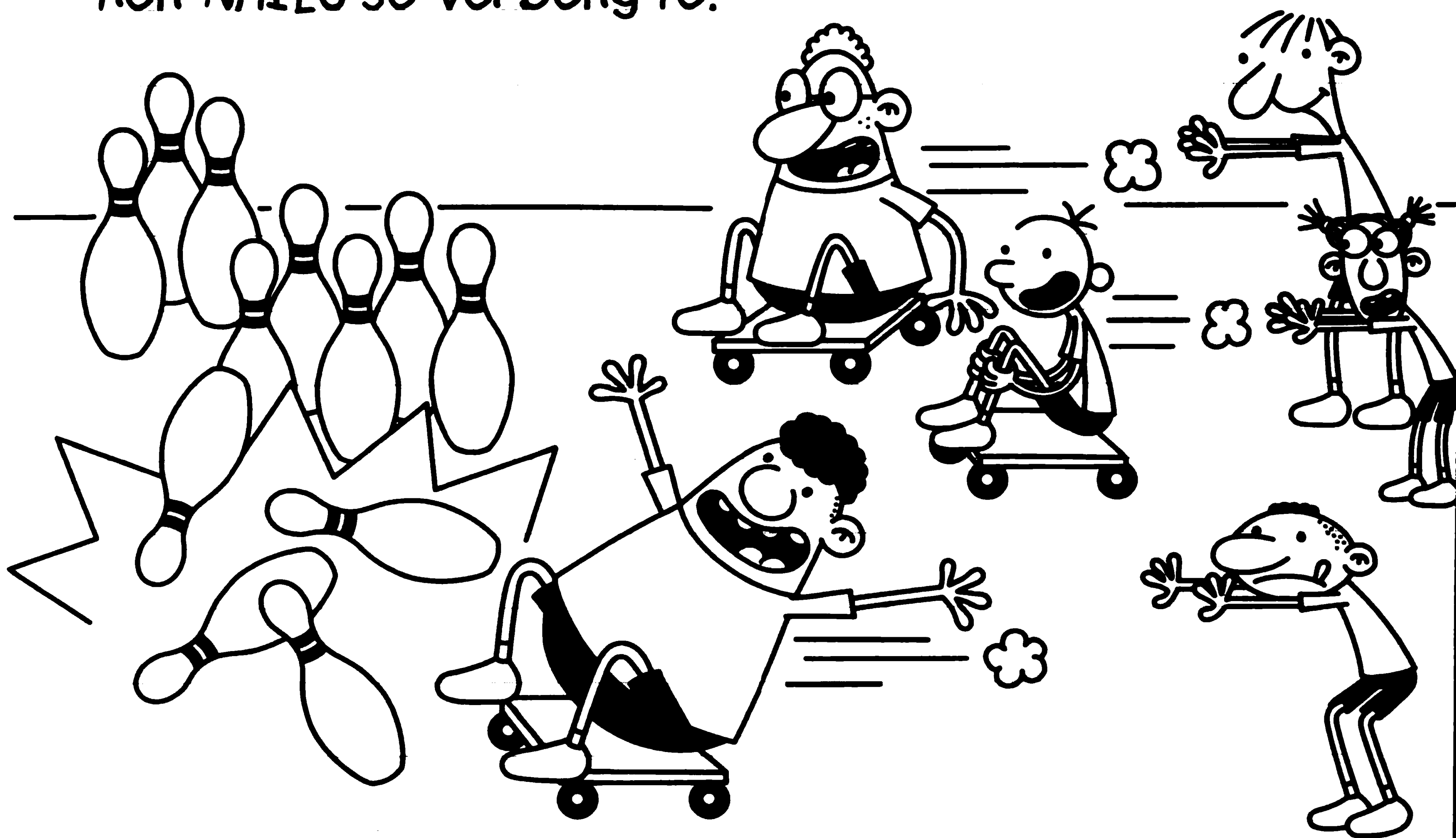
Buổi tối đầu tiên ở phòng tập này, ông Patel để quên túi đựng bóng ở nhà nên phải về lấy. Trong lúc ông không có mặt, Darren Wood phát hiện thấy cửa nhà kho chứa dụng cụ thể dục vẫn còn mở nên chúng tôi mò vào. Trong kho có đủ THỬ đồ hay ho như gậy nhún, vòng lắc, và cả một cái dù khổng lồ.

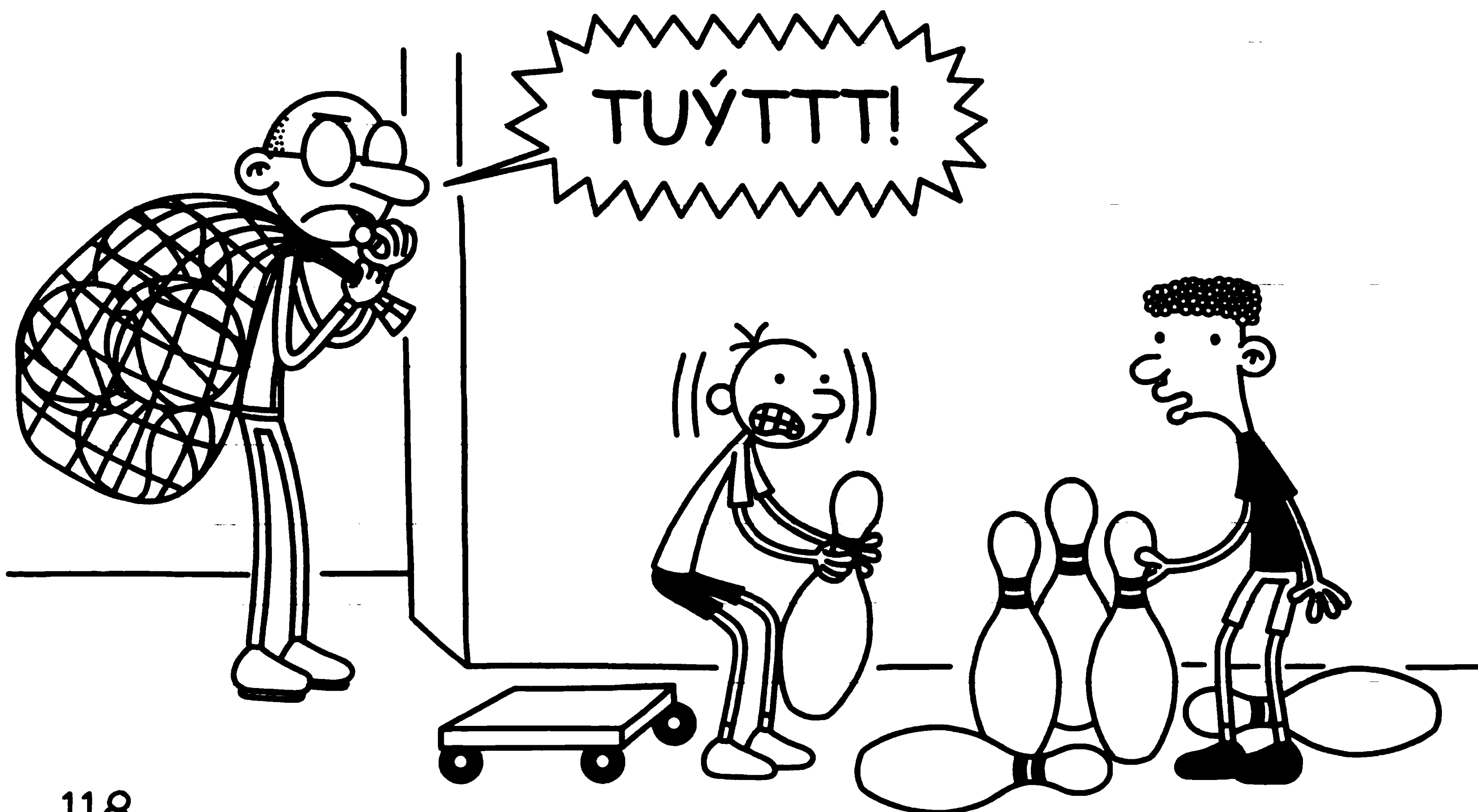
Lâu lắm rồi chúng tôi không chơi những thứ ấy, vậy là cả bọn như được ngược thời gian trở lại thành đám con nít một lần nữa.

Thậm chí, chúng tôi còn nghĩ ra trò hoàn toàn mới là ngồi lên những chiếc xe đẩy bốn bánh lăn đổ những con ky bowling khổng lồ bằng nhựa. Chơi trò này đã hơn NHIỀU so với bóng rổ.

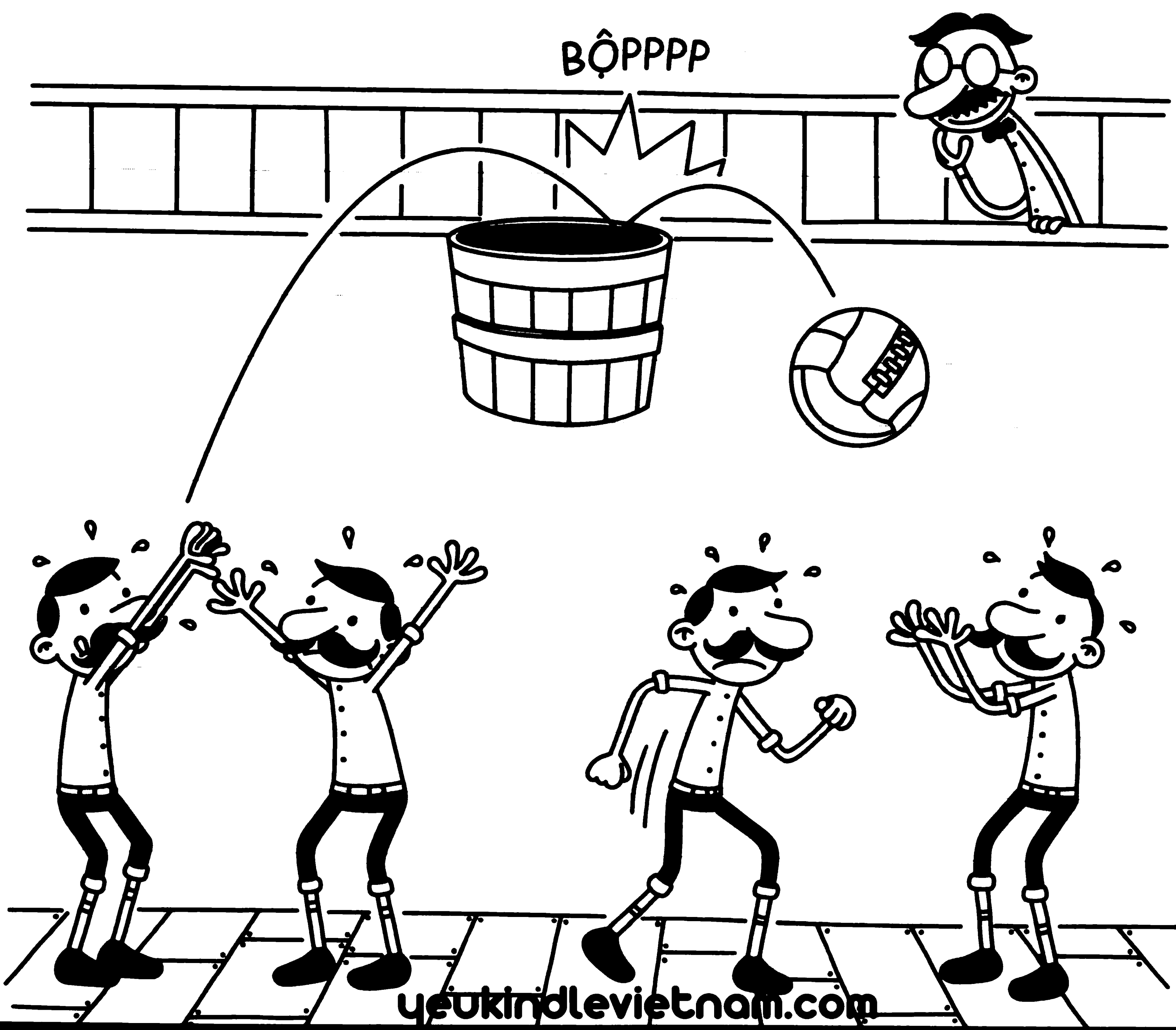

Nhưng khi ông Patel mang túi bóng tới, trò vui của chúng tôi phải dừng lại ngay lập tức.

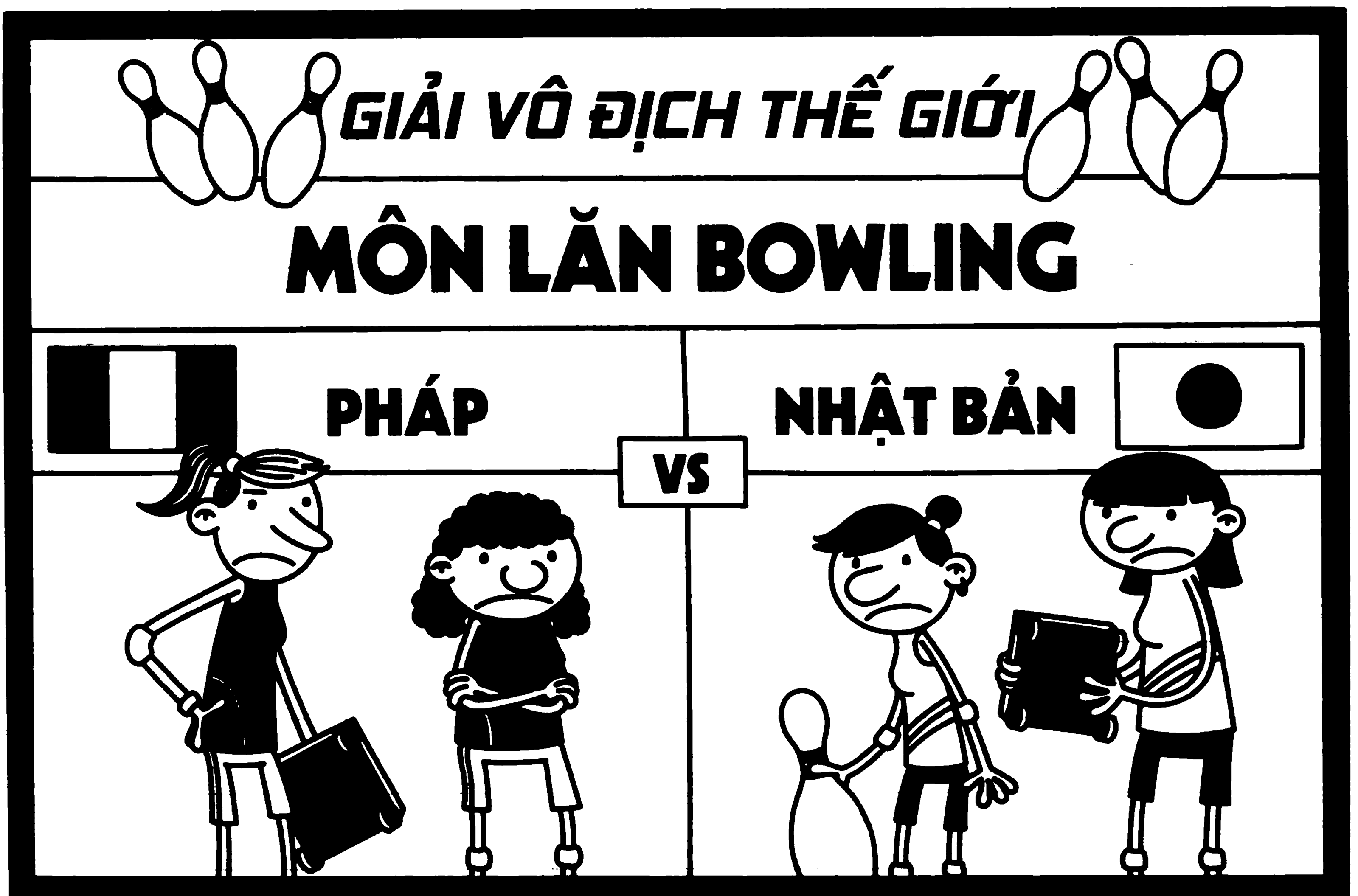

Ông Patel nói rằng chúng tôi đến đây là để tập bóng rổ chứ không phải lục lọi linh tinh. Sau đó ông bắt cả bọn cất gọn ghề mọi thứ vào chỗ cũ như ban đầu.

Tôi từng đọc ở đâu đó rằng bóng rổ bắt nguồn từ một trò chơi của mấy người cưỡi ngựa cùng một quả bóng làm bằng da và một chiếc giỏ đựng đào. Vậy mà bây giờ trò ấy lại trở thành môn thể thao nổi tiếng khắp THẾ GIỚI. Nếu huấn luyện viên của những người chơi ngày xưa mà giống như ông Patel thì chắc chắn bóng rổ chẳng có cơ hội được nổi tiếng như bây giờ.

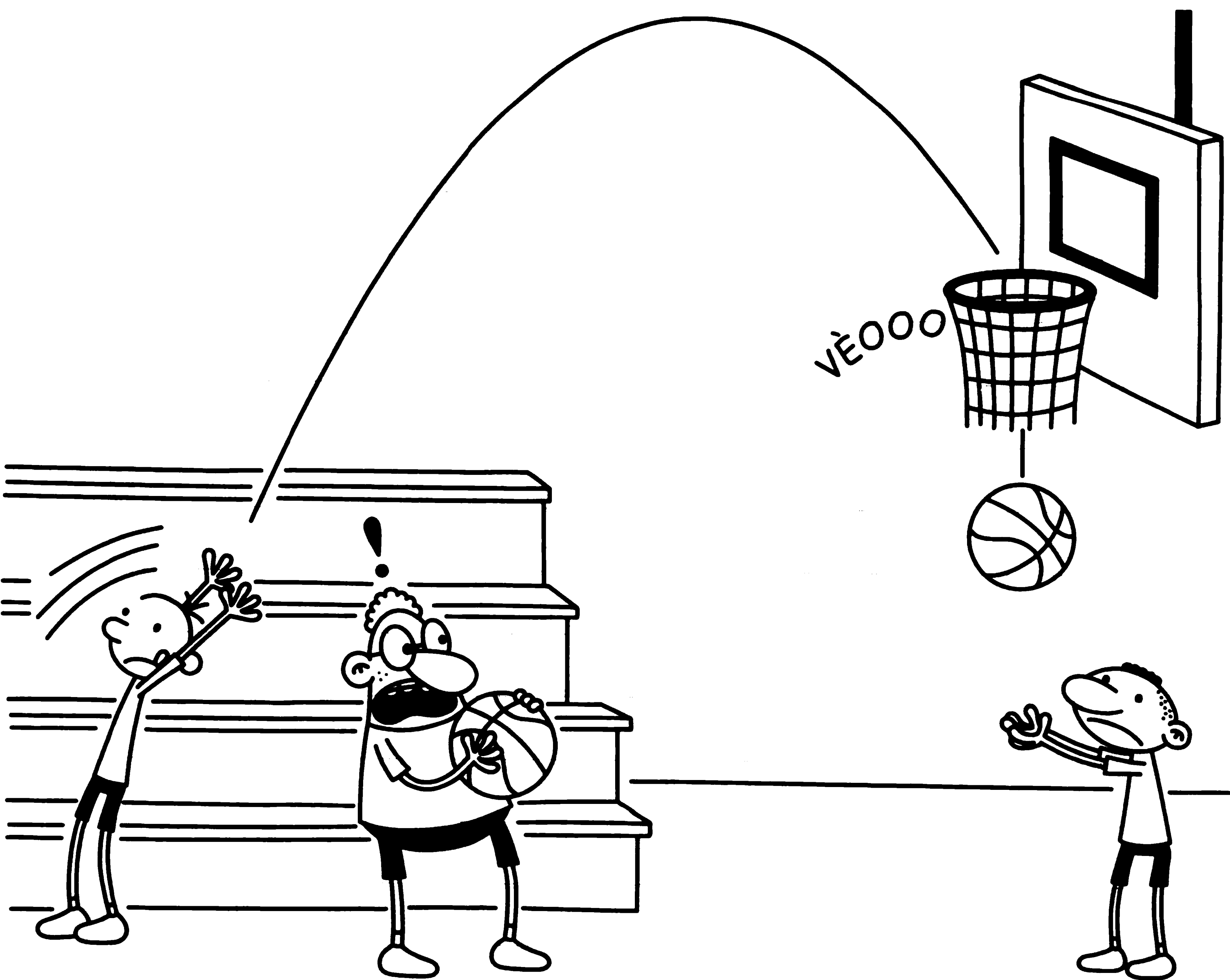

Tôi dám cá là ông Patel chắc sẽ cảm thấy ngỡ ngàng lắm nếu sau này trò chúng tôi vừa phát minh lúc này trở thành môn thể thao CHUYÊN NGHIỆP.

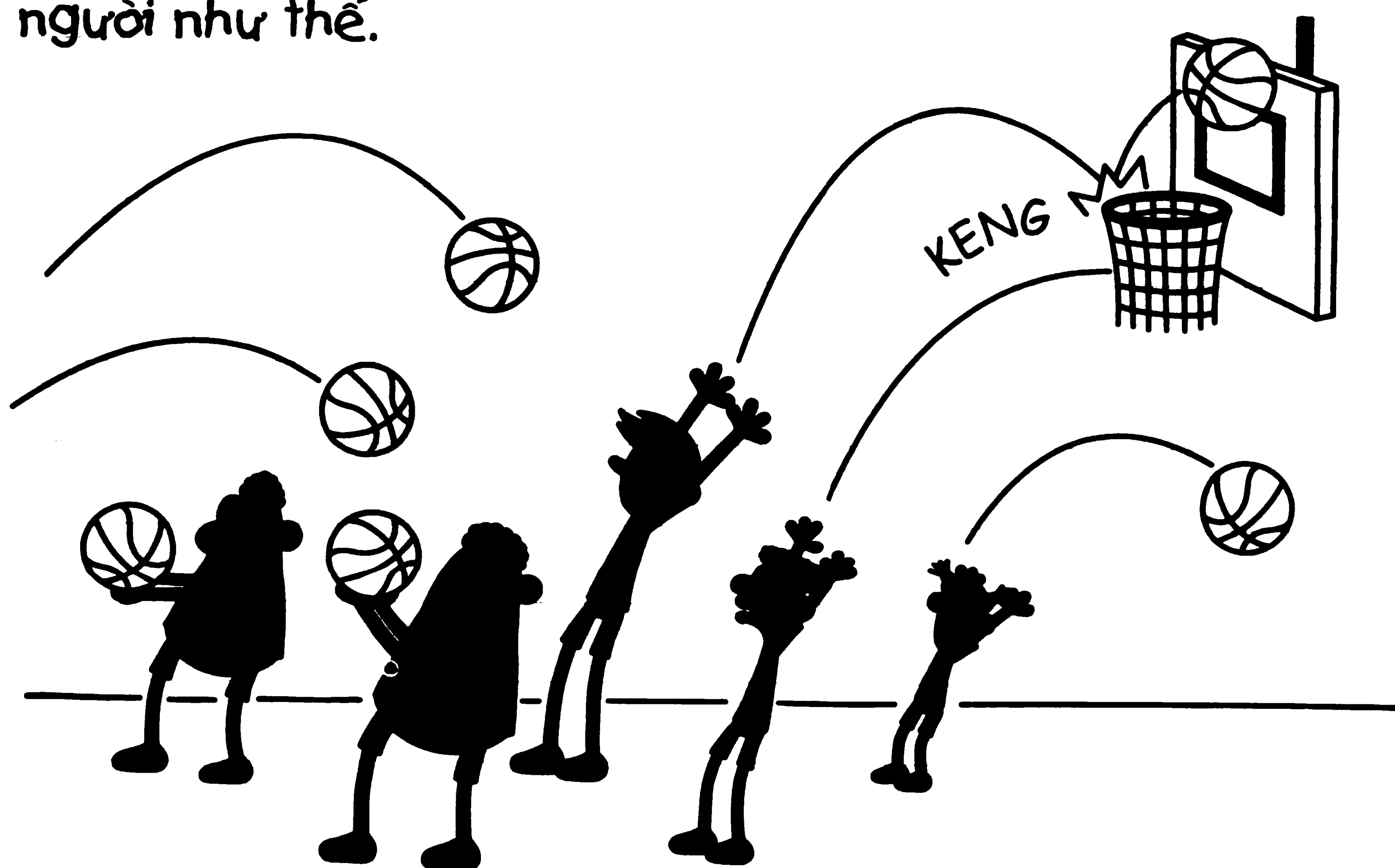

Khi chúng tôi cất hết đồ vào kho xong, ông Patel tập trung toàn đội trước vạch để thực hành ném phạt. Mặc dù ông cố gắng hướng dẫn cho cả đội ném đúng cách nhưng hầu hết chúng đều không nắm bắt được kỹ thuật.

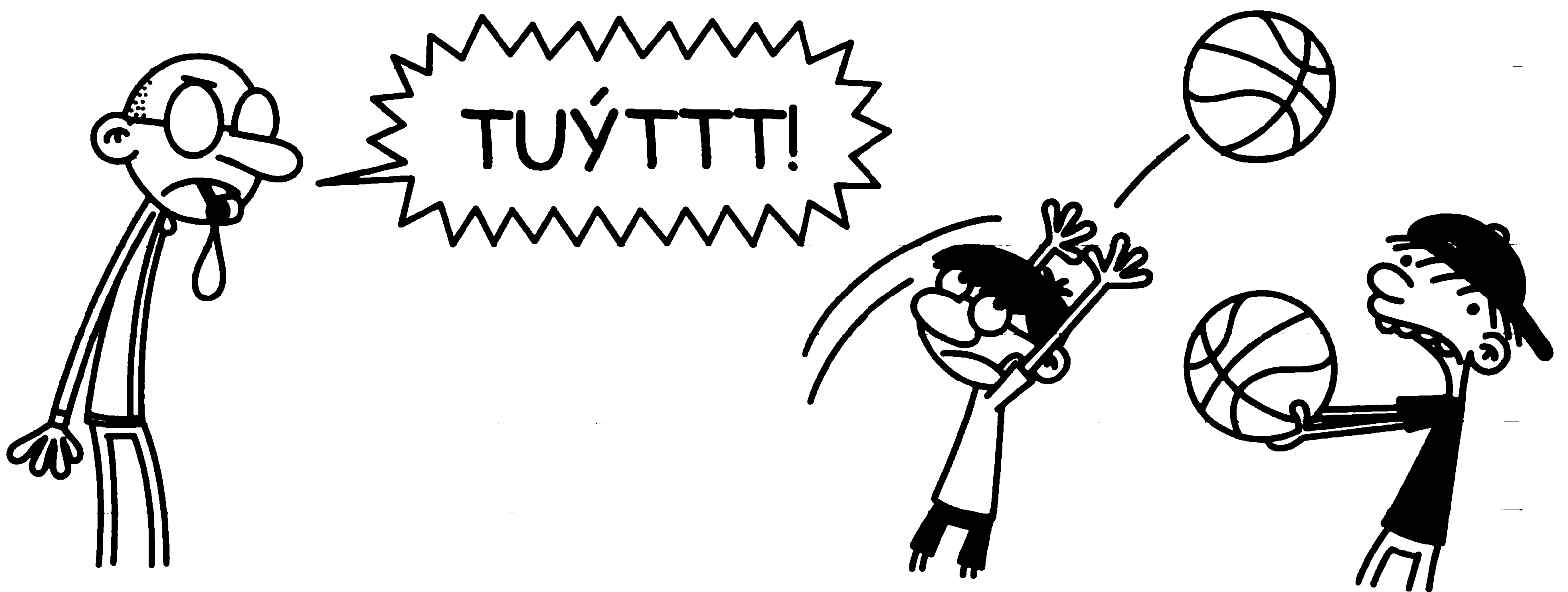
Sau khi liên tục ném trượt, tôi cảm thấy thất vọng tràn trề nên đã xoay người tiện tay ném bóng NGƯỢC VỀ SAU chủ yếu để cho vui. Nhưng thật không thể tin nổi, bóng đã LỘT thẳng vào rổ.

Tất cả đồng đội của tôi đều kinh ngạc. Sau đó CẢ BỌN đều thi nhau bắt chước thực hiện cú ném xoay người như thế.

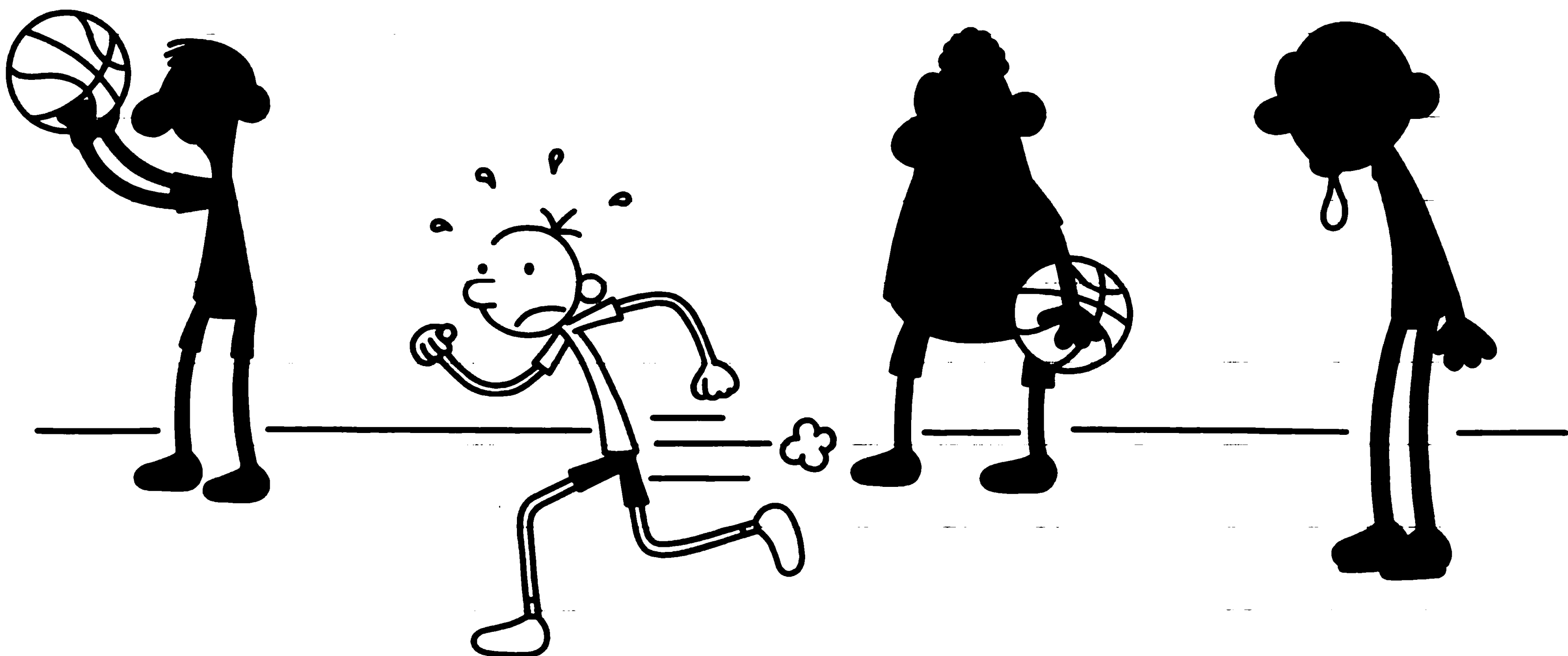

Nhưng huấn luyện viên Patel ra lệnh ngừng ngay trò ĐÓ.

Ông cảnh cáo rằng chúng tôi sẽ chẳng bao giờ tiến bộ được nếu không bắt tay vào tập luyện một cách NGHIÊM TÚC. Tôi cố gắng giải thích cho ông hiểu rằng mình ném ngược giỏi hơn ném xuôi, và có lẽ ông đang hướng dẫn chúng tôi sai cách.

Ông Patel cho rằng tôi là kẻ thích thể hiện nên đã phạt tôi chạy nước rút từ lúc ấy cho đến hết buổi tập.

Những buổi đầu, cả đội chỉ tập mấy kỹ năng cơ bản như dẫn, chuyền và ném bóng. Nhưng tới buổi tập tối qua, ông Patel thông báo chúng tôi sẽ bắt đầu THI ĐẤU.

Tất cả mọi thành viên đều vô cùng hào hứng vì cuối cùng chúng tôi cũng được CHƠI bóng rổ đúng nghĩa. Tuy nhiên, khi chúng tôi đang chuẩn bị khởi động thì một nhóm trung niên chừng tuổi bố tôi tiến vào phòng tập.

Một trong số đó bước về phía ông Patel rồi bảo rằng chúng tôi phải rời khỏi đây ngay lập tức. Lý do là đội bóng rổ Trung niên đã đăng ký sử dụng phòng tập này vào 9 giờ 30 tối thứ Tư hàng tuần.

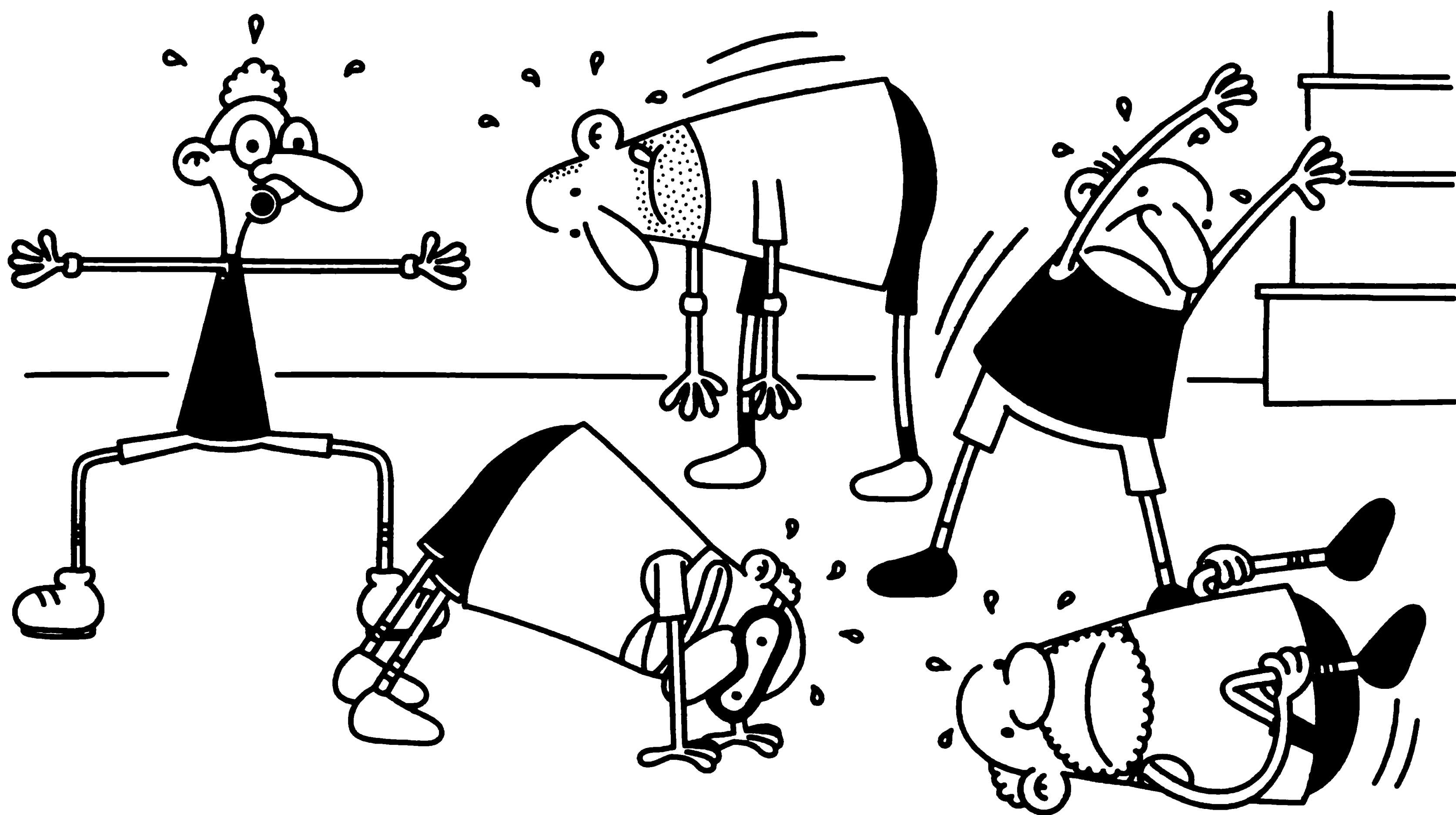
Ông Patel liền bật lại, ông nói chúng tôi được quyền sử dụng phòng tập này đến 10 giờ 30 phút, và lúc chiều ông đã xác nhận lại thông tin này với ban quản lý rồi.

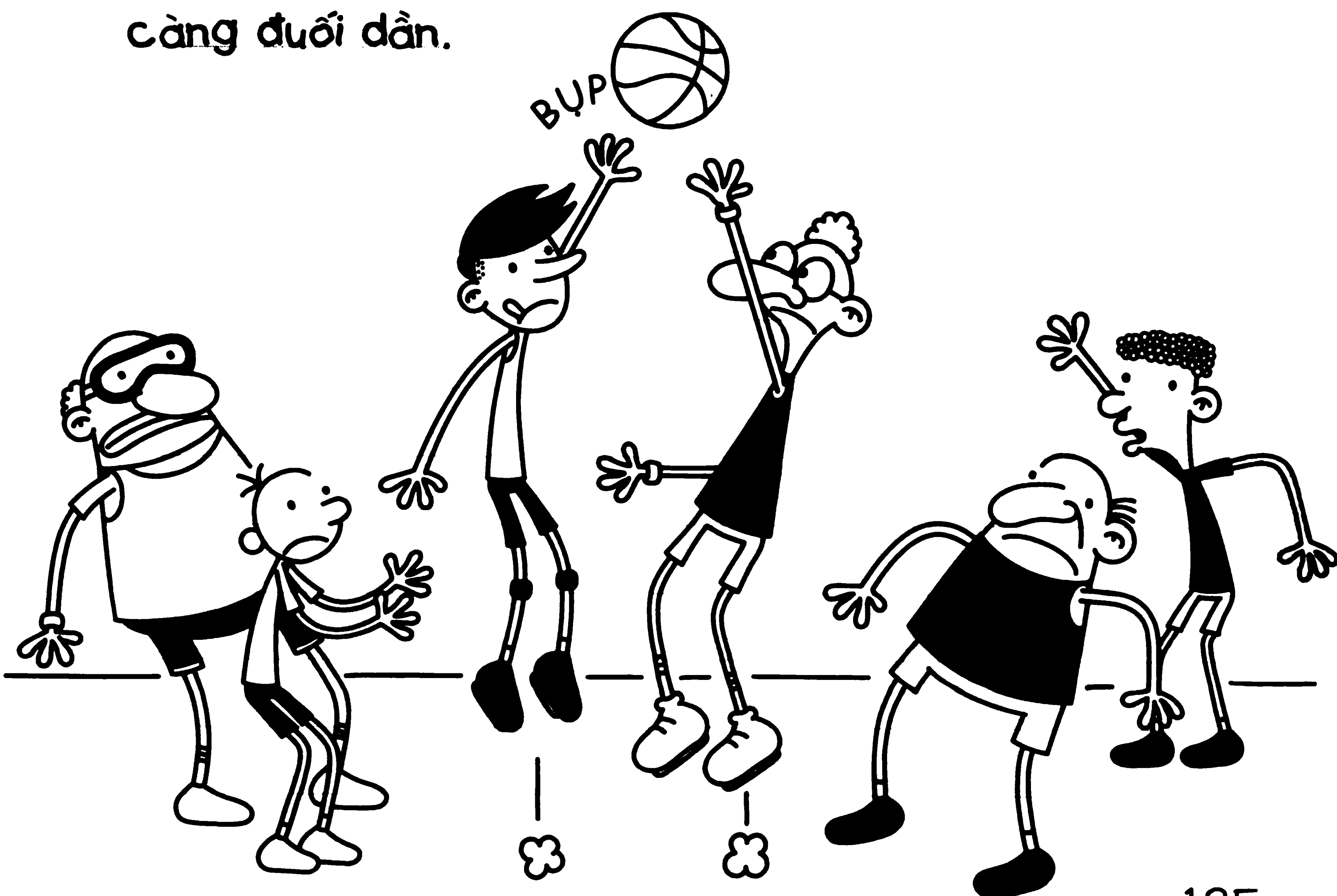
Không khí dần trở nên CĂNG THẲNG, nhưng ông Patel đã nghĩ ngay ra giải pháp. Ông nói đội chúng tôi sẽ thi đấu với những người kia, bên nào thắng sẽ được toàn quyền sử dụng phòng tập.

Nghĩ đến chuyện thi đấu với những người đàn ông trưởng thành khiến tôi có chút hồi hộp và lo lắng. Tuy nhiên mấy người kia trông không được phong độ cho lắm nên tôi nghĩ rằng cả đội có thể xoi tái đối thủ.

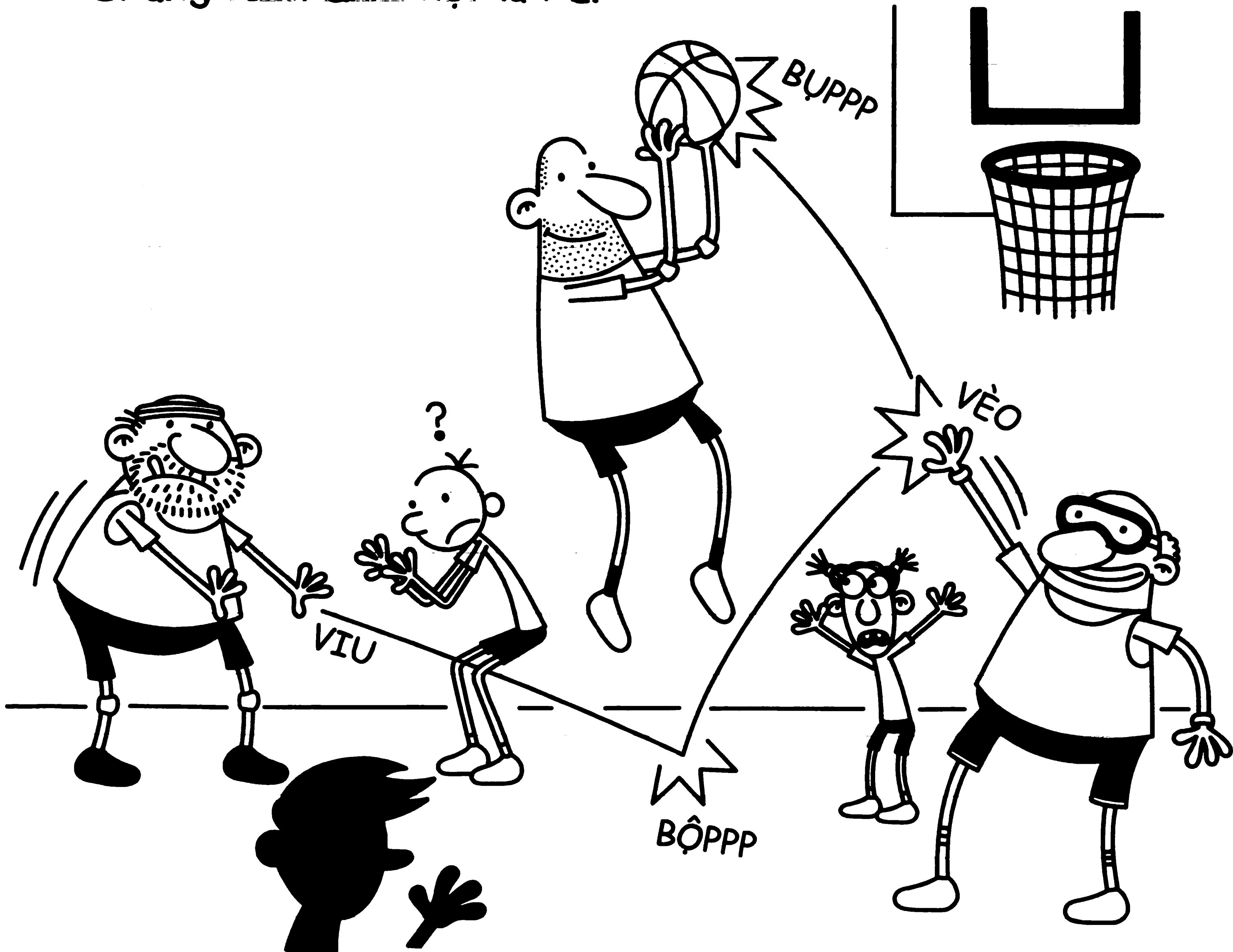
Đội bóng rổ Trung niên khởi động rõ lâu. Có lẽ họ cảm thấy chùn chân và đang tìm cách TRÌ HOÃN.

Khi đối thủ khởi động xong, trận đấu bắt đầu. Chúng tôi giành quyền kiểm soát sau pha giao bóng, giây phút đó tôi đã nghĩ đội mình sẽ chiến thắng một cách dễ dàng. Nhưng tất cả cũng chỉ có thể, càng về sau càng đuối dần.

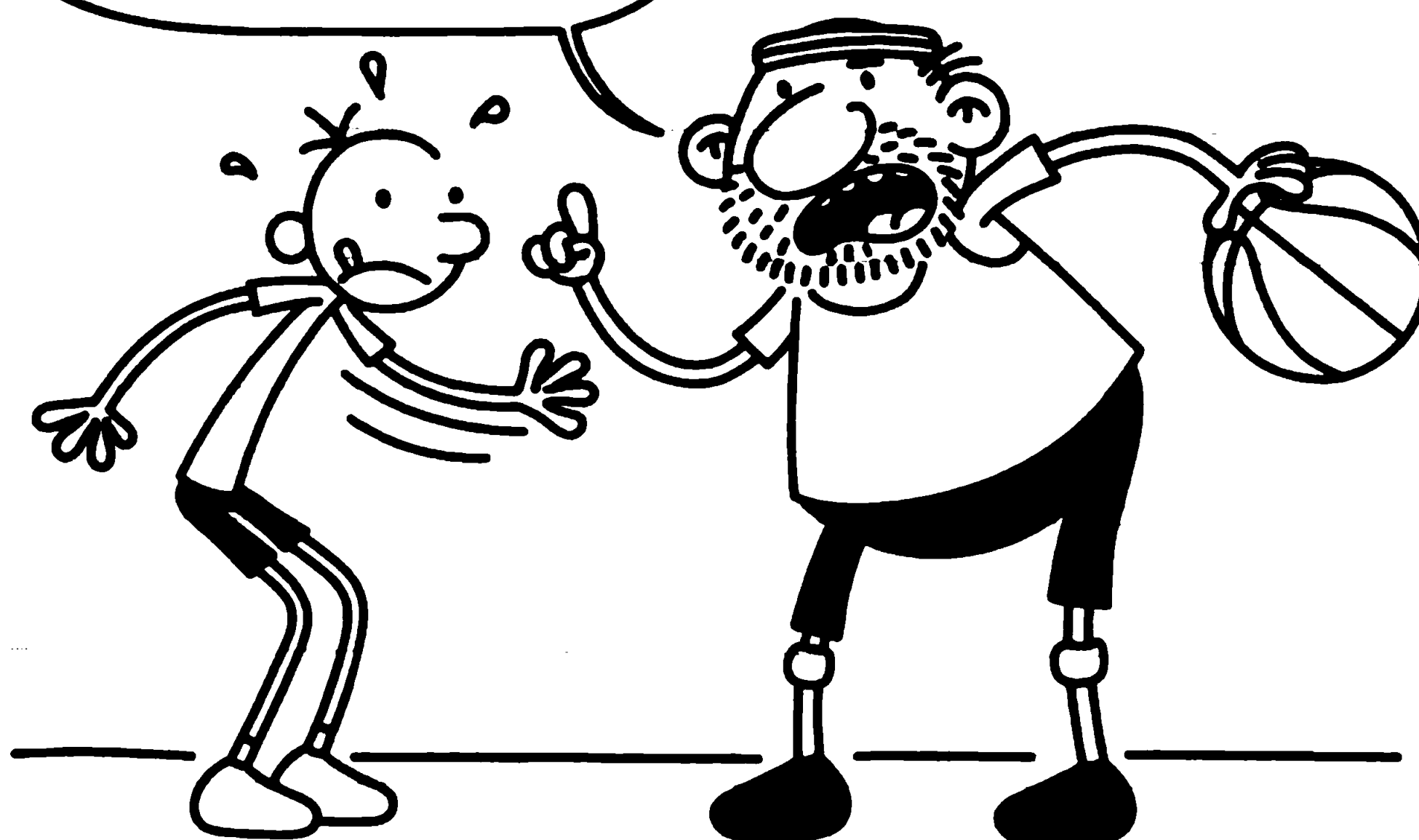
Đội bóng rổ Trung niên này chẳng phải chuyên nghiệp gì nhưng họ rất biết cách CHƠI BÓNG, họ đã biến chúng tôi thành một lũ hề.

Trong suốt thời gian thi đấu, những người này chưa lúc nào ngừng NÓI CHUYỆN. Mặc dù ghét phải thừa nhận song chúng tôi hoàn toàn bị họ BẮT BÀI.

Họ nói toàn những câu khó hiểu mà người lớn vẫn hay dùng nhưng mang lại hiệu quả không ngờ. Họ càng nói, chúng tôi thi đấu càng chặt vật hơn.

ĐẾN ĐÂY, TA DẠY
CHO NÀO!

TÔI VỪA BỊ TRỌNG MẮT CÁ
CHÂN RỒI!

CHIM SẼ GỌI
ĐẠI BÀNG!

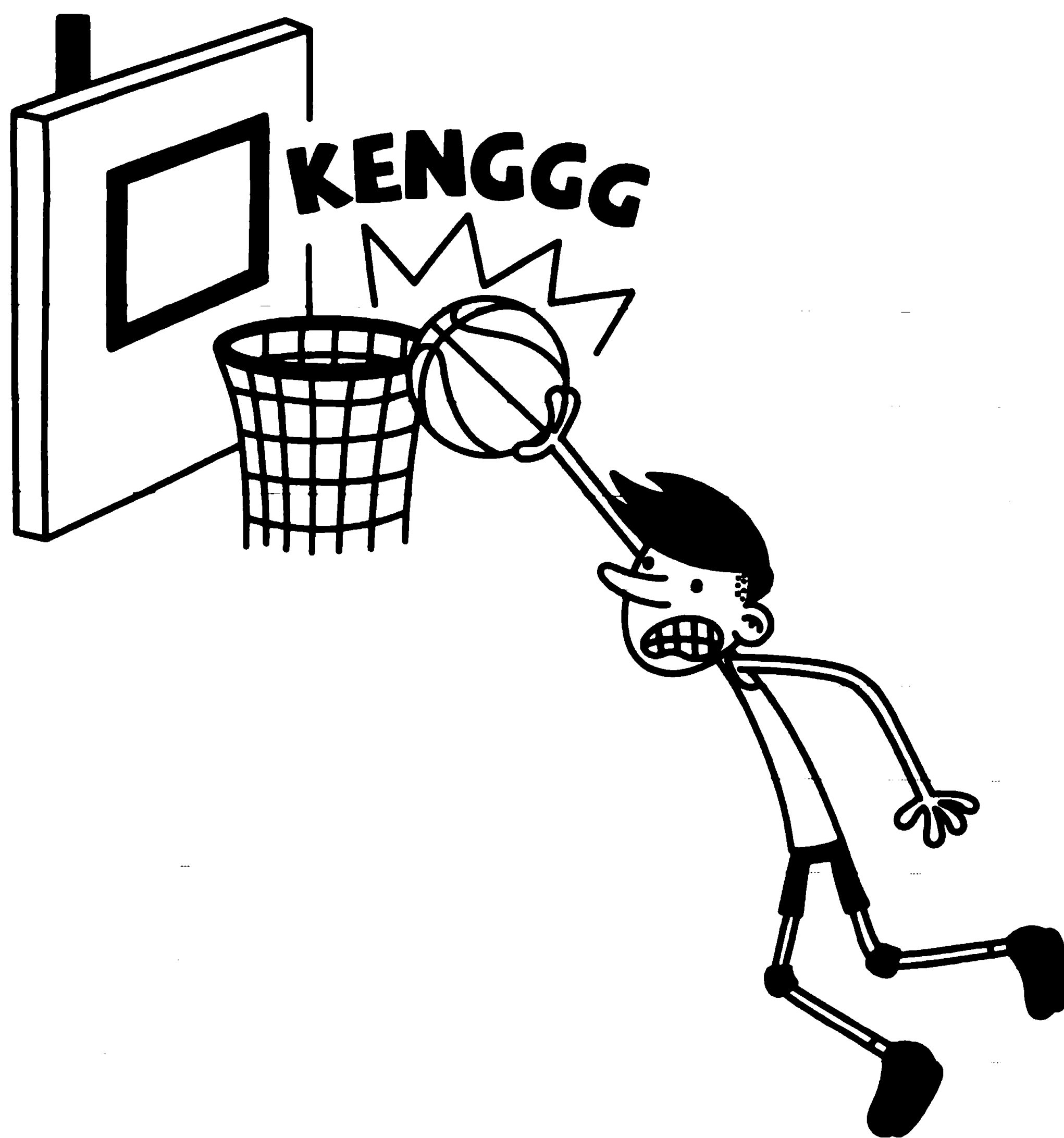
Người thất vọng nhất là PREET. Tôi dám chắc là nó rất muốn phản đòn mấy ông chú kia.

Tuy nhiên, các ông chú này đã nhận thấy đội chúng tôi chỉ có duy nhất Preet là chơi được, thế nên mỗi khi nó có bóng liền bị bọn họ lập tức vây kín.

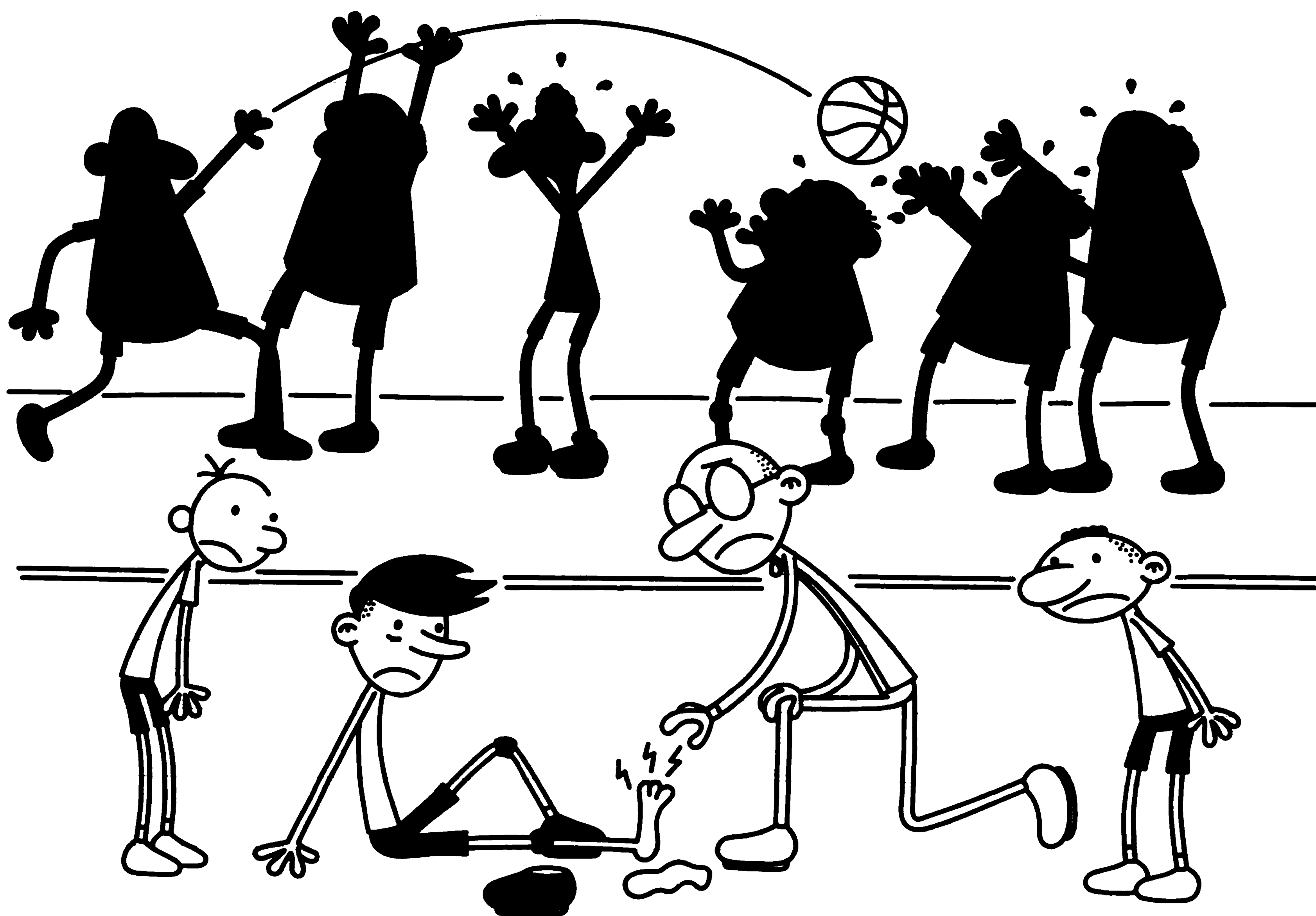

Một lần, Preet cướp được bóng rồi lao thẳng về phần sân bên kia và gần như chắc chắn sẽ có một pha phản công ăn điểm ngon lành. Tôi nghĩ Preet muốn dồn mặt đối thủ nên quyết định thực hiện cú ÚP RỔ.

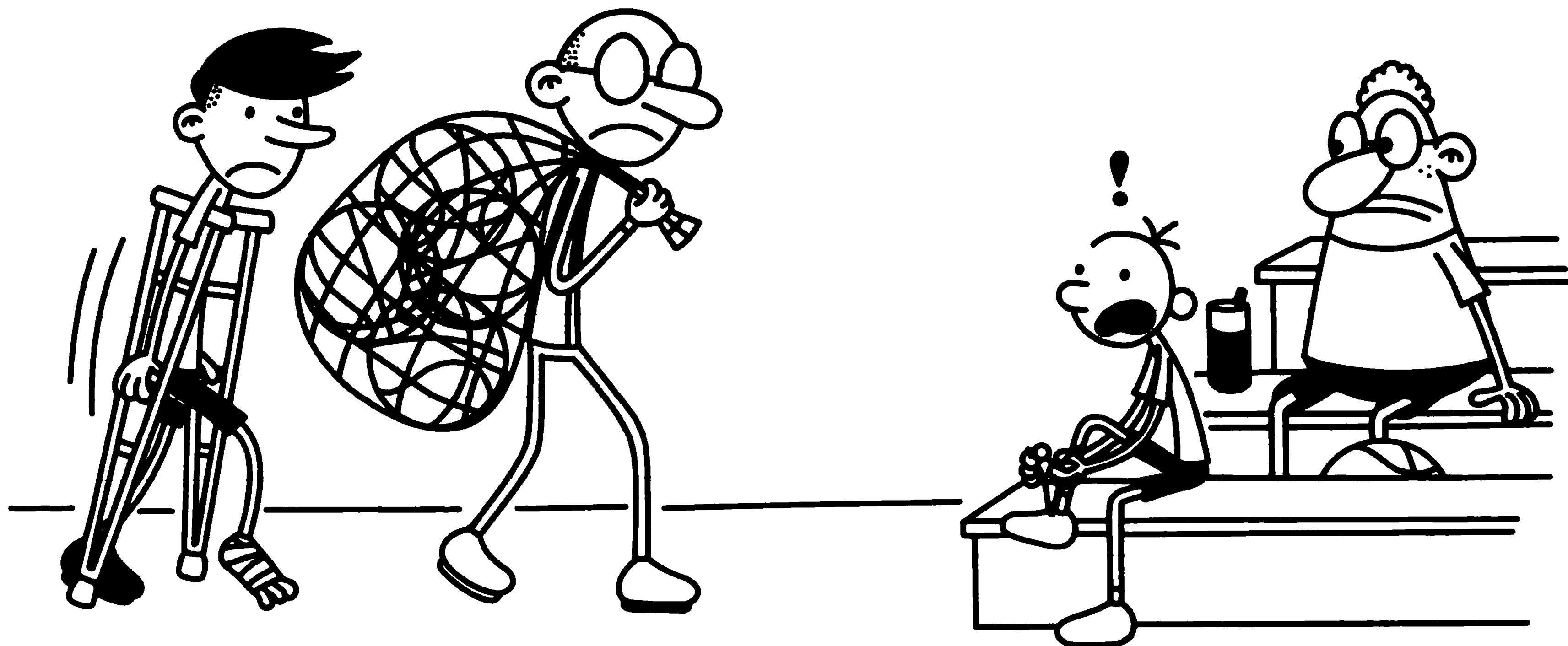
Tất cả chúng tôi đều phấn khích chờ cú úp rổ của Preet. Song chắc nó phải cao thêm cả chục phân nữa mới đủ thực hiện pha ghi điểm hết ý.

Preet tiếp đất vụng về bằng mắt cá chân. Dù trận đấu chưa chính thức kết thúc nhưng Đội bóng rổ Trung niên đã coi như cầm chắc CHIẾN THẮNG

Lúc ấy, tôi nghĩ Preet chỉ bị bong gân nhẹ và đến buổi tập tiếp theo nó sẽ lại tập luyện bình thường. Tuy nhiên khi xuất hiện vào tối nay, nó đã phải dùng NANG.

Thì ra Preet bị VỠ xương mắt cá và phải nghỉ cho đến hết mùa giải. Đó là tin sét đánh cho đội chúng tôi, vì nếu vắng ngôi sao duy nhất của đội thì chúng tôi thật thê thảm.

Với ông Patel thì tình hình còn tồi tệ hơn, bởi vì lúc này ông đã mắc kẹt với trọng trách huấn luyện viên của đội cho đến khi mùa giải kết thúc. Tôi dám chắc là ông ấy thà rảnh rỗi nằm xem ti-vi hoặc học tung hứng còn hơn phải huấn luyện mấy đứa chúng tôi.

Nhưng vào đầu buổi tập, ông Patel lại có một bài diễn thuyết nữa. Ông nói rằng chấn thương là một phần của thể thao, các thành viên còn lại trong đội phải dùng cảm tiến lên.

Nói xong, ông Patel cho chúng tôi thi đấu vài lượt sao cho mọi người có thể ghi điểm một cách dễ dàng nhất. Đầu tiên là cho năm người đấu với ba người nhưng vẫn chẳng đứa nào ghi được điểm. Sau đó, chúng tôi đổi sang năm đấu hai, năm đấu một, song VẪN không có bất kỳ điểm nào được ghi.

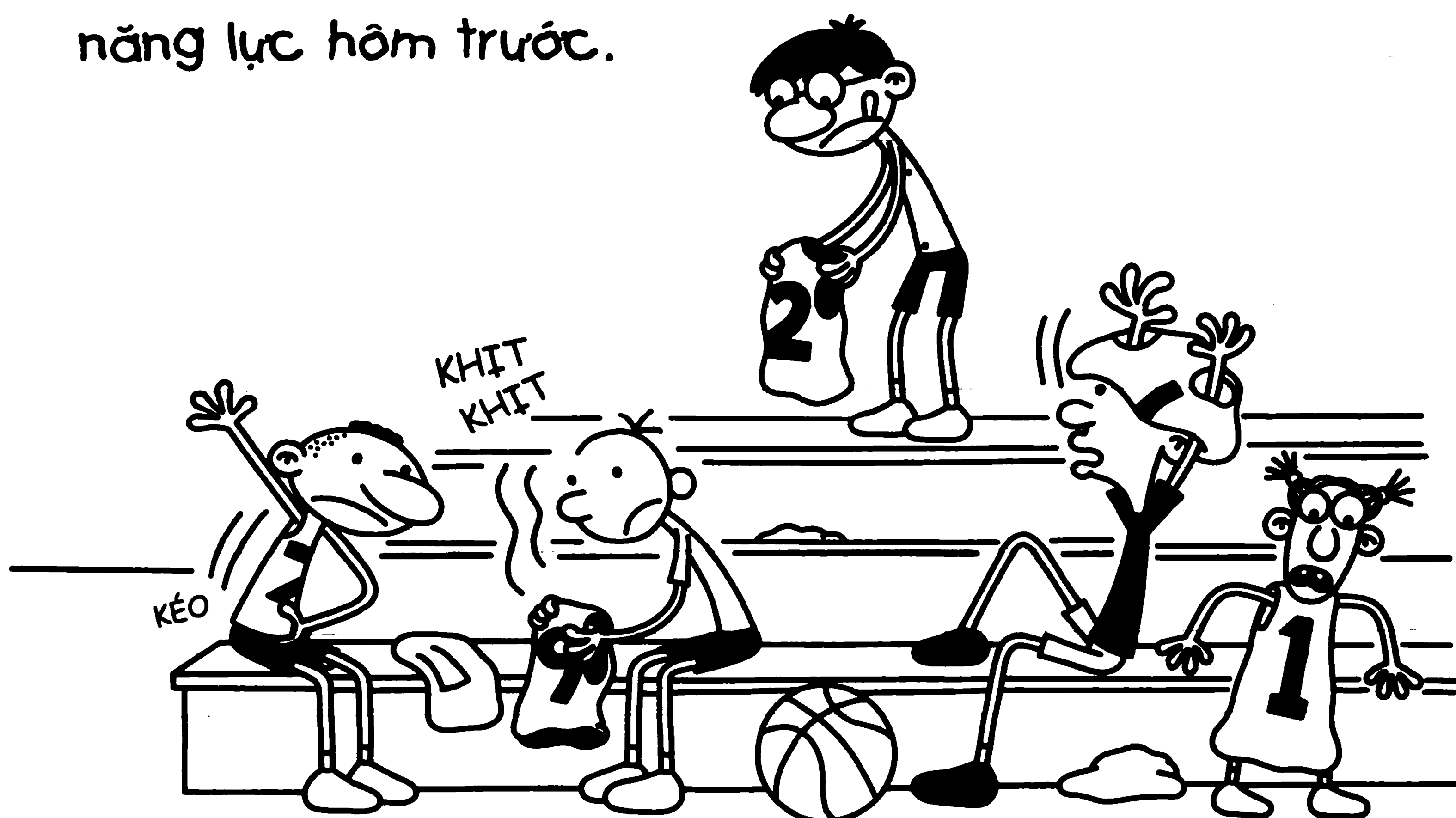
Cuối cùng, chúng tôi cũng ném trúng một cú khi chơi kiểu năm đấu KHÔNG, tuy nhiên vẫn chưa thể thực hiện đúng lối chơi như huấn luyện viên Patel đã vạch ra. Vậy nên, nếu chúng tôi có may mắn ghi được điểm trong trận đấu đầu tiên của mùa giải diễn ra vào cuối tuần này, thì đó hoàn toàn chỉ là NGÁP PHẢI RUỒI mà thôi.

Cuối buổi tập, huấn luyện viên thông báo có một bất ngờ dành cho đội bóng. Nói rồi ông mở một chiếc thùng các-tông lớn và lần lượt phát ĐỒNG PHỤC thi đấu cho từng đứa.

Tôi để ý những bộ đồng phục này trông khá quen mắt, thậm chí còn nhận ra cả MÙI của chúng nữa. Huấn luyện viên giải thích rằng vì không có đủ thời gian kiếm đồng phục cho cả đội, nên ông phải dùng tạm những bộ đồ tập đã sử dụng trong buổi kiểm tra năng lực hôm trước.

Tuy nhiên, chúng có một chút KHÁC BIỆT: Tất cả đều được in thêm một biểu tượng ở sau lưng.

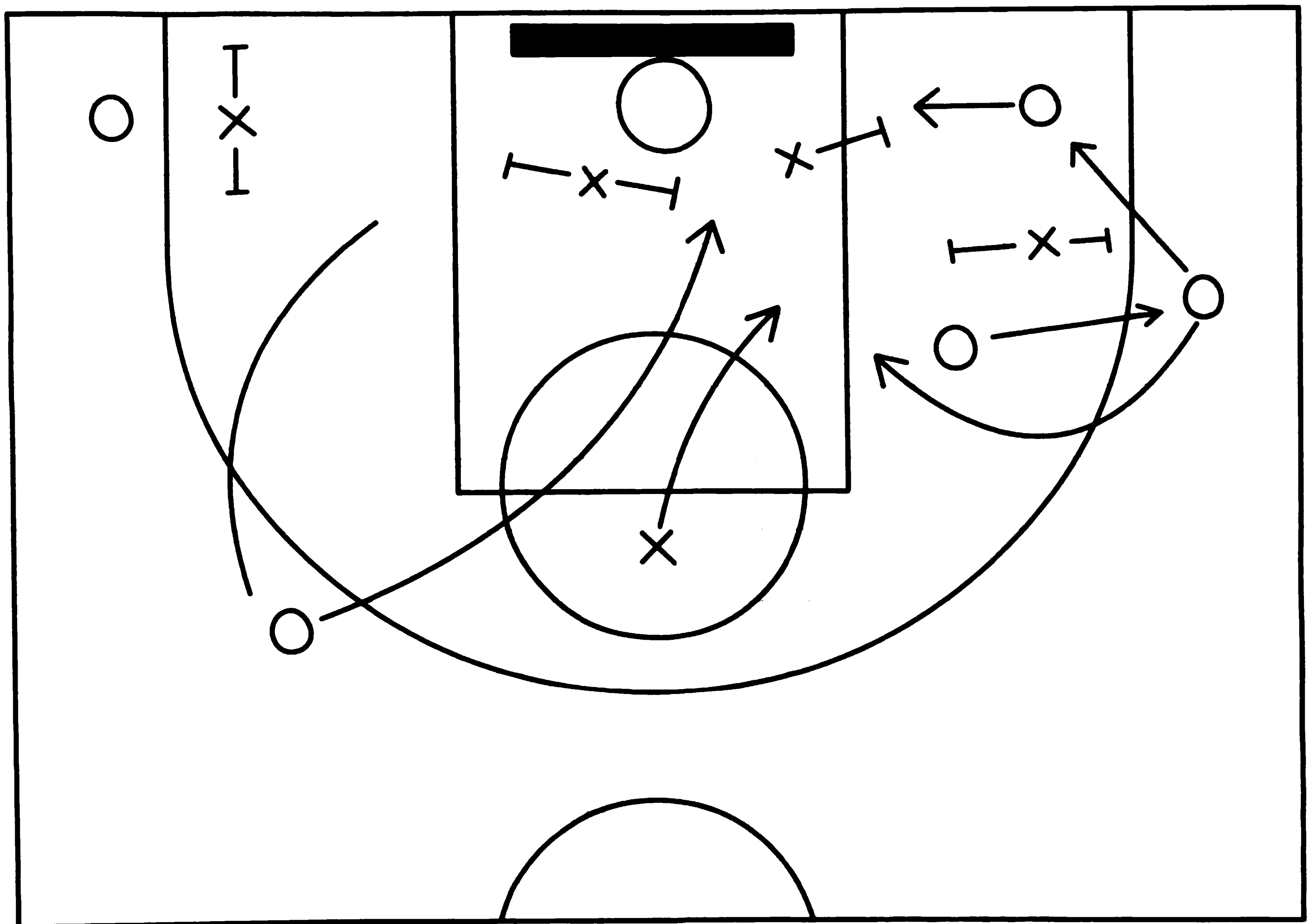
Ông Patel nói rằng mỗi đội bóng đều có nhà tài trợ để giúp thanh toán các khoản như tiền thuê phòng tập chẳng hạn. Nhà tài trợ cho đội chúng tôi trong mùa giải năm nay là cửa hàng bánh kẹp Marconi. Tôi nghĩ chẳng hề dễ dàng để kiếm được một nhà tài trợ tử tế bởi có một điều tôi khá chắc là hiện tại, cửa hàng đó vẫn đang đóng cửa do vi phạm quy định về an toàn thực phẩm.

Thứ Bảy

Hôm nay, đội chúng tôi ra quân thi đấu ở mùa giải này, trận đấu diễn ra ngay tại phòng tập của trường tiểu học. Huấn luyện viên Patel yêu cầu cả đội đến sớm nửa tiếng để khởi động và ôn lại chiến thuật.

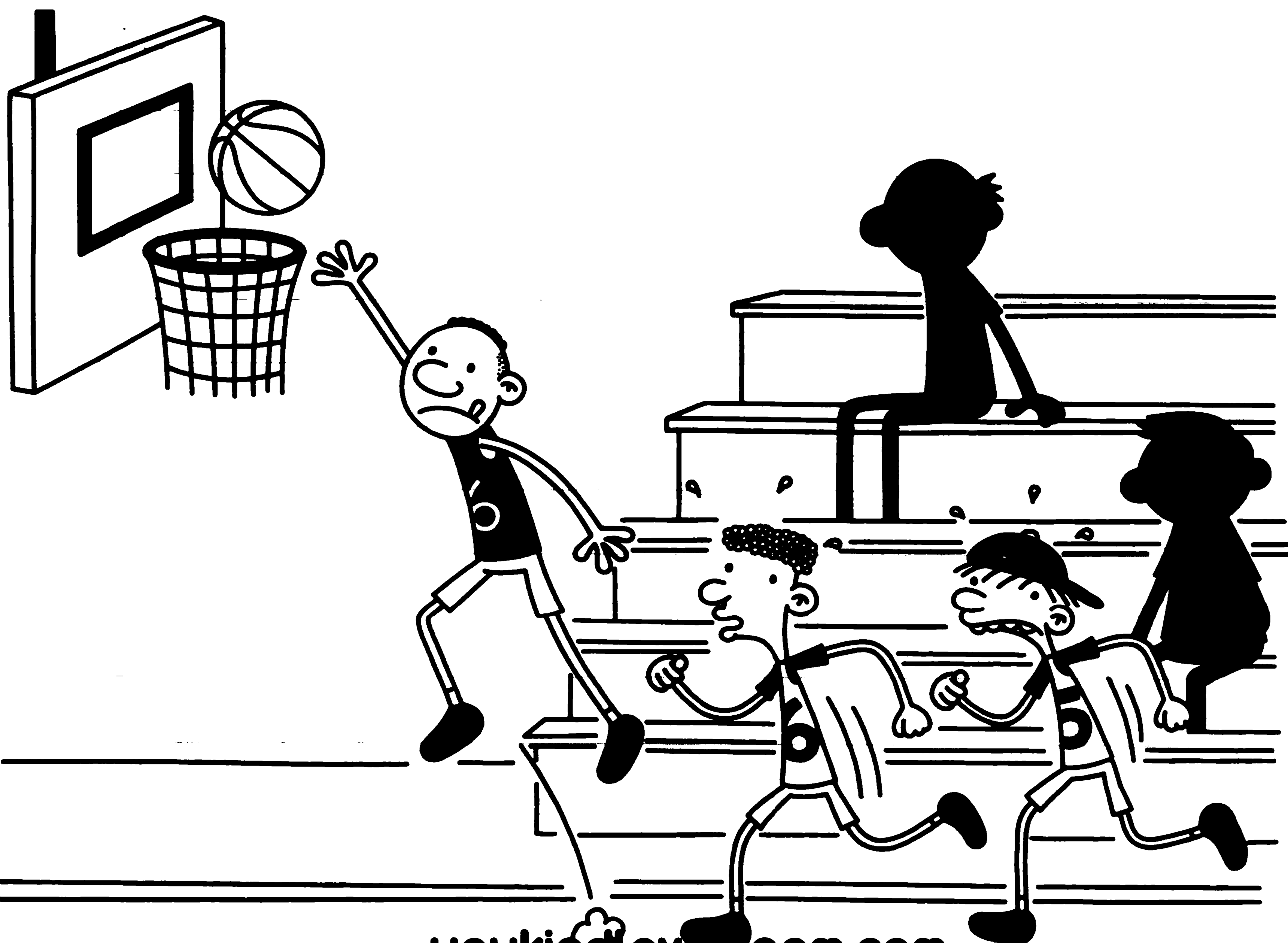
Ông Patel cho chúng tôi xem vài sơ đồ chiến thuật mà chắc hẳn ông phải thức cả đêm mới làm xong. Tôi chỉ mong những đứa khác trong đội có thể hiểu được ý nghĩa của các ký hiệu tí tẹo kia, bởi vì đối với TÔI, chúng hoàn toàn vô nghĩa.

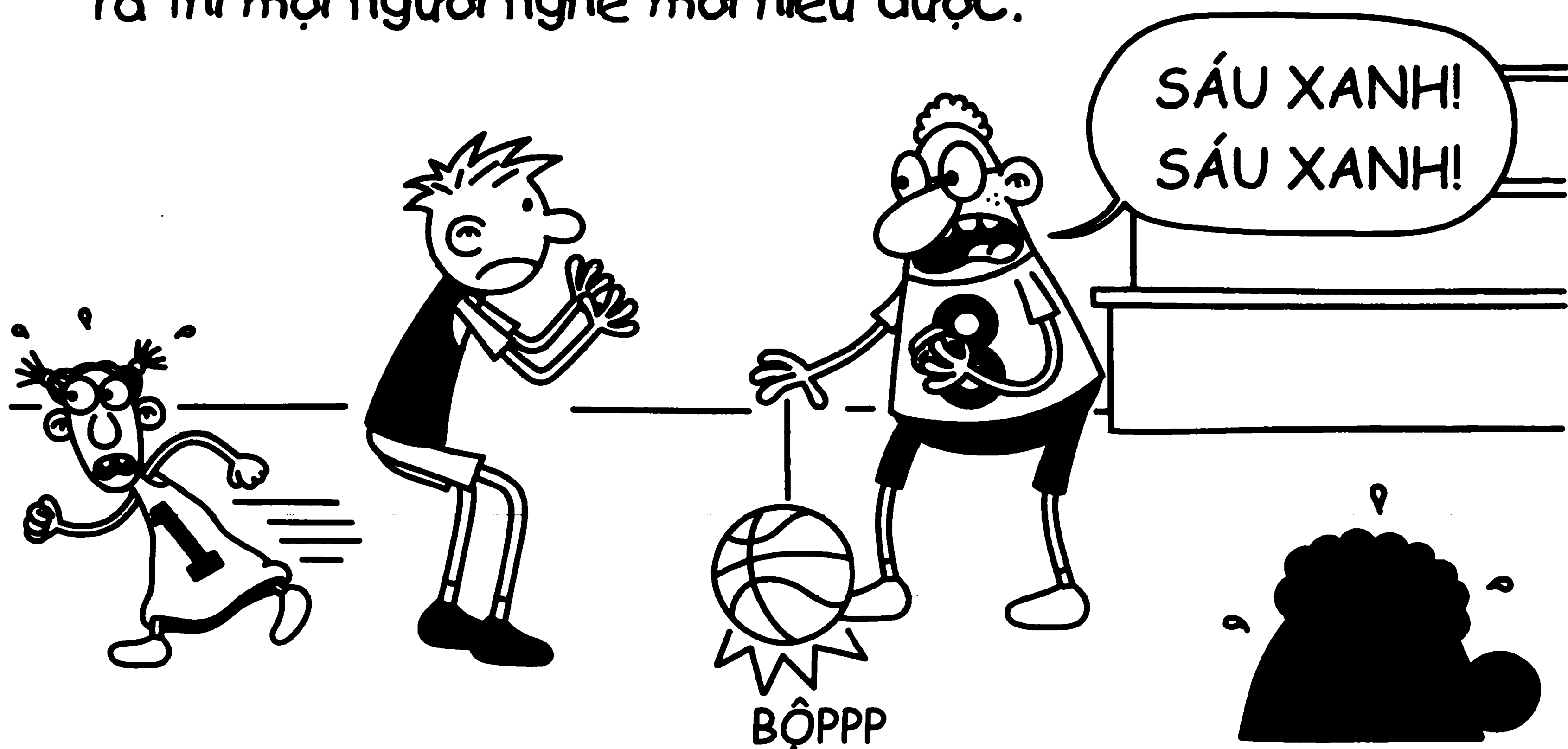
Trong lúc chúng tôi ôn lại chiến thuật, khán đài đã bắt đầu đông dần. Tôi lo sợ sẽ phải thi đấu trước quá nhiều người như vậy, song hóa ra tôi đã lo bò trắng răng bởi vì hôm nay, huấn luyện viên Patel sử dụng đội hình ra sân không có tên tôi.

Chúng tôi sẽ đấu với đội Franklin thuộc thị trấn cách chỗ chúng tôi hai mươi phút chạy xe.

Chúng tôi khởi đầu không được suôn sẻ cho lắm khi cầu thủ đội bạn giành quyền kiểm soát trong pha giao bóng đầu trận. Thằng đó đã chạy một mạch sang phần sân của chúng tôi để hoàn thành pha lên rổ. Tình huống áp đảo ấy cũng phản ánh những gì diễn ra trong suốt trận đấu.

Bên đội tôi, Kevin Pomodoro giữ chân hậu vệ dẫn bóng bởi chỉ có mỗi nó đập được bóng trong khi vẫn ngẩng đầu lên. Tuy nhiên, cầu thủ này lại chỉ chơi được duy nhất một tay vì mỗi lần hét để báo cho đồng đội biết cần áp dụng sơ đồ chiến thuật nào của huấn luyện viên Patel, nó phải dùng tay còn lại để gõ niềng răng ra thì mọi người nghe mới hiểu được.

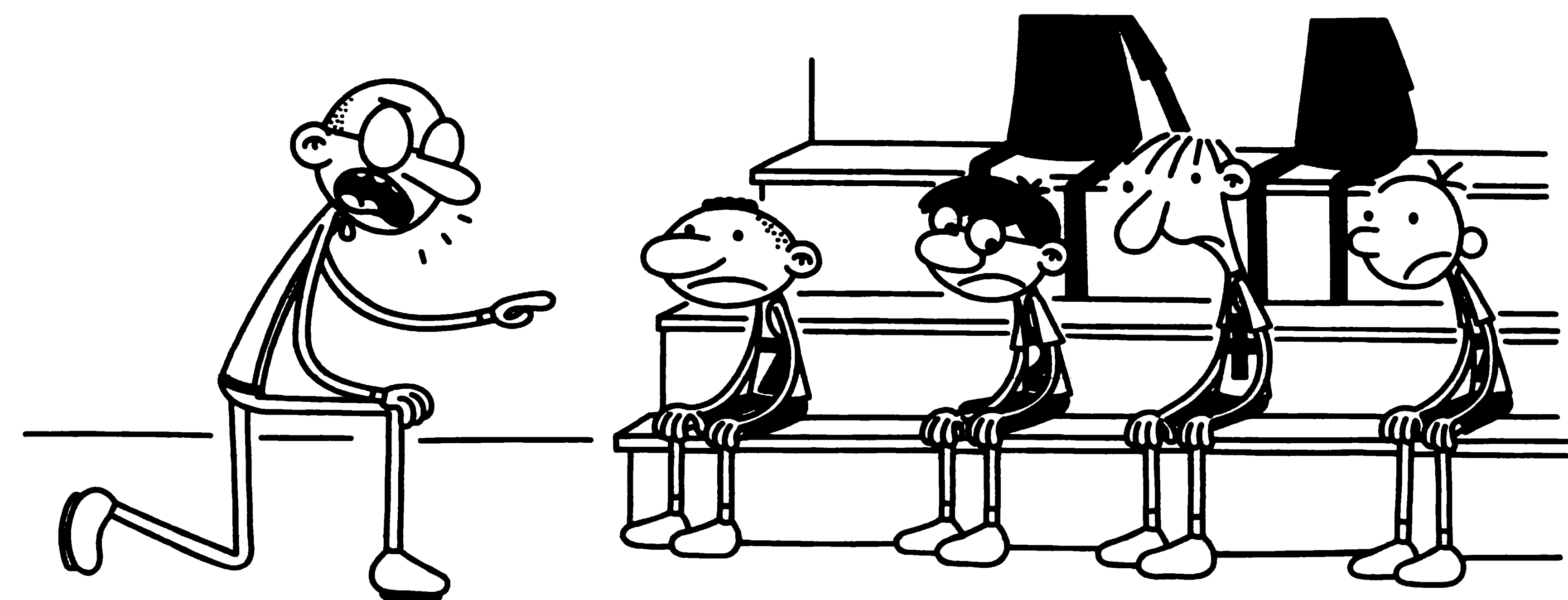
Cuối cùng, những cầu thủ bên đội Franklin cũng biết nhược điểm này nên mỗi lần Kevin chuẩn bị hô lên báo vị trí chiến thuật, bọn kia liền nhanh chóng lao vào cướp luôn bóng trên tay nó.

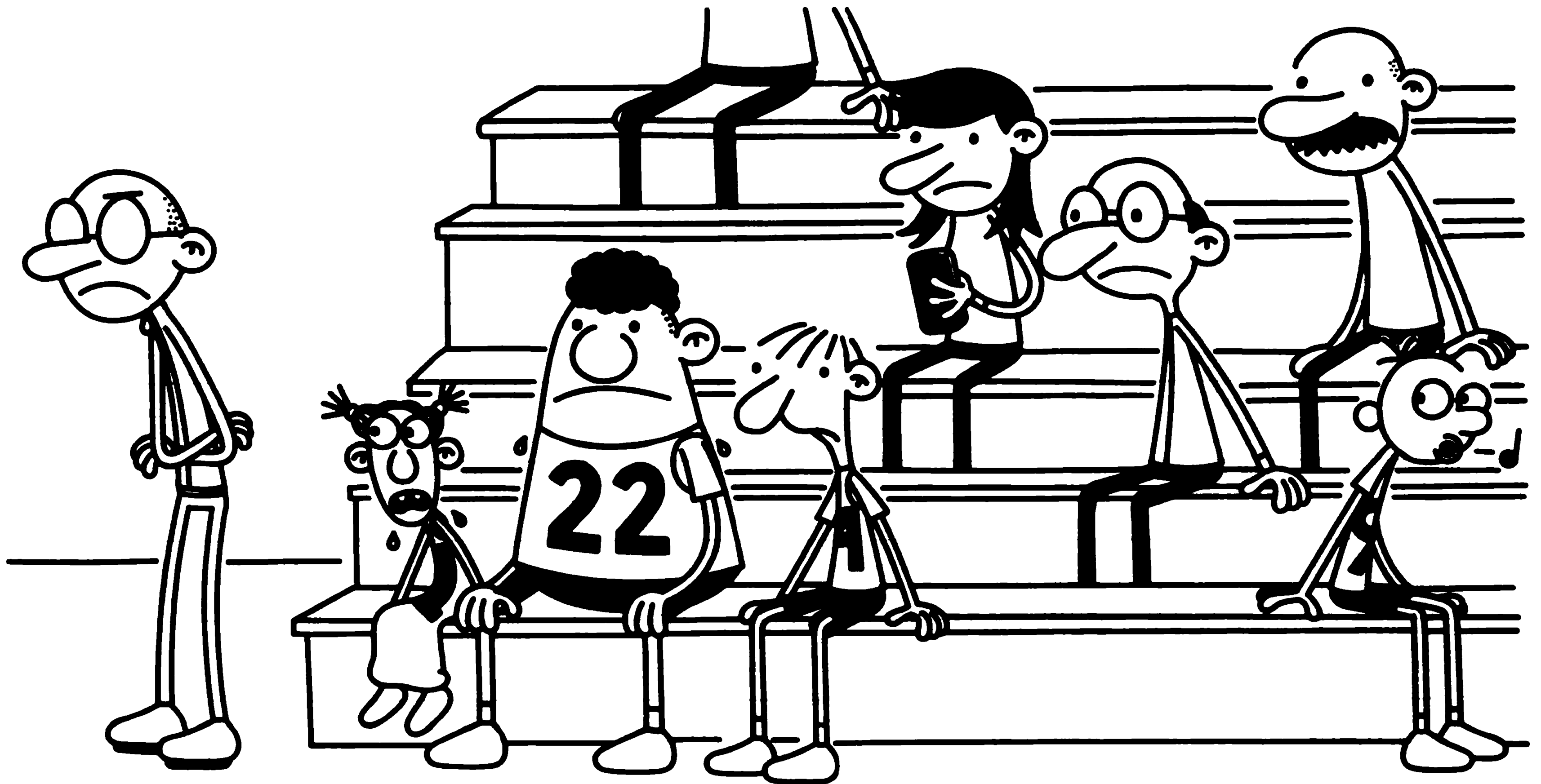
Cả đội chúng tôi đều cố gắng hết sức để thi đấu theo đúng chiến thuật của huấn luyện viên. Nhưng hình như chẳng đứa nào trong đội biết ai là X ai là O nên di chuyển nào loạn hết cả.

Ông Patel bắt đầu gào lên với đám ngồi trên băng ghế dự bị như thể những gì diễn ra trên sân là lỗi của mấy đứa BỌN TÔI vậy. Thế là tôi chỉ cần giả vờ xấu hổ vì có vẻ ông ấy muốn thấy điều này.

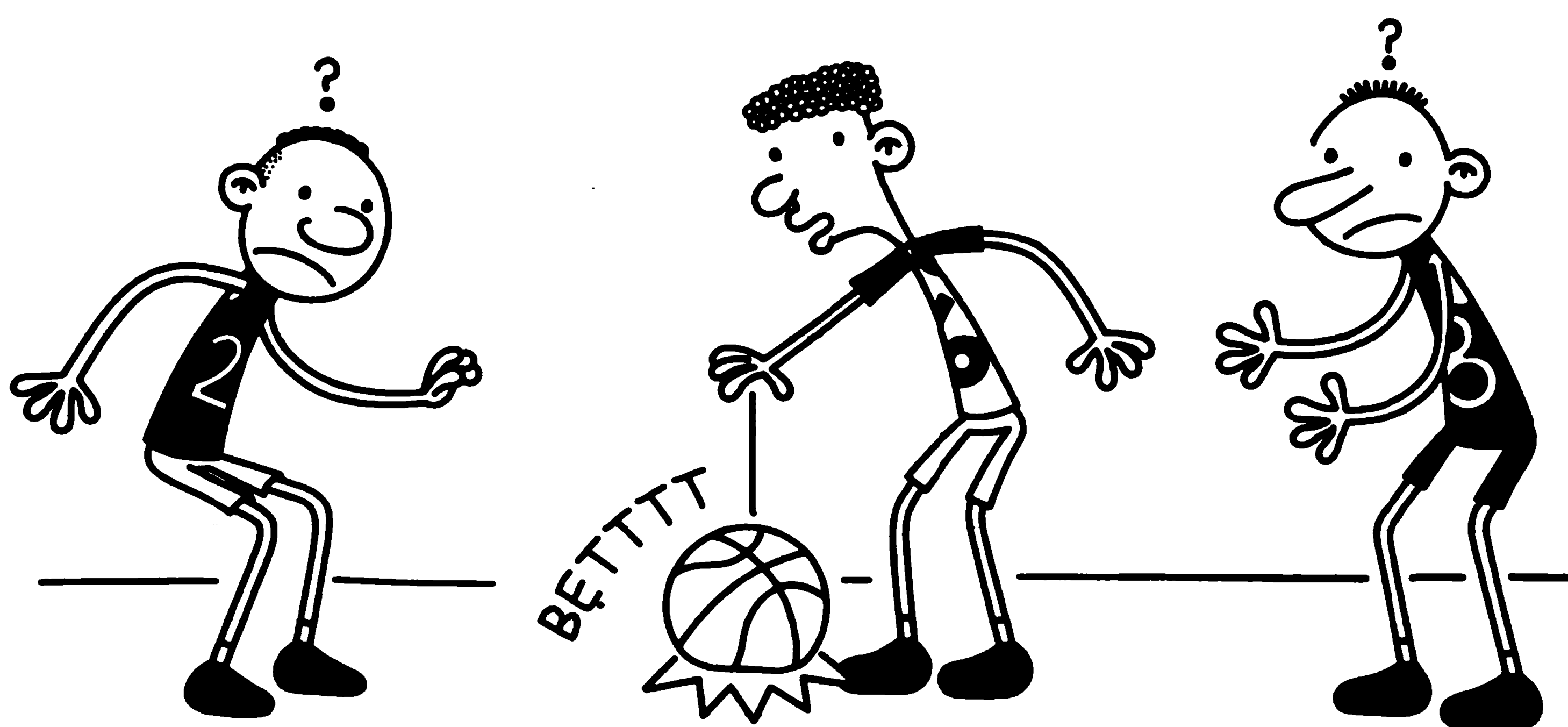
Ông Patel bắt đầu thay người, rút bớt mấy đứa trong sân ra. Tôi phập phồng lo sợ huấn luyện viên chuẩn bị tung MÌNH vào thi đấu. Thế là tôi từ từ ngồi nhích ra đầu băng ghế, lòng cầu nguyện ông ấy sẽ quên bém mắt sự có mặt của tôi ở đó.

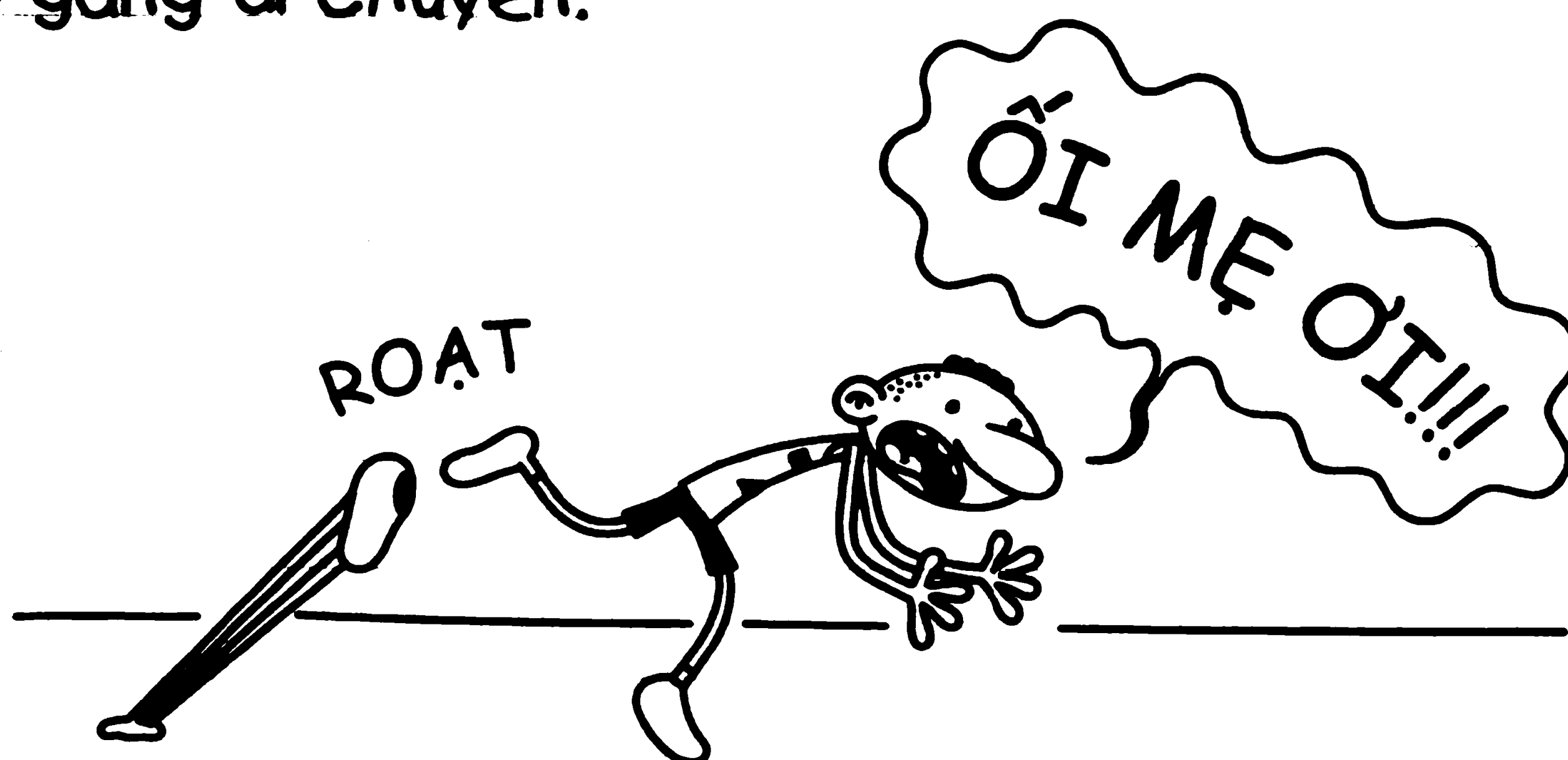
Xui xẻo thay, mẹ lại đang ngồi trên khán đài và làm cái việc hoàn toàn chẳng có lợi gì cho tôi.

Dù phòng tập của trường tiểu học là nơi tập luyện quen thuộc của chúng tôi, song có vẻ đội tôi chẳng có chút LỢI THẾ sân nhà nào. Đầu tiên, vì phòng tập này xây cách đây đã bảy chục năm, trên sàn có vô số vết bong tróc. Vậy nên ngay cả khi thành viên nào trong đội muốn ra chiêu thì những màn nhồi bóng cuối cùng đều hỏng bét.

Hơn nữa, mặt sàn chỉ chừa bã kẹo cao su và tí tí loại vết bẩn khác nên trong một pha phản công chớp nhoáng, Jabari Bruce bị tung mất cả giày khi đang cố gắng di chuyển.

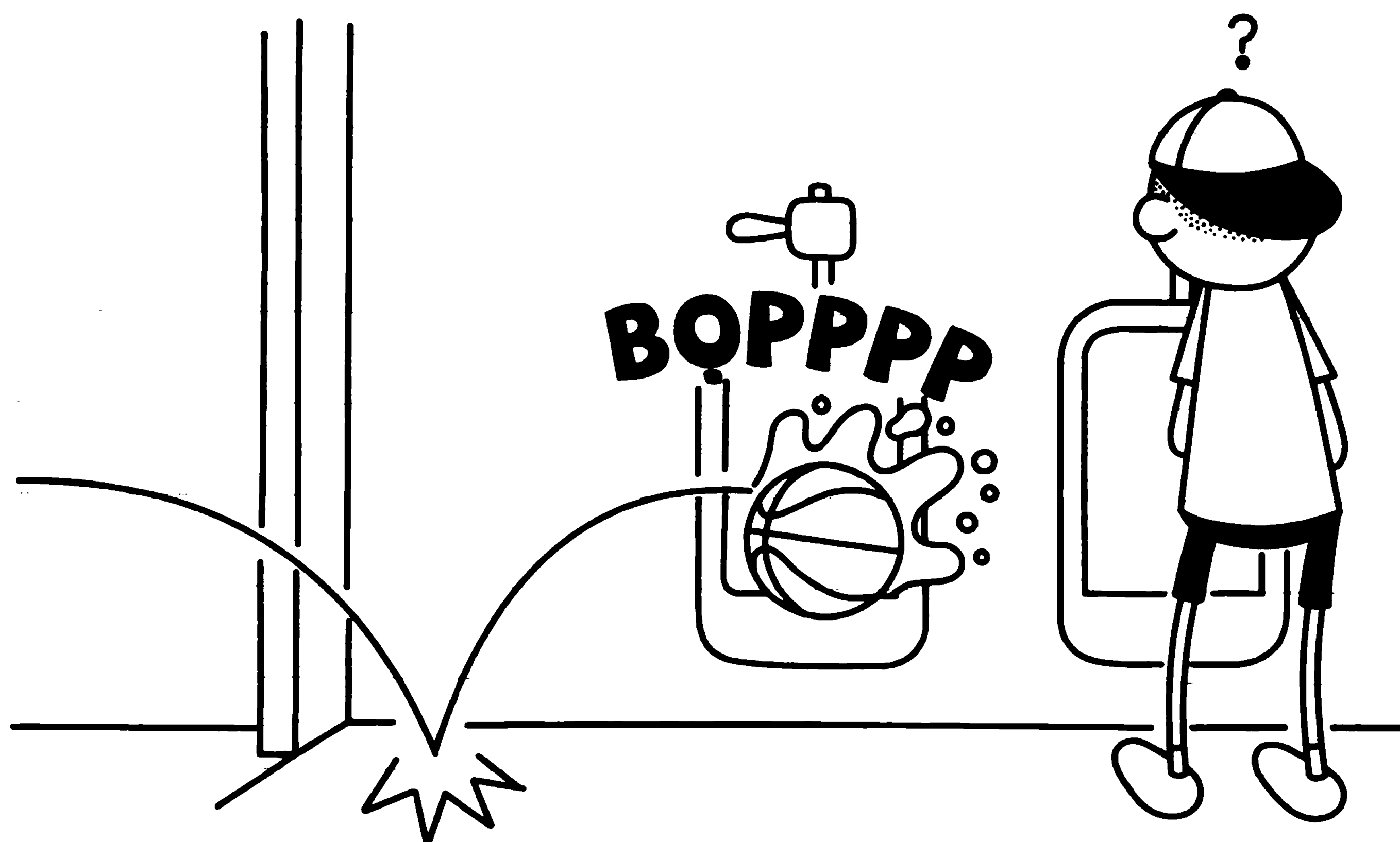
Người thiết kế lên phòng tập này đã làm quá ẩu, bởi nó không hề có bất kỳ khoảng trống không gian nào giữa đường biên sân và những bức tường. Vậy là mỗi khi có cầu thủ cố sức cứu bóng khỏi bay ra ngoài đều rơi vào tình trạng nguy hiểm đến TÍNH MẠNG.

Thêm nữa, cửa vào nhà vệ sinh nằm ngay sát đường biên. Vậy là ở hiệp đấu đầu tiên đã vương phải một hàng dài đợi đến lượt vào nhà vệ sinh nữ.

Tệ nhất là nhà vệ sinh nam. Nhưng quý ông không chịu đóng cửa mỗi khi giải quyết xong vấn đề, nên một cầu thủ nào đó chỉ cần sơ sẩy chuyển không chính xác là quả bóng hạ cánh thẳng vào BỒN TIỂU.

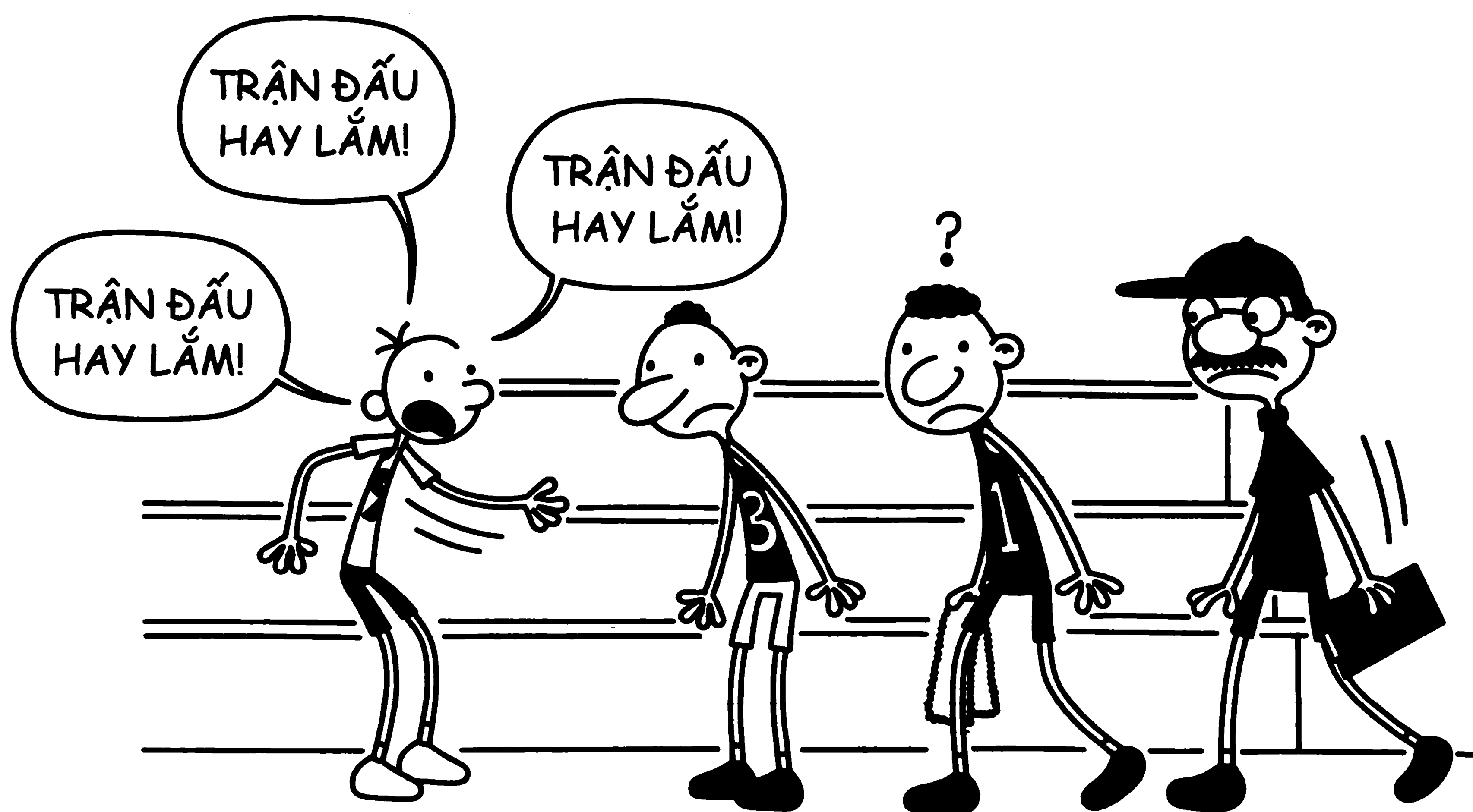
Một trong số trọng tài mang quả bóng ra bồn rửa rồi lấy giấy vệ sinh lau khô. Tôi không rõ họ nhận được bao nhiêu tiền lương nhưng với những việc thế kia thì rõ ràng là không ĐỦ.

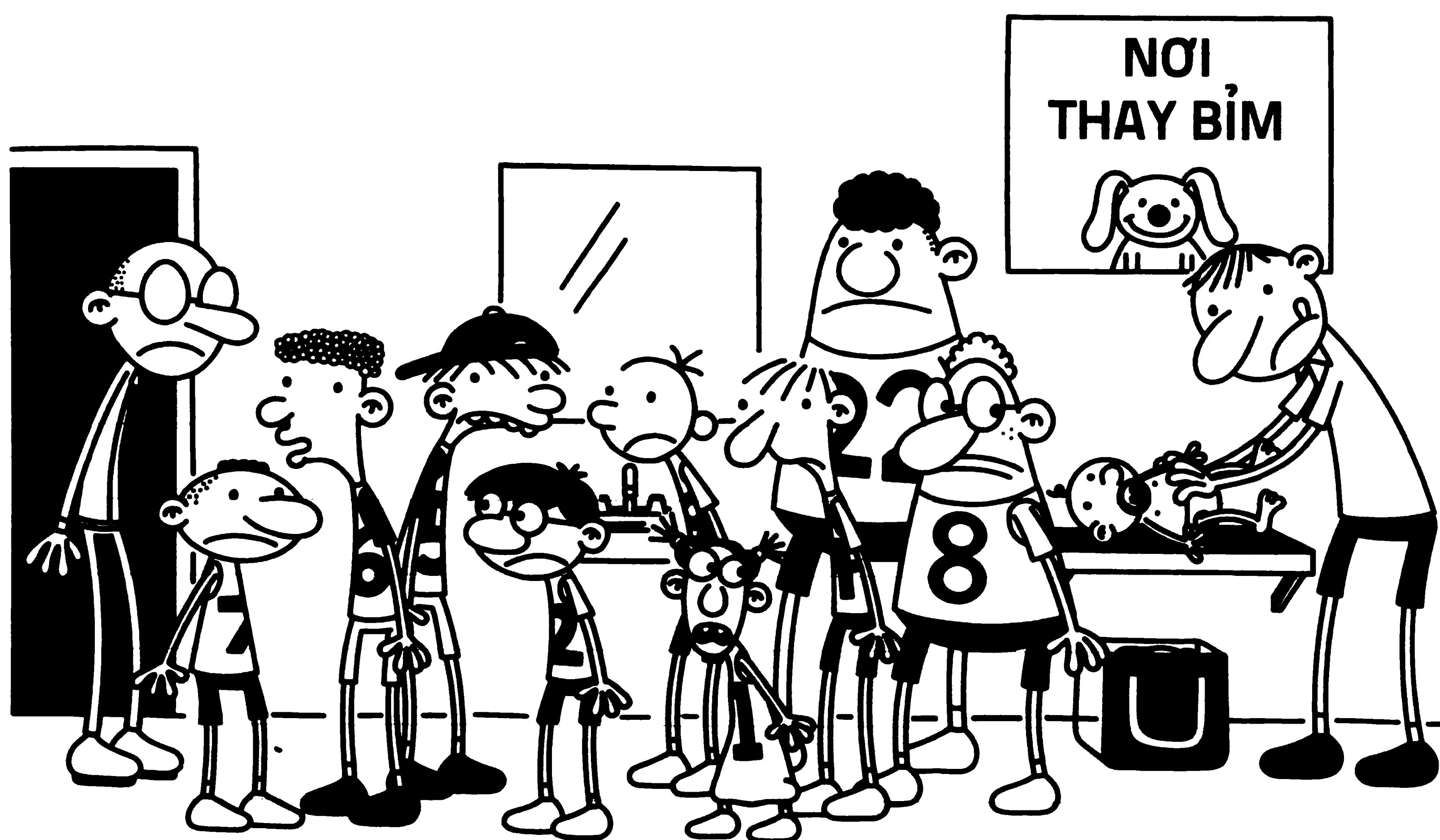
Có thể mọi người không tin nhưng đội chúng tôi đã ghi được khá khá điểm. Tuy nhiên khi tiếng còi vang lên báo hiệu kết thúc hiệp đấu, tỷ số lúc này là 38-6. Tôi thở phào nhẹ nhõm vì ông Patel không đưa mình vào sân, nếu không, cam đoan là chúng tôi còn **THÊ THÂM** hơn nhiều.

Tôi cũng từng chơi thể thao nên hiểu khi trận đấu kết thúc cần bắt tay đối thủ và nói rằng trận đấu rất hay. Vậy là tôi làm **NGAY** không ngần ngại.

Nhưng giá mà có ai đó nói cho tôi biết lúc ấy mới chỉ hết **NỬA TRẬN** thì tốt biết bao, bởi vì tôi đã tự biến mình thành một trò hề.

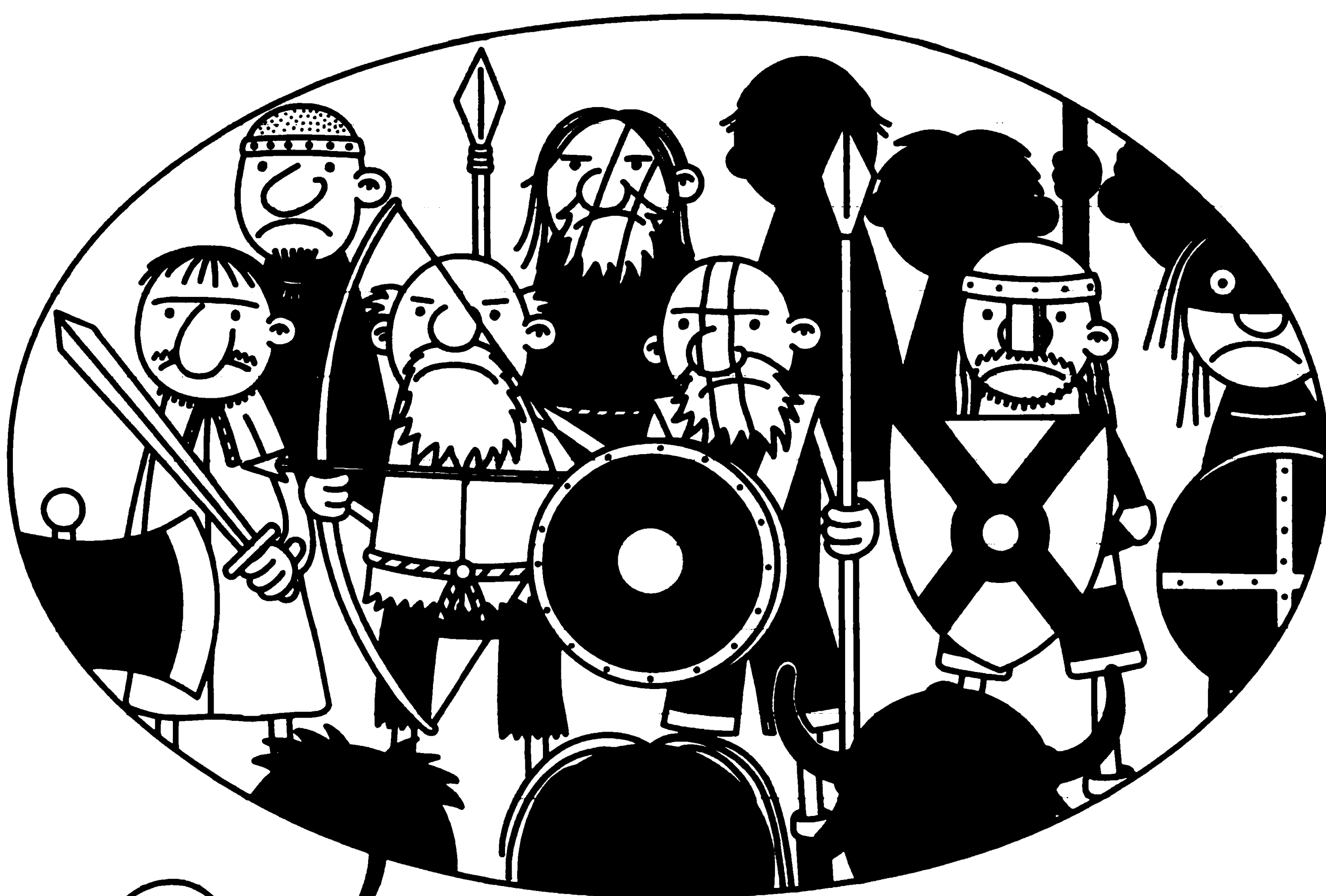
Huấn luyện viên Patel yêu cầu chúng tôi tập trung ở phòng thay đồ để chuẩn bị sẵn sàng cho hiệp đấu tiếp theo. Trường tiểu học này không CÓ phòng thay đồ nên chúng tôi phải dùng tạm nhà vệ sinh nam. Xui xẻo thay là có người đang dùng nên chúng tôi chẳng thể kiếm nổi một không gian riêng.

Sự bất tiện này không thể ngăn cản huấn luyện viên của chúng tôi bắt đầu bài diễn thuyết ngay khi vừa bước chân vào nhà vệ sinh. Tôi hơi thất vọng vì cả đội phải nghe những lời này trong thời gian nghỉ giữa trận vì theo tôi, đây là thời gian dành để NGHỈ NGƠI mới đúng.

Ông Patel bắt đầu bằng việc mở xẻ những sai lầm mà các cầu thủ mắc phải trong nửa đầu trận đấu, sau đó là những điều chỉnh mà chúng tôi buộc phải áp dụng nếu muốn giành chiến thắng.

Ông còn kể cho chúng tôi nghe câu chuyện về một nhóm chiến binh Scotland từ thời xa xưa. Ông nói rằng các chiến binh này bị kẻ thù bao vây, lại thua hẳn về quân số, song vẫn giành chiến thắng nhờ vào sự đoàn kết và sẵn sàng chiến đấu bằng tất cả những gì mình có.

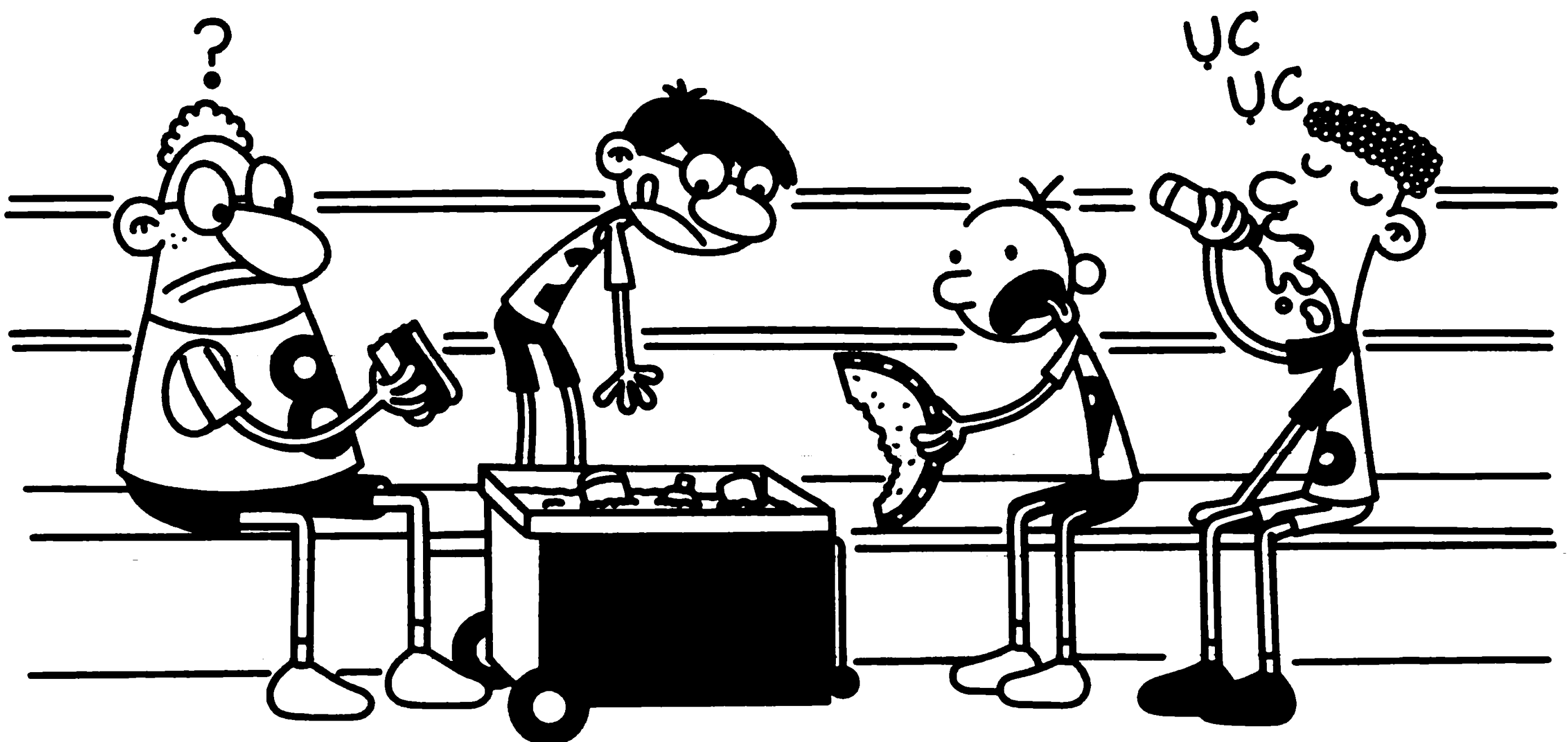
Cuối cùng, ông nhấn mạnh nếu tuân thủ đúng chiến thuật thì CHÚNG TÔI hoàn toàn có thể sẽ lợi ngược dòng. Phải thừa nhận bài diễn thuyết của ông Patel có tác động thật mạnh mẽ bởi lúc rời khỏi nhà vệ sinh, tất cả chúng tôi đều hùng hục tinh thần CHIẾN ĐẤU.

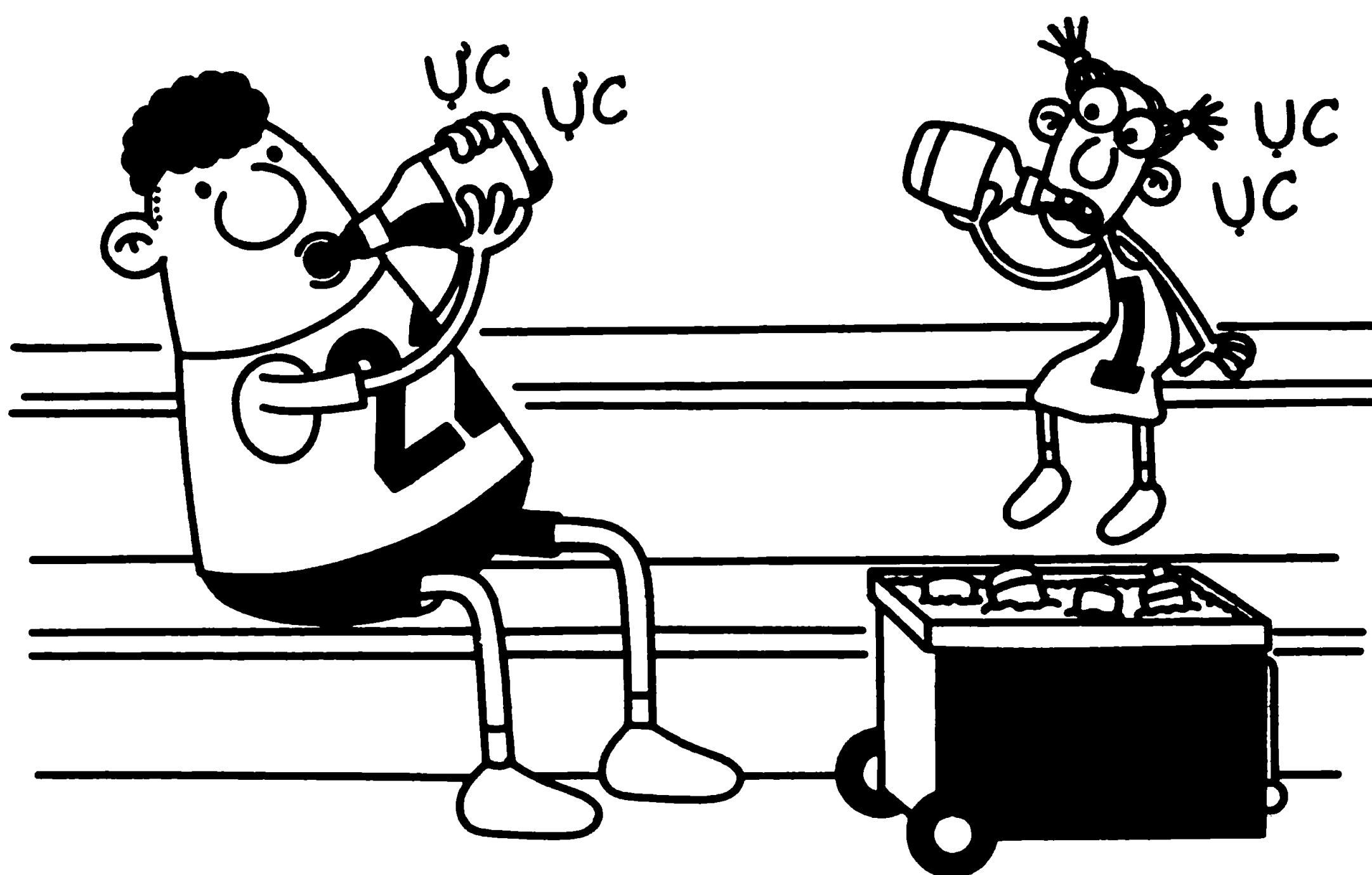
Vẫn còn vài phút trước khi hiệp đấu tiếp theo bắt đầu nên tất cả mọi người đều tranh thủ uống nước.

Anh em nhà Woodley lo nước uống cho toàn đội trong trận đầu tiên, vì thế mọi người tự do lấy cho mình những chai nước được để sẵn trong thùng giữ lạnh.

Tôi đoán từ hồi đi nghỉ hè về đến giờ, anh em nhà Woodley chưa cọ rửa cái thùng giữ lạnh lần nào, bởi trong đó vẫn còn những mẫu thức ăn THỪA.

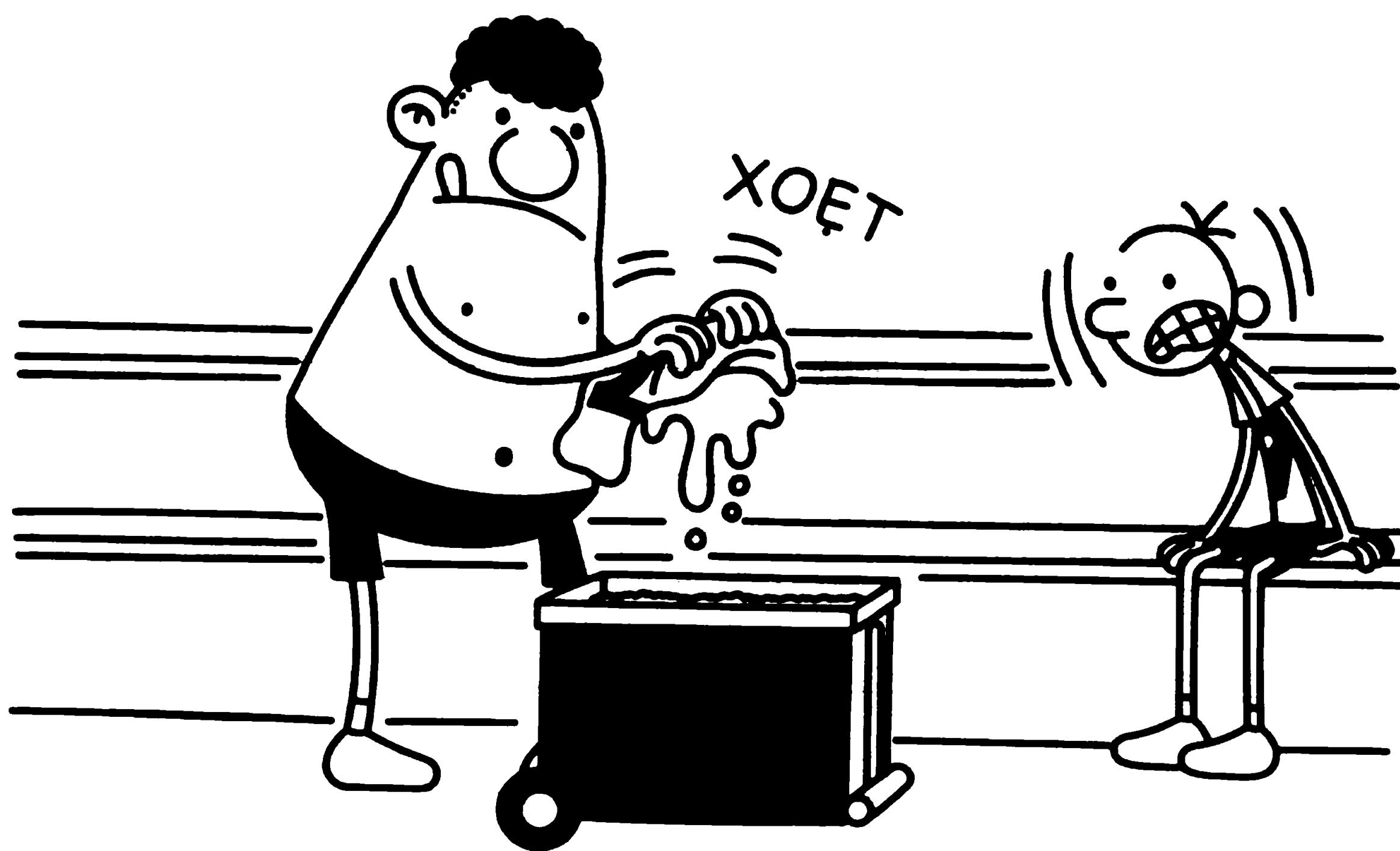

Thậm chí, trong thùng còn hắt một chai nước sốt mới dùng phân nửa và một chai mù tạt còn nguyên. Tuy nhiên Yusef và Ruby lại thuộc loại quá dễ tính khi chọn đồ uống cho mình.

Có vẻ cứ KIẾM ra đồ nào uống được là hai đứa này sẵn sàng nốc sạch cho đến giọt cuối cùng.

Huấn luyện viên cho Yusef thi đấu toàn thời gian nửa đầu trận đấu nên nó ra mồ hôi nhiều đến mức phải vắt cái áo cho khô bớt. Nhưng giá mà nó đừng có vắt vào THÙNG GIỮ LẠNH, bởi trong ấy vẫn còn mấy chai nước chưa uống.

Như tôi đã kể, bài diễn thuyết của huấn luyện viên Patel đã khiến tất cả thành viên trong đội hùng hục tinh thần chiến đấu. Song có lẽ đội Scotland cũng có những tố chất nào đó mà chúng tôi KHÔNG CÓ, nên nửa sau trận đấu, tình thế không khác gì LÚC TRƯỚC.

Hiệp bốn, mọi thứ tệ đến mức huấn luyện viên Patel buộc phải tung tất cả đám dự bị còn lại vào sân, trong đó có tôi. Nếu ông ấy hy vọng việc này sẽ giúp đội bóng của mình tạo ra bước ngoặt chuyển bại thành thắng thì có lẽ sẽ phải thất vọng tràn trề.

Thật lòng mà nói, tôi thậm chí còn không nhớ nổi tỷ số cuối cùng là bao nhiêu, chỉ nhớ trên đường về, mẹ bình luận rằng đúng ra huấn luyện viên nên áp dụng các lối chơi khác nhau, còn tôi phải được ra sân nhiều hơn.

Bố tôi chỉ nói một câu rằng, nếu hôm nay là chơi GÔN thì đội tôi chắc thắng, bởi bên nào có điểm số thấp hơn thì bên đó giành chiến thắng. Có lẽ cả hai người đang cố an ủi tôi nhưng thực sự chẳng mấy tác dụng.

Chủ nhật

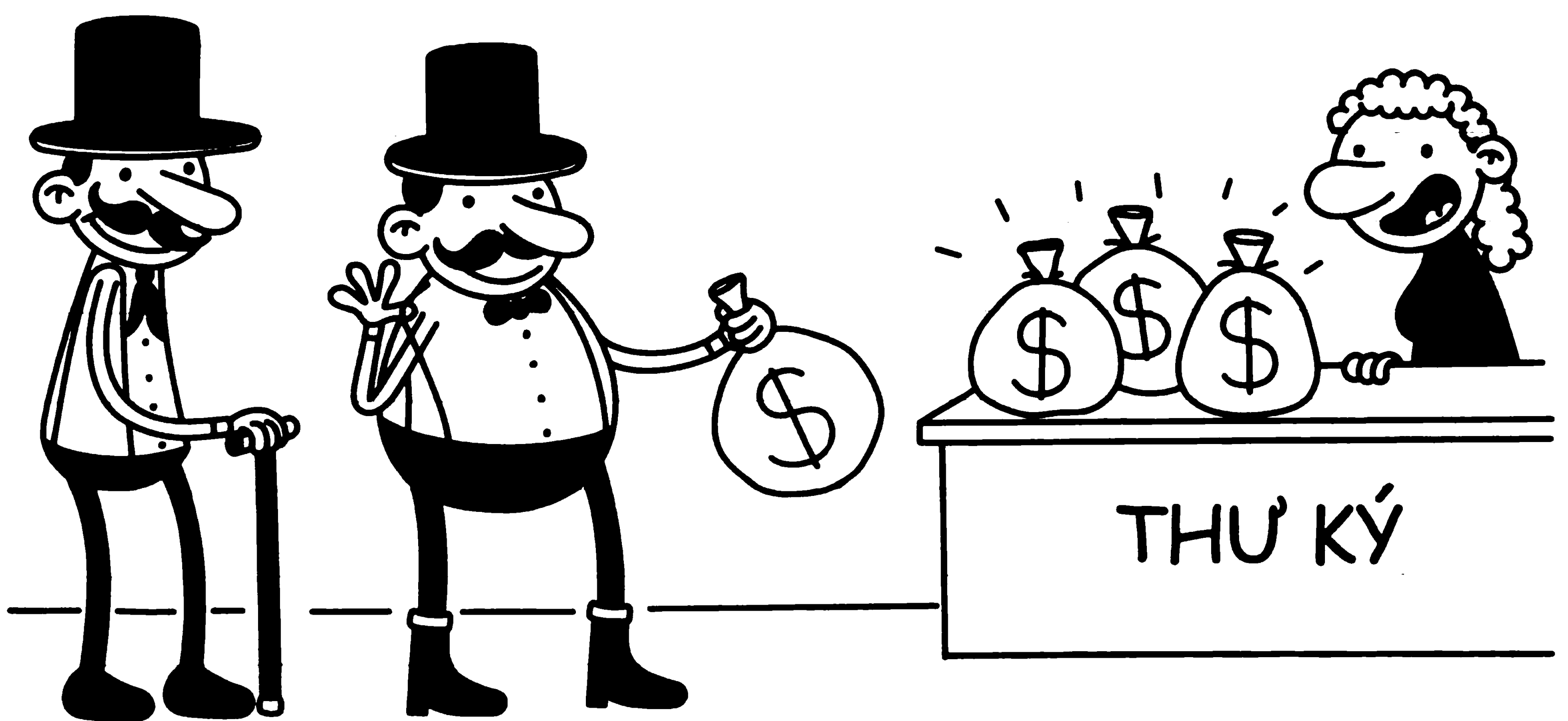
Mẹ luôn miệng nói thể thao có khả năng gắn kết mọi người với nhau, nhưng tôi nghĩ rất có thể mẹ đã sai. Theo kinh nghiệm của tôi, thể thao chỉ CHIA RẼ người ta mà thôi.

Những người ở thị trấn tôi vốn chẳng ưa gì các thị trấn xung quanh vì luôn bị họ đánh bại trong các trận thi đấu thể thao. Tuy nhiên, nơi khó ưa nhất chính là Slackville. Chúng tôi thường xuyên bị đội bóng của thị trấn ấy ĐỀ BỊP.

Chuyện đã diễn ra như vậy từ hồi tôi còn chưa chào đời. Với những người già trong thị trấn, họ luôn nhắc đến cái tên Slackville kèm theo một bãi nước bọt.

Những ân oán giữa chúng tôi và Slackville không chỉ dừng lại ở THỂ THAO. Chừng một trăm năm trước, người ta dự định xây dựng một nhà máy sản xuất đồ trang sức ở thị trấn tôi. Rõ ràng, nhà máy ấy sẽ mang lại rất nhiều lợi nhuận và việc làm, tuy nhiên, mấy kẻ sùng sỏ ở Slackville đã ra tay vào phút cuối và nằng nặt nhà máy đó trước mũi chúng tôi.

Hiện tại, Slackville có ĐỦ mọi thứ hoành tráng bao gồm một siêu thị và hai sân gôn, trong khi chúng tôi chỉ có duy nhất một rạp chiếu phim dành cho người ngồi trên xe nhưng từ lâu đã bị bỏ hoang, và cửa hàng bánh kẹp Marconi.

Vì thế, người dân chúng tôi luôn tìm cách trả đũa đám người Slackville mọi lúc, mọi nơi. Do không thể dùng thể thao đánh bại họ nên chúng tôi cũng có những cách SÁNG TẠO riêng.

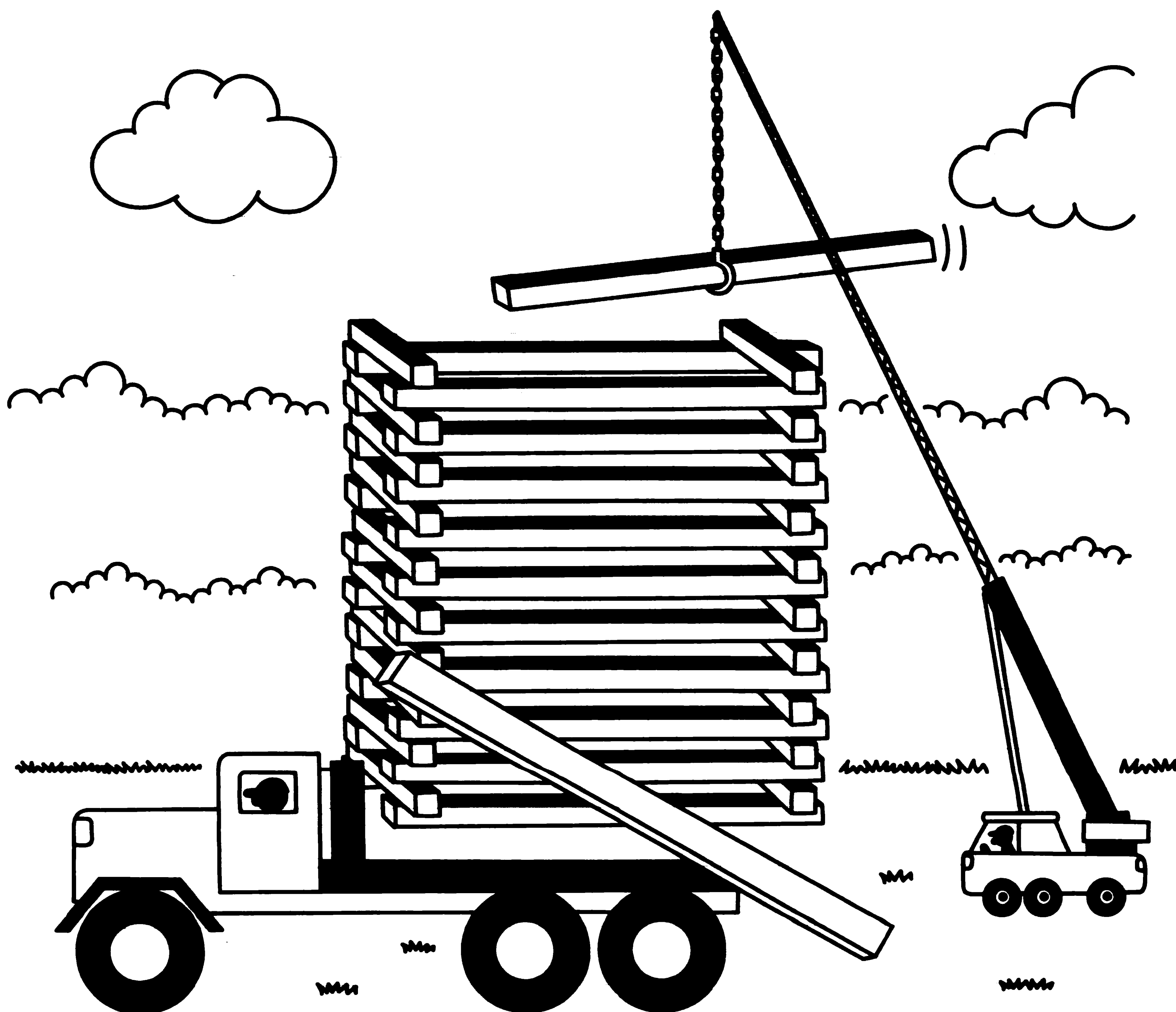
Năm ngoái, Chính quyền bang dự định chuyển một lượng lớn rác thải đến khu vực của chúng tôi. Tuy nhiên, chính quyền thị trấn đã kịp sửa đổi luật quy hoạch nên né được vụ này và kết quả là họ buộc phải chuyển rác sang Slackville. Tôi nghe nói dân bên đó không được VUI cho lắm.

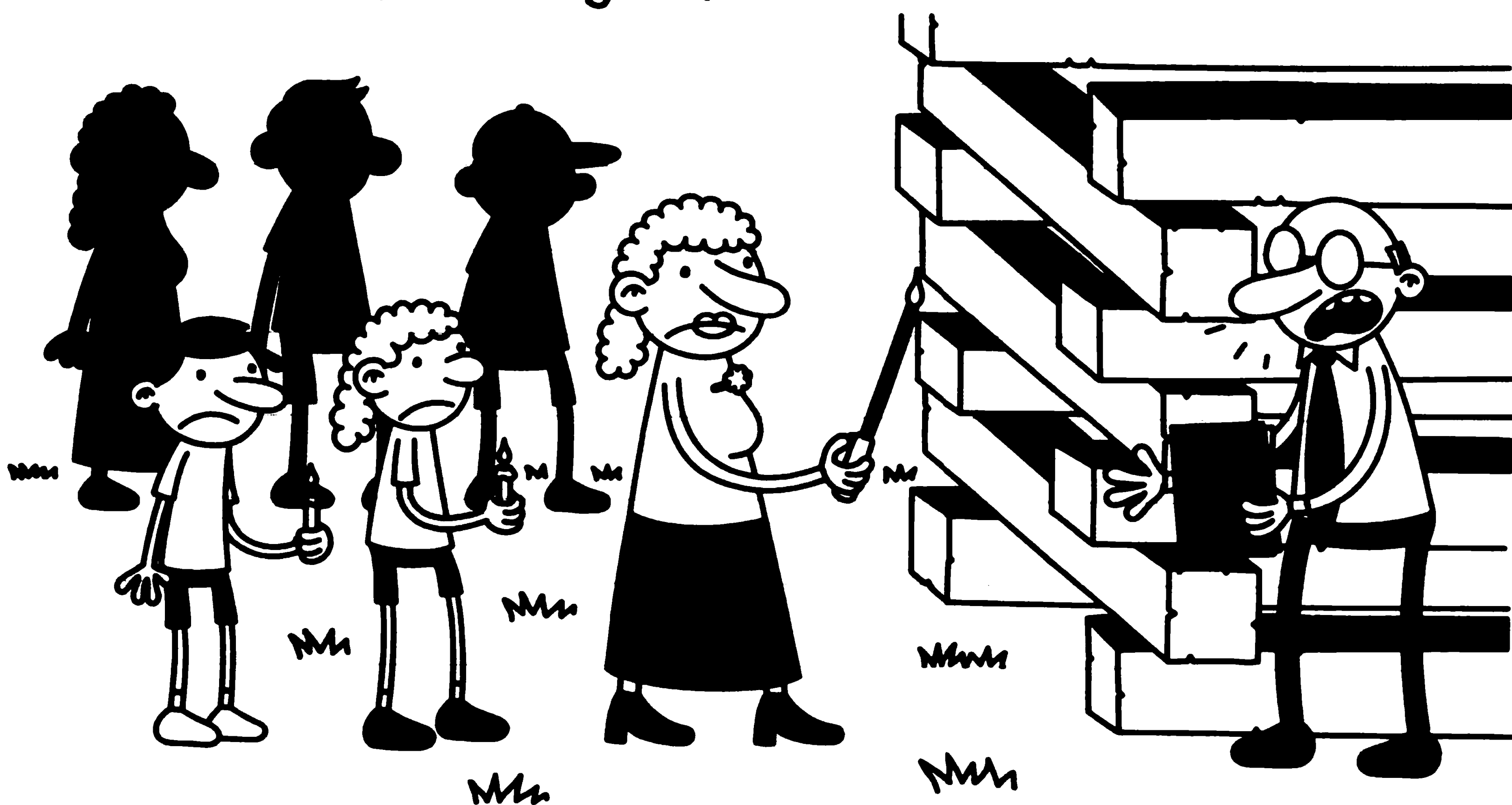
Dường như cách đây vài tháng, mọi chuyện có chiều hướng thay đổi khi thị trưởng của Slackville gọi điện cho thị trưởng chúng tôi thông báo rằng ông ta có một đề nghị hòa bình. Hằng năm, cứ vào dịp 4 tháng 7, chúng tôi đều tổ chức một lễ hội lửa trại hoành tráng trong công viên, vì thế năm nay, Slackville muốn tài trợ toàn bộ củi đốt cho sự kiện đó.

Bên ấy ra đôn thật đúng thời điểm. Đúng là năm nay chúng tôi không còn ngân sách cho các hoạt động giải trí, mặc dù đã xoay đủ cách vẫn chẳng kiếm nổi đồng nào để tổ chức ngày hội lửa trại.

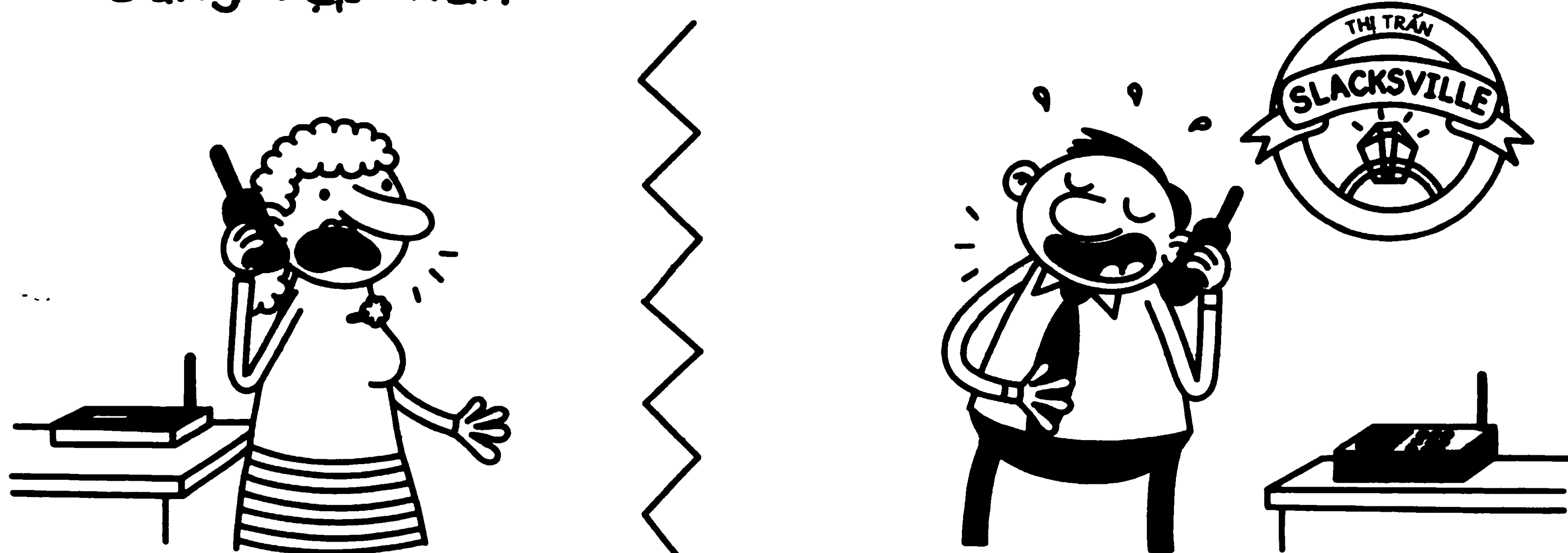
Vậy nên không lạ khi thị trường của chúng tôi đã đồng ý với đề nghị kia. Vài ngày sau, các xe tải chở đầy gỗ từ Slackville xuất hiện và thậm chí, họ còn sắp xếp gọn gàng MIỄN PHÍ nữa kia.

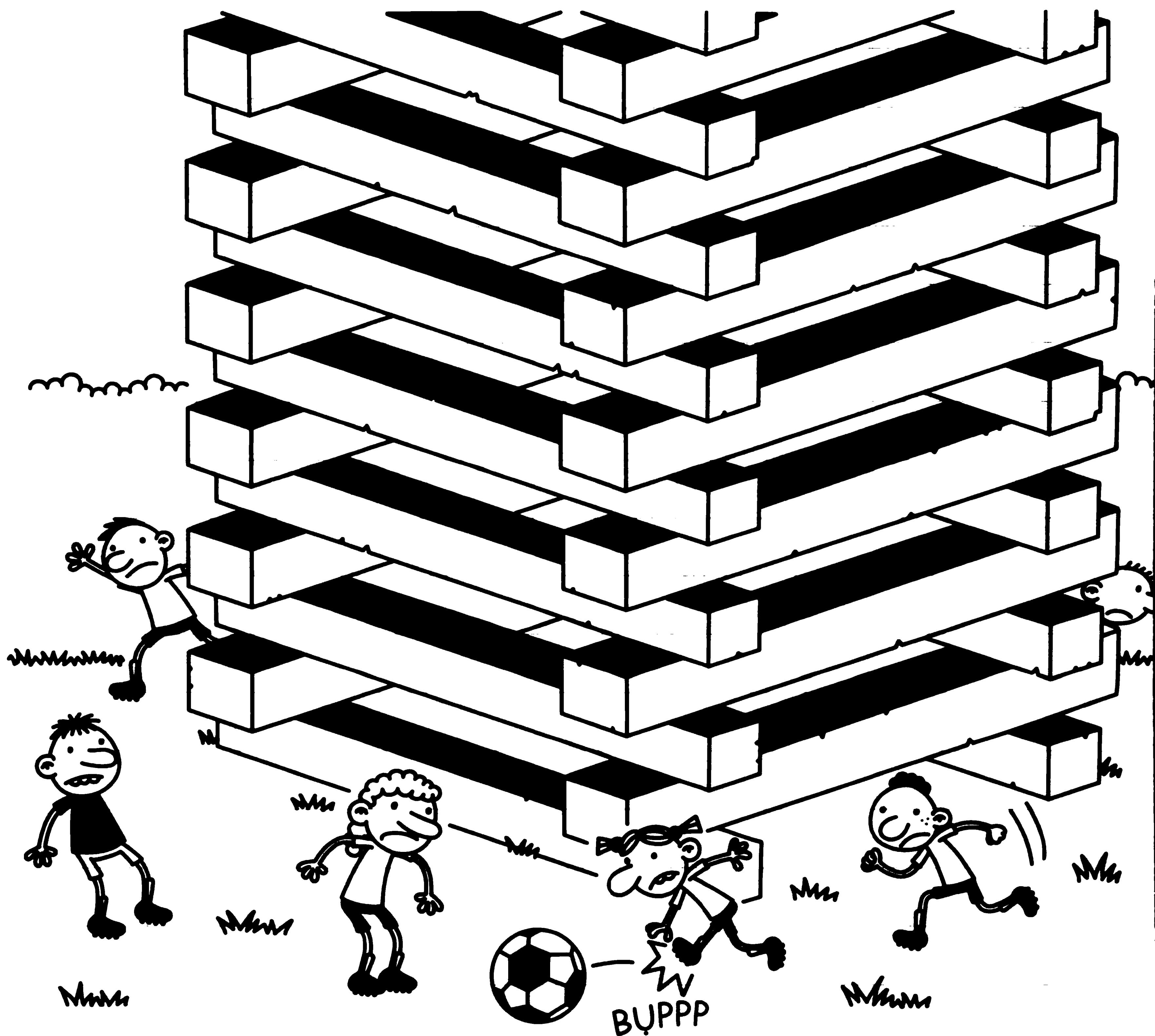
Tuy nhiên, trước ngày chúng tôi làm lễ đốt lửa trại hôm mùng 4 tháng 7, thanh tra y tế đến công viên thị trấn kiểm tra và thông báo rằng, số gỗ từ Slackville đã được xử lý bằng hóa chất nên không thể dùng được. Nếu đốt, chúng sẽ thải ra rất nhiều khói độc làm ô nhiễm không khí.

Hôm sau, thị trưởng gọi điện tới Slackville yêu cầu họ cử người tới chuyển số gỗ hôm trước đi. Tất nhiên ông thị trưởng của Slackville biết rõ số gỗ kia chứa đầy hóa chất nên tỏ ra khoải trá vì đã xử lý chúng vô cùng đẹp mắt.

Vậy là hiện tại, ở giữa công viên thị trấn của chúng tôi vẫn chình ình một núi gỗ đang mọc dần. Mùa thu vừa rồi, đám trẻ mẫu giáo vẫn phải đá bóng QUANH núi gỗ độc hại ấy.

Tuy nhiên, mùa bóng đá của bọn nhóc đột ngột chấm dứt khi có cả đám động vật hoang dã chui vào trú ngụ trong đống gỗ. Mọi người đều đồng ý rằng cho bọn trẻ chơi quanh đấy thì thật nguy hiểm.

Vậy nên, tôi cho rằng dân Slackville hẳn là phải đặc
chí lắm, ít nhất là đến thời điểm hiện tại.

Lý do tôi kể chuyện này là vì hôm nay, chúng tôi sẽ thi
đấu trận đầu tiên trên sân khách, chính là ở Slackville.
Lúc xe chạy qua tấm biển, lòng tôi bỗng cảm thấy
bồn chồn bởi LÂU LẮM RỒI tôi không tới đây.

Địa điểm thi đấu là trường Trung học Slackville, phòng tập của bọn này ngon gấp VẠN lần của chúng tôi. Sân đấu trông mới toanh và không hề có bất kỳ vết bã kẹo cao su nào dính trên sàn.

Trước khi chúng tôi có mặt, phòng tập đã chật kín khán giả. Thậm chí, họ còn la ó ầm ĩ trong lúc chúng tôi khởi động.

Chúng tôi thì chỉ có vài phụ huynh đi theo cổ vũ. Thậm chí, tôi còn phải đi nhờ xe nhà Edward Mealy vì bố mẹ tôi bận đến dự buổi diễn kịch ở trường mẫu giáo của Manny.

Có điều, tôi ngờ là mẹ định trốn tránh bởi vì biết chắc đội bóng của chúng tôi sẽ gặp kết cục thế nào khi thi đấu ở Slackville.

Tôi hơi sốt ruột chỉ mong trận đấu nhanh bắt đầu để chiếm lấy chỗ ngồi ở cuối băng ghế dự bị. Tuy nhiên, vị trí ấy ngay lập tức đã có người chiếm mất mà chẳng chừa cho TÔI chỗ nào.

May mắn thay, còn một chỗ trống phía trên cách đó vài hàng, chỉ đợi trận đấu bắt đầu, tôi liền lao thẳng lên vị trí ấy. Có điều, tôi cũng hơi lo sợ rằng người ta sẽ phát hiện mình không phải dân Slackville nên sẽ kiểm soát gây sự. Thế là mỗi khi đám đông la ó chế giễu, tôi cũng đành nhiệt tình hòa theo.

Việc hòa theo không khó lắm vì hôm nay, đội chúng tôi lại có thêm một khởi đầu bất băt. Slackville mở màn bằng pha ném rổ ba điểm, rồi lại cướp được bóng và thực hiện thành công THÊM một cú ném nữa. Chẳng mấy chốc, đội chúng tôi đã bị dẫn trước 20 điểm.

Tôi nghĩ khi đã tạo được khoảng cách an toàn, đội bạn sẽ thi đấu thả lỏng hơn. Tuy nhiên, có vẻ mọi người ở Slackville này vẫn còn nóng mặt vụ rác thải, nên chưa một khoảnh khắc nào, đội bóng của họ chịu giảm bớt sức ép.

Đội bạn bắt đầu tấn công trên khắp các mặt trận, đồng nghĩa với việc chúng tôi không thể đưa bóng lên được quá nửa sân. Thực tế là chúng tôi còn chẳng có bóng bởi vì đã bị đám Slackville KHÓA CHẶT hoàn toàn.

Từ bên ngoài, huấn luyện viên Patel liên tục gào lên chỉ đạo các cầu thủ trong sân. Nhưng tiếng của ông bị nhấn chìm trong tiếng hú hét, la ó của đám đông Slackville.

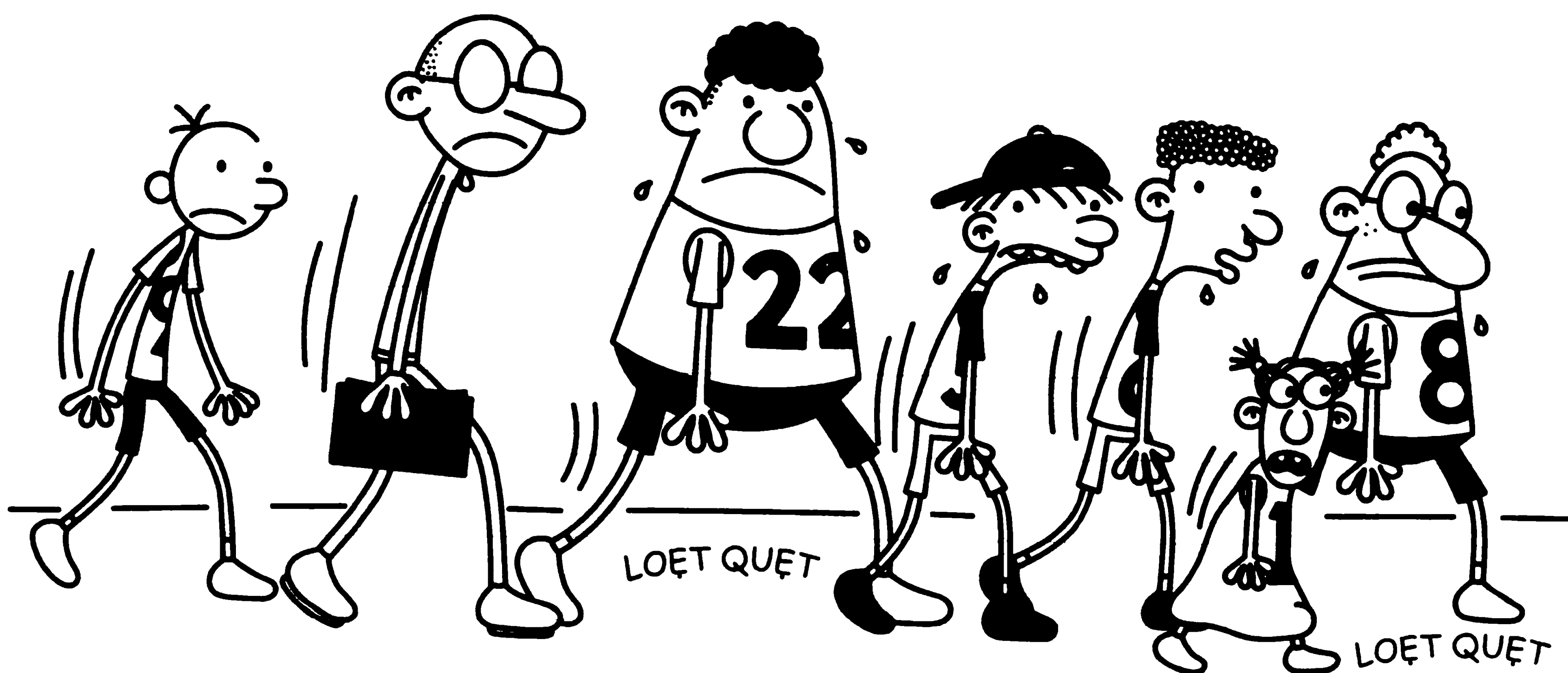
Thỉnh thoảng lắm đội chúng tôi mới có bóng. Tuy nhiên, ngay lập tức ba, bốn cầu thủ Slackville sẽ ập tới vây chặt đứa vừa nhận được đường chuyền.

Thậm chí, chúng tôi còn không thể đón bóng bật bảng lần nào, bởi trung phong của đội bạn to lớn đến mức thằng Yusef trông như cậu bé TÍ HON.

Hết nửa đầu trận đấu, tỷ số là 52-0. Tôi hy vọng trọng tài sẽ áp dụng “luật nhân đạo” và cho kết thúc sớm trận đấu. Có điều, hình như người ta không áp dụng luật này với bóng rổ thì phải.

Tôi dám cá những người phụ trách ở đây đã tăng nhiệt độ phòng thay đồ dành cho đội khách để chúng tôi nhanh mất sức. Quả thật, trong này y như một phòng XÔNG HƠI.

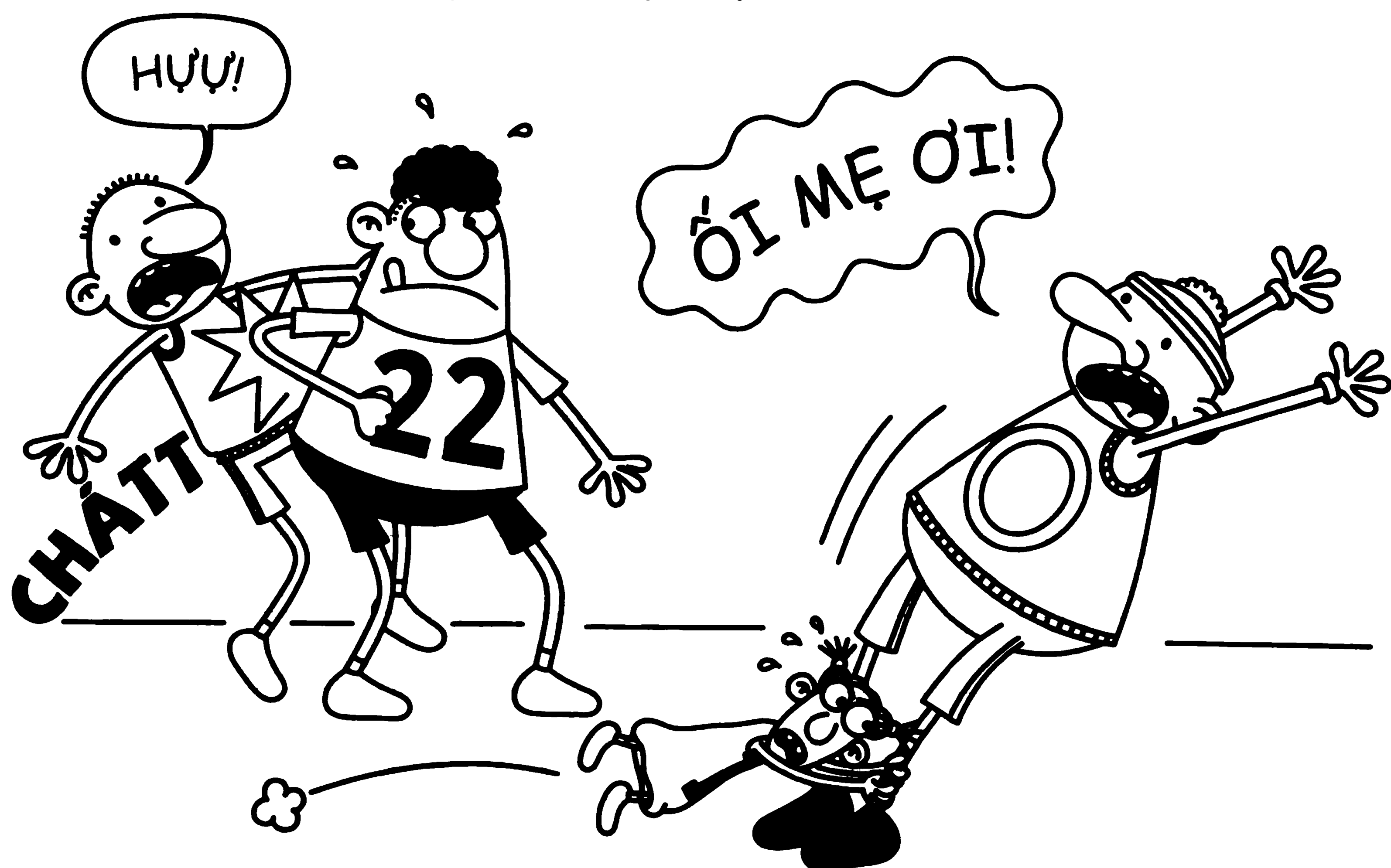
Huấn luyện viên Patel lại có một bài diễn thuyết. Nhưng lần này, ông không nói về các chiến binh Scotland hay thứ gì đó tương tự mà nói về LÒNG TỰ HÀO.

Ông nói rằng khi bước ra sân thi đấu, đội bóng chính là đại diện cho toàn bộ THỊ TRẤN chúng tôi. Và rằng mọi người không nên quan tâm đến tỷ số nữa mà quan trọng nhất là cả đội đã CHIẾN ĐẤU mạnh mẽ thế nào.

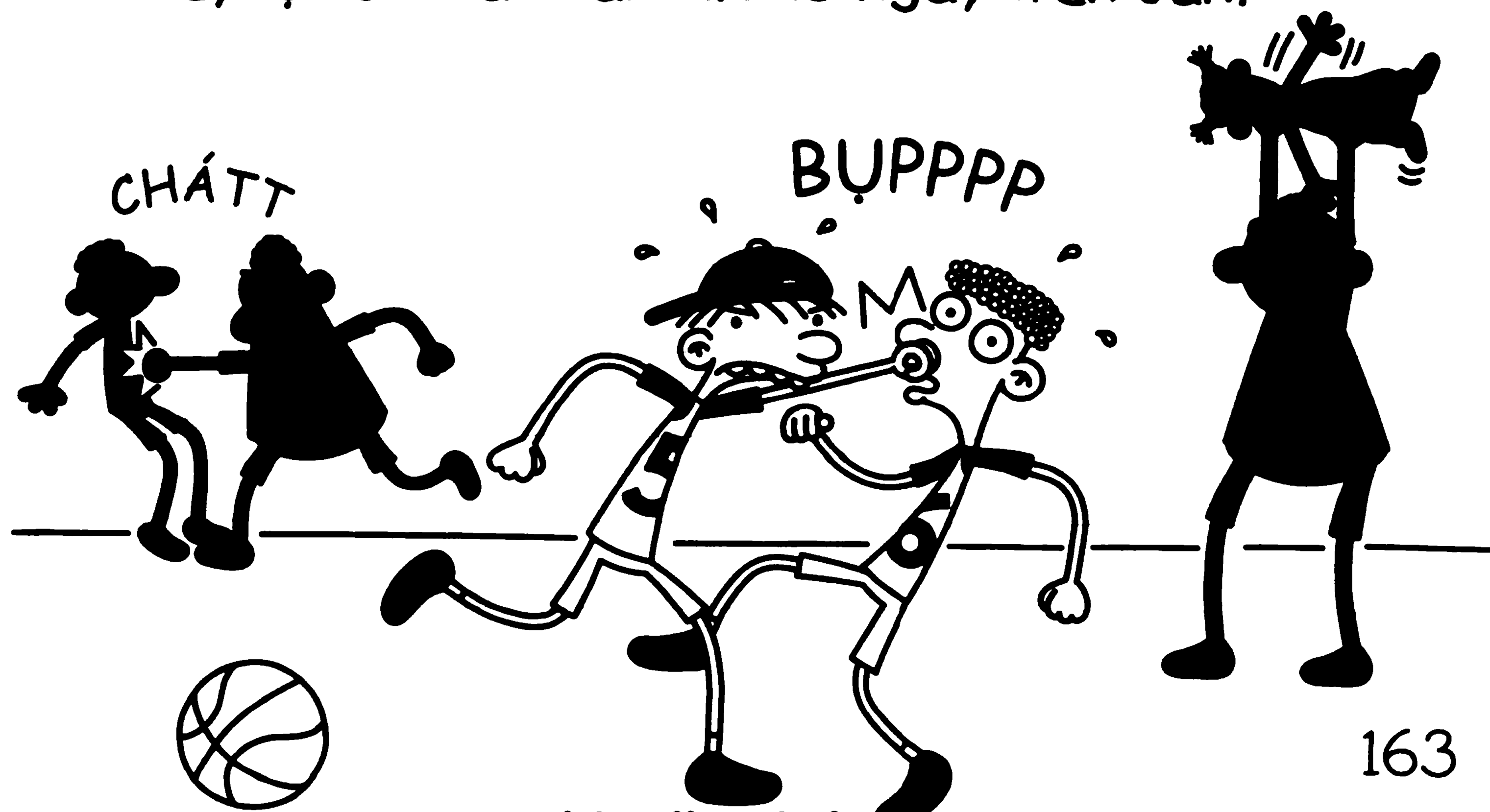
Bài diễn thuyết ấy lại khiến tất cả hùng hục khí thế hệt như ở trận đấu đầu tiên.

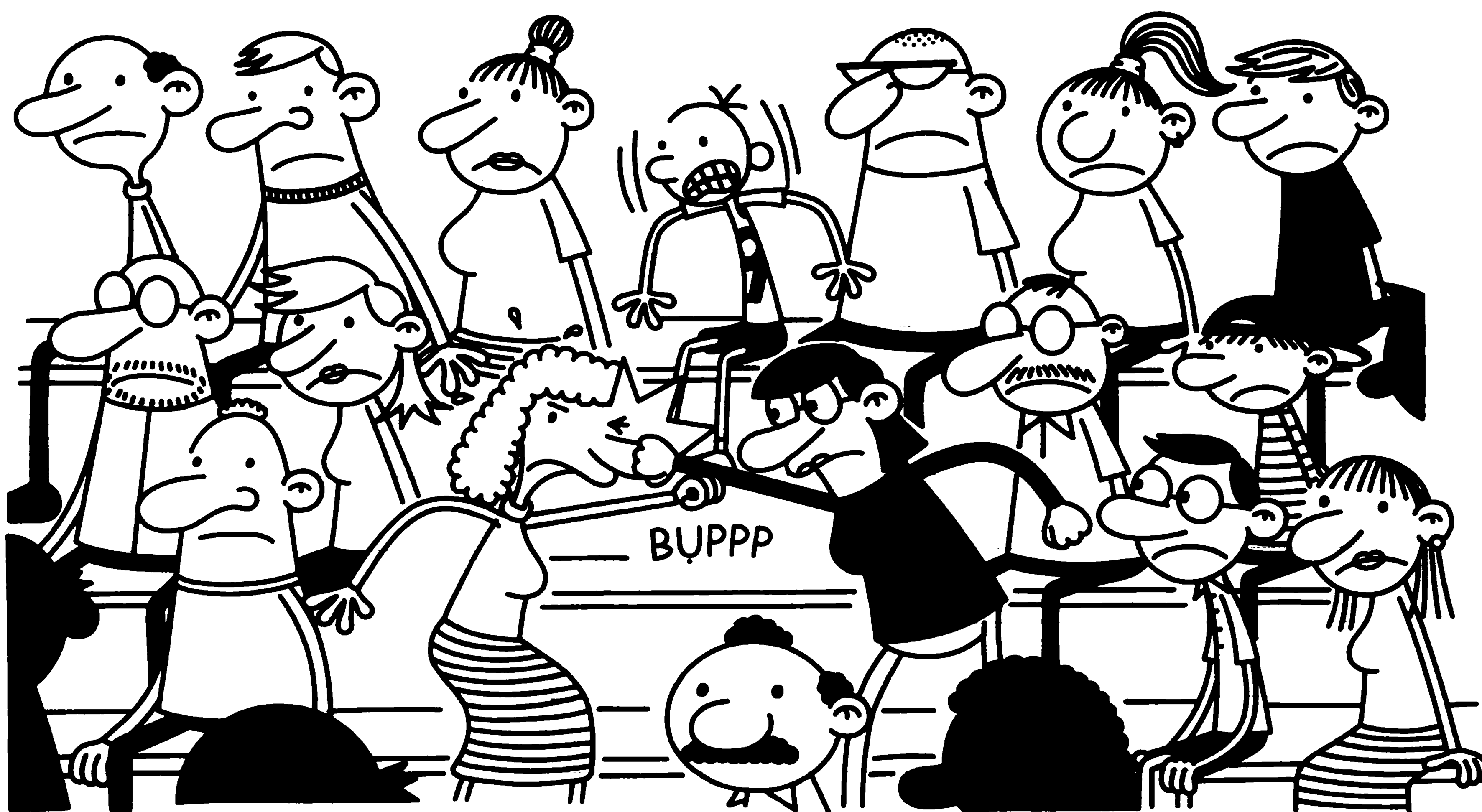
Nhưng thật không ngờ, mấy đứa trong đội tôi lại hiểu lời nói của huấn luyện viên Patel hoàn toàn theo NGHĨA ĐEN. Chính vì vậy mà nửa sau trận đấu vừa bắt đầu, chúng đã ra tay THỰC SỰ. Yusef mở màn với một cú ra đòn bằng cùi chỏ, sau đó đến lượt Ruby khiến trung phong của đội bạn đo sắn.

Điều bất ngờ là không biết vì lý do gì, anh em nhà Woodley lại lao vào tấn NHAU ngay trên sân.

Tuy nhiên lúc ấy, các trọng tài đang bận xử lý sự cố còn **NGHIÊM TRỌNG HƠN**. Trên khán đài, mẹ của Kevin Pomodoro cãi cọ nảy lửa với một bà mẹ ở Slackville, rồi họ nhanh chóng chuyển sang nói chuyện bằng chân tay.

Các trọng tài lao lên khán đài để can ngăn. Lúc này, tôi quyết định tốt hơn hết là nên xuống băng ghế dự bị, dù sao chỗ đó cũng **AN TOÀN** hơn.

Nhưng giá mà tôi cứ ngồi yên chỗ cũ bởi sau khi Ruby và Yusef bị đuổi khỏi sân vì tội đánh lộn, huấn luyện viên Patel đã đưa tôi cùng Tommy Chu vào thi đấu.

Huấn luyện viên bên Slackville rút đội hình xuất phát ra nghỉ ngơi, ông ta cũng tung vào sân toàn bộ đội hình dự bị của mình.

Ông Patel yêu cầu chúng tôi áp dụng một trong các lối chơi mà ông đã dạy trong các buổi tập. Thật khó tin, chiến thuật này của ông thực sự đã mang lại HIỆU QUẢ.

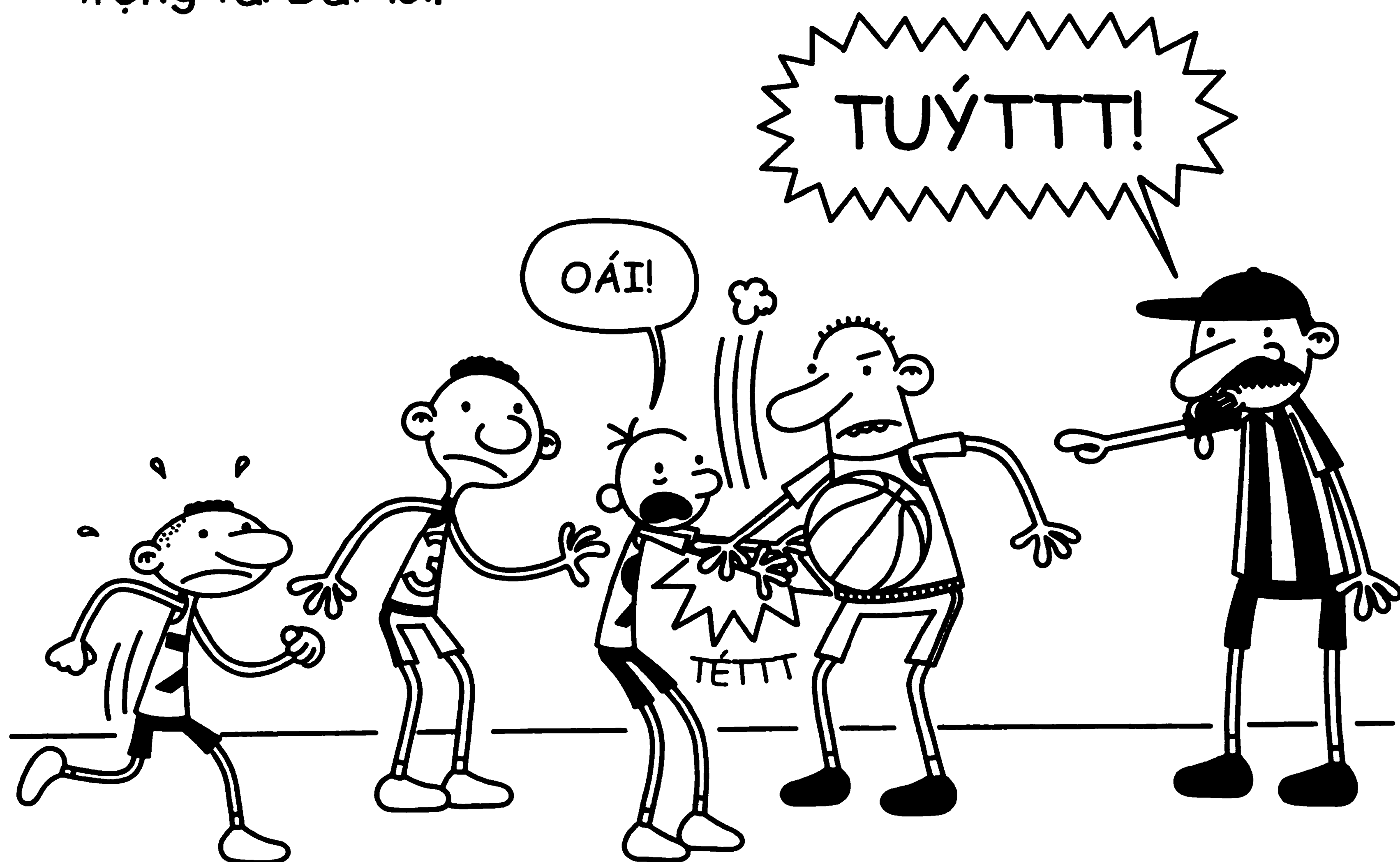

Lúc này, tỷ số là 52-2, đám đông khán giả Slackville thực sự khó chịu bởi họ đã nghĩ chúng tôi sẽ THUA TRẮNG.

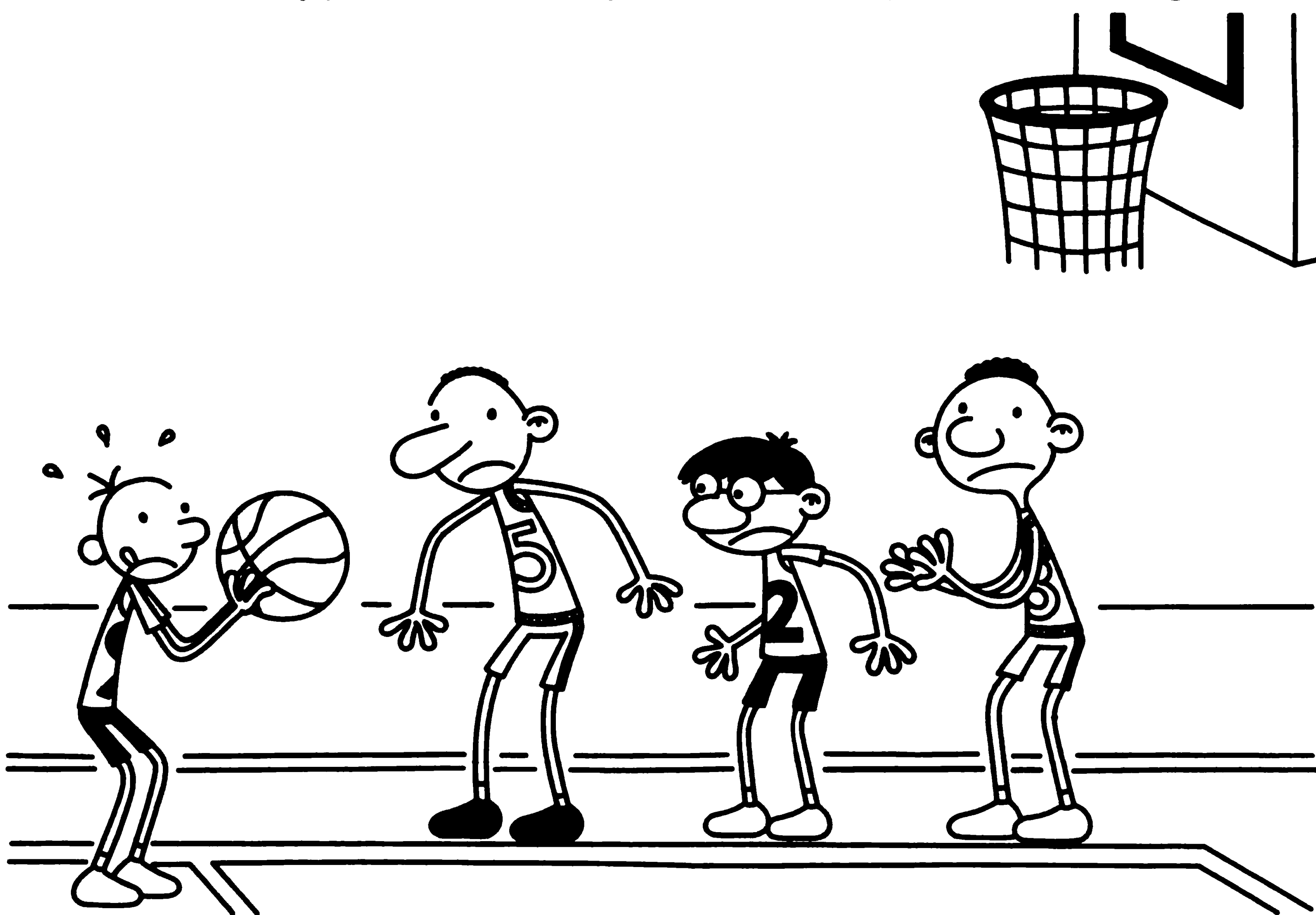
Lập tức, huấn luyện viên đội Slackville tung đội hình chính trở lại sân. Bọn này ghi một mạch 23 điểm và dường như chúng tôi chẳng thể làm gì để ngăn được chúng.

Tôi không hiểu chút nào về chiến thuật của ông Patel nên cứ chạy vòng vòng quanh sân và cố tỏ vẻ mình đã nắm được rồi áp dụng đúng những chiến thuật ấy. Sau đó, Kevin cùng lúc bị hai cầu thủ đội bạn kẹp chặt nên nó đành chuyển bóng cho TÔI.

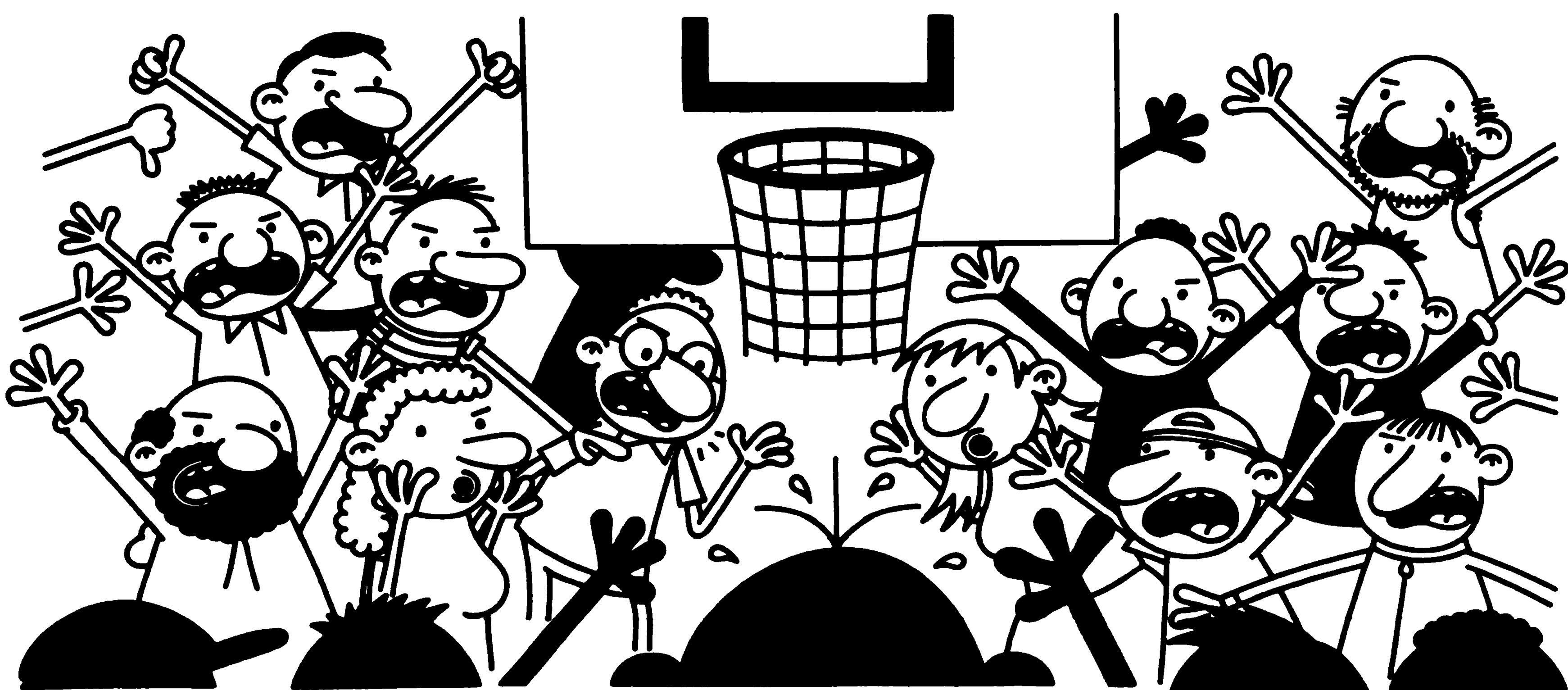
Tôi chẳng biết cần phải LÀM GÌ nên tìm cách ném luôn bóng đi cho hết TRÁCH NHIỆM. Tuy nhiên, một cầu thủ của Slackville gạt trúng cánh tay tôi nên bị trọng tài bắt lỗi.

Vậy là trọng tài đã cho tôi hưởng một quả ném phạt. Khi cảm nhận được mọi ánh mắt đều đổ dồn về mình, tôi chỉ ước giá mà nhớ được toàn bộ những gì ông Patel đã dạy cho cả đội về kỹ thuật ném bóng.

Trong khi đó, đám đông khán giả Slackville thực sự khiến người ta không dễ gì mà TẬP TRUNG.

Tôi nghĩ khán giả cần IM LẶNG khi một cầu thủ thực hiện quả ném phạt. Tuy nhiên mọi cố gắng của tôi nhằm khiến họ trở nên biết điều hơn đều chẳng mang lại chút hiệu quả nào.

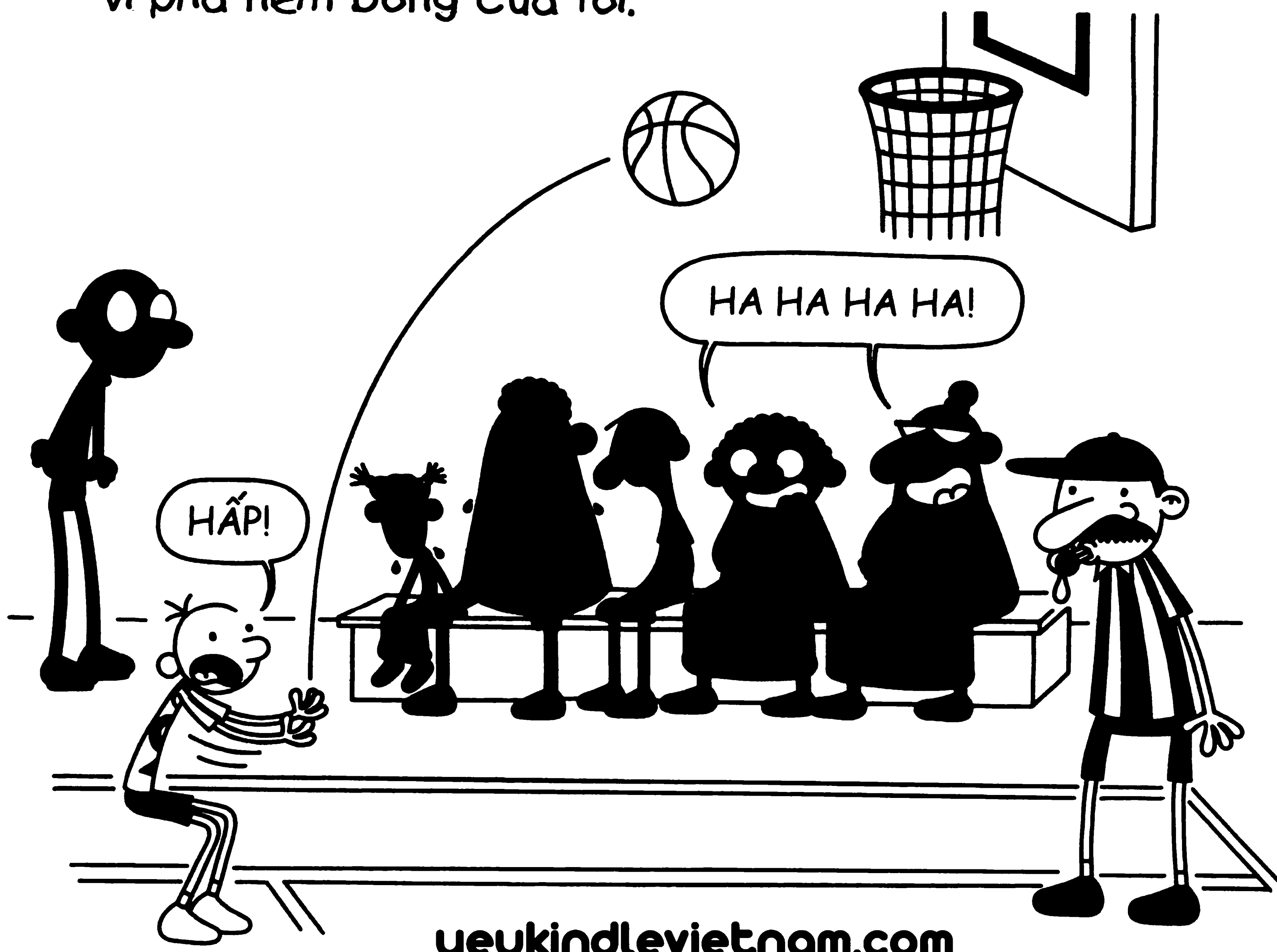
Cú ném của tôi đưa bóng đi cách xa rở hàng ki-lô-mét, đám đông cố tình thể hiện cho tôi biết là họ vui mừng đến thế nào. Nhưng với tôi, dù sao mọi chuyện cũng XONG RỒI.

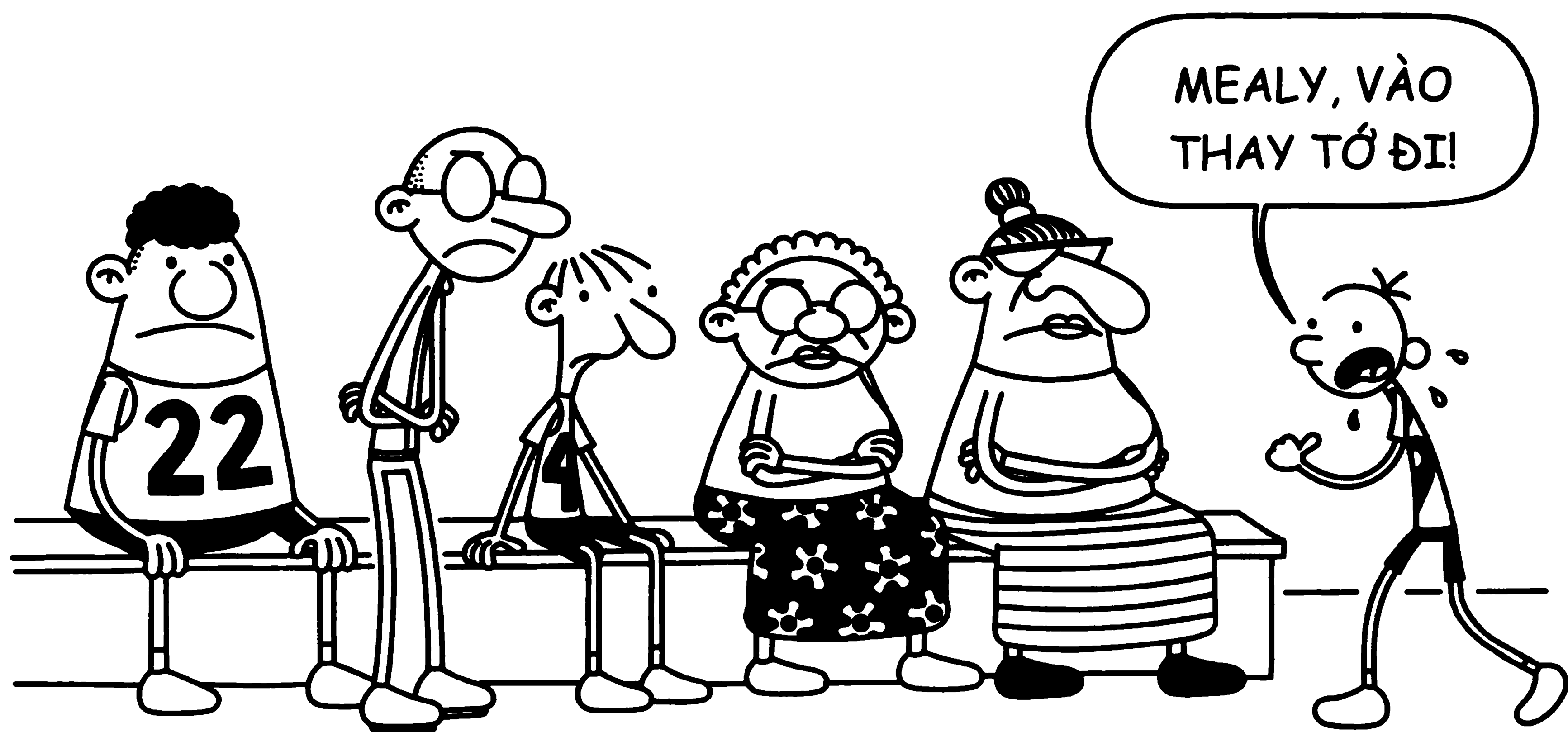
Sau đó, trọng tài đưa bóng cho tôi yêu cầu ném LẠI. Tôi đã nghĩ ông ấy thật tốt bụng khi cho tôi thêm một cơ hội nữa, nhưng hóa ra khi thực hiện ném phạt, người ta được ném tới HAI lần.

Tôi không muốn bị ném trượt thêm LẦN NỮA nên đã tính đến chuyện ném ngược, ít ra như vậy CƠ HỘI thành công sẽ cao hơn. Có điều, tôi cũng không muốn huấn luyện viên Patel nổi điên nên đã quyết định thực hiện một cú ném kiểu “bà già”, tức là ném bóng từ giữa hai chân.

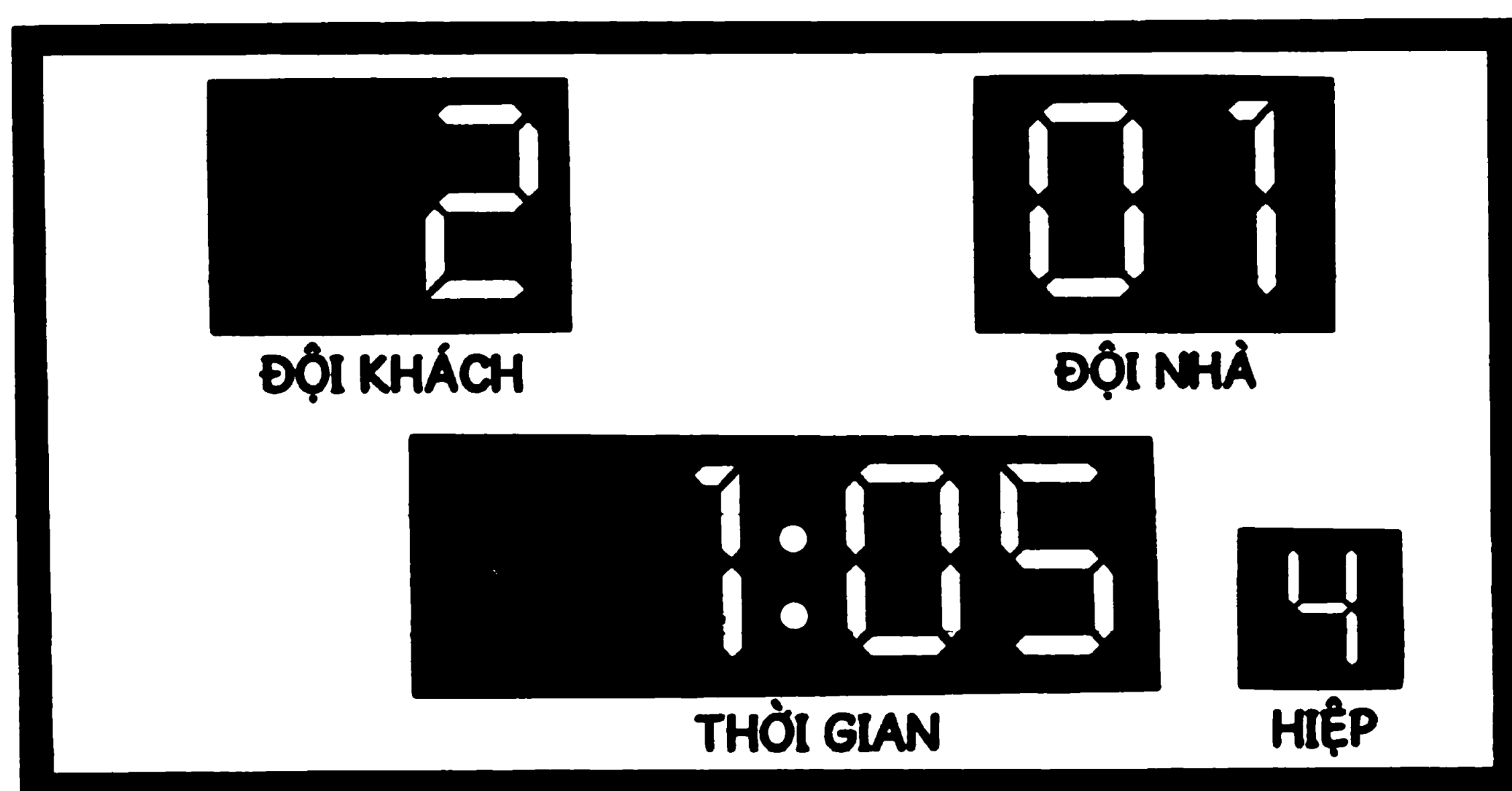
Cuối cùng, tôi lại “ném chim” thêm một lần nữa, và lúc này thì đến các CỤ GIÀ cũng phải cười sặc sụa vì pha ném bóng của tôi.

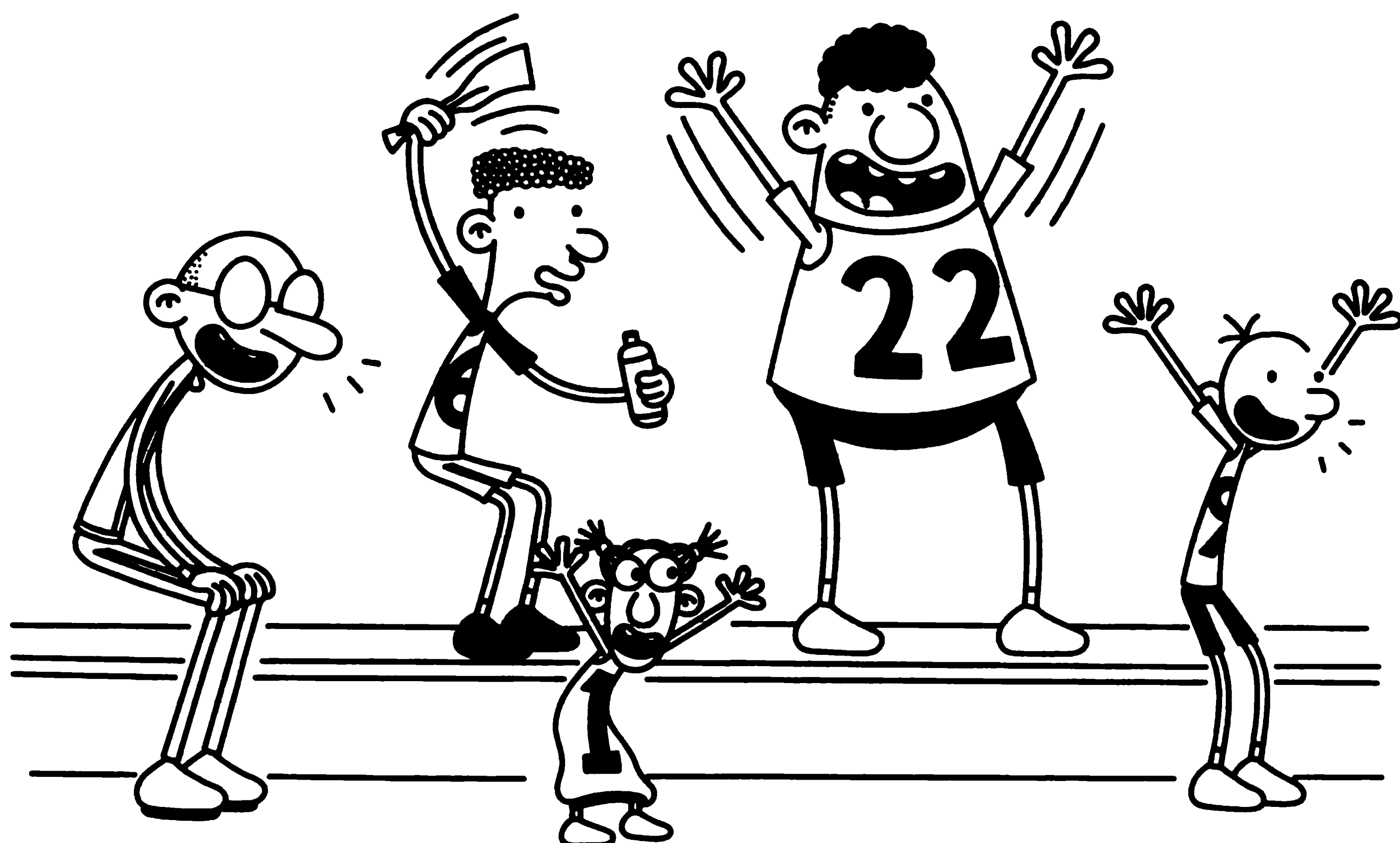
Sau pha ném hỏng đó, tôi sẵn sàng tinh thần trở lại vị trí trên ghế dự bị. Vậy là tôi tự động rời sân, một việc làm mà đến sau này tôi mới biết là không được phép.

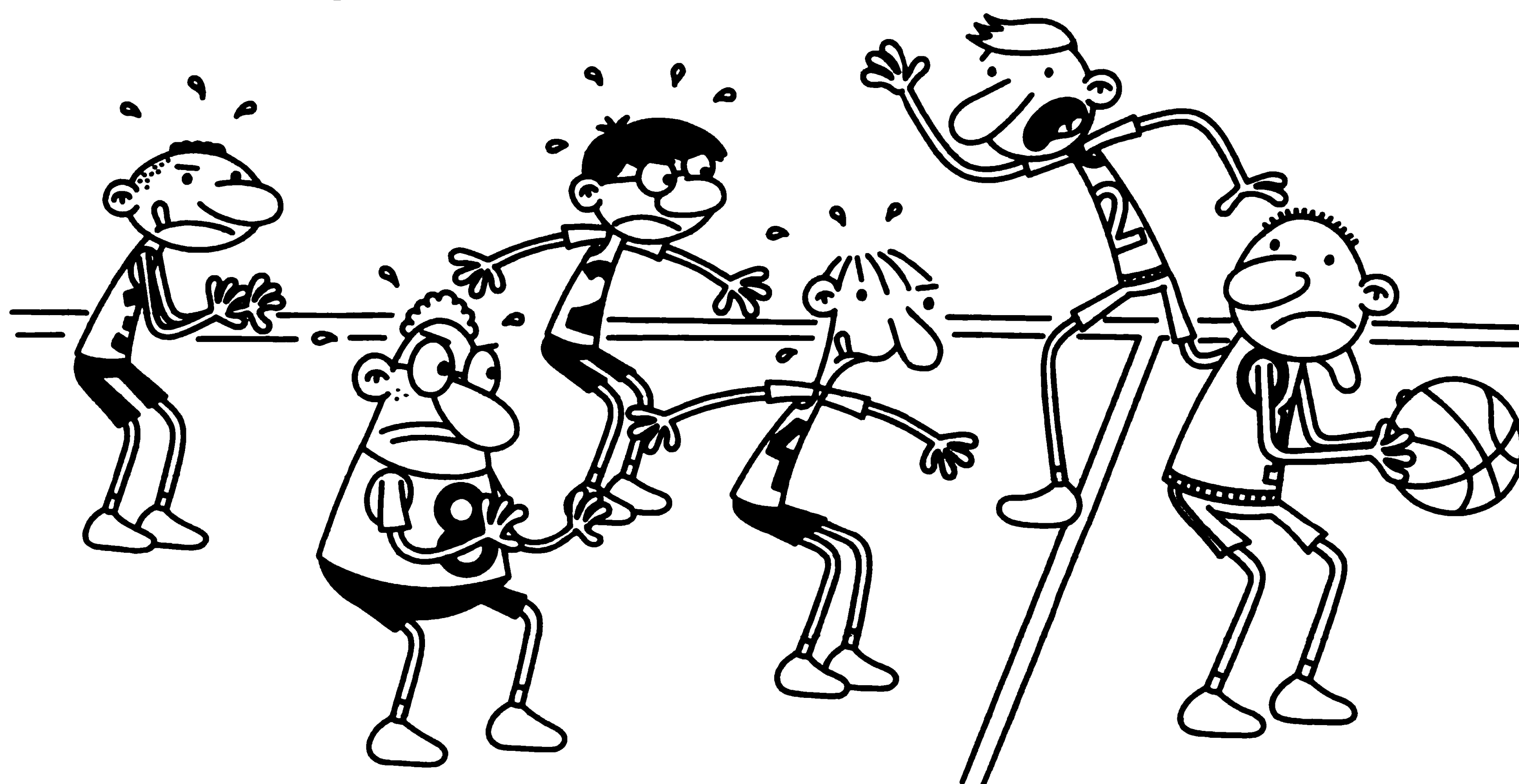
Đội Slackville vẫn tiếp tục ghi điểm, chẳng mấy chốc tỷ số đã lên đến 98-2. Cuối cùng, một cầu thủ đối phương ném được cú giành ba điểm nên điểm số của họ tăng lên 101. Tuy nhiên, bảng điện tử chỉ hiển thị được hai chữ số nên nhìn như thể chúng tôi mới đang là đội DẪN ĐIỂM.

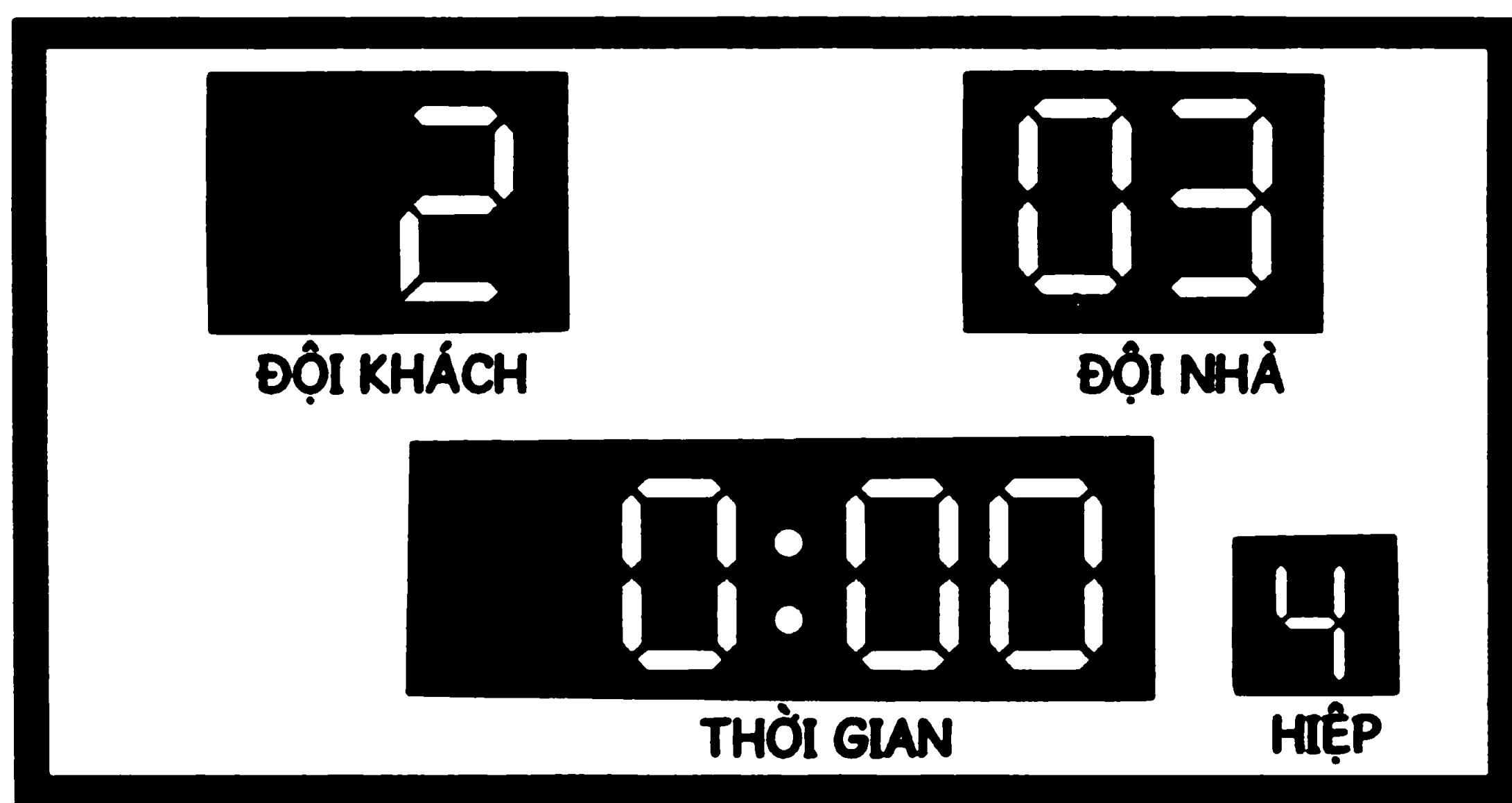
Trên ghế dự bị, chúng tôi sướng như phát CUỒNG khiến đám đông khán giả Slackville cực kỳ điên tiết.

Đồng hồ đang ở những giây cuối cùng. Đội Slackville vẫn cố gắng dâng bóng lên nhưng lúc này, chúng tôi đang chiến đấu với lòng TỰ HÀO nên quyết liệt kéo về phòng thủ.

Đội Slackville cuối cùng cũng vượt qua hàng phòng thủ của chúng tôi và thực hiện thành công một cú lên rổ nữa. Khi tiếng còi báo kết thúc trận đấu vang lên, chúng tôi thực sự đã bị các đối thủ ĐỀ BỆP.

Thời điểm duy nhất khiến tôi thấy thoải mái là khi ông Mealy dừng ở bãi rác Slackville để vứt một tấm nệm cũ. Trong lĩnh vực thể thao, có thể chúng tôi chưa bao giờ đánh bại người Slackville, nhưng ít ra thì thị trấn chúng tôi cũng chẳng bao giờ BỐC MÙI.

Thứ Ba

Sau trận thua thảm họa ở Slackville, tôi đã ước đội bóng của mình sẽ tiến bộ và giành vài chiến thắng trong mùa giải. Song đời không như mơ, tình hình của chúng tôi ngày càng trở nên thê thảm hơn.

Sau trận đấu định mệnh đó, ông chủ cửa hàng bánh kẹp Marconi gọi điện cho huấn luyện viên Patel để thông báo rằng ông ta muốn cắt hợp đồng tài trợ cho đội bóng của chúng tôi. Nhưng đến lúc ấy thì đã quá muộn, chúng tôi không thể đổi đồng phục thi đấu được nữa nên đành lấy băng dính màu dán đè lên biểu tượng của họ.

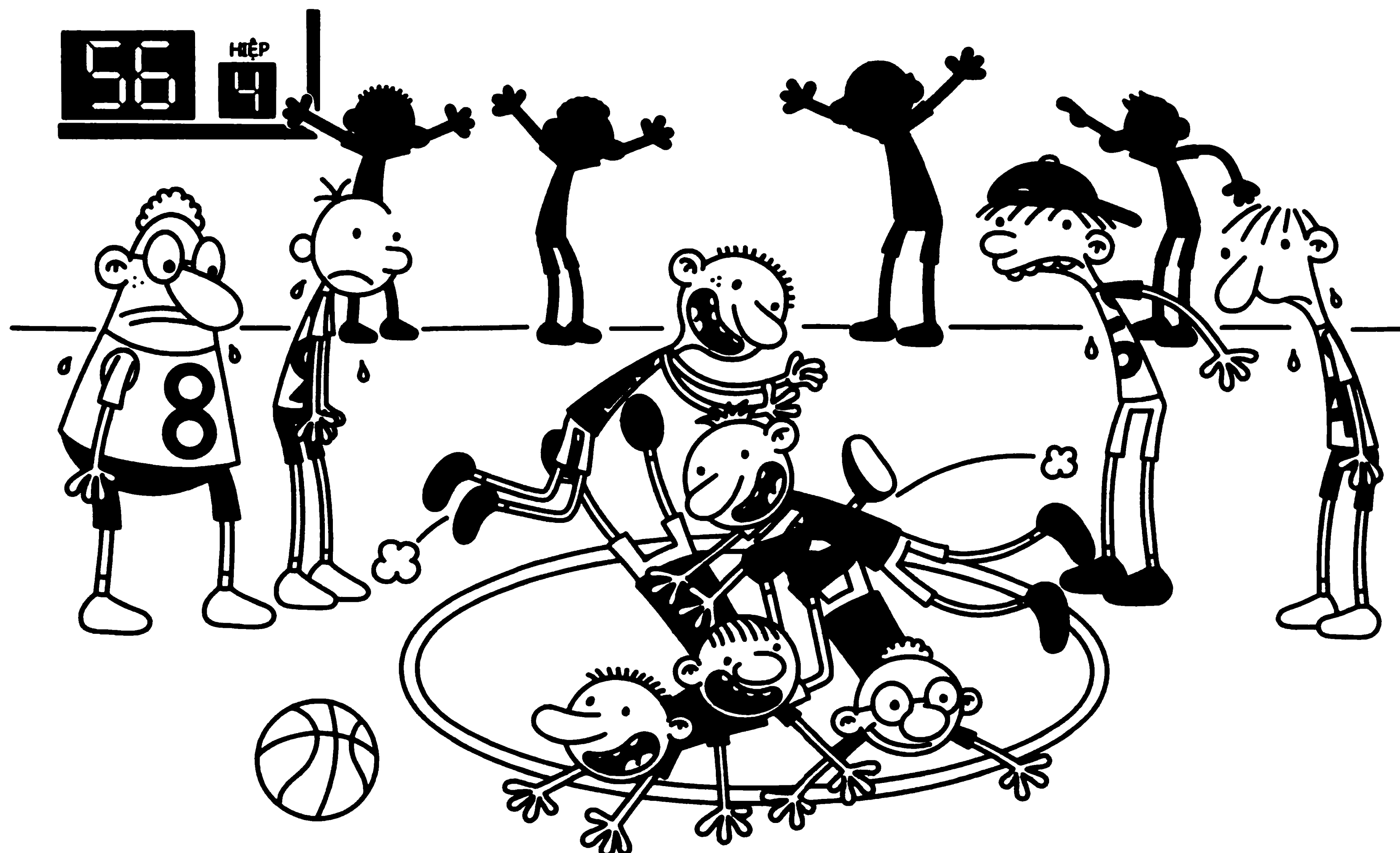
Tuy nhiên, cách làm này lại gây ra mớ rắc rối khác. Trong trận đấu kế tiếp, một cầu thủ của đối phương bị băng dính trên áo của Yusef dính vào mặt, mẹ của nạn nhân xuống sân gỡ băng dính ra giúp con đã vô tình LỘT luôn cả lông mày của nó.

Mỗi khi đội chúng tôi thi đấu và bị đối thủ dẫn điểm, mẹ đều gợi ý để ông Patel biết cần điều chỉnh những gì. Tôi cũng chẳng rõ liệu vị huấn luyện viên này có để tâm những chỉ đạo chuyên môn của mẹ hay không.

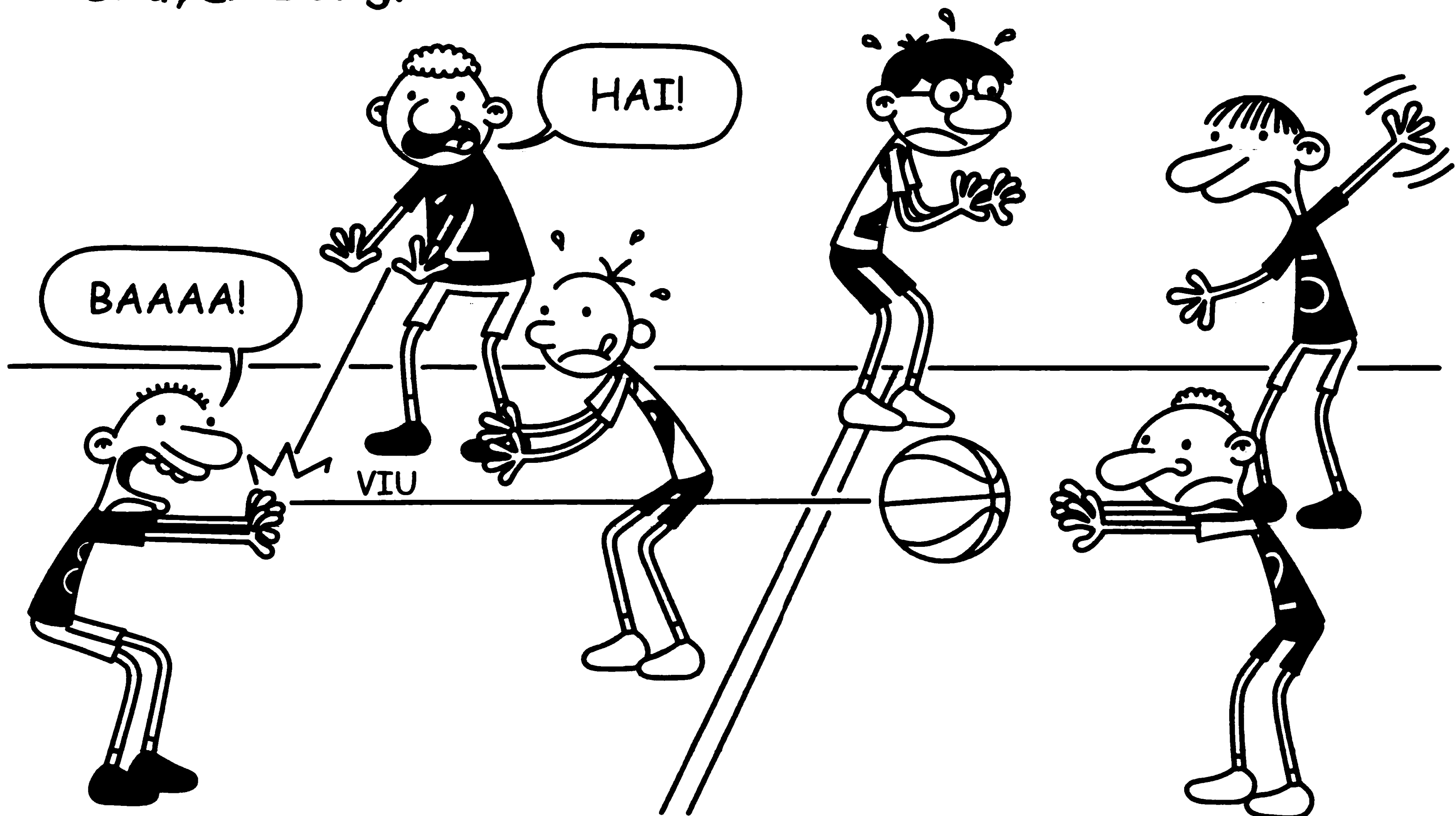
Có một vài trận trong mùa giải, huấn luyện viên đội đối phương có vẻ THƯƠNG HẠI chúng tôi nên thay vì dùng đội hình chính, ông ta sử dụng đội hình dự bị vào thi đấu. Thế nhưng đến cả việc ấy cũng chẳng giúp thay đổi KẾT QUẢ trận đấu.

Phụ huynh của những đứa trong đội bắt đầu phàn nàn với ban tổ chức rằng đội bóng của chúng tôi thua quá thê thảm, điều này không hề tốt cho sự tự tin của các thành viên đội bóng. Do đó, ban tổ chức đã thay đổi điều lệ giải một chút để khiến mọi thứ hài hòa hơn.

Theo các quy định mới, trong trận đấu, nếu một đội dẫn trước 20 điểm trở lên, đội đó phải thực hiện liên tiếp năm đường chuyền rồi mới được phép đưa bóng vào rổ.

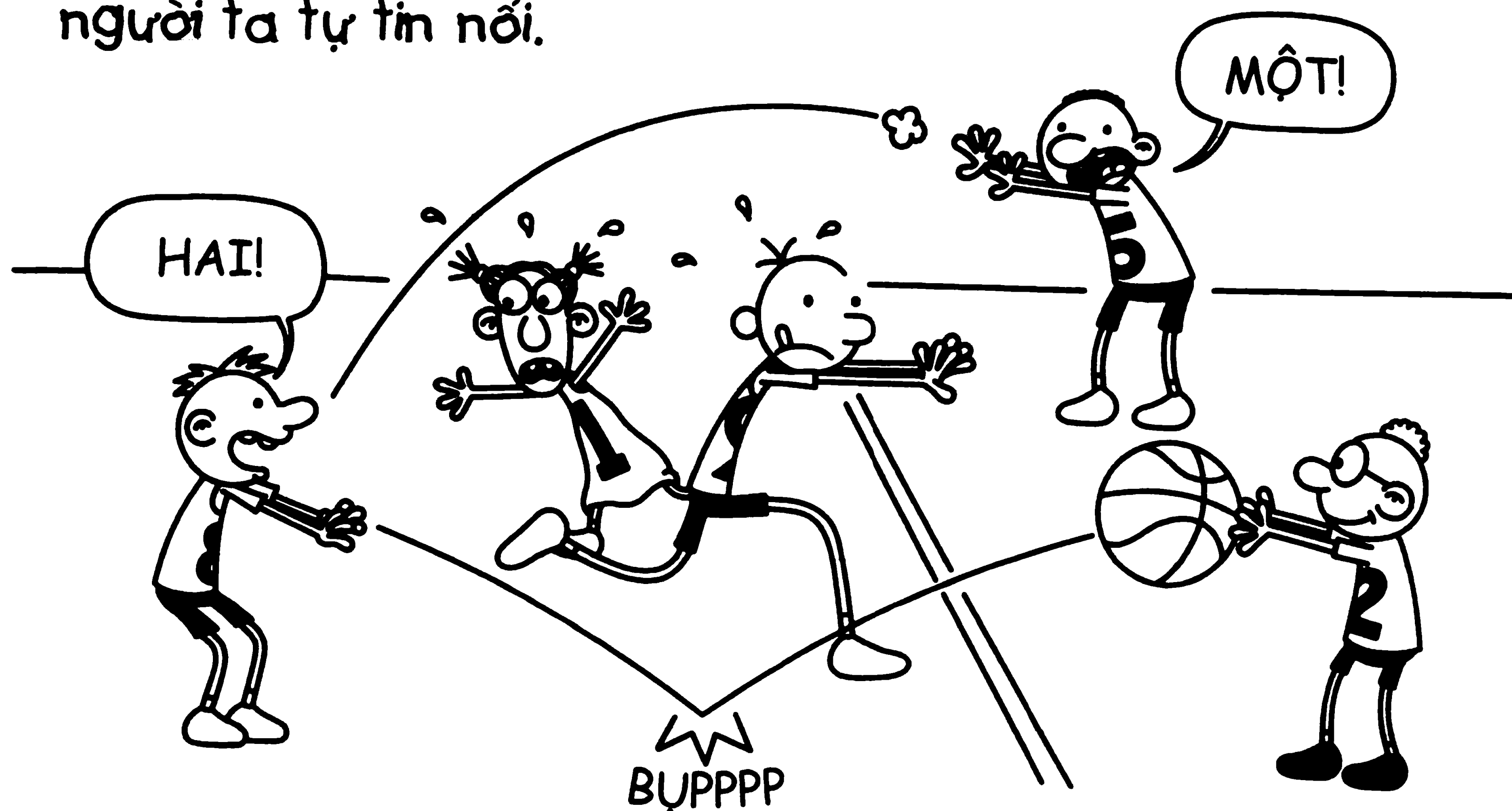
Thực tế thì quy định đó đã giúp ngăn tỷ số cách biệt quá xa, nhưng thật xấu hổ cho chúng tôi khi đội bạn liên tục đếm OANG OANG khi thực hiện các đường chuyền bóng.

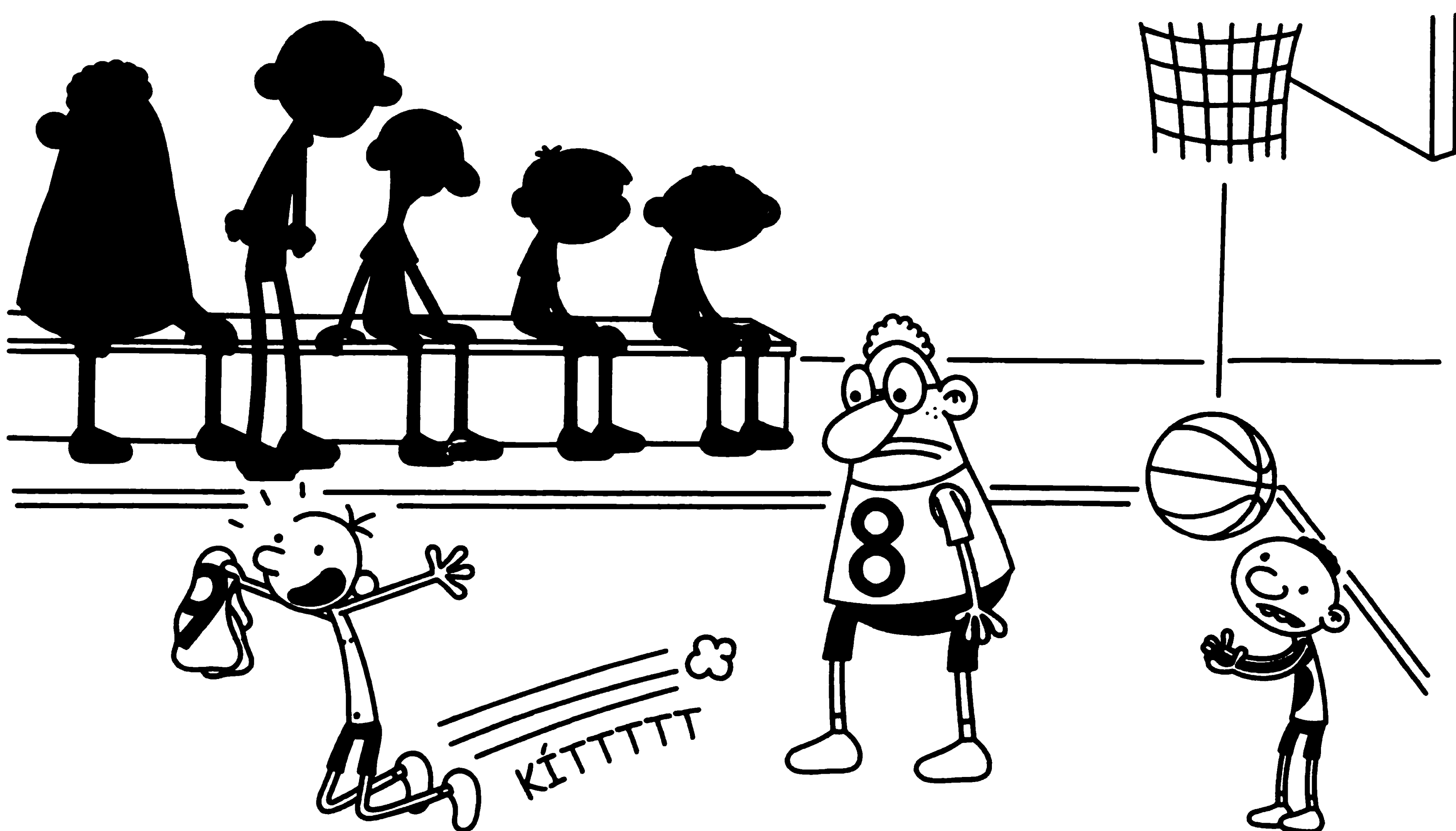
Cuối cùng, các đội đấu với chúng tôi bắt đầu cố gắng TỰ hạn chế số điểm của mình. Họ thử đủ mọi trò như dẫn bóng bằng tay trái, thậm chí là nhắm mắt ném bóng vào rổ.

Mặc dù vậy, tỷ số VẪN cách xa vời vợi nên đến giữa mùa giải, ban tổ chức phải ra tay mạnh hơn để giúp chúng tôi có được chiến thắng danh dự. Vào dịp cuối tuần, người ta sắp xếp cho đội bóng của chúng tôi thi đấu ở hạng dành cho nhóm tuổi thấp hơn một mức, rồi tuần tiếp theo lại hạ THÊM một mức nữa.

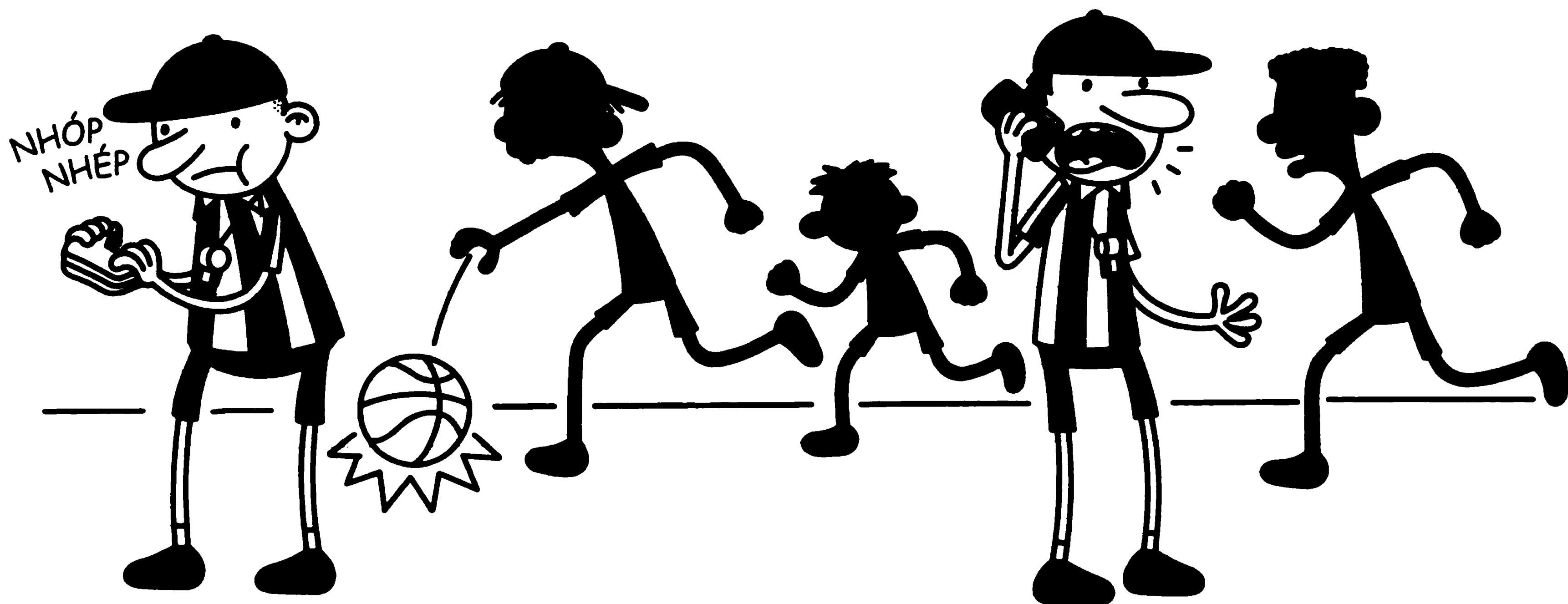
Thật sự chẳng còn gì xấu hổ hơn việc đại bại dưới tay một đám nhóc tiểu học. Vết nhơ ấy khó mà giúp người ta tự tin nổi.

Trong cả mùa giải, tôi chỉ ném trúng rổ duy nhất một lần, nhưng lại là rổ của đội mình. Có vẻ, ông Patel muốn tôi tận hưởng cảm giác sung sướng khi ghi bàn nên lúc sự cố ấy xảy ra, ông hoàn toàn không nói lời nào.

Đến cuối mùa giải, chỉ có mẹ và mấy bậc phụ huynh khác đến xem các trận đấu. Lúc này thì ngay cả các TRỌNG TÀI cũng chẳng buồn để ý sát sao nữa.

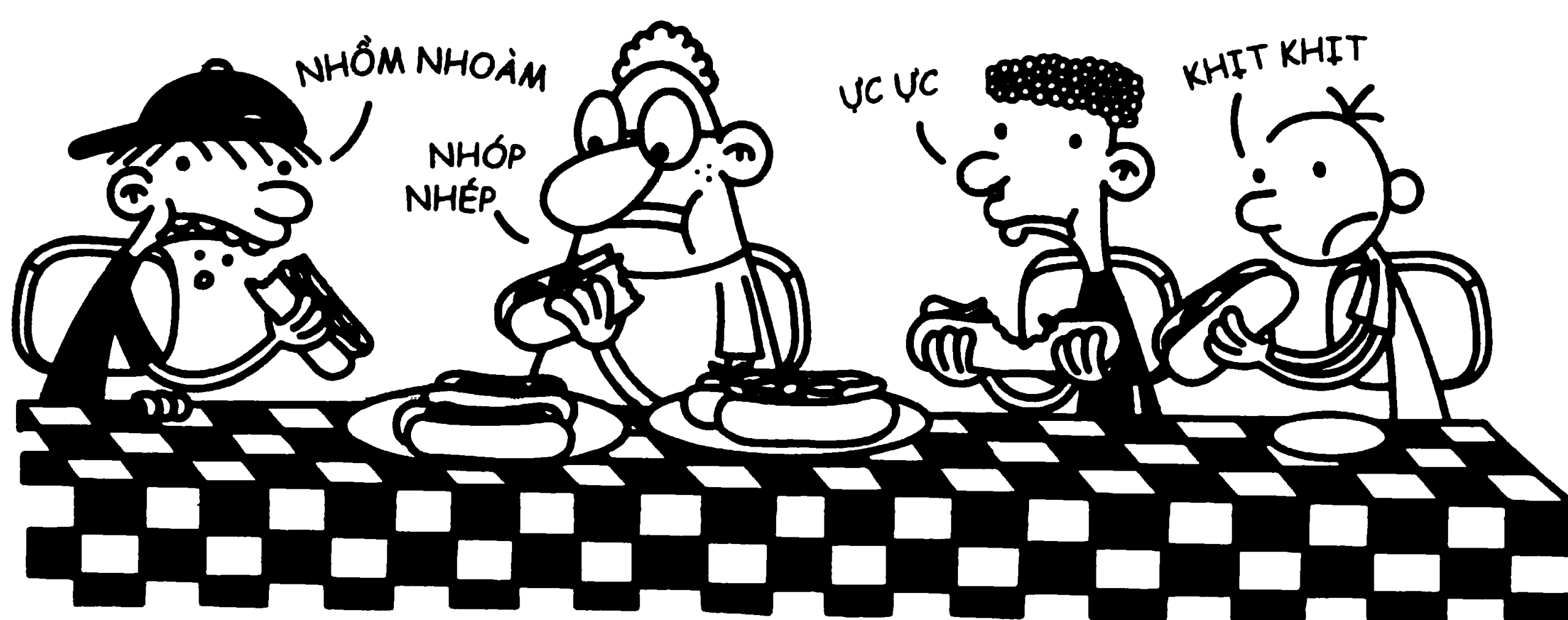

Vậy là cuối cùng mùa giải cũng kết thúc, chúng tôi vui đến nỗi dành cho huấn luyện viên Patel một màn tấp mùng chiến thắng hết như đội giành chức vô địch. Tuy nhiên, tôi hy vọng lúc về nhà ông ấy sẽ tấp LẠI, bởi vì thứ nước cả bọn trút lên người vị huấn luyện viên này chỉ toàn là MỒ HÔI.

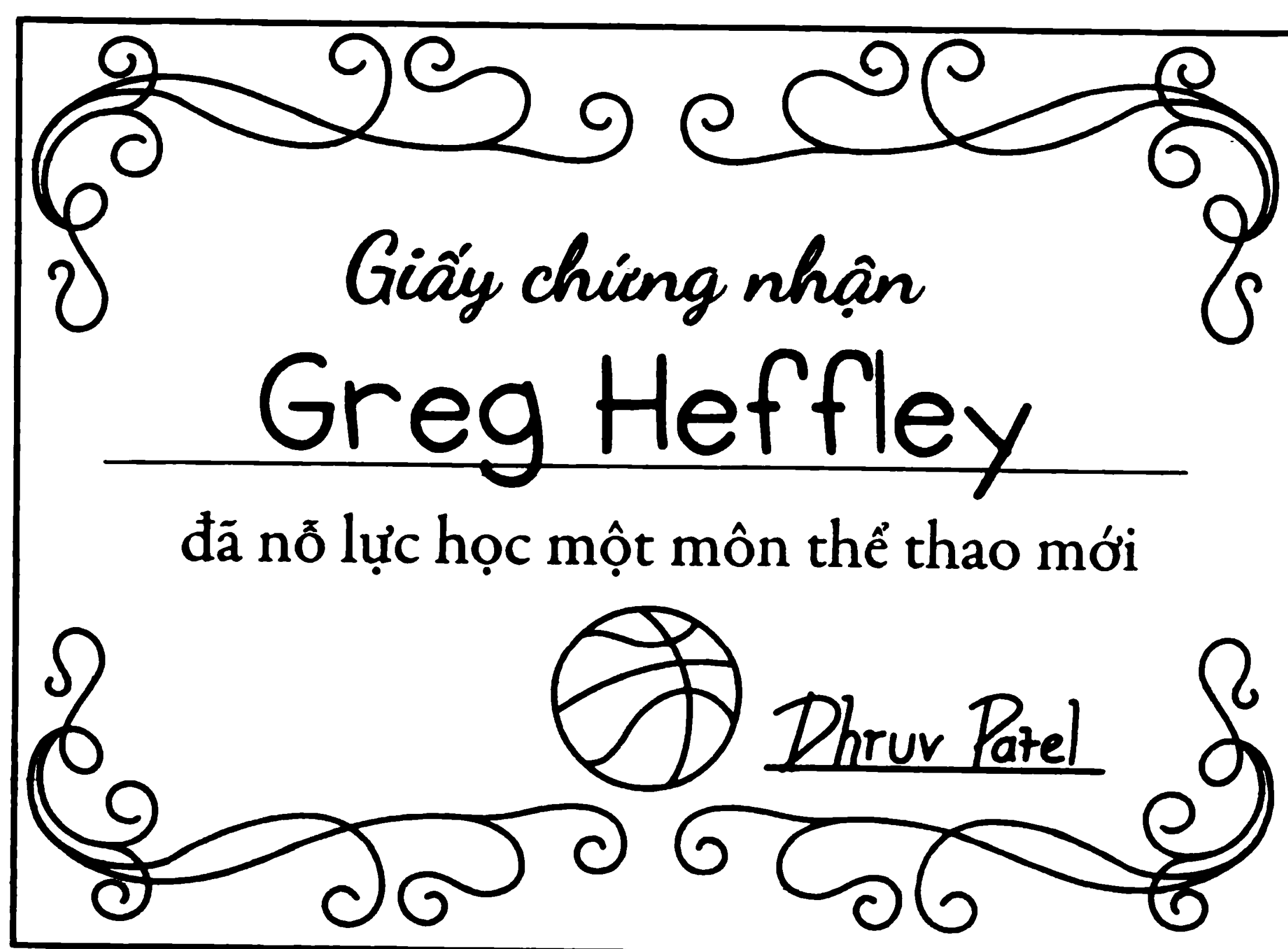
ÀOOOOOO

Sau trận đấu cuối cùng, chúng tôi có một bữa tiệc mừng kết thúc mùa giải tại cửa hàng bánh kẹp Marconi. Chủ tiệm đồng ý tổ chức bữa tiệc này chỉ vì cửa hàng chưa chính thức được mở cửa, mà ông ta thì vẫn cần phải làm ăn. Tuy nhiên, để chắc chắn không gặp sự cố gì, tôi cố gắng tránh xa những đồ ăn có sốt mayonnaise.

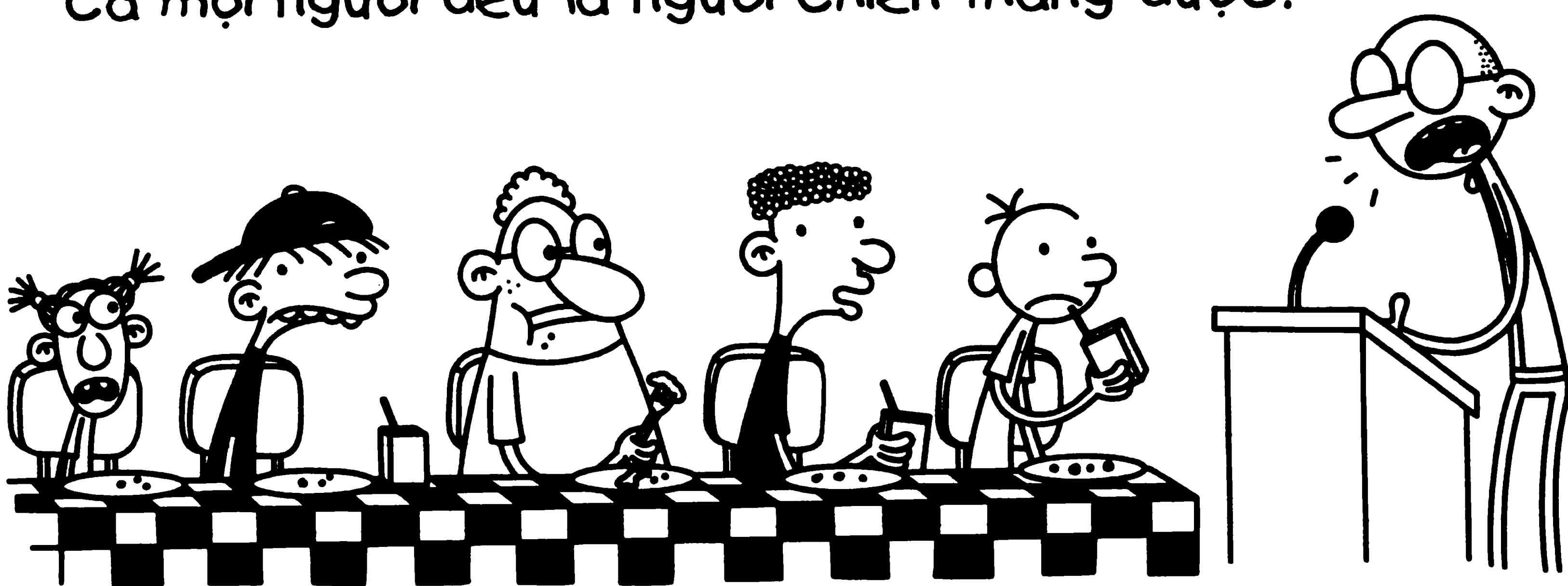
Huấn luyện viên Patel trao phần thưởng cho tất cả mọi thành viên của đội. Và vì mùa giải năm nay, chẳng đứa nào thi đấu RA HỒN nên ông phải tự chế ra những phần thưởng ấy.

Sau khi mọi người ăn uống no nê, ông Patel lên bục phát biểu. Ông nói rằng tuy chúng tôi chưa chiến thắng trận nào, song ông rất tự hào vì cả đội đã cố gắng hết sức và không bao giờ bỏ cuộc.

Ông còn nói thêm, sau này ngay cả khi không có thành viên nào của đội bóng trở thành vận động viên chuyên nghiệp, thì vẫn còn rất nhiều nghề THÚ VỊ như kế toán, thiết kế web, hay múa rối chẳng hạn.

Bài phát biểu này của huấn luyện viên Patel không truyền cảm như những bài phát biểu khác trong mùa giải, nhưng giúp tôi hiểu rằng không thể có chuyện tất cả mọi người đều là người chiến thắng được.

Tôi chỉ vui vì một điều duy nhất là mùa giải đã KẾT THÚC, đồng nghĩa với việc tôi có thể trở về với cuộc sống bình thường của mình, và chắc chắn các đồng đội của tôi cũng cảm thấy như vậy. Tuy nhiên, có duy nhất một người không chịu chấp nhận sự thật ấy, đó là MẸ TÔI.

Trước khi ông Patel lên xe ra về, mẹ thông báo với ông rằng Bang đã tổ chức một giải đấu phụ dành cho những đội chưa thắng được trận nào trong mùa giải. Nói rồi mẹ đưa cho ông ấy xem tờ quảng cáo mà mẹ đã in ra.

MÙA GIẢI QUÁ KHÓ KHĂN?

Hãy lật ngược tình thế với

CƠ HỘI

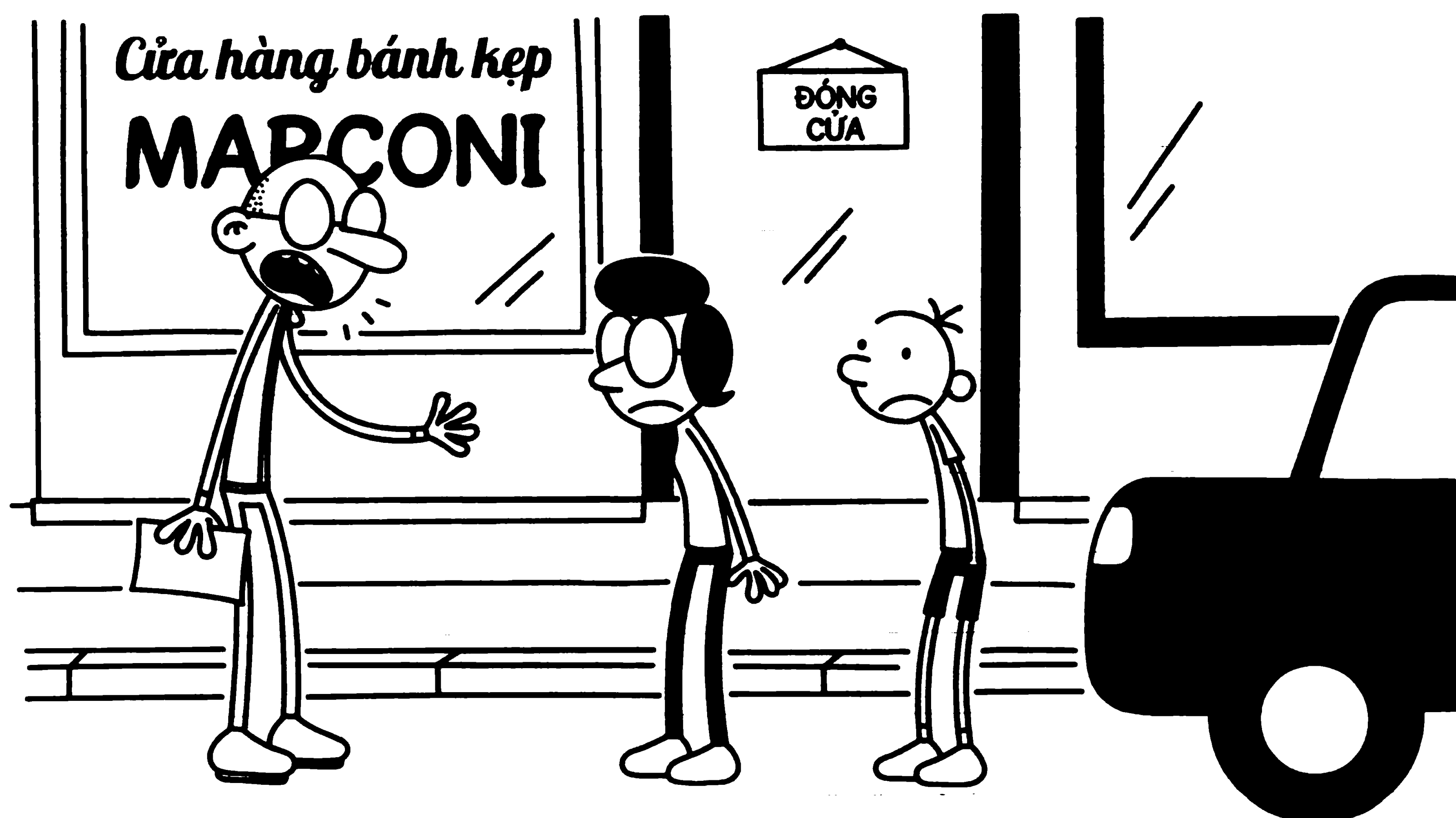
THỦ HẠ

*Bởi ai cũng có
trong mình một khát
khao chiến thắng!*

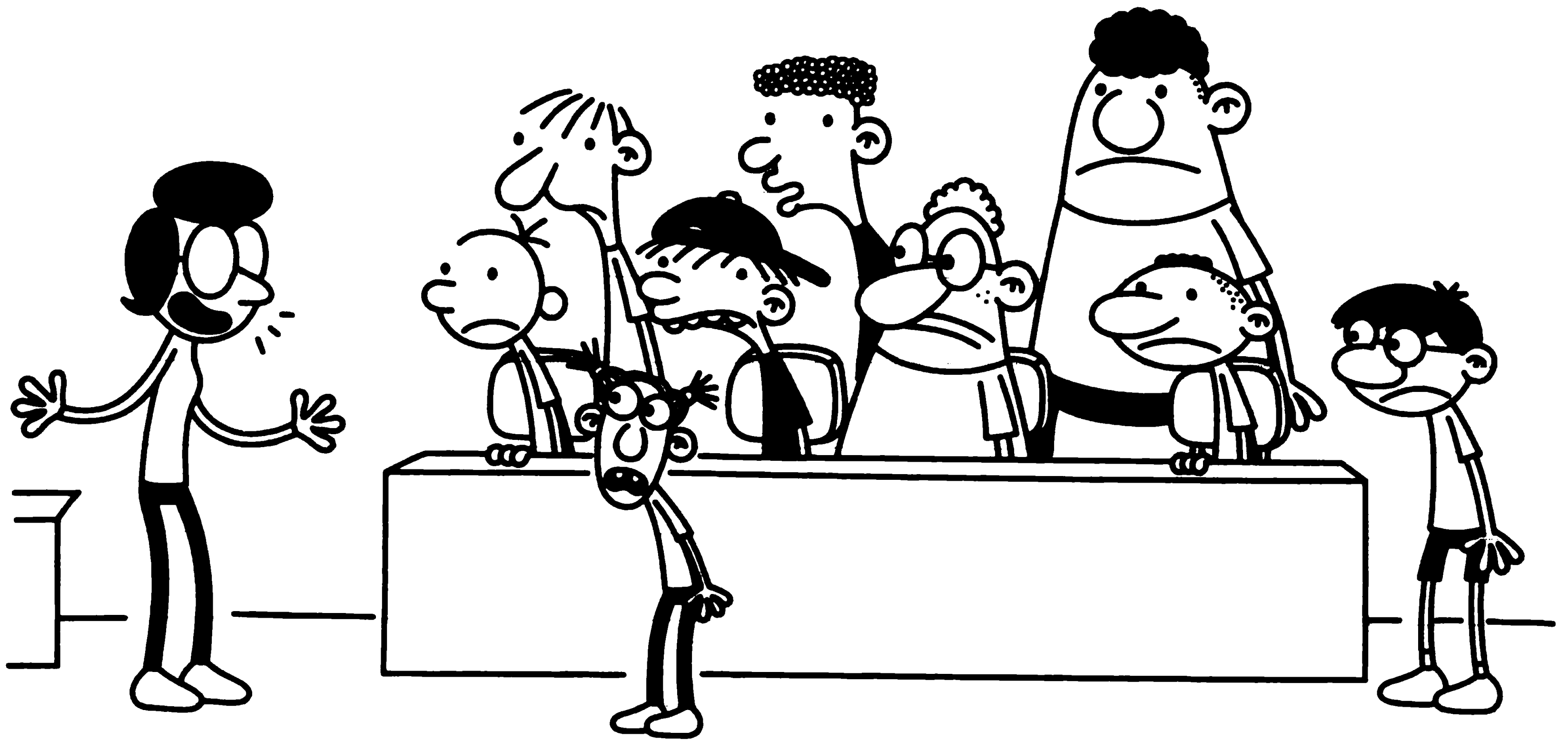
Giả như mẹ bàn TRƯỚC với tôi về chuyện này, bởi vì BÓNG RỔ chỉ là ưu tiên cuối cùng của tôi mà thôi. Nhưng thật may mắn, ông Patel cũng có cảm nhận giống tôi.

Ông bảo mẹ rằng đội chúng tôi không có hy vọng gì ở môn bóng rổ nên ông không muốn bắt tất cả phải trải qua tình trạng khốn khổ thêm một lần nữa. Mặc dù khó chấp nhận nhưng mẹ không hề phản bác.

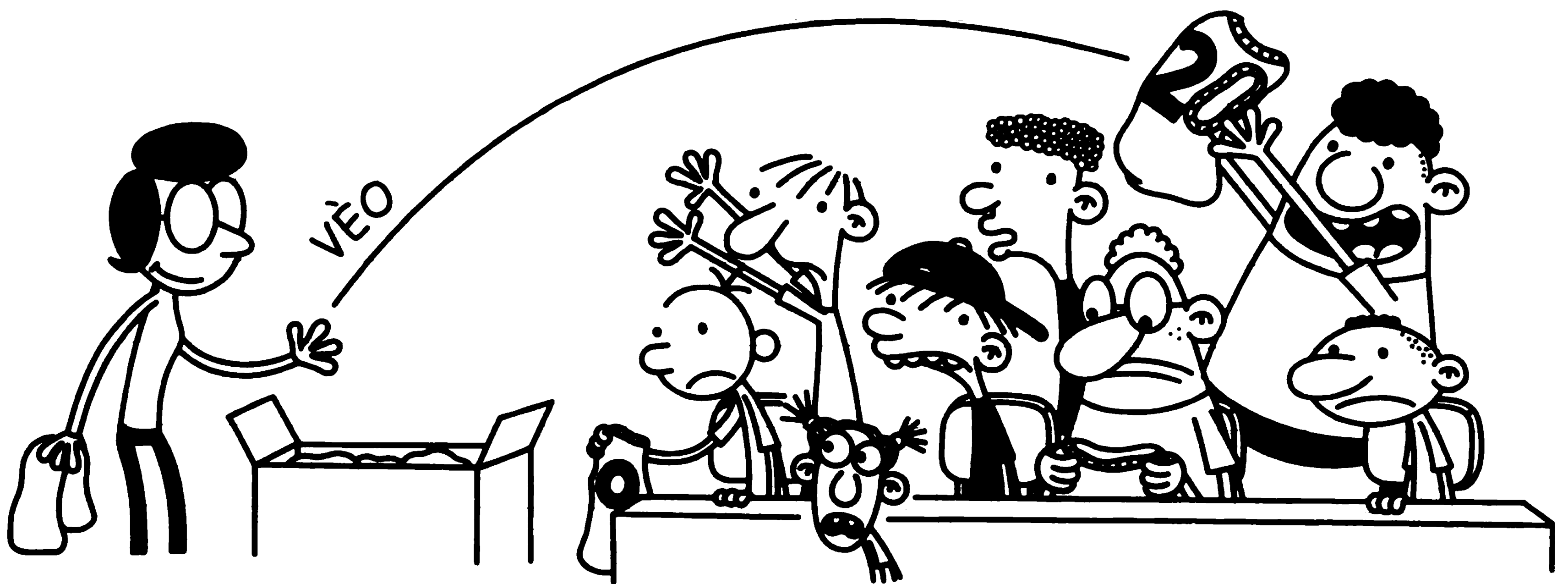

Một tuần sau, mẹ mời cả đội bóng tới nhà tôi. Tôi chắc chắn thế là lại được tổ chức thêm một bữa tiệc kết thúc mùa giải, được thưởng thức bánh pizza, thậm chí, có khi còn được đi xem phim hay đại loại thế. Nhưng hóa ra thực tế hoàn toàn NGƯỢC LẠI.

Khi các thành viên trong đội đã có mặt tại nhà tôi, mẹ tuyên bố có một thông báo quan trọng. Mẹ nói sẽ trở thành huấn luyện viên đích thân đưa chúng tôi tham gia giải đấu Cơ hội thứ hai.

Mẹ nói chúng tôi sẽ bắt đầu lại khi tham gia giải đấu này với tư cách một đội hoàn toàn mới. Nói rồi mẹ bắt đầu phát đồng phục cho mọi người.

Tất cả chúng nó đều khoái chí bởi đồng phục trông có vẻ ĐẮT TIỀN. Áo có những đường chỉ thêu màu vàng và xanh nước biển, sau lưng in tên của từng đứa. Lần này không có nhà tài trợ, tôi đoán có lẽ mẹ đã tự bỏ tiền túi ra để lo những món này.

Mặt trước mỗi chiếc áo đều in hình chú chó kéo xe trượt tuyết mà người ta hay thấy ở vùng Alaska. Mẹ giải thích rằng đội bóng sẽ mang tên HUSKIES, giống như đội bóng rổ thời trung học của mẹ.

Rõ ràng là mẹ chỉ muốn được sống lại những ngày huy hoàng đi khắp nước Mỹ, nhưng tôi chẳng quan tâm tới chuyện đó. Như đã nói, tôi thích bởi vì những bộ đồng phục này rất ĐẸP.

Mẹ nói lần này chúng tôi sẽ trở thành những người CHIẾN THẮNG. Điều đó nghe oách hơn nhiều so với việc trở thành kế toán hay người múa rối nước.

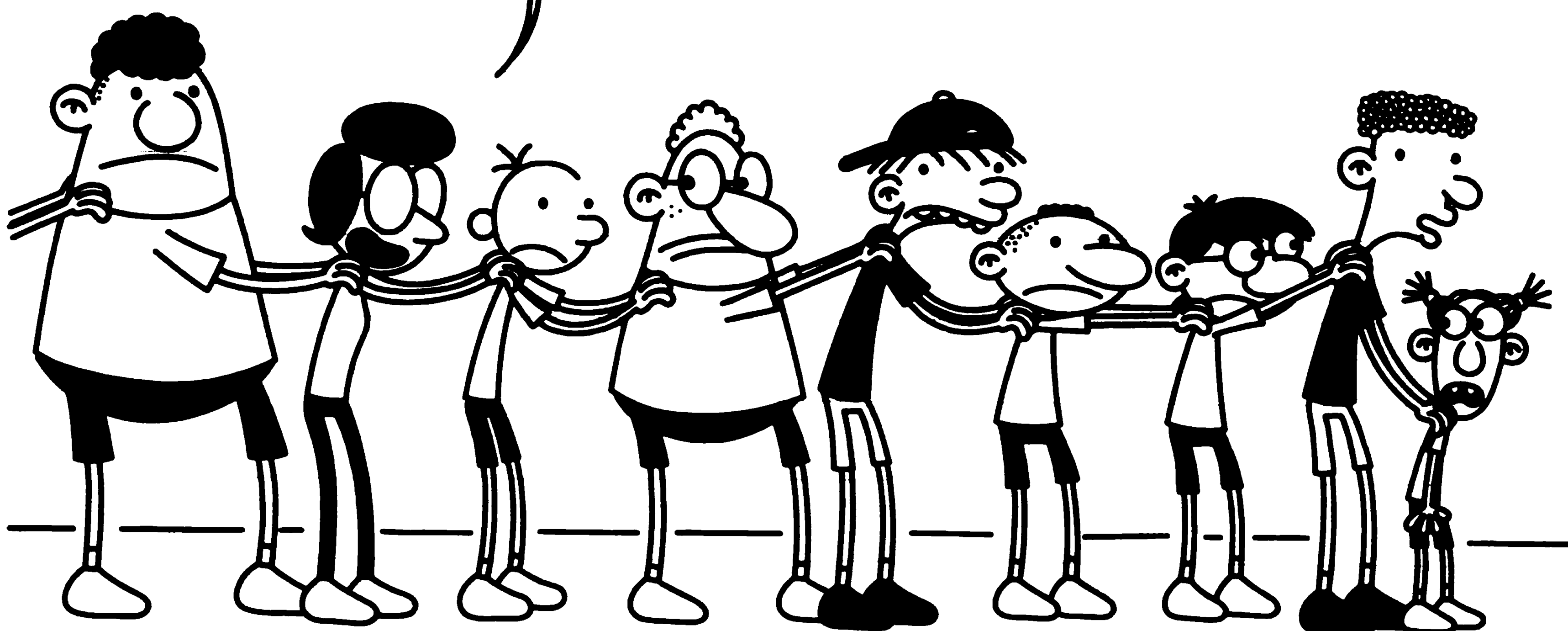
Thứ Năm

Giải đấu chỉ còn một tuần nữa là bắt đầu nên chúng tôi không có nhiều thời gian chuẩn bị. Tuy nhiên chỉ sau buổi tập đầu tiên, tôi lại cảm thấy mừng vì sự THIỆT THỜI ấy.

Kiểu huấn luyện của mẹ khác một trời một vực so với ông Patel. Thay vì luyện tập các kỹ năng liên quan đến bóng rổ thì chúng tôi lại tập trung vào những hoạt động tăng tính liên kết tập thể vô cùng sến sảm.

Tôi mong mẹ thực sự hiểu những việc mình đang làm, còn tôi thì thấy những việc ấy sẽ chẳng giúp gì cho cả đội trong các trận đấu sắp tới.

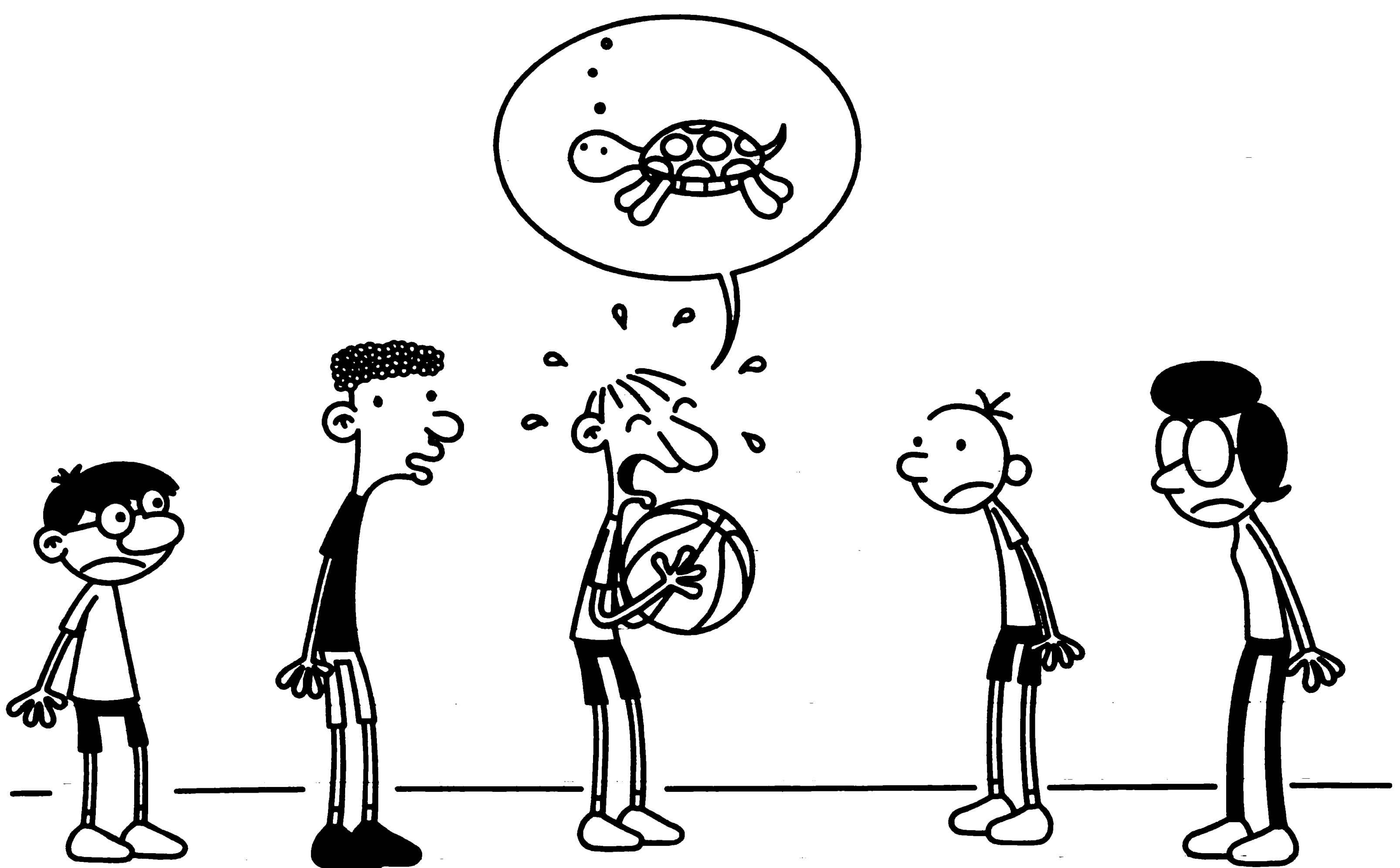
CHÚNG TA ĐÃ Ở BÊN NHAU! "TÔI SẼ GIÚP BẠN VƯỢT QUA KHÓ KHĂN!"

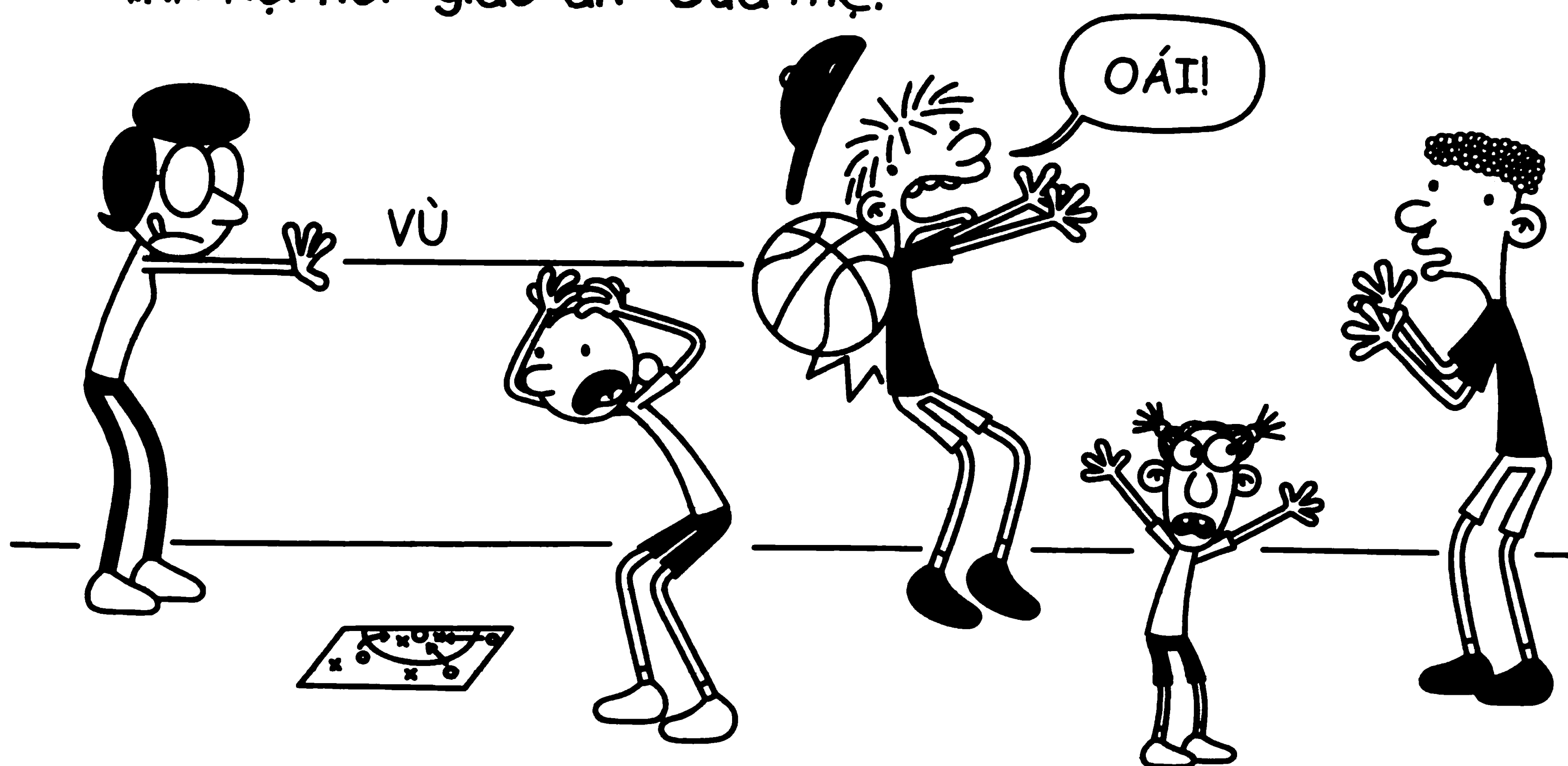
Một trong các hoạt động ấy nhằm mục đích giúp chúng tôi hiểu nhau hơn. Cả đội đứng thành một vòng tròn ném bóng cho nhau, và khi ném thì phải giới thiệu điều gì đó về bản thân. Khi đến lượt, tôi nói mình thích ăn kem bạc hà rắc sô-cô-la.

Tuy nhiên khi Edward Mealy nhận được bóng, nó bắt đầu tuôn mạch TÂM SỰ. Edward kể rằng bà mẹ kế của nó vô cùng khó tính, bà ấy cực kỳ ghét con rùa mà nó được tặng trong dịp sinh nhật.

Edward kể lâu đến mức mẹ phải cướp lấy quả bóng khỏi tay nó để chuyển cho đứa khác.

Sau đó, chúng tôi cũng được chơi bóng rổ đúng nghĩa. Mẹ cố gắng dạy cho cả bọn vài chiến thuật mà đội của mẹ từng áp dụng cái năm lọt vào trận chung kết của bang. Song cả đám cảm thấy khó mà lĩnh hội nổi “giáo án” của mẹ.

Tôi chẳng cho rằng việc đội mình chơi kém có gì KHÔNG HAY. Tôi từng xem vô số bộ phim về các đội chiếu dưới, sau những trận thua thê thảm, họ đã kể vai cùng thi đấu và cuối cùng giành chiến thắng vẻ vang. Vậy thì liệu CHÚNG TÔI có thể làm được như họ không nhỉ?

Tuy nhiên, thành viên của các đội bóng đó chẳng bao giờ kiếm được tiền, bởi vì họ không phải là những người kể chuyện. Thế là tôi đã nghĩ đến việc đội bóng của mình trở thành nguồn cảm hứng cho một bộ phim nào đó, lúc ấy TÔI sẽ tranh thủ cơ hội để hốt bạc.

Và trước buổi tập tối nay, tôi đã thảo một bản cam kết và yêu cầu các đồng đội ký tên.

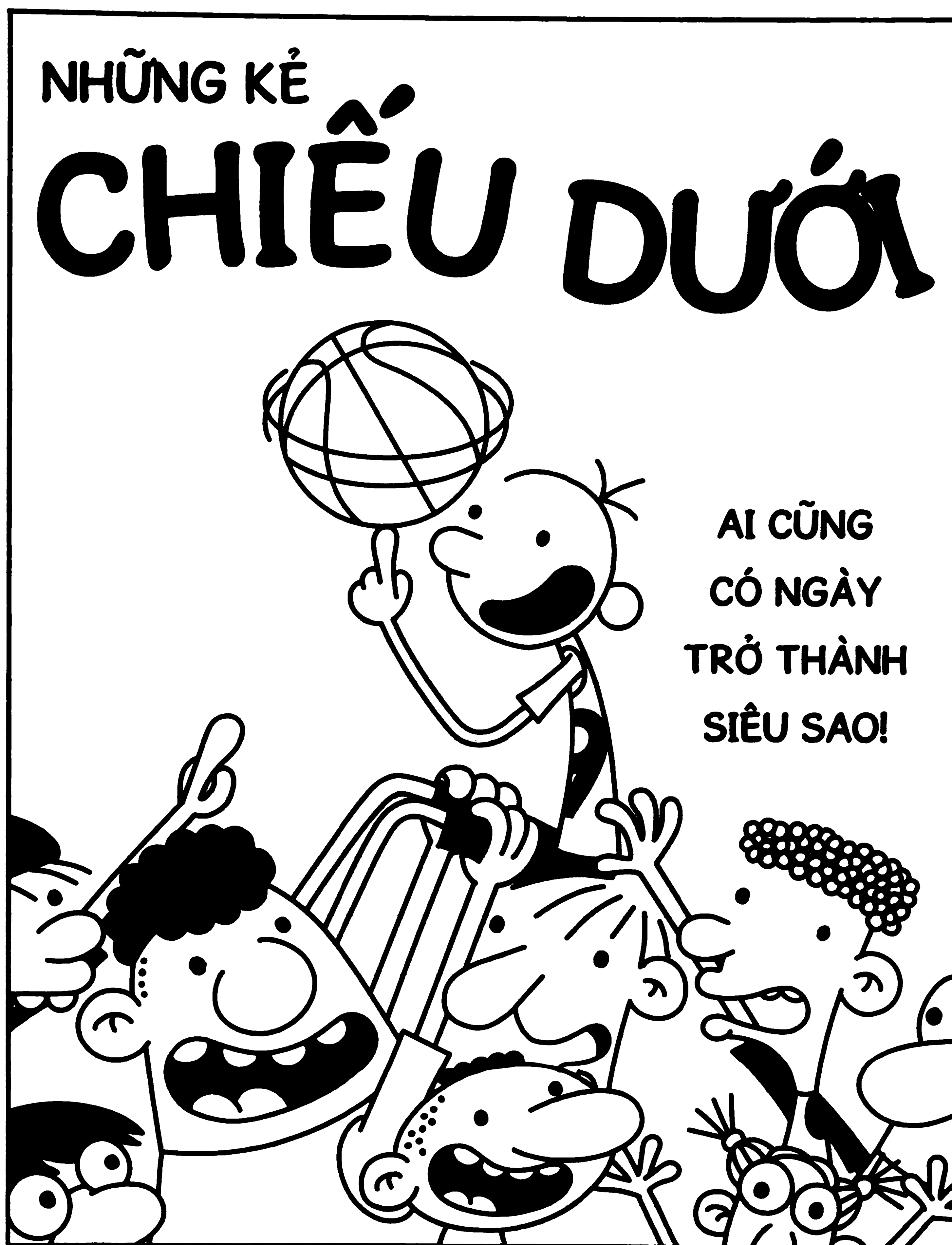
Tôi tên là _____ ủy quyền cho Greg Heffley tự do sử dụng hình ảnh của mình vĩnh viễn trong các tác phẩm điện ảnh, truyền hình cũng như tất cả các ấn phẩm.

KÝ TÊN

Đứa duy nhất gây khó dễ cho tôi là Yusef, nó bảo cần phải hỏi ý kiến bố mẹ trước khi ký vào văn bản này. Nhưng sau khi tôi hứa trong ba ngày tới sẽ nhường hết đồ ăn vặt trong bữa trưa cho nó thì thằng này đã ký vội.

GIỜ ĐÂY, cả đội chỉ cần thắng giải đấu này là tôi có thể ký hợp đồng ủy quyền cho một trong những hãng sản xuất ra các bộ phim ăn khách. Trong đầu tôi đã có sẵn ý tưởng thiết kế áp-phích quảng cáo phim rồi đây.

Chủ nhật

Địa điểm diễn ra giải đấu Cơ hội thứ hai cách thị trấn của chúng tôi cả nửa bang. Có lẽ phụ huynh của những thành viên đội chúng tôi đã ngán tận cổ cái món bóng rổ này rồi nên chẳng ai chịu nhận lời chở cả đội đi thi đấu.

Chính vì thế, hôm qua mẹ đã thuê một chiếc xe rộng rãi để đưa chúng tôi đi. Mẹ còn thông báo rằng có khả năng chúng tôi sẽ thi đấu trong hai ngày, nên mọi người cần chuẩn bị đồ đạc nghỉ qua đêm.

Có mấy đứa mang QUÁ nhiều đồ cần thiết cho một đêm. Yusef vác theo hai ổ bánh mì cùng một xấp bánh sandwich, cộng thêm một ba-lô đầy nho khô phủ sô-cô-la.

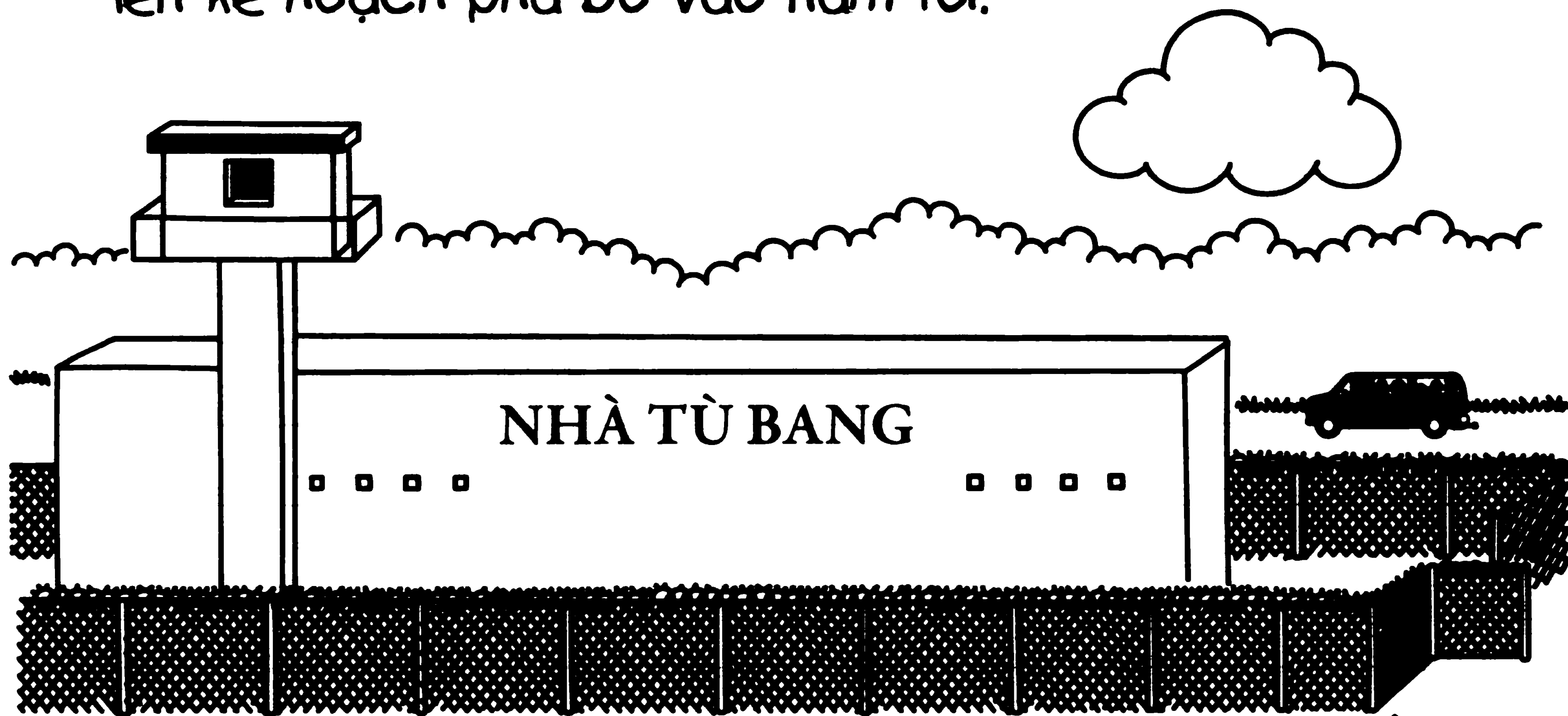
Jabari mang theo máy chơi điện tử kèm theo một màn hình vi tính để cả bọn giải trí lúc trên xe. Có điều, xem ra hệ thống điện của chiếc xe này không thể tải nổi những thiết bị công kênh ấy nên bảng mạch liên tục quá tải và chúng tôi phải ghé vào một tiệm sửa ô tô.

Cả đoàn phải dừng giữa đường thêm một lần nữa do Yusef cần nhà vệ sinh gấp sau khi một mình ngốn hết nửa chỗ nhỏ khô phủ sô-cô-la mang theo. Dù đã khởi hành sớm hơn hai tiếng so với dự kiến, nhưng chúng tôi đã suýt bị muộn giờ.

Vì đây là giải đấu quan trọng nên tôi nghĩ địa điểm tổ chức sẽ nằm trong khuôn viên một trường đại học, trung tâm hội nghị hoặc nơi nào đó cũng phải tầm cỡ ấy.

Tuy nhiên, tôi đã thất vọng tràn trề khi xe chạy vào khuôn viên một nhà tù bỏ hoang vốn được người ta lên kế hoạch phá bỏ vào năm tới.

Dù vậy cũng xứng đáng vì đội bóng của chúng tôi nằm trong số những đội kém cỏi nhất bang mà.

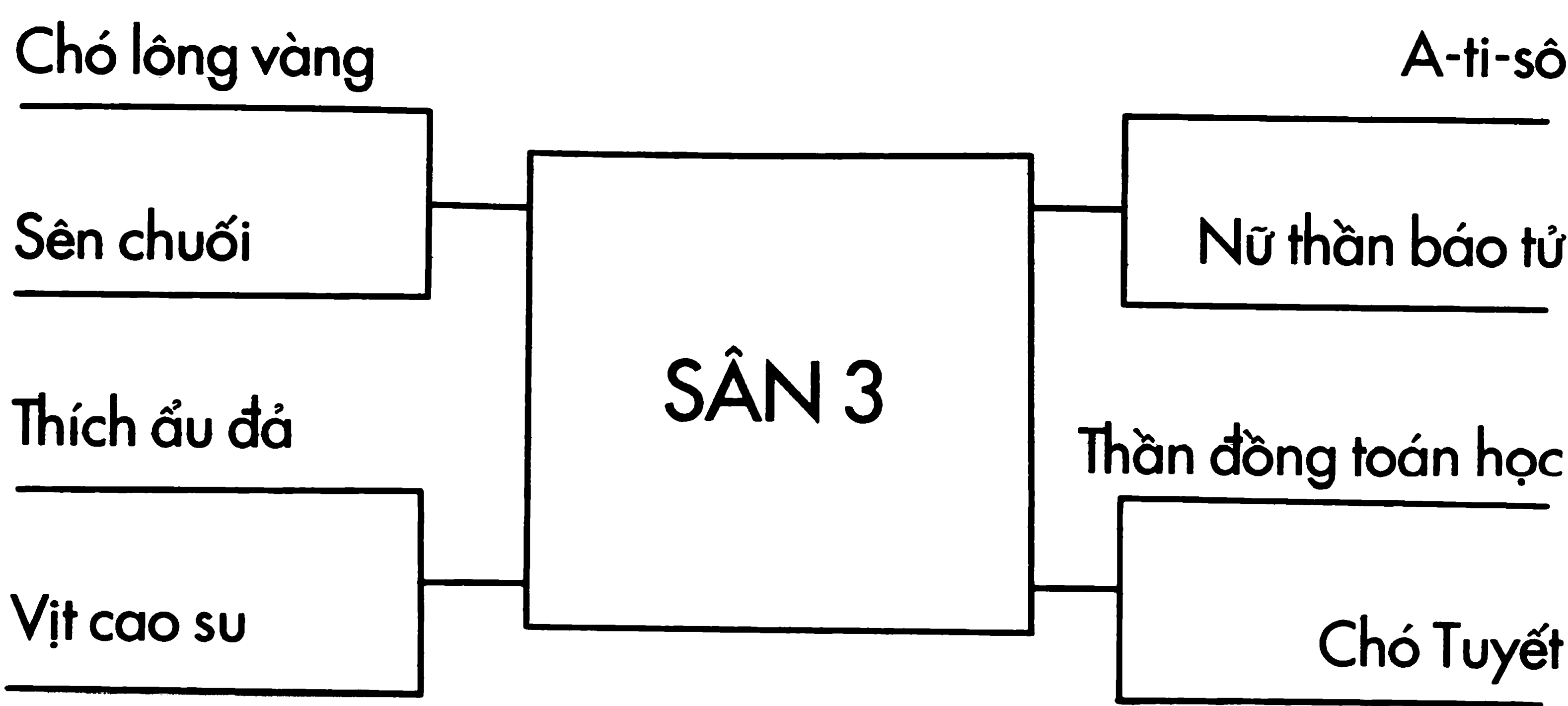
Lúc vào bàn đăng ký, mẹ nhận được tin xấu. Đã có một đội đăng ký tham gia giải bằng cái tên Huskies nên mẹ buộc phải nghĩ ra cái tên KHÁC cho đội mình. Chắc do quá bức vì cả đoàn đến muộn nên khi cái tên đầu tiên nảy ra trong đầu là mẹ đăng ký luôn.

CO HỘI THỦ HẠI

MẪU ĐĂNG KÝ

Tên đội: Chó Tuyết

Tuy nhiên, khi thấy những cái tên của các ĐỐI THỦ, tôi cho là tình hình đội chúng tôi cũng chẳng đến nỗi tệ lắm.

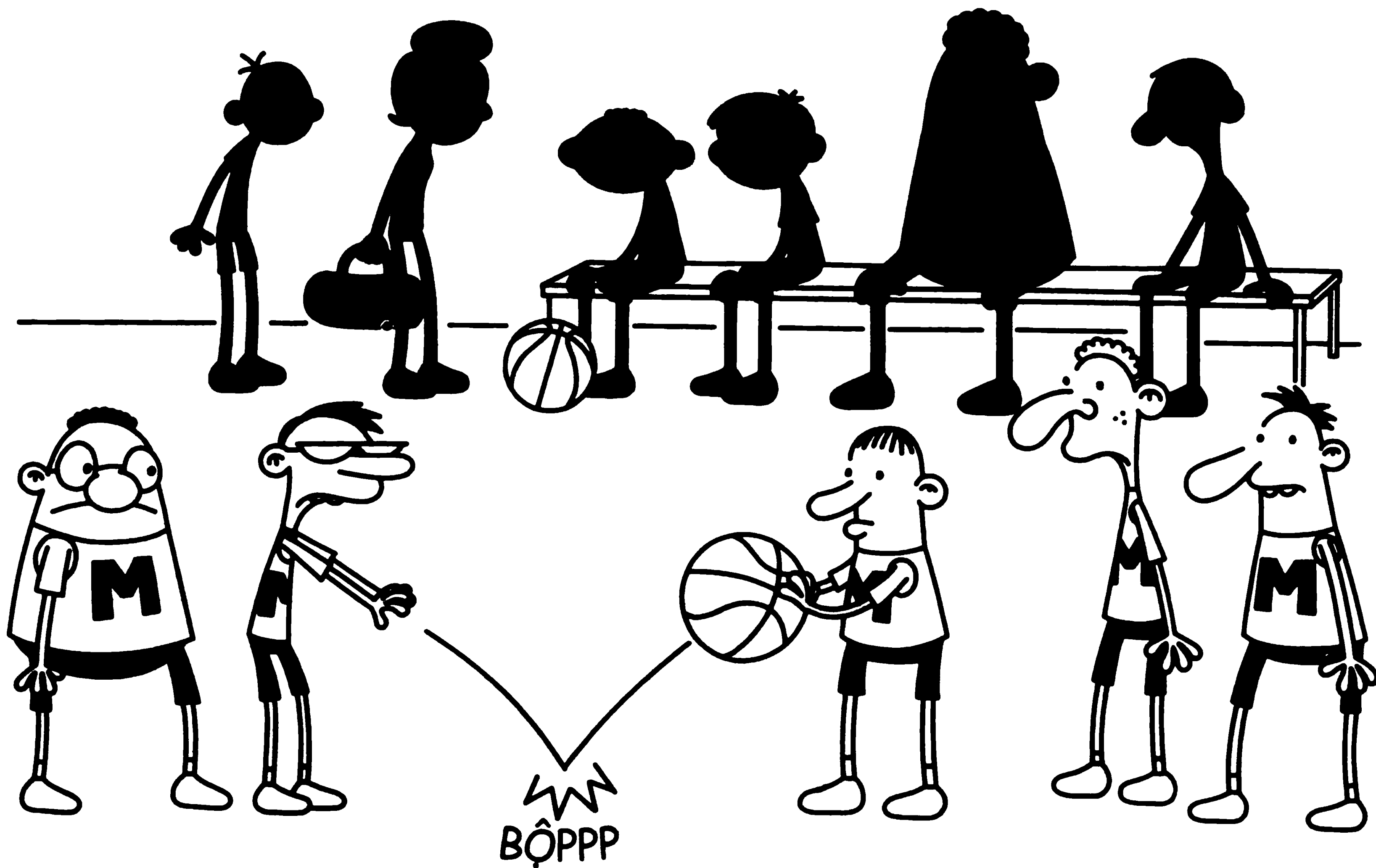

Các trận đấu diễn ra ở một khu rất rộng, ngày trước có lẽ từng là nhà ăn khi nơi đây còn hoạt động. Có một tấm bảng ghi nội quy nhưng tôi không hiểu đây là quy tắc dành cho các tù nhân hay cho chính CHÚNG TÔI nữa.

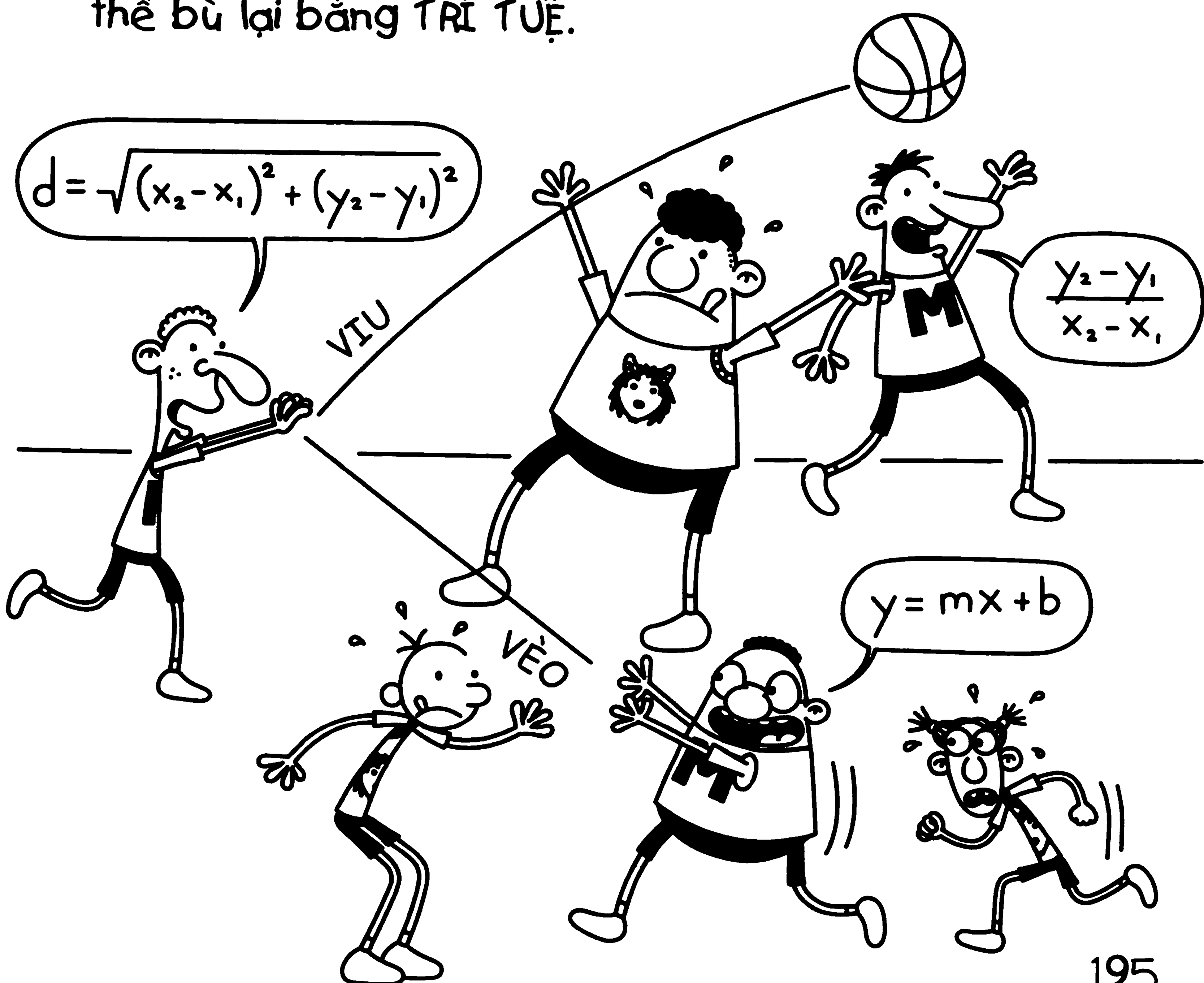

Các sân thi đấu kề sát nhau, nghĩa là không hề có không gian cho người hâm mộ đến cổ vũ. Dù sao như vậy cũng ỔN, bởi vì xem ra chẳng có vị phụ huynh NÀO muốn lui tới chỗ này.

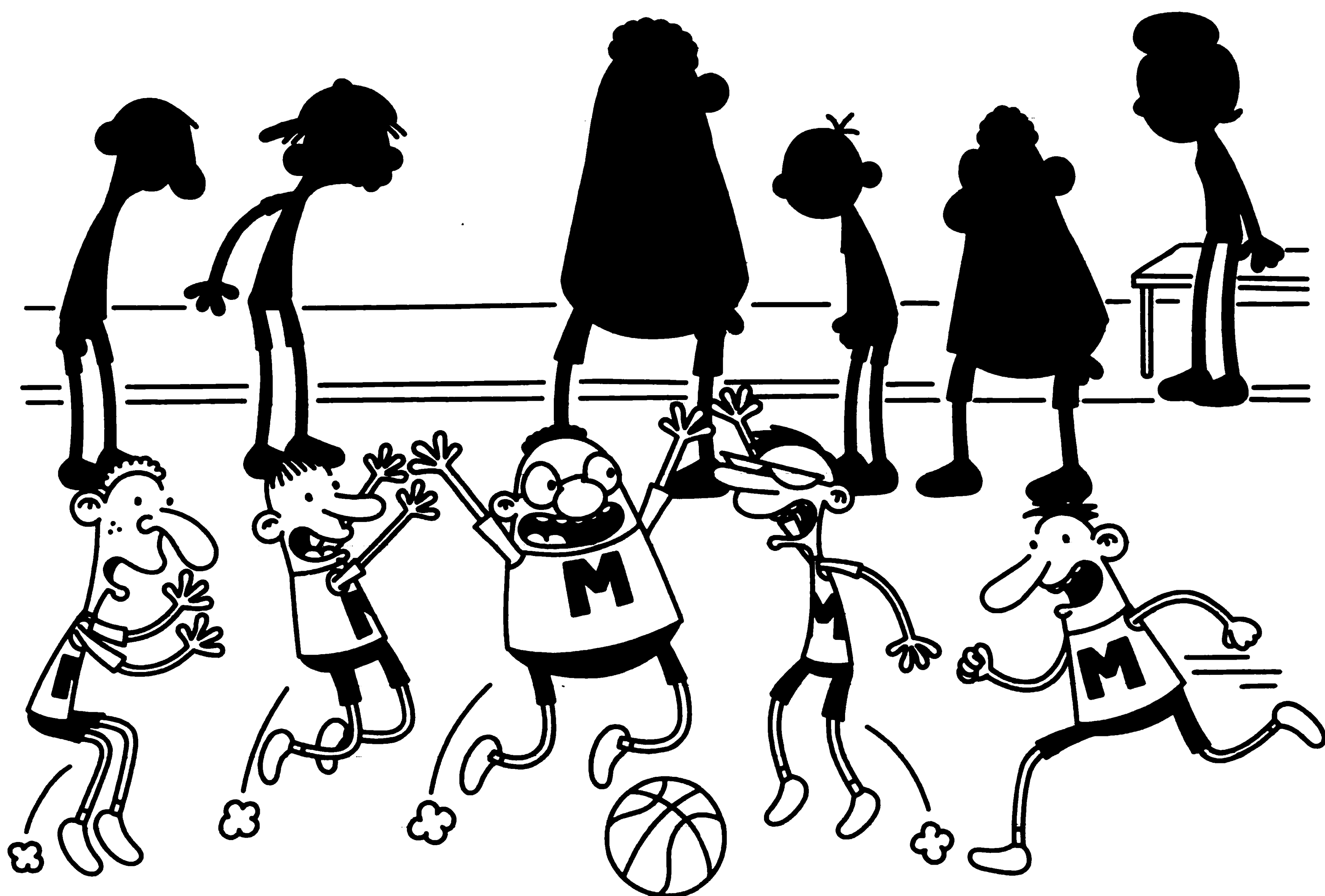
Đối thủ của chúng tôi đang khởi động ở Sân 3. Thật lòng mà nói, tôi thấy nhẹ cả người khi ở vòng đấu đầu tiên, chúng tôi sẽ so tài với đội Thần đồng toán học.

Lẽ ra tôi không nên coi thường đội này, bởi vì mặc dù các kỹ năng chơi bóng rổ kém cỏi nhưng đám ấy có thể bù lại bằng TRÍ TUỆ.

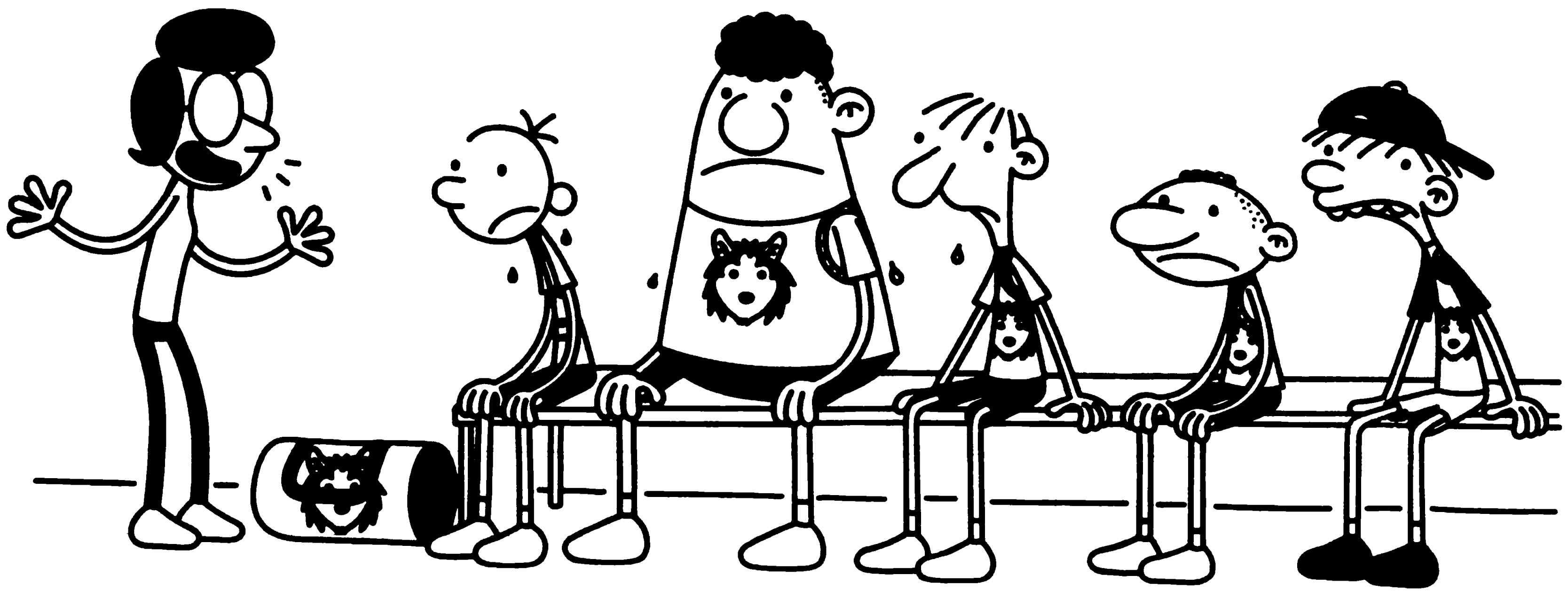
Do đối thủ phòng ngự quá hơi hợt nên chúng tôi cũng tranh thủ ghi được ít điểm. Tuy nhiên, chúng tôi chẳng thể nào ngăn nổi những đòn TẤN CÔNG như vũ bão của chúng. Khi tiếng còi kết thúc trận đấu vang lên, tỷ số là 37-30 nghiêng về Thần đồng toán học.

Chúng tôi thất vọng tràn trề vì bỏ lỡ cơ hội quý giá để kiếm về cho mình một chiến thắng. Còn nữa, cả đám cảm thấy thật ngớ ngẩn bởi đã mất công gói ghém, tay xách nách mang cả đồng đồ để nghỉ qua đêm.

Nhưng mẹ đã thông báo một tin khiến tất cả rùng rờ chân tay. Mẹ nói ở giải đấu này, chúng tôi sẽ phải thi đấu cho tới khi giành CHIẾN THẮNG thì thôi.

Nói như vậy nghĩa là đội Thần đồng toán học đã có thể được về nhà, còn chúng tôi thì phải Ở LẠI.

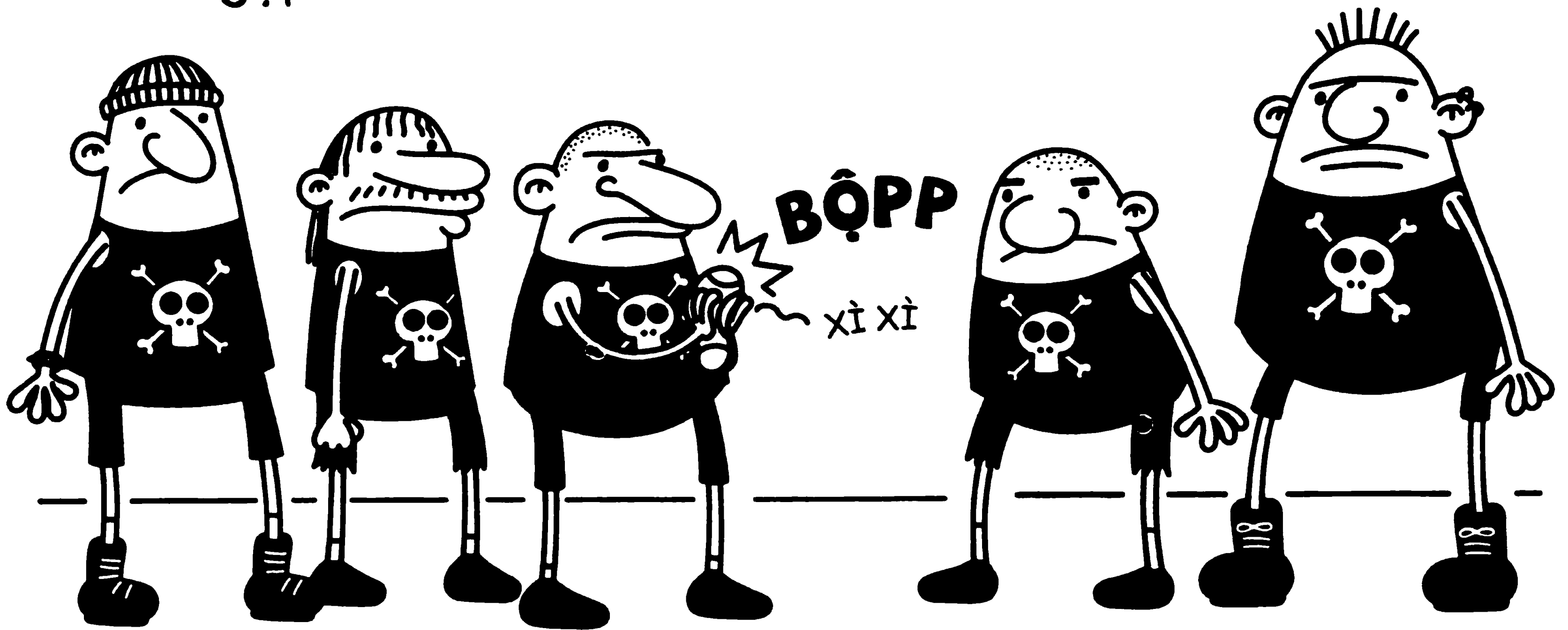

Trời ơi, tin tức này khiến MỌI THỨ như chao đảo. Đoàn chúng tôi sẽ MẮC KẾT ở đây cho tới khi giành được một chiến thắng. Lúc này, cả bọn mới vỡ lẽ lý do vì sao người ta lại quyết định tổ chức giải đấu ở NHÀ TÙ.

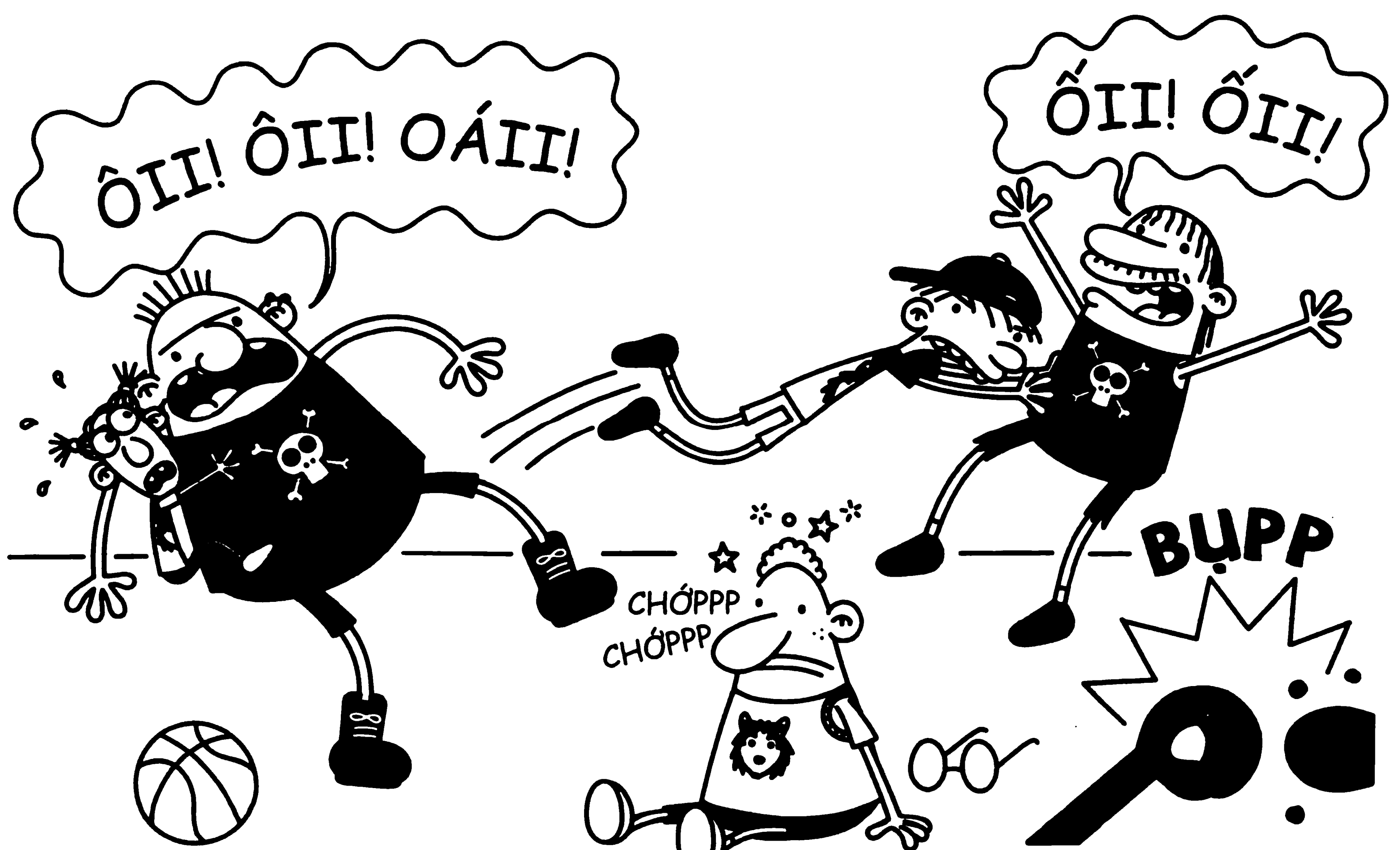
Mẹ tra kết quả các trận đấu vòng một để xem chúng tôi sẽ đối đầu với đội nào vòng tiếp theo. Đối thủ sắp tới là đội Thích ẩu đả, cái tên nghe có vẻ đáng sợ hơn rất nhiều so với Thần đồng toán học.

Sau đó mẹ đã có được thông tin sốt dẻo, đội Thích ẩu đả là tập hợp tất cả những đứa đã bị đuổi khỏi các trận đấu bóng vì tội ĐÁNH NHAU. Vậy nên tôi ngờ rằng cái thứ gọi là “cơ hội thứ hai” này có lẽ không chỉ liên quan đến TRÁI BÓNG.

Chỉ vừa trông thấy các đối thủ, chúng tôi đã biết mình gặp rắc rối to.

Tôi mừng hùm vì không bị mẹ xếp vào đội hình ra sân bởi có thể từ đầu đến cuối trận sẽ chỉ toàn là những màn ẩu đả. Ngay sau pha giao bóng, một cầu thủ của đội Thích ẩu đả đã kẹp chặt cổ Kevin. Thấy vậy, Ruby liền nhảy chồm lên LỪNG thằng ấy, rồi sau đó, TẤT CẢ cầu thủ hai đội đều nhảy vào tham chiến.

Tôi nghĩ các trọng tài không muốn cắt ngang màn đấu võ công nên họ cứ để mặc. Hơn nữa, tôi còn chắc chắn trong suốt trận đấu, họ không hề thổi còi bất kỳ LẦN NÀO.

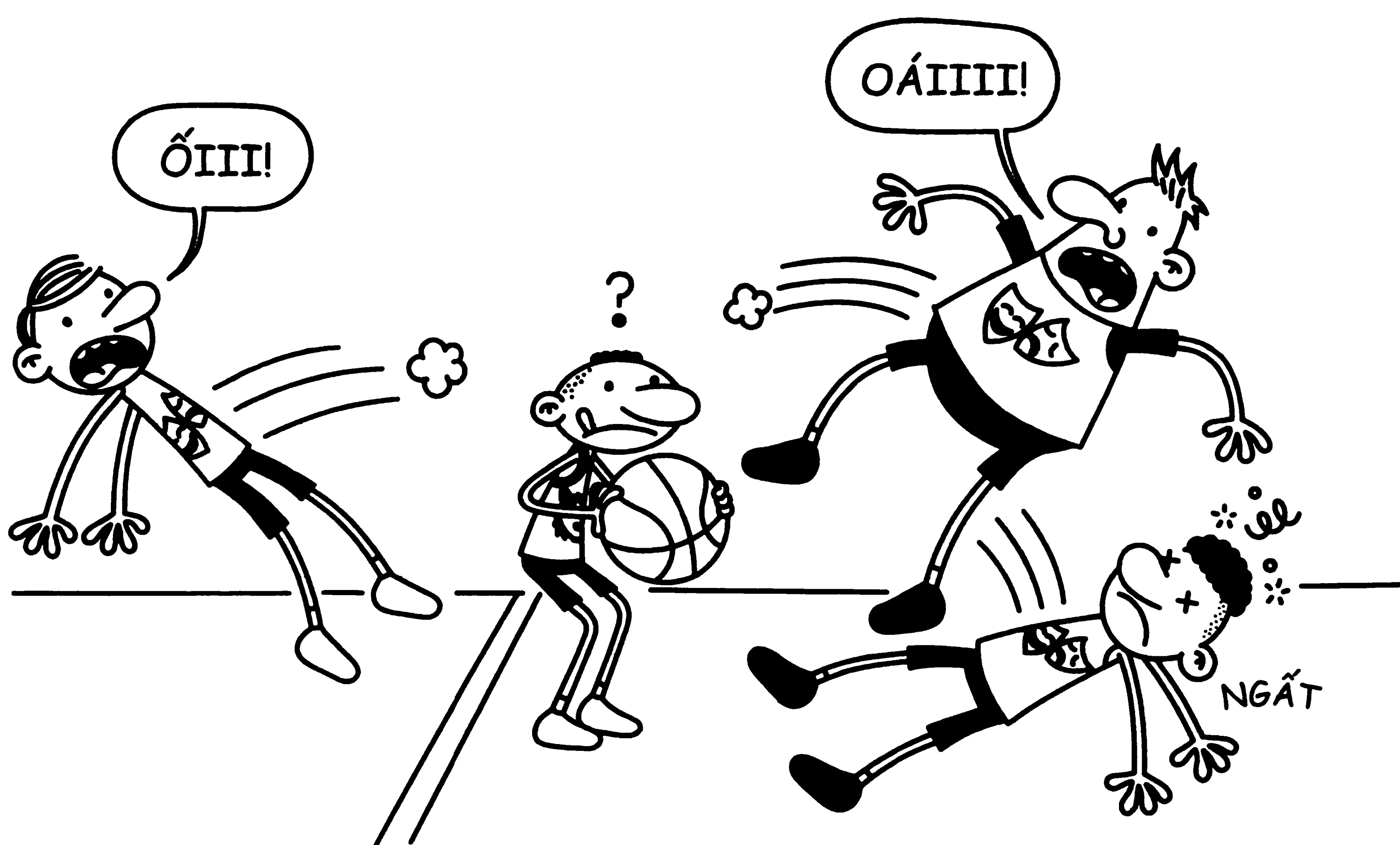

Tỷ số của trận đấu này cực thấp bởi thời gian dành cho bóng rổ chẳng đáng là bao. Vậy mà cuối cùng, đội Thích ẩu đá vẫn vượt qua chúng tôi với tỷ số chung cuộc 6-5.

Cả đám mệt nhọc vì phải đấu hai trận liên tiếp, nhưng mọi chuyện chưa dừng lại ở đó. Chúng tôi phải thi đấu tiếp vòng ba với đội Thâm thì Sân khấu. Tuy nhiên đối thủ trông có vẻ cũng mệt đừ đừ không kém.

Đến lúc trận đấu bắt đầu, tôi mới hiểu một chút về đối phương. Chắc hẳn những cầu thủ này còn tham gia đoàn kịch của trường nữa, bởi bọn chúng toàn là những DIỄN VIÊN có hạng.

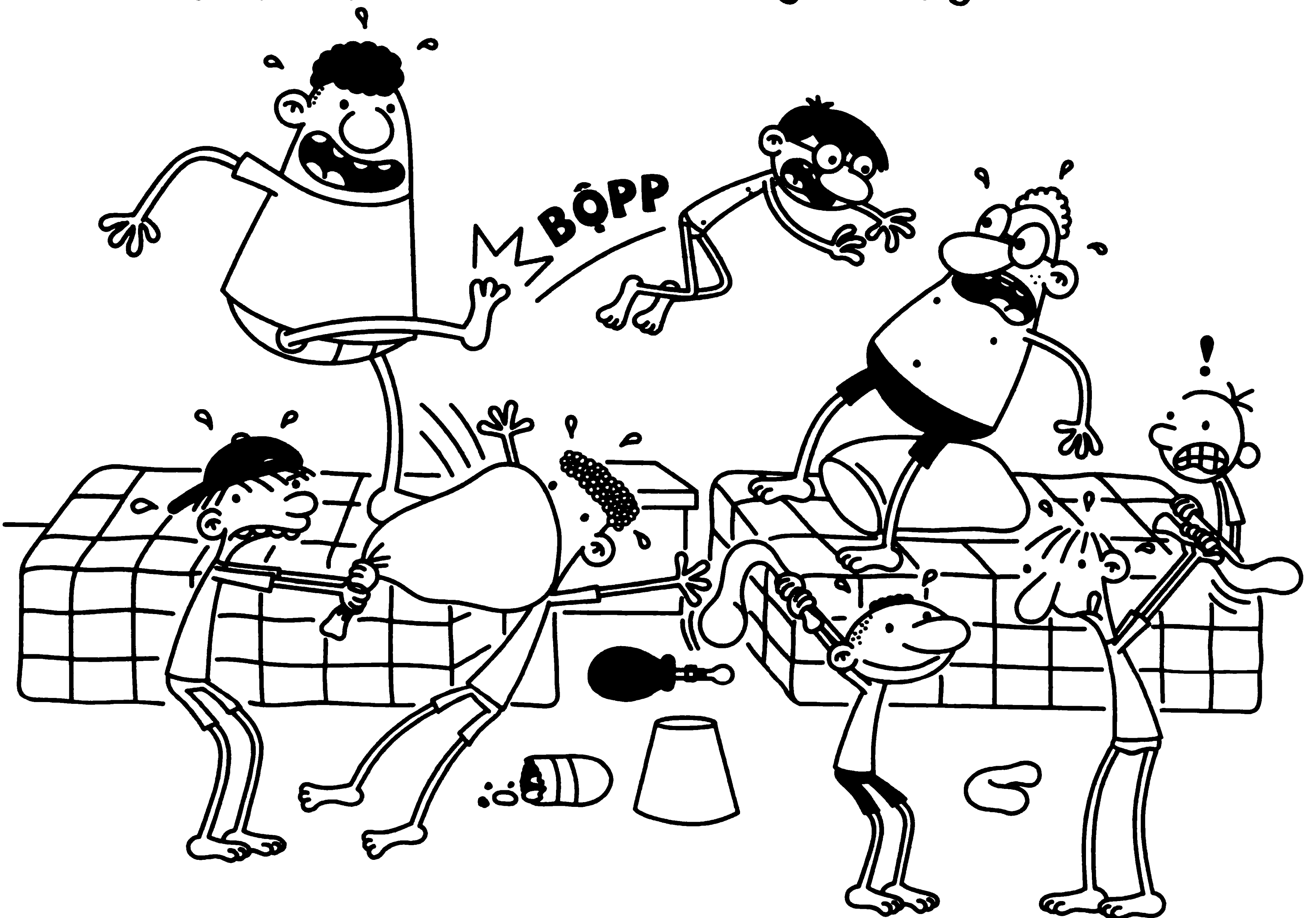
Mỗi khi thành viên của đội tôi đến GẦN, bọn chúng đều lăn quay ra giãy đành đạch như bị chấn thương thật. Ngay cả khi không hề chạm vào người đứa nào, chúng tôi vẫn dính tới mười lăm quả phạt trong hiệp đấu đầu tiên.

Đối phương ghi điểm chủ yếu từ các pha ném phạt nên cuối cùng chúng tôi đành chịu thất bại với tỷ số 33-17. Thực sự nếu phải thi đấu tiếp một trận nữa thì có lẽ các cầu thủ trong đội sẽ khó mà trụ nổi.

Thật may mắn là tới tận sáng hôm sau, chúng tôi mới phải thi đấu trận tiếp theo nên cả đoàn tìm một khách sạn cách đó vài cây số. Tôi vô cùng hy vọng sẽ được đánh một giấc ngon lành. Tuy nhiên, hình như trước đó mẹ không ngờ chúng tôi sẽ phải thi đấu nhiều trận đến vậy nên không đặt phòng trước. Chính vì thế, khách sạn này chỉ còn duy nhất hai phòng trống cho cả đoàn.

Mẹ lấy một phòng cho mình và Ruby, phòng kia dành cho các thành viên CÒN LẠI. Tôi không biết cảm giác ở cùng phòng với Ruby thì thế nào chứ ở cùng những đồng đội này thì chắc chắn chẳng vui vẻ gì.

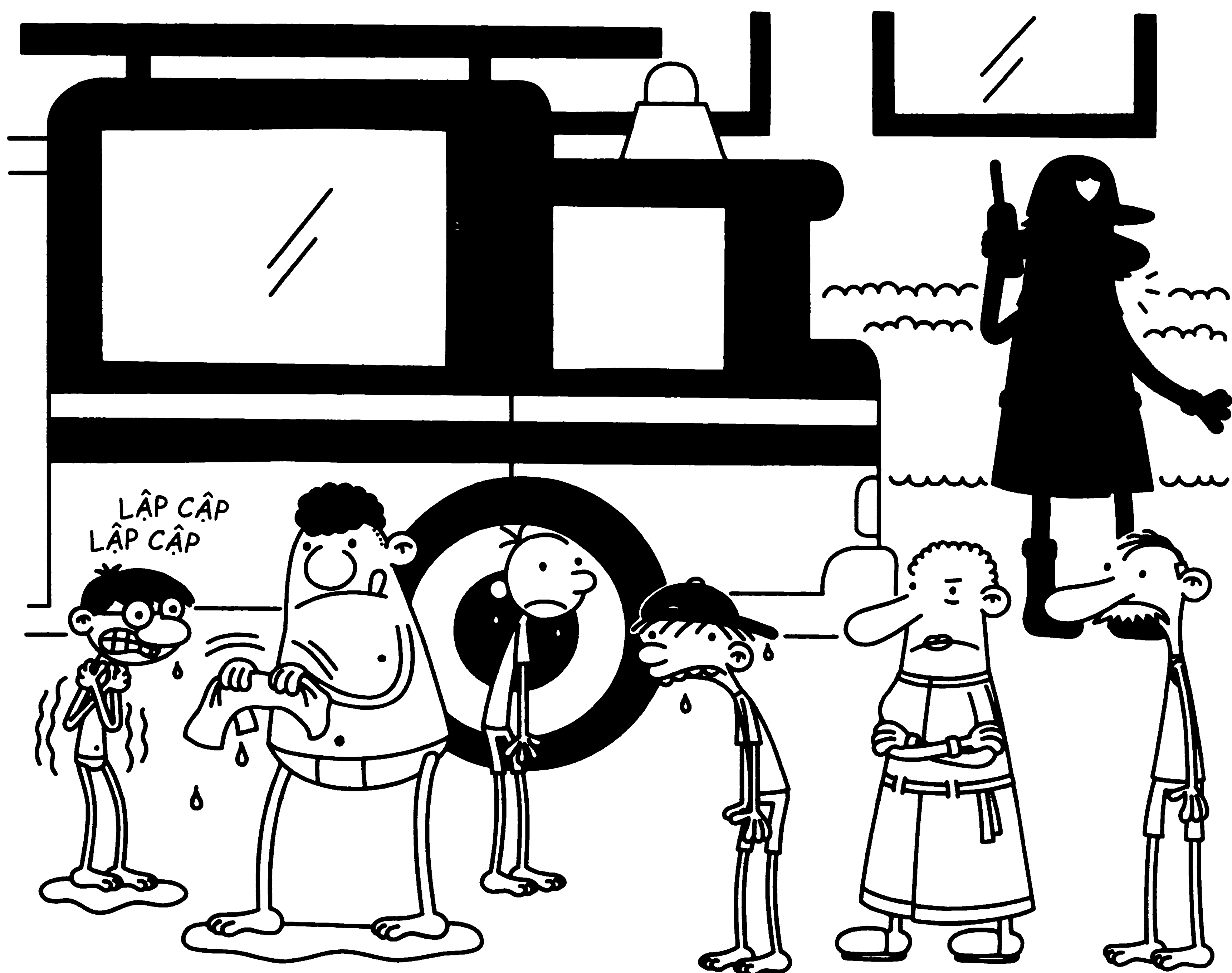
Trông cách hành xử của những đứa này, tôi đoán chắc hẳn bọn chúng chưa bao giờ ngủ ở khách sạn. Thậm chí, tôi đã mấy lần định gọi bảo vệ lên nữa kia.

Nhưng tôi đã KHÔNG gọi, và đó đúng là một sai lầm khủng khiếp. Bọn đàn ấy đã lấy đá trong tủ lạnh ra ném nhau khiến một viên bay trúng đầu phun cứu hỏa lắp trên trần nhà.

Đồng thời khi đầu phun ấy hoạt động, nó sẽ khởi động luôn hệ thống báo cháy.

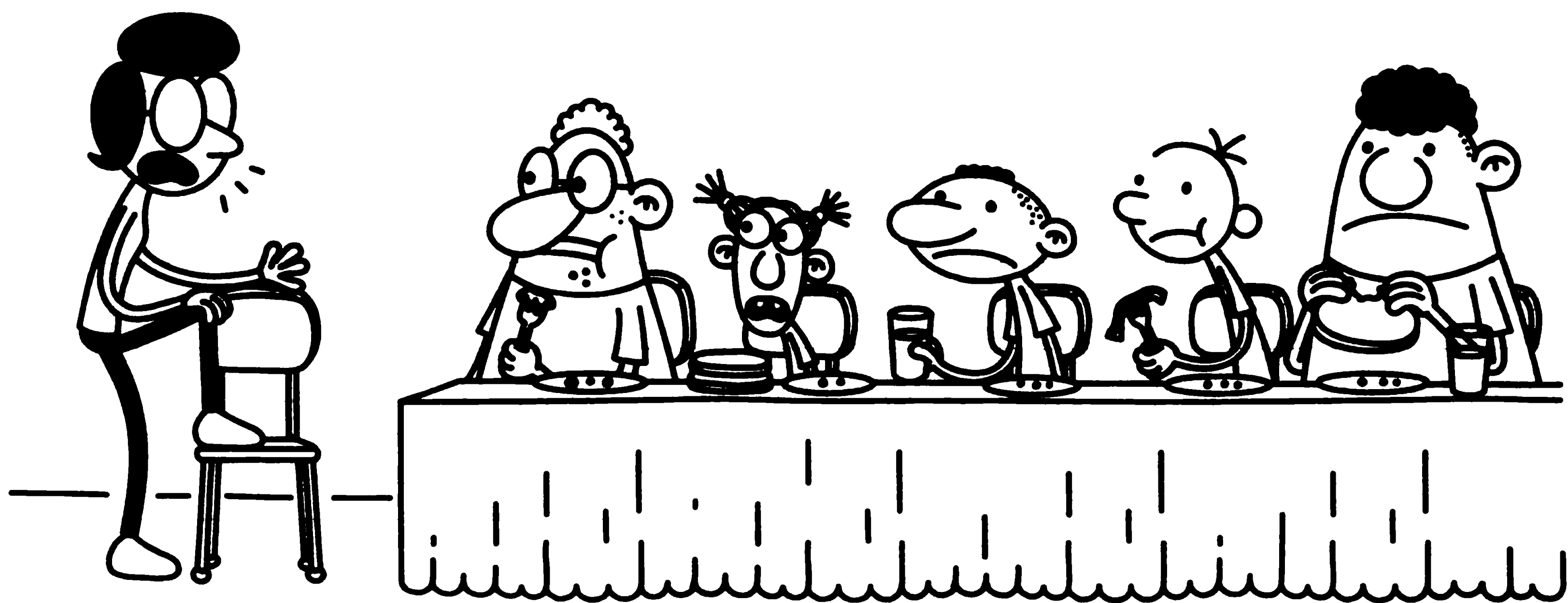
Vậy là suốt hai tiếng đồng hồ sau, trong lúc chờ lực lượng cứu hỏa cài đặt lại hệ thống báo cháy, đoàn chúng tôi và tất cả những người KHÁC ở khách sạn này đều phải đứng ngoài trời trong cái lạnh tê tái.

Sáng dậy, mẹ vô cùng điên tiết với cả đám chúng tôi, song cô vẽ cố kiềm chế để tập trung cho một ngày mới.

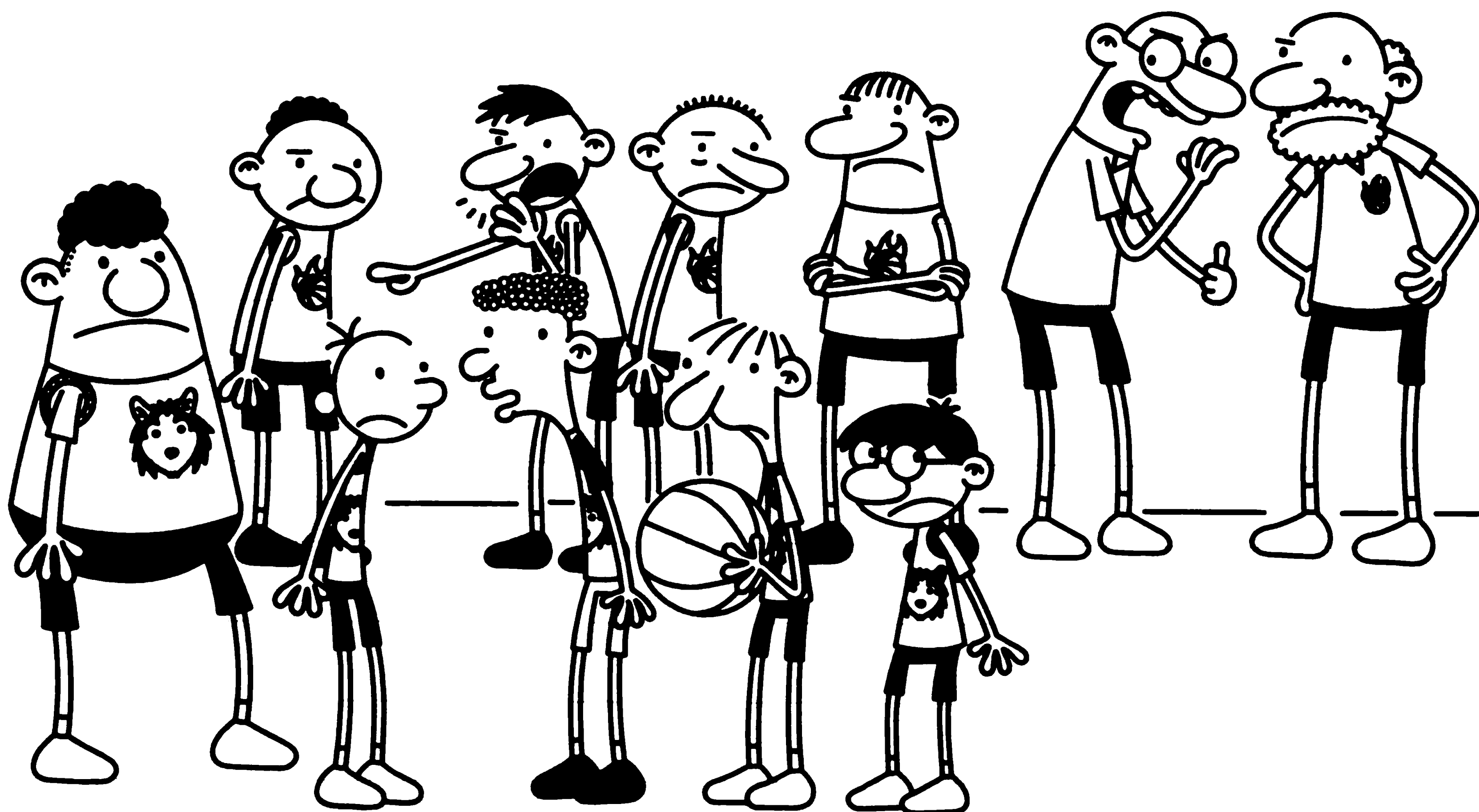
Lúc ăn sáng, mẹ nói rằng chúng tôi sẽ vào đấu bán kết, và hôm nay cả đội sẽ phải nỗ lực để giành chiến thắng.

Sau đó, mẹ kể cho cả đội nghe cảm giác khủng khiếp khi để thua trận cuối cùng. Mẹ nói đôi khi mẹ vẫn tự hỏi liệu lúc đó có thể làm gì KHÁC để thay đổi kết cục trận đấu hay không. Do đó, mẹ không muốn CHÚNG TÔI phải hối tiếc như vậy nên hôm nay, cả đội phải nỗ lực thi đấu hết mình.

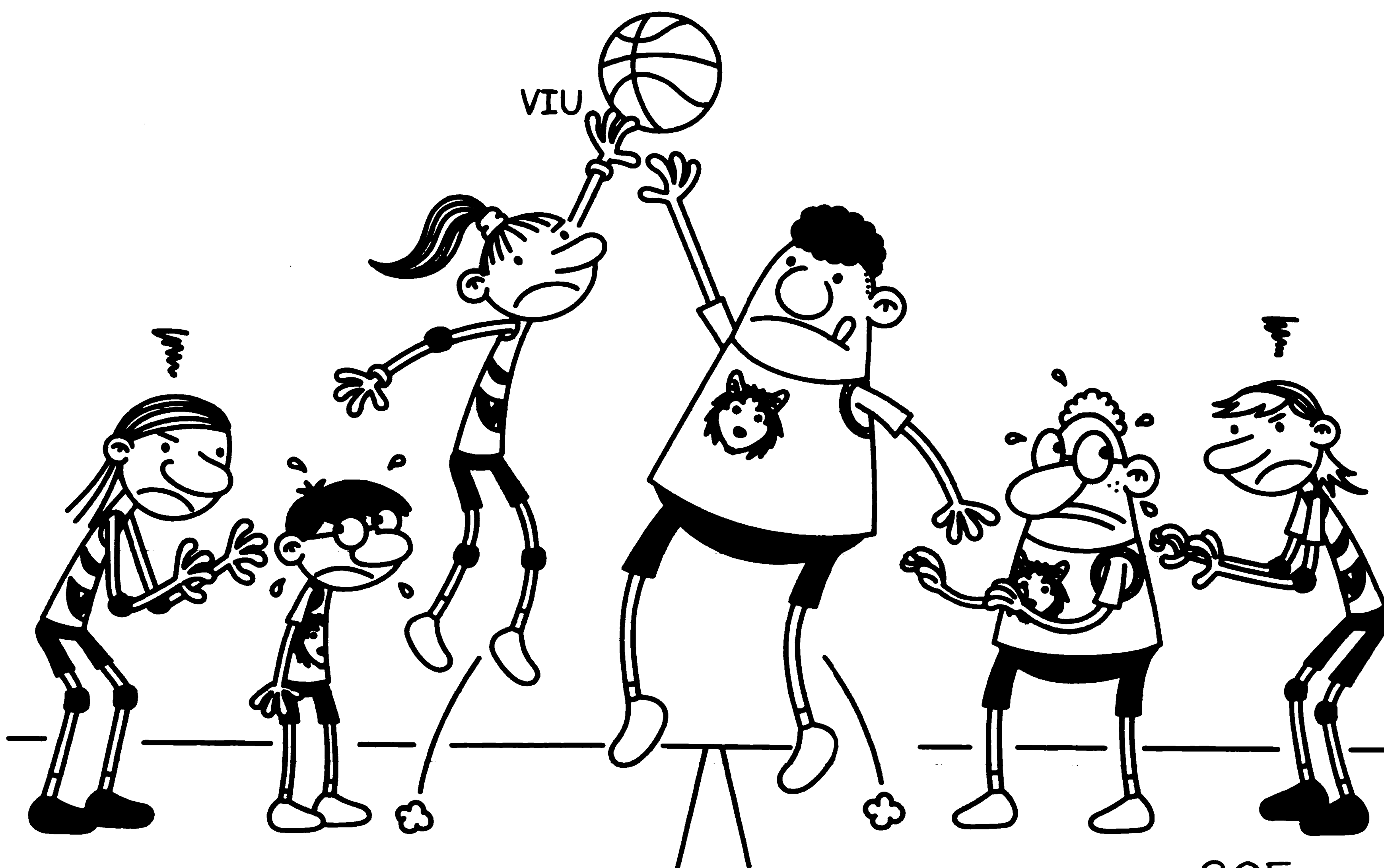

Bài phát biểu của mẹ quả là “chất như nước cất”. Tuy nhiên có một khác biệt rõ ràng giữa đội của tôi và đội của mẹ: Đội mẹ nỗ lực chứng tỏ mình là đội GIỎI NHẤT, còn chúng tôi phải cố chứng minh mình không phải đội KÉM NHẤT. Vậy nên sự thật là cả đội không cần bất cứ ai tiếp thêm động lực nữa.

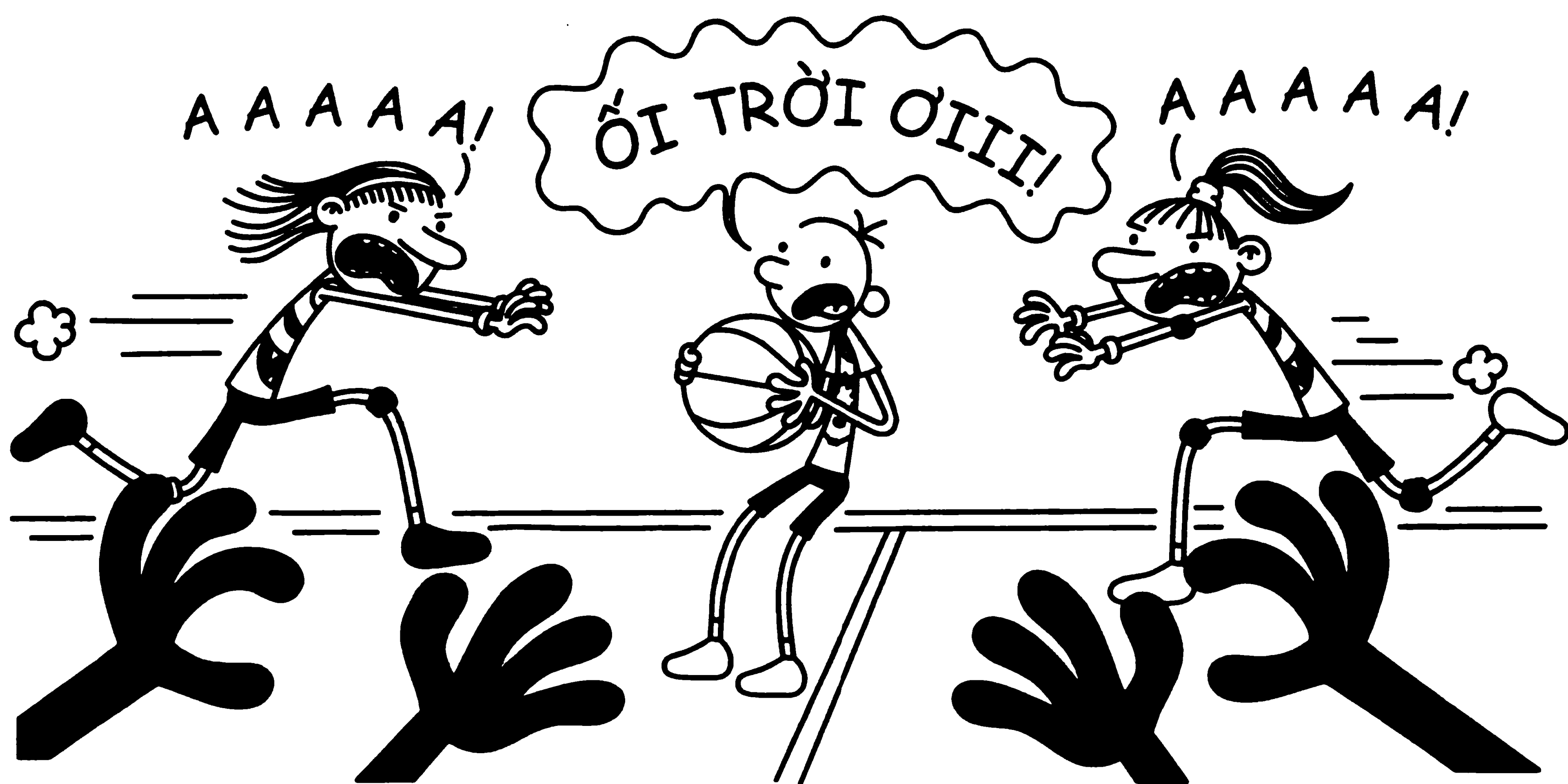
Hôm qua, khi cả đội xuất hiện ở giải đấu, không người nào biết chúng tôi là ai. Tuy nhiên sau vụ khởi động hệ thống báo cháy của khách sạn đêm qua thì cả đám đã NỔI NHƯ CỒN.

Và đối thủ của chúng tôi trong vòng đấu tiếp theo đang nóng lòng được TRẢ ĐÙA. Đây là đội bóng nữ duy nhất ở giải, tôi nghĩ bọn chúng chẳng thoải mái gì khi đang ngủ lại bị dựng dậy giữa đêm khuya. Thế là mới chỉ vừa chạm mặt, đội Nữ thần báo tử có vẻ đã sẵn sàng TIẾP CHIẾN.

Trong hiệp thứ ba, mẹ phải rút Ruby khỏi sân cho nó nghỉ ngơi. Nhưng giá mà khi ấy mẹ đừng cho TÔI vào thế chỗ, bởi làm vậy có khác gì ném một chú cừ non vào giữa BẦY SỎI đâu.

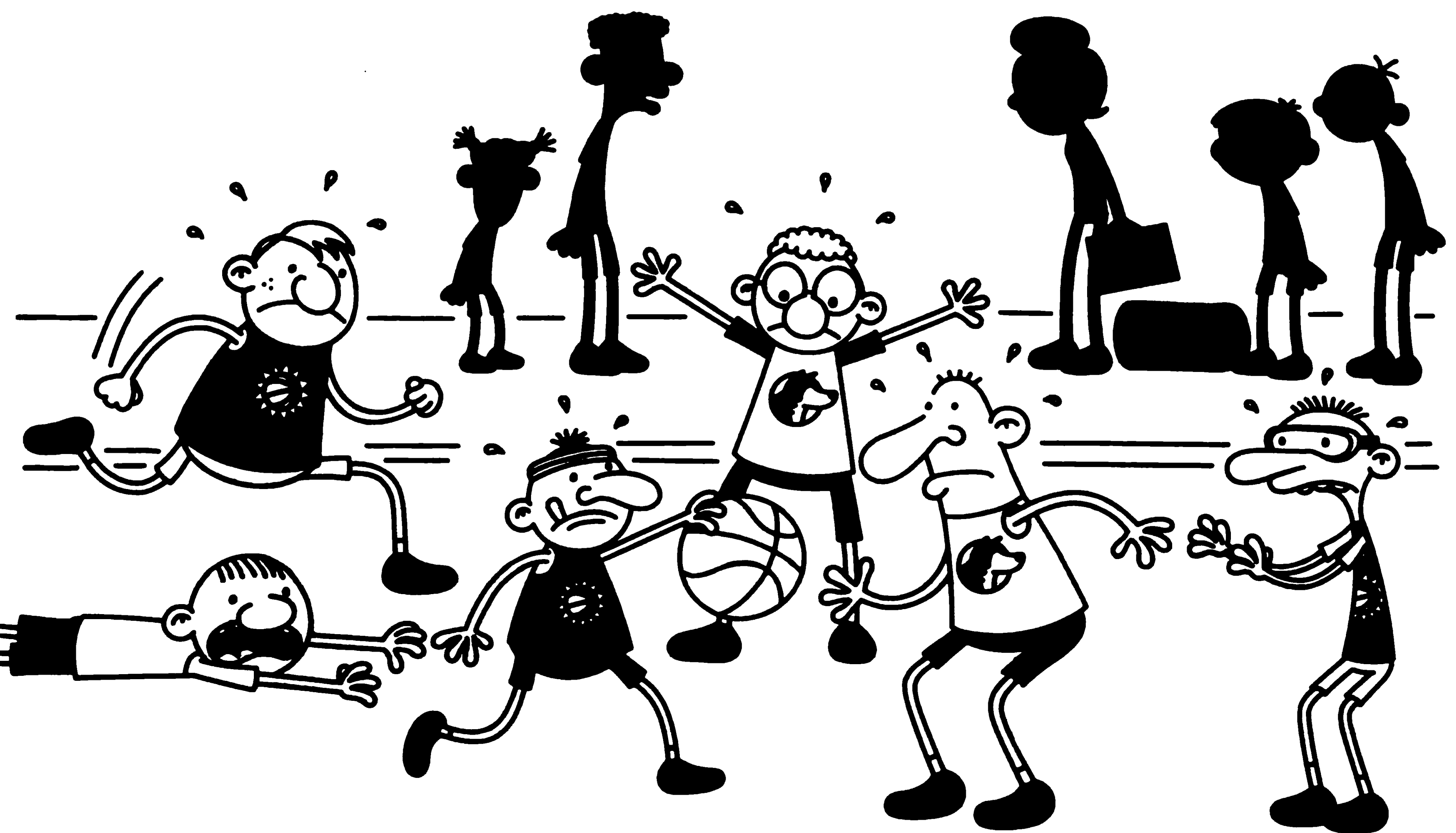

Tôi thậm chí còn không nhớ nổi tỷ số cuối cùng là bao nhiêu, chỉ biết rằng đội tôi lại thua trận, còn đội bạn được về nhà.

Bọn Nữ thần báo tử kia cũng khá RẪN nên tôi không lý giải nổi tại sao bọn chúng cố thủ ở giải này lâu đến thế. Tuy nhiên khi xem hai đội còn lại chiến đấu để giành cơ hội được về nhà, tôi chợt hiểu tại sao đám này vẫn còn ở đây.

Hai đội còn lại là Huskies và Úp rổ quái dị. Với TÔI thì cả hai đội đều có vẻ bất bại như nhau nên chưa nói trước được đội nào sẽ thất thế.

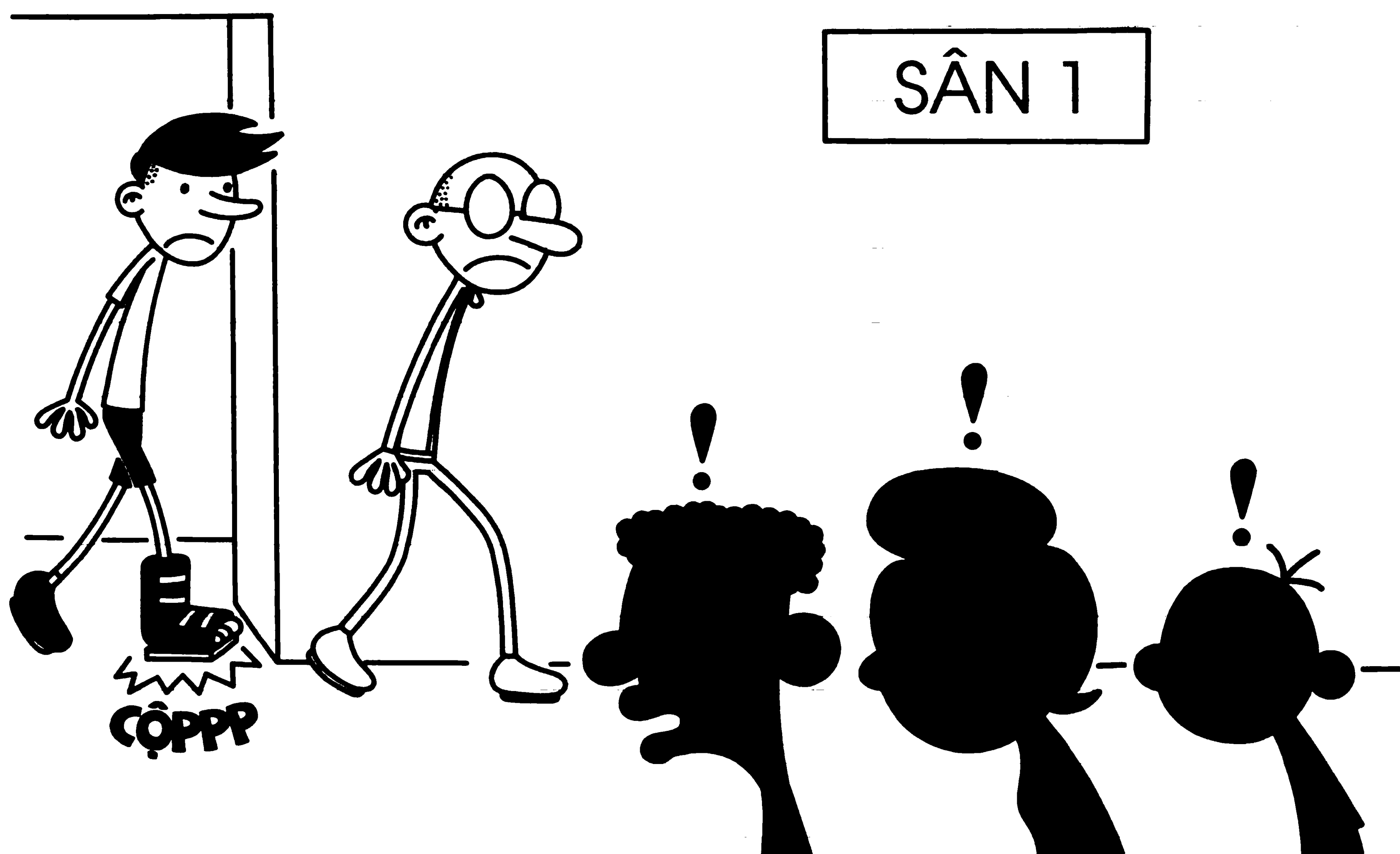

Úp rổ quái dị chỉ có 5 thành viên mà chẳng có quân dự bị nào hết. Thế nên dù thi đấu khá hay nhưng đến cuối trận, đội này cũng kiệt sức. Như vậy có nghĩa là đội này sẽ đấu với chúng tôi ở trận CHUNG KẾT.

Đáng ra tôi nên biết điều này sớm hơn, rằng không thể có chuyện TẤT CẢ các đội tham gia giải đấu này đều chiến thắng trở về. Đội thua trận cuối cùng của giải thì chắc chắn một điều: Họ là đội kém nhất bang.

Do đó, tất cả chúng tôi đều khao khát thắng trận cuối cùng, nhưng khát khao đó cũng không thể mạnh mẽ bằng MẸ. Trước khi vào trận, mẹ điểm lại chiến thuật thêm một lượt rồi thực hiện điều chỉnh đội hình ra sân ở phút cuối cùng.

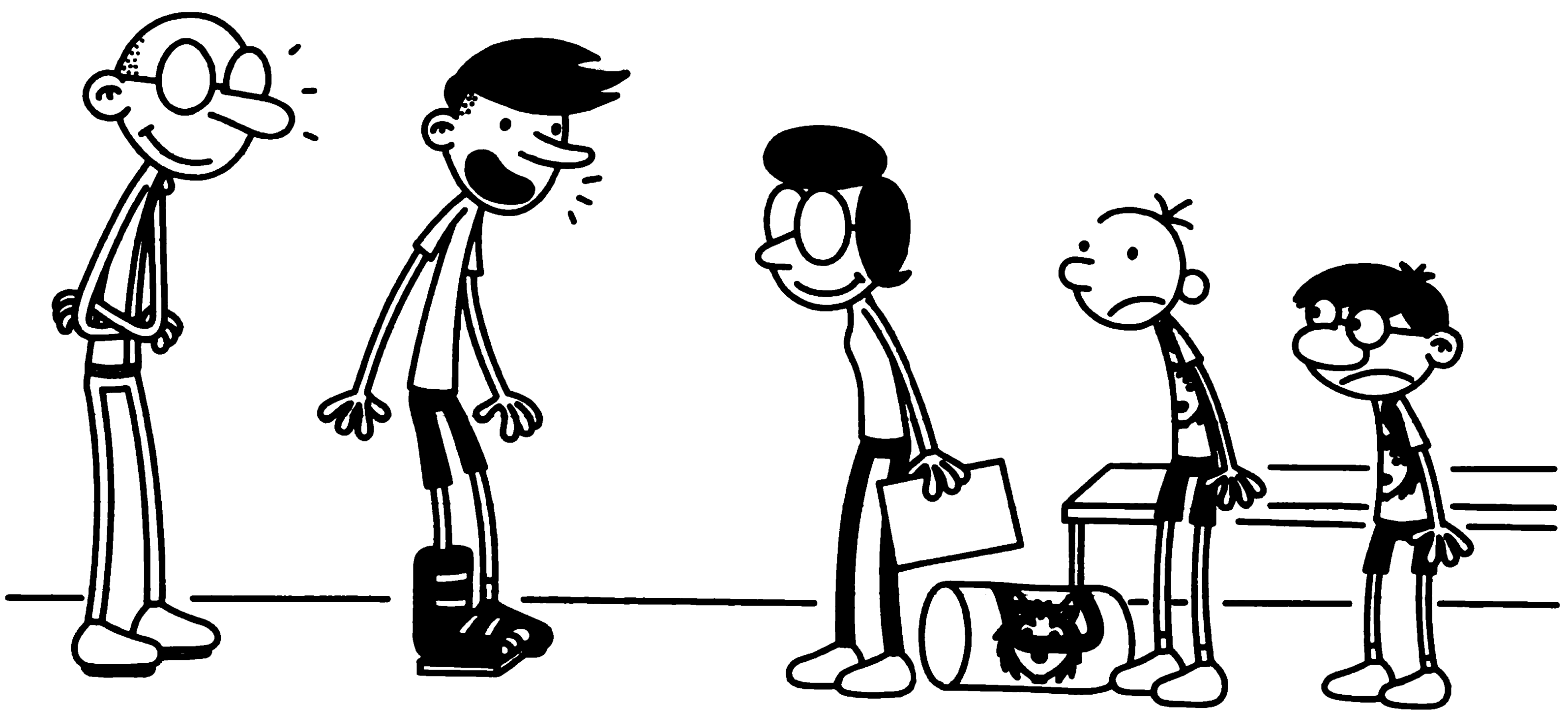
Đến lúc này, không ít người đã rời khỏi tòa nhà, và nơi đây hầu như VẮNG TANH. Tuy nhiên, bất ngờ có hai người bước vào qua cửa trước.

Preet đang đi một loại bột đặc biệt nên có thể hiểu rằng nó không cần dùng tới nạng nữa.

Mẹ hỏi ông Patel tại sao lại có mặt ở đây, ông nói rằng hôm nay đội bóng thi đấu trận cuối nên hai bố con ông đến để cổ vũ.

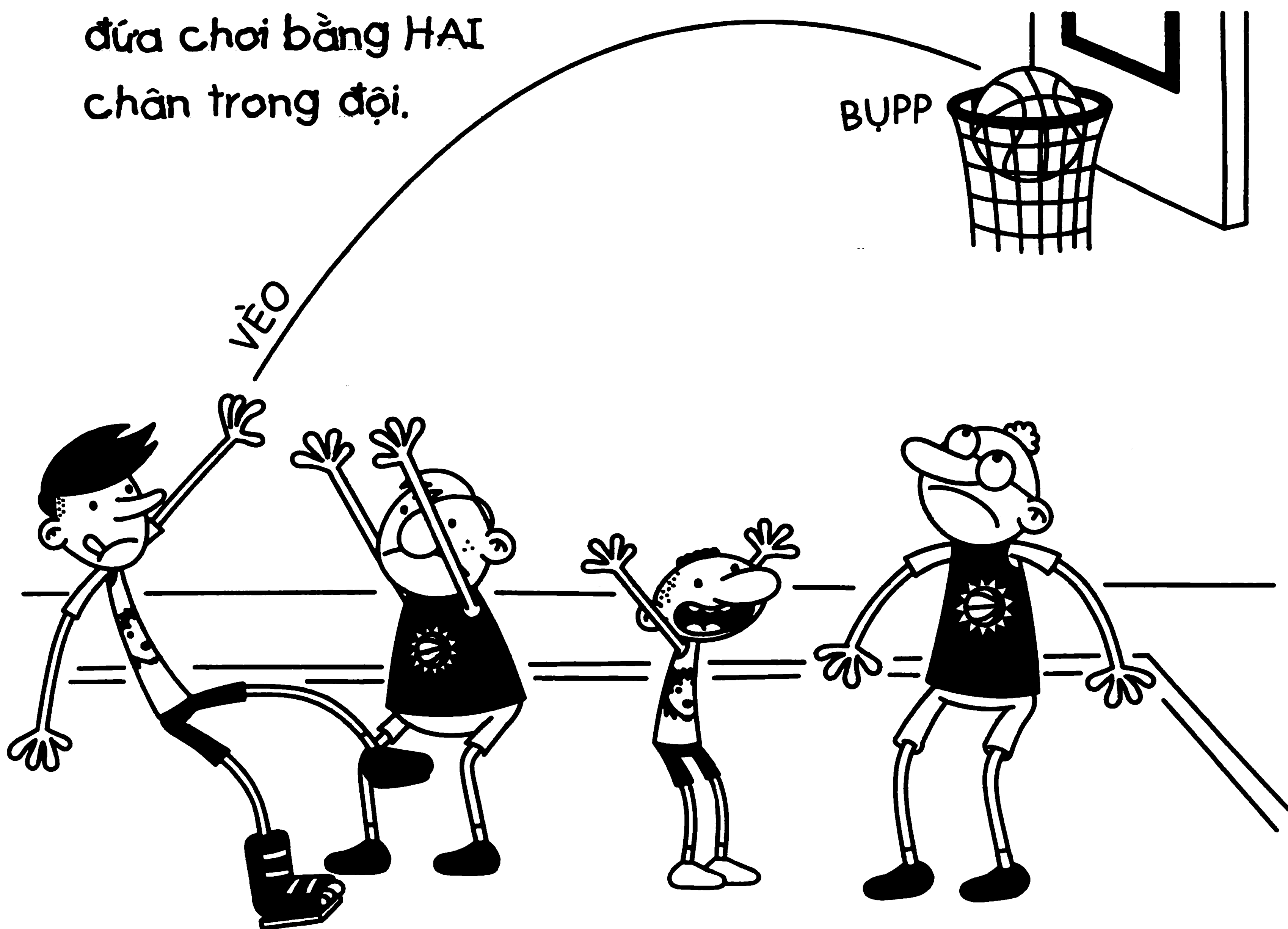
Mẹ nói đội mình không cần cổ vũ mà cần NGƯỜI THI ĐẤU rồi hỏi Preet có sẵn lòng tham gia trong tình trạng như vậy không. Hẳn là nó cũng thêm cảm giác ra sân lắm nên ĐỒNG Ý ngay tắp lự.

Thật may là mẹ còn một chiếc áo dự phòng cất trong ba-lô nên lấy ngay ra đưa cho Preet rồi bảo nó sẵn sàng ra sân. Mẹ xếp Preet vào đội hình xuất phát và thông báo sẽ thực hiện thêm một thay đổi về lối chơi.

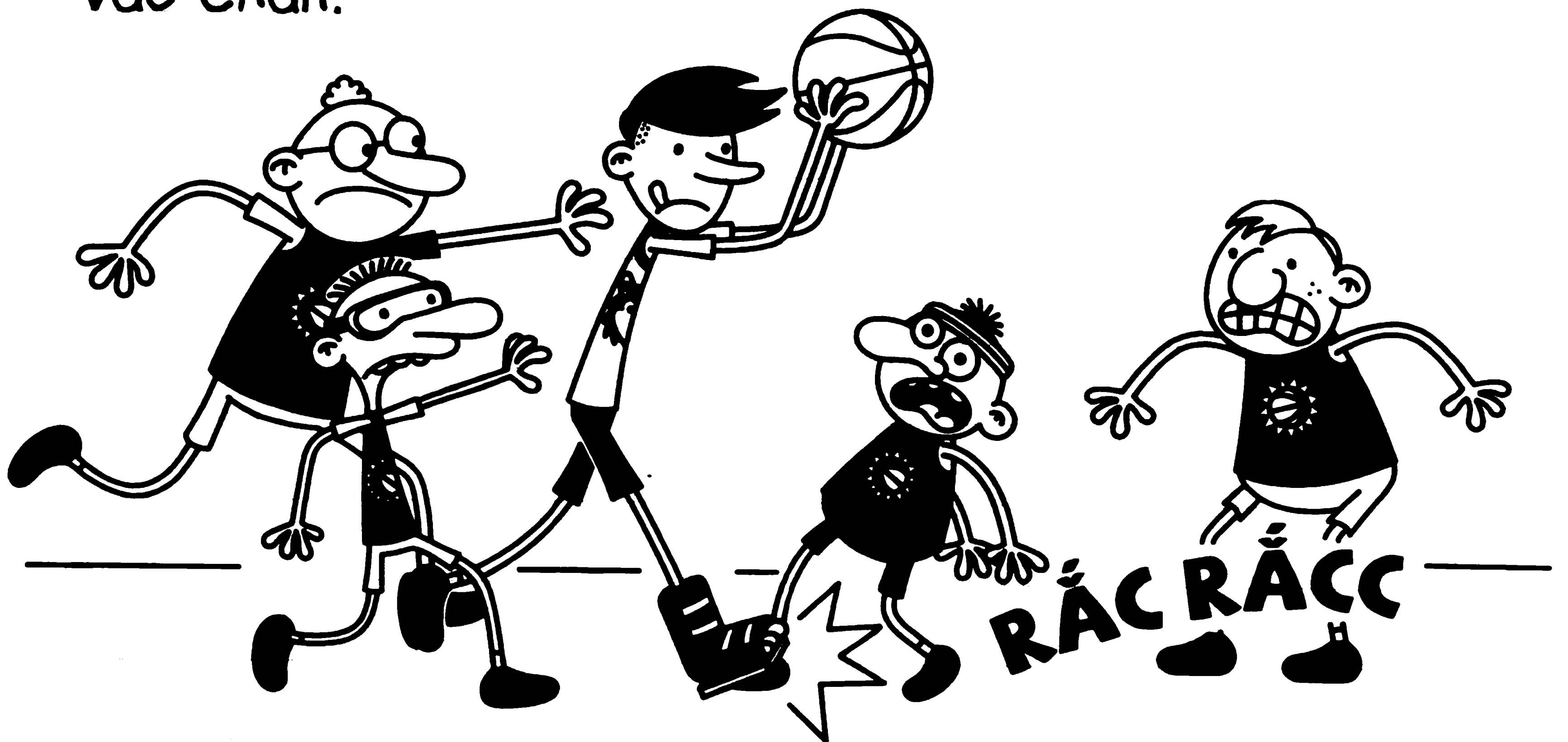
Mẹ loại bỏ hoàn toàn lối chơi cũ và thay thế bằng một chiến thuật mang tên “Tập trung cho Preet”. Cả đội đều vui vẻ đồng ý bởi cuối cùng cũng có một chiến thuật mà đứa nào cũng HIỂU.

Trong tài nỏ còi bắt đầu trận đấu, chúng tôi đã giành được bóng trong pha giao bóng đầu tiên. Yusef lập tức chuyền cho Preet. Phải nói rằng, Preet dù thi đấu bằng MỘT chân nhưng vẫn còn khá hơn tất cả những đứa chơi bằng HAI chân trong đội.

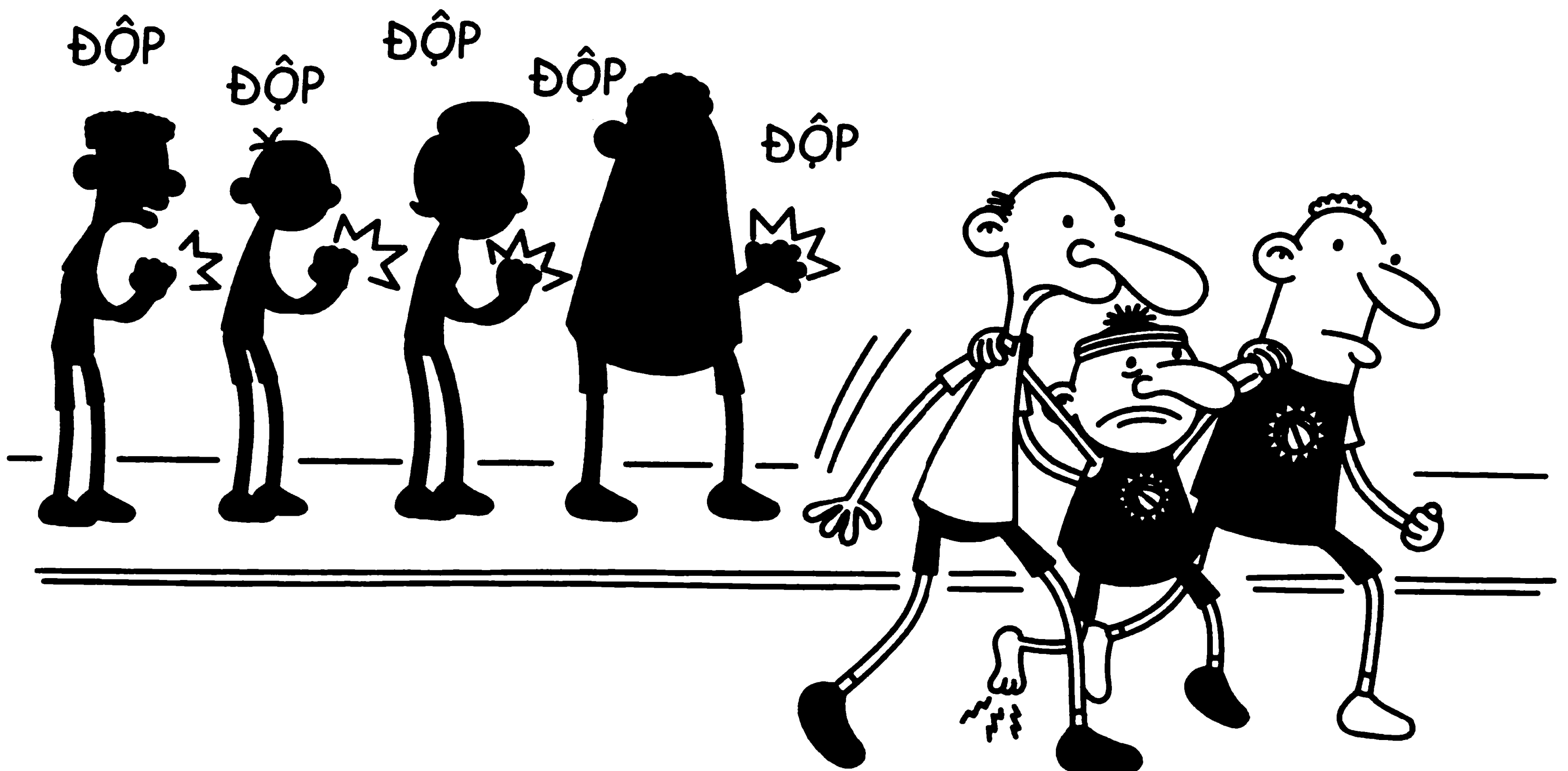

Rắc rối duy nhất là cầu thủ này không CHẠY được. Mỗi lần Preet ghi điểm là y như rằng phần sân của chúng tôi đều bị Úp rổ quái dị phản công.

Trước thời gian nghỉ giữa trận đã có sự cố KHỦNG KHIẾP xảy ra. Một cầu thủ đối phương cố vây hãm để cản Preet thực hiện pha ném bóng, nên một hậu vệ của đội đó đã bị nó giẫm thẳng chiếc bốt vào chân.

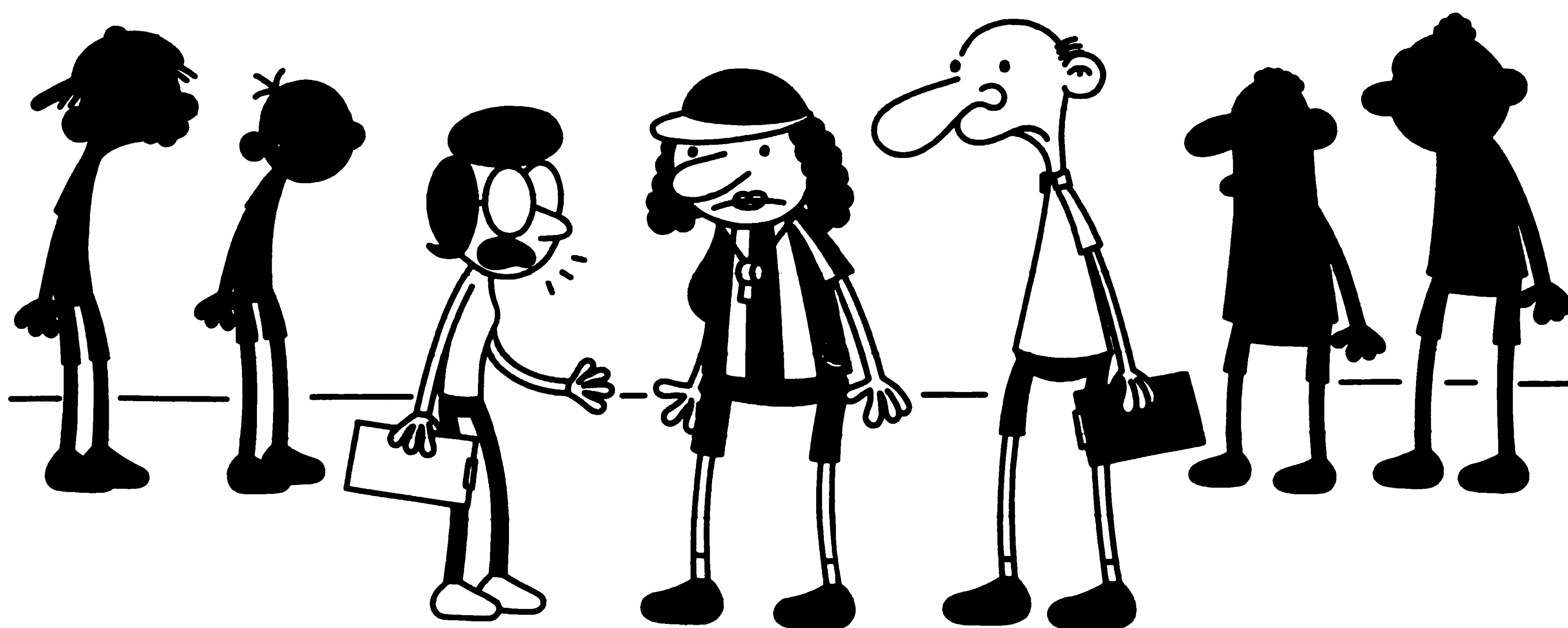

Thế là huấn luyện viên cùng một cầu thủ khác phải điều hậu vệ này ra ngoài. Tất cả chúng tôi cùng vỗ tay reo hò bởi đó là việc nên làm trong tình huống ấy.

Lúc này, Úp rổ quái dị chỉ còn lại bốn cầu thủ trên sân. Trọng tài chính tuyên bố rằng do không có đội hình đầy đủ nên họ sẽ phải chấp nhận THUA TRẬN. Tôi cho rằng huấn luyện viên đối phương cũng sẽ đồng ý với quyết định đó.

Tuy nhiên, mẹ thì KHÔNG. Mẹ bảo nếu chúng tôi muốn chiến thắng thì phải thắng một cách đàng hoàng, thuyết phục. Sau đó, mẹ tuyên bố sẽ điều một cầu thủ của CHÚNG TÔI sang giúp đối phương để hai bên có thể thi đấu tiếp.

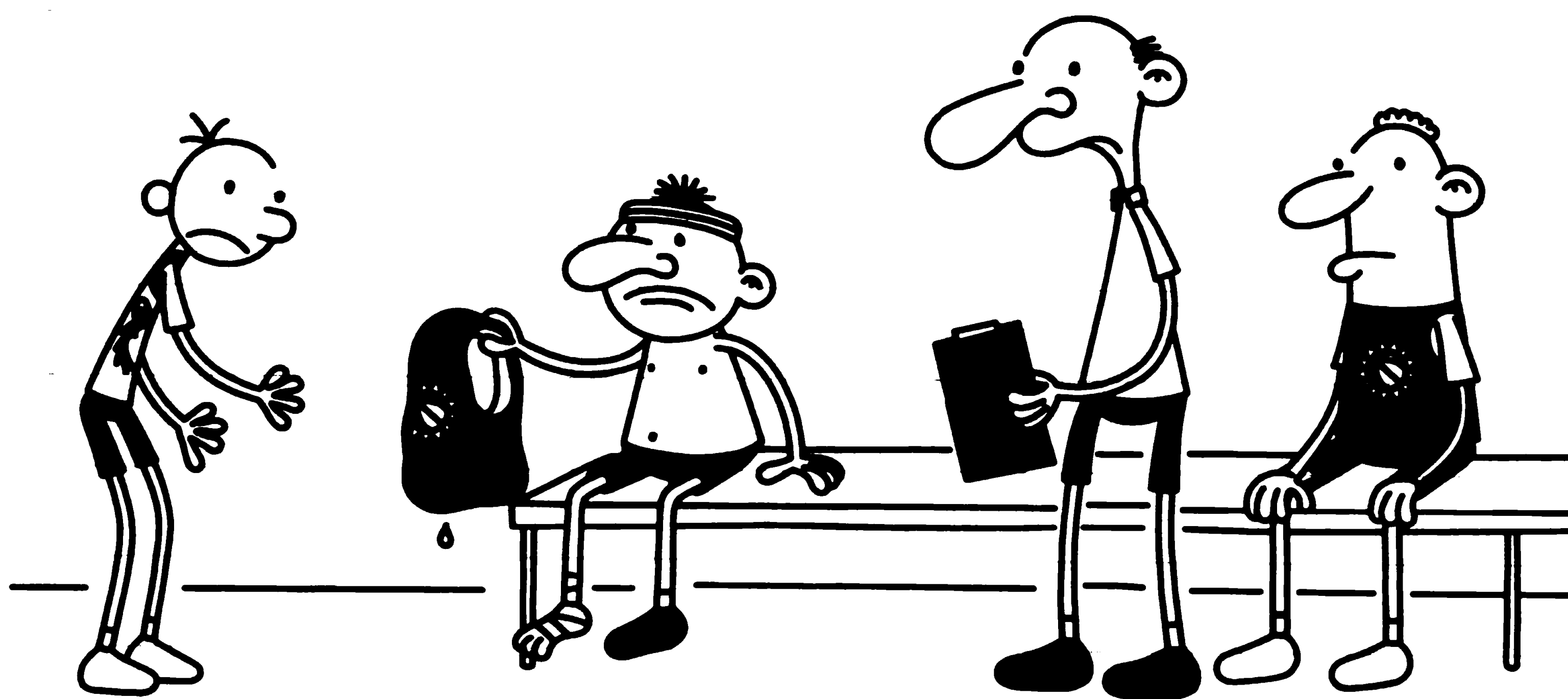

Có lẽ huấn luyện viên đội bạn nghĩ rằng ông ta chẳng còn gì để mất nên nhanh chóng chấp nhận đề nghị của mẹ. Có điều, ông ta muốn chọn PREET, nhưng trọng tài chính tuyên bố, mẹ mới là người quyết định cử cầu thủ nào sang đội kia. Sau một lát suy nghĩ, mẹ quyết định chọn TÔI.

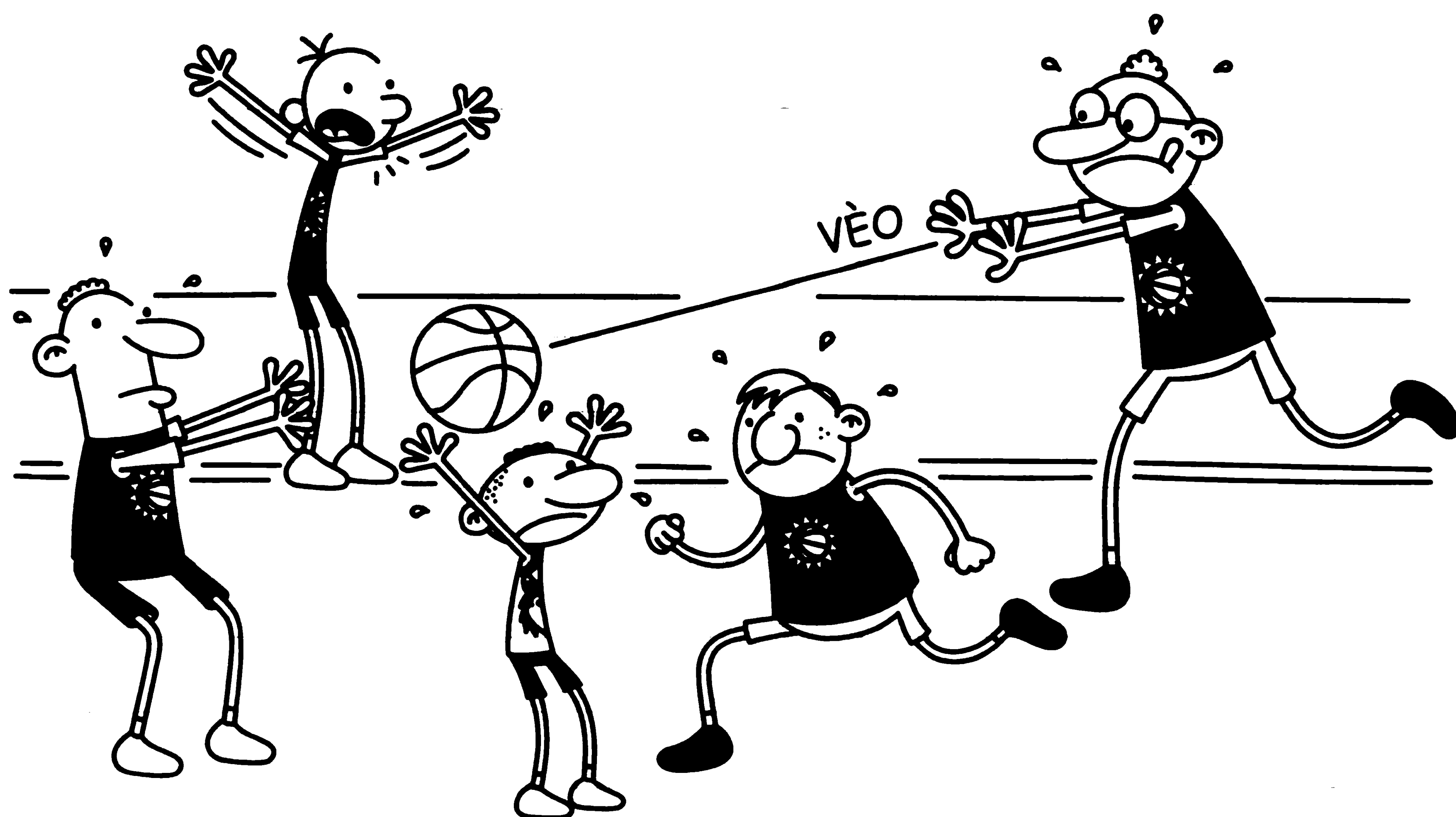
Quyết định này khiến tôi hơi sốc bởi không bao giờ tôi nghĩ đến chuyện bị chính MẸ ruột bán đứng. Tuy nhiên, trong lúc tôi lê bước về khu vực đội bạn thì mẹ thì thâm vào tai.

Trời ơi, lúc này tôi HOÀN TOÀN rối bời. Tôi muốn đội mình chiến thắng không kém gì mẹ và cũng không nghĩ là mẹ muốn tôi GIAN LẬN. Dù sao đi nữa, tôi sẵn sàng làm bất cứ điều gì, kể cả mặc ÁO của kẻ khác.

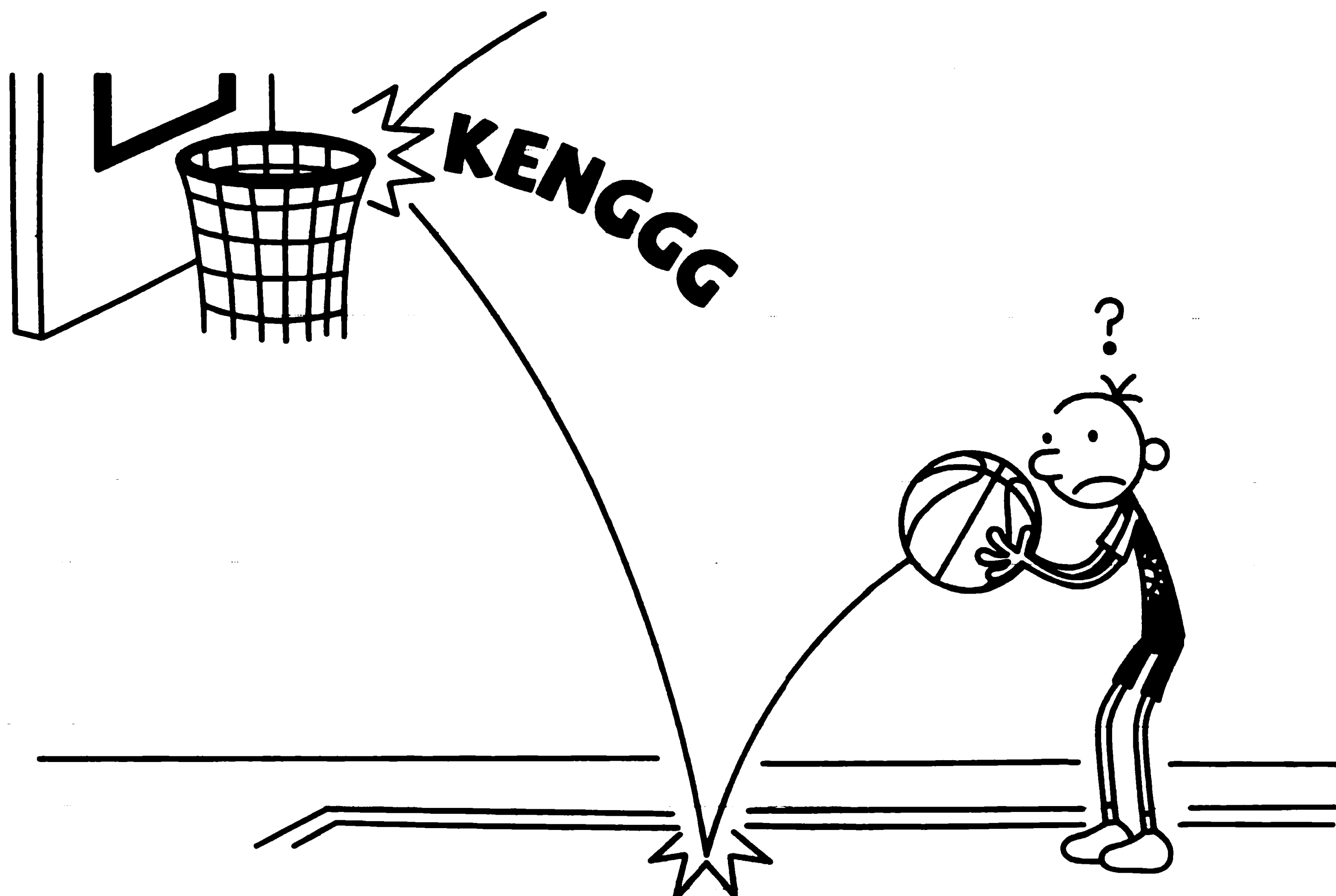
Khi nửa sau trận đấu bắt đầu, tôi ra sân và hành động như thể mình đang cố gắng hết sức. Tuy nhiên có vẻ tôi không được các đồng đội mới tin tưởng vì bọn chúng chẳng thèm chuyền bóng cho tôi lấy một lần.

Vài phút sau, tôi quyết định đứng hẳn ra một góc sân để khỏi vướng chân. Thực ra, đó vừa hay là vị trí đặc địa để theo dõi trận đấu đang bắt đầu trở nên GAY CẤN.

Mỗi lần Preet thực hiện một cú ném ghi điểm không tưởng là cầu thủ đối phương cũng đều đưa được bóng vào rổ. Hai đội thay nhau ghi điểm suốt cả nửa trận đấu khiến tôi mãi xem đến mức quên bém mắt là mình cũng đang THI ĐẤU.

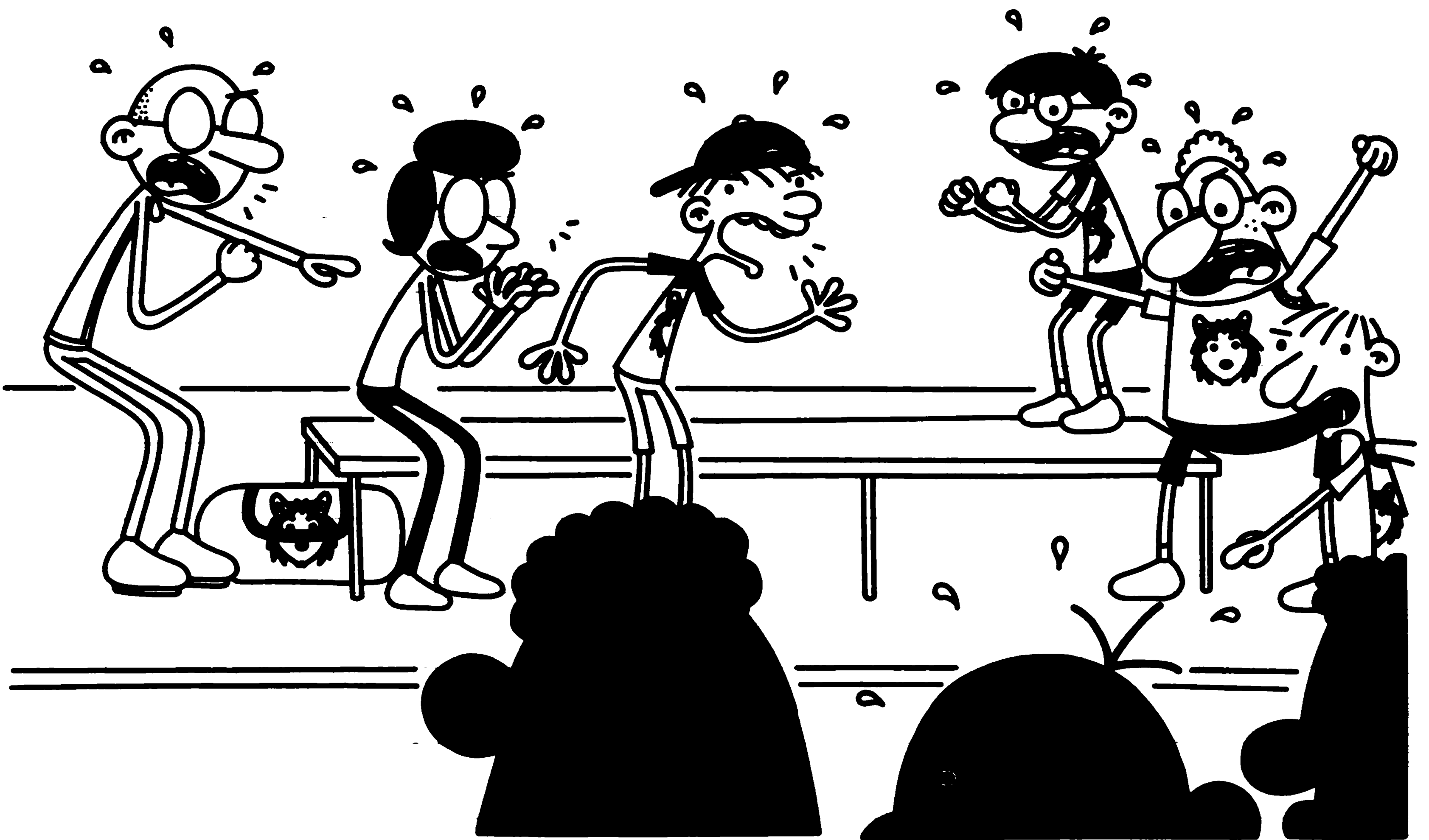
Vậy nên lúc Preet ném hụt một cú ghi ba điểm khiến bóng va vào thành rổ một tiếng rồ to, tôi giật thót khi thấy bóng bay về phía MÌNH.

Tôi lúng túng không biết nên chuyền bóng, đập bóng hay cần LÀM GÌ. Nhưng dù sao tôi chưa kịp làm gì thì đã bị tất cả những đồng đội cũ ập vào VÂY CHẶT.

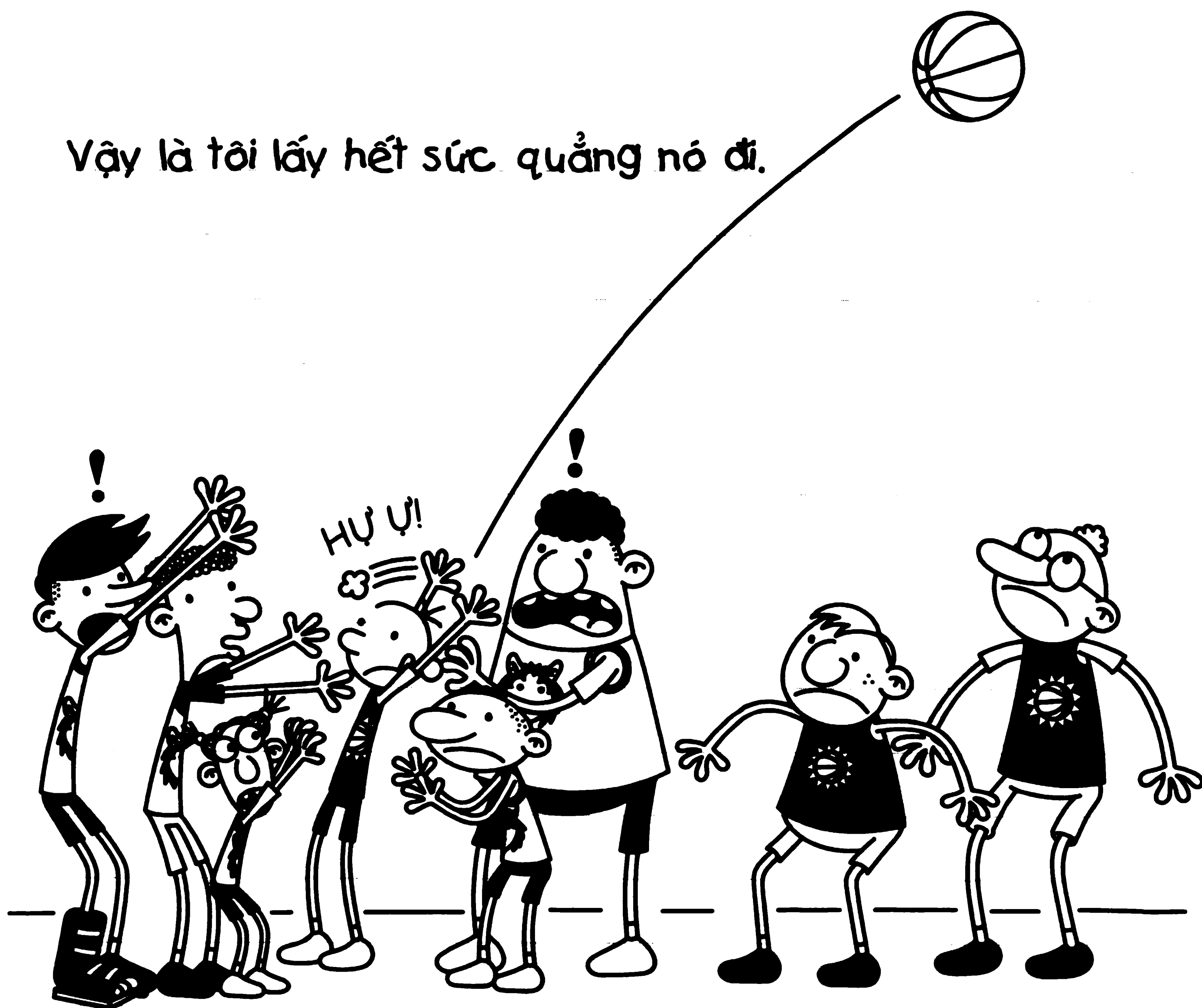
Đồng hồ đang đếm ngược về những giây cuối cùng, trong khi đội Úp rổ quái dị đang bị dẫn trước hai điểm. Tôi bèn nhìn về phía băng ghế xem mẹ muốn tôi làm gì. Tuy nhiên, mẹ không có vẻ gì chúng tôi đang động viên con trai mình chiến đấu cả.

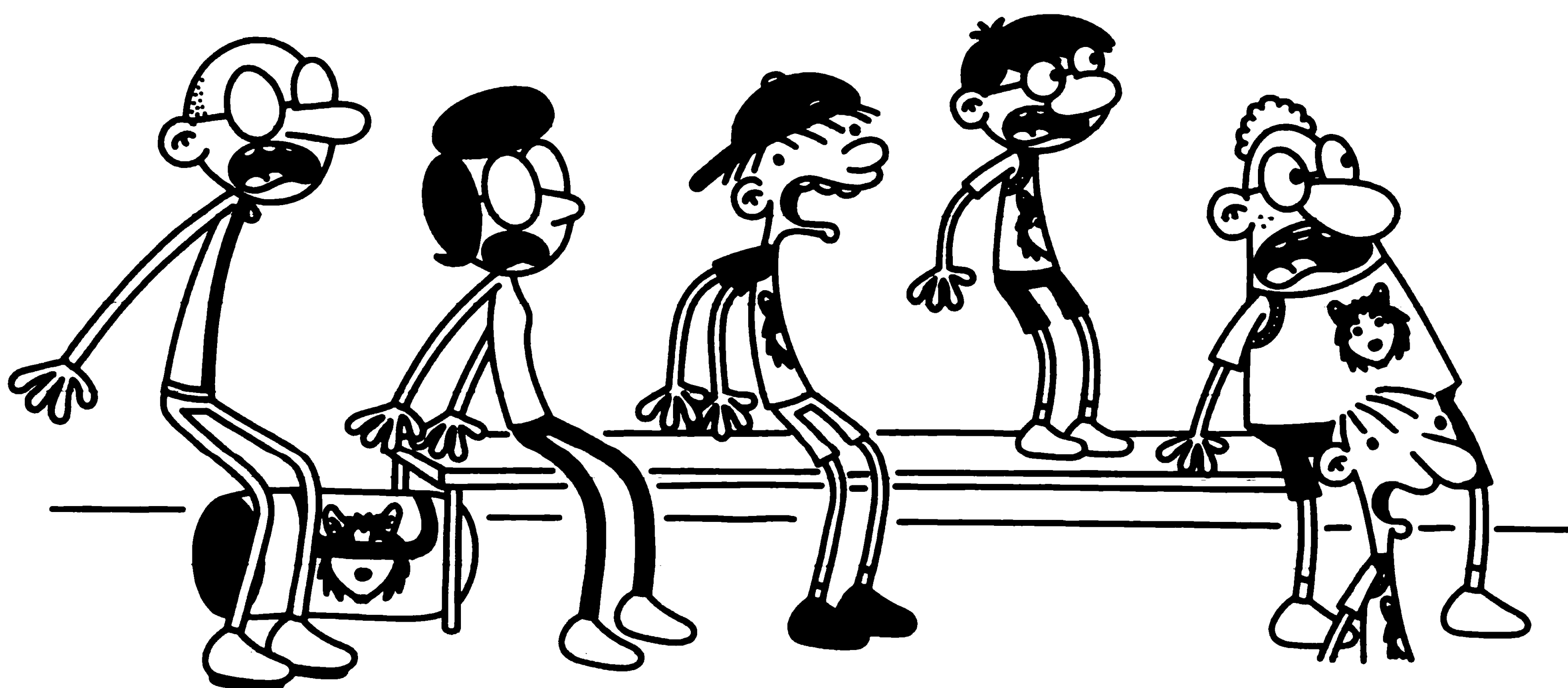
Đúng lúc ấy, tôi mới vỡ lẽ vì sao mẹ lại cử mình sang đội hình thi đấu của đội bạn. Chẳng phải tôi là thứ “vũ khí bí mật” gì hết mà chỉ bởi tôi KÉM CỎI nhất nên mẹ biết thừa tôi sẽ phá hỏng chiến thuật của đối phương.

Thật lòng mà nói, đến giây phút ấy tôi không còn QUAN TÂM gì khác mà chỉ muốn vút quách quả bóng đi để còn thở.

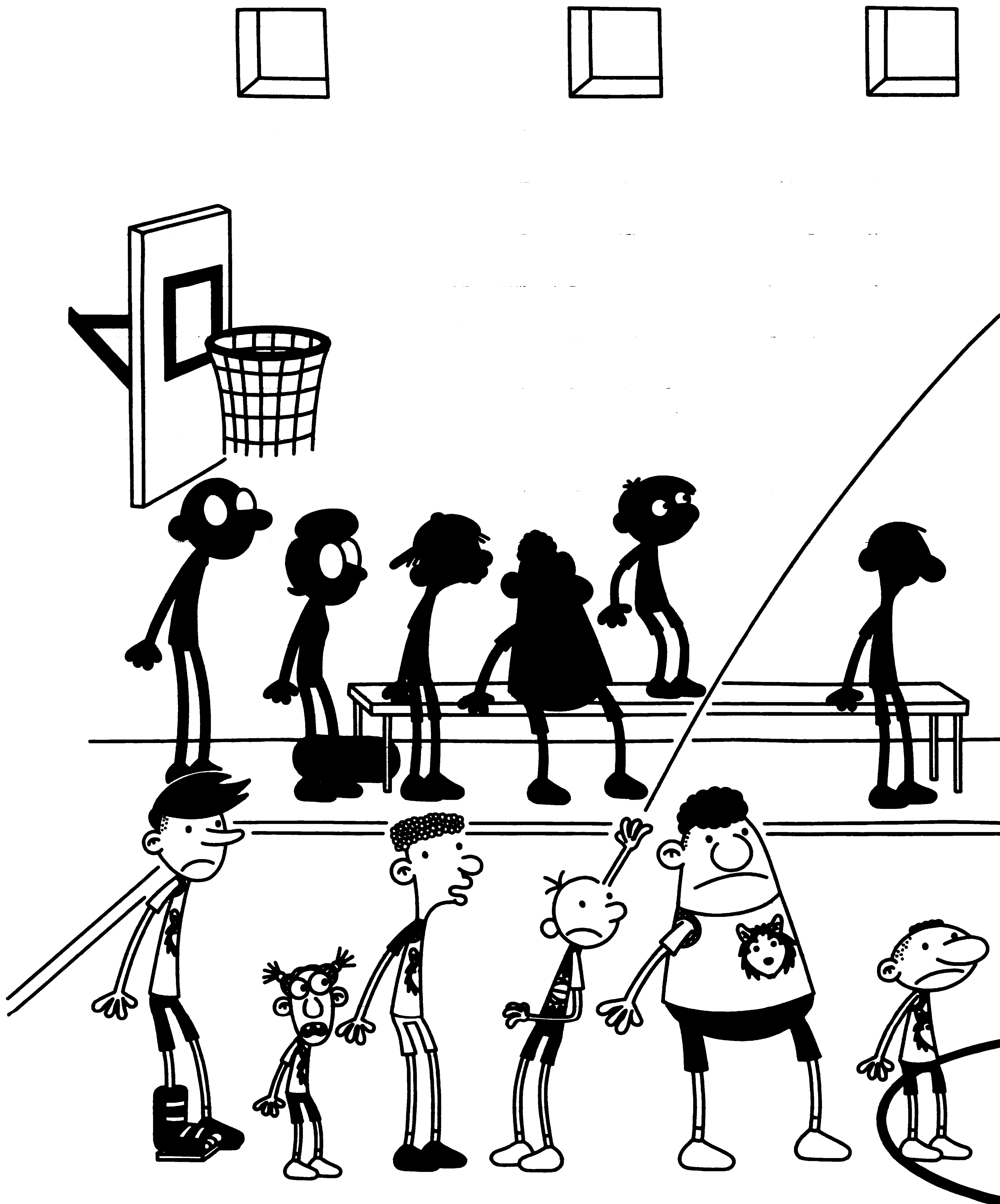
Vậy là tôi lấy hết sức quăng nó đi.

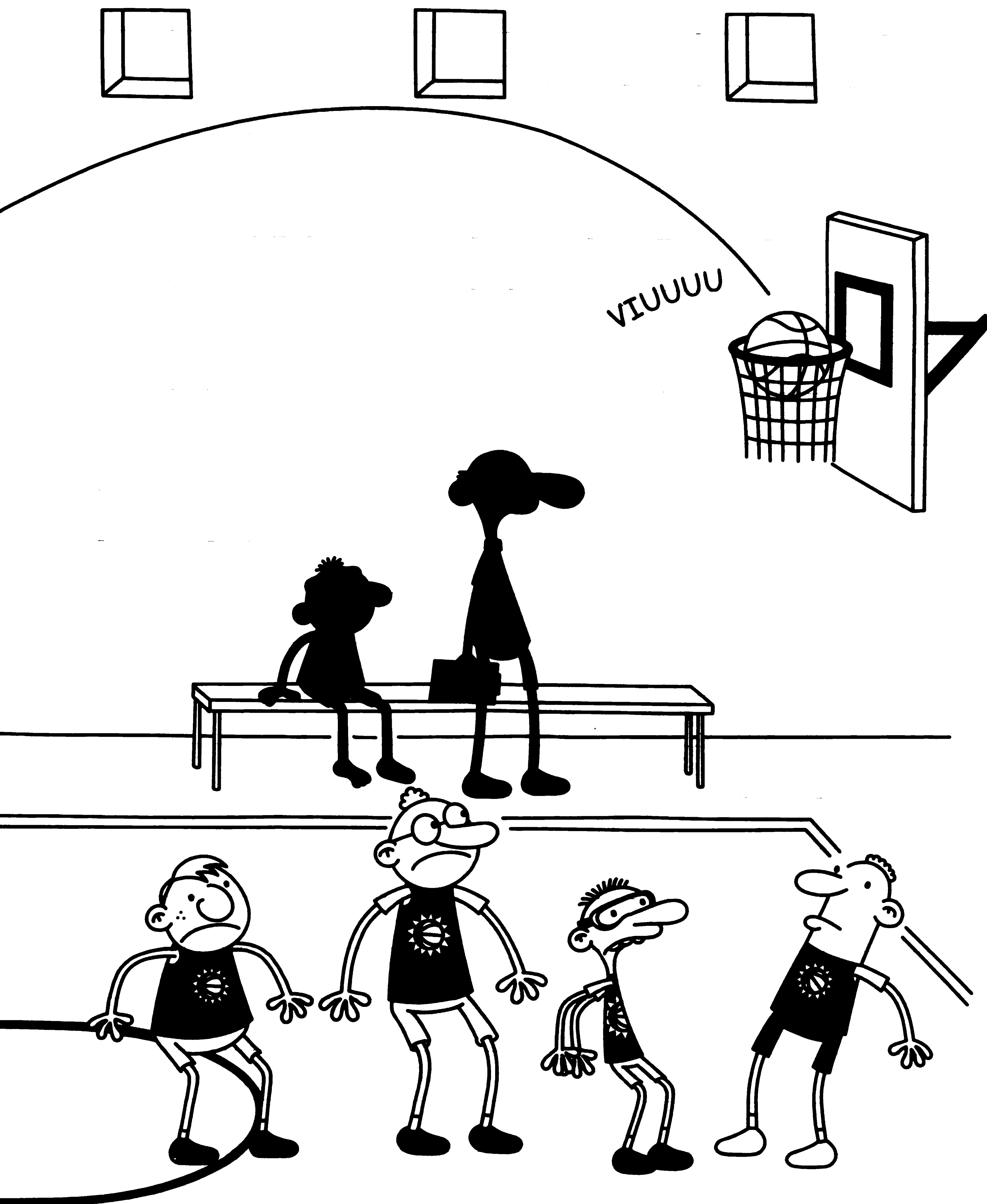

Sau đó, mọi người đều SỪNG SỜ. Tôi có cảm giác như thời gian ngừng lại và tất cả những gì người ta có thể làm là dõi theo đường đi của trái bóng.

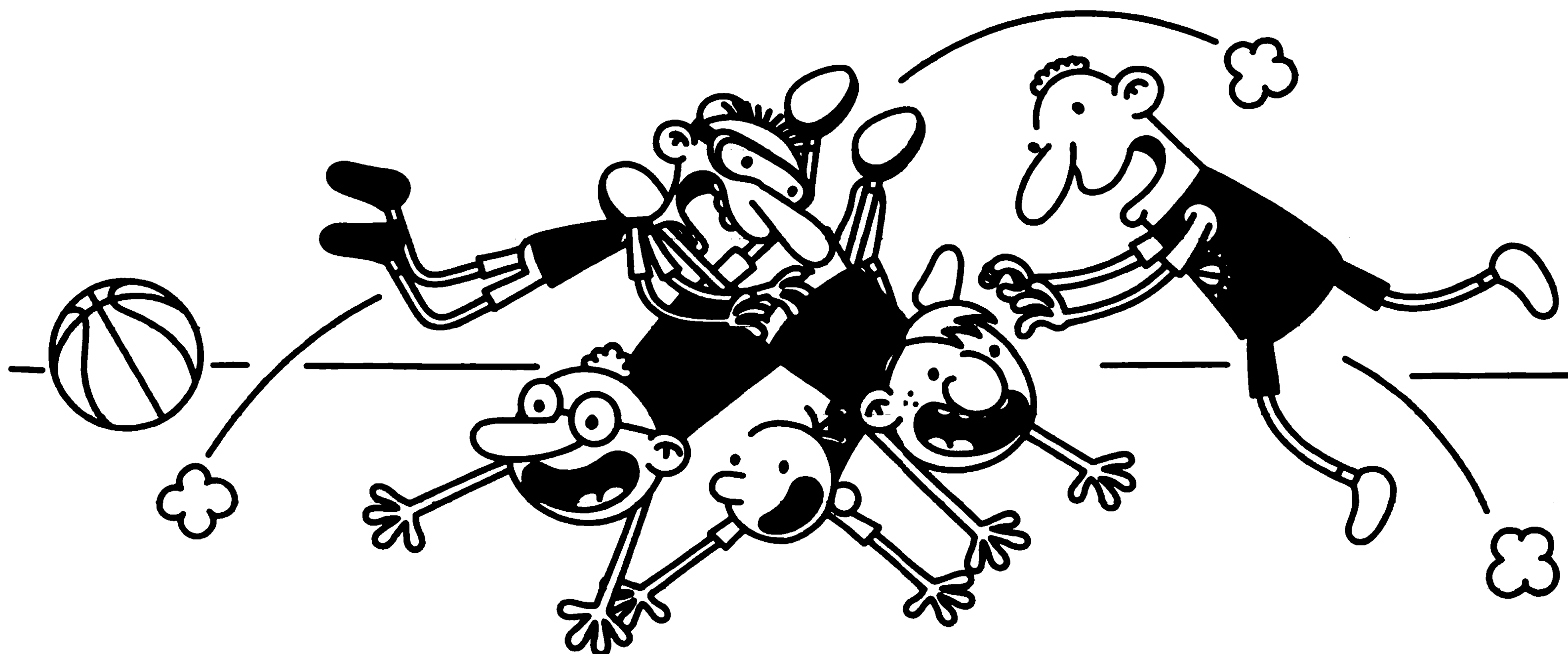

Lúc quả bóng bay xuyên qua lưới rổ ở tận đầu bên kia, toàn sân yên lặng như tờ.

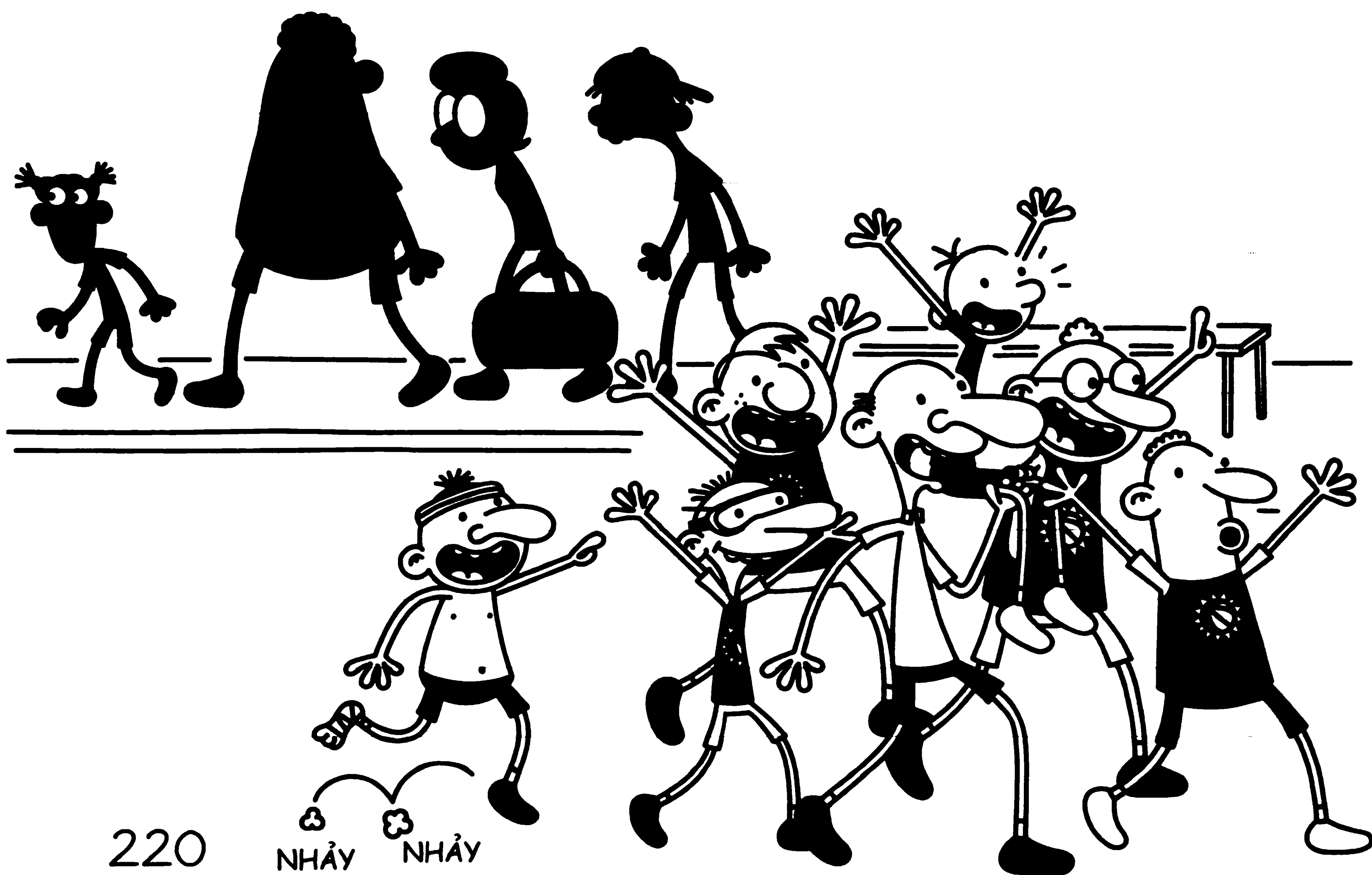

Cú ném của tôi ghi được ba điểm giúp đội Úp rỏ quái dị vươn lên dẫn trước. Khi tiếng còi thông báo trận đấu kết thúc, các đồng đội mới lập tức nhào tới ÔM tôi để ăn mừng chiến thắng.

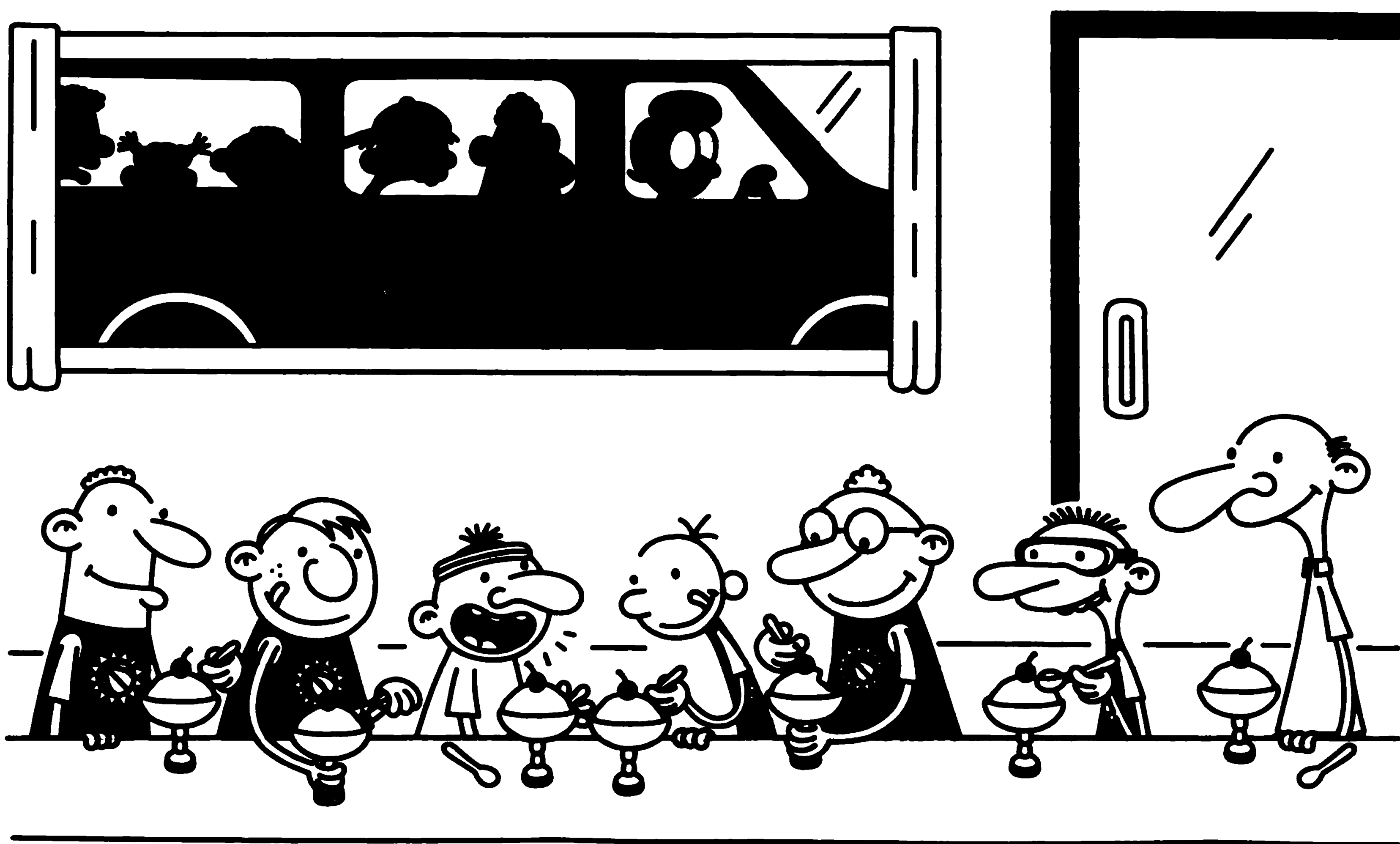

Cuối cùng, tôi cũng được biết cảm giác làm NGƯỜI HÙNG là thế nào. Và lần đầu tiên trong đời, tôi hiểu tại sao người ta lại đam mê thể thao đến vậy.

Khi ấy, tôi nghĩ câu chuyện này có thể sẽ làm thành một BỘ PHIM hấp dẫn. Thế là ngay lập tức, tôi lấy chữ ký của các đồng đội mới.

Phải thừa nhận rằng mẹ đã đúng khi nói rằng thể thao giúp gắn kết con người. Sau trận đấu, tôi và các đồng đội mới đã đi ăn kem cùng nhau. Chúng tôi vui vẻ đến mức quyết định chén thêm MỘT CHÀU NỮA.

Thậm chí, cả bọn còn bàn đến chuyện tiếp tục tập hợp đội và lập lại kỳ tích này vào mùa giải sắp TỚI. Dù ý định đó có thể khá hấp dẫn, nhưng tôi nghĩ đôi khi người ta nên rời cuộc chơi lúc còn đang ở thế trên cơ.

LỜI CẢM ƠN

Xin cảm ơn vợ tôi, Julie, đã luôn ủng hộ và động viên, cảm ơn cả gia đình đã ở bên tôi suốt những năm qua.

Rất nhiều những con người đã cùng nhau làm nên cuốn sách này! Cảm ơn Charlie Kochman vì sự quan tâm và sự giúp đỡ chuyên nghiệp khiến cuốn sách trở nên hoàn hảo. Cảm ơn tất cả mọi người ở Abrams, đặc biệt là Michael.

Jacobs, Andrew Smith, Elisa Gonzalez, Hallie Patterson, Melanie Chang, Kim Lauber, Mary OMara, Alison Gervais và Borana Greku. Đồng thời, cảm ơn Steve Roman.

Cảm ơn nhóm Chú bé nhút nhát: Shaelyn Germain-Dupre, Vanessa Jedrej và Anna Cesary. Cảm ơn Deb Sundin, Kym Havens và cả các bạn ở hiệu sách Ngoài sức tưởng tượng.

Cảm ơn Rich Carr và Andrea Lucey vì sự ủng hộ tuyệt vời của các bạn. Cảm ơn Paul Sennott đã cho những lời khuyên chuyên ngành. Cảm ơn Sylvie Rabineau và Keith Fleer vì tất cả những gì đã làm cho tôi. Cảm ơn Roland Poindexter, Ralph Milero, Vanessa Morrison và Michael Musgrave vì đã khiến thế giới của Greg Heffley trở tuyệt vời như vậy.

Cũng xin cảm ơn Jess Brallier vì sự động viên và tình bạn của cậu.

MỜI CÁC EM ĐÓN ĐỌC CÁC TẬP TRUYỆN
"NHẬT KÝ CHÚ BÉ NHÚT NHÁT"

1. Nhật ký chú bé nhút nhát
2. Luật của Rodrick
3. Giọt nước tràn ly
4. Mùa hè tuyệt vời
5. Sự thật phũ phàng
6. Mặc kệ
7. Kỳ đà cắn mũi
8. Thánh nhỏ
9. Kỳ nghỉ thảm khốc
10. Những ngày xưa cũ
11. Cuộc gấp đôi
12. Chuyến đi bão táp
13. Đại chiến trên tuyết
14. Cửa thiên trả địa
15. Cái kết khó lường
16. Trùm cuối

**NHẬT KÝ CHÚ BÉ NHÚT NHÁT
TRÙM CUỐI**

**NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC
18 NGUYỄN TRƯỜNG TỘ - BA ĐÌNH - HÀ NỘI**

Điện thoại: 024.37161518 - 024.37163409

Fax: 024.38294781

Website: www.nxbvanhoc.com; www.nxbvanhoc.com.vn

E-mail: info@nxbvanhoc.com.vn

*** Chi nhánh tại Tp. Hồ Chí Minh**

290/20 Nam Kỳ Khởi Nghĩa - Quận 3

Điện thoại: 028.38469858, Fax: 028.38483481

*** Văn phòng đại diện tại thành phố Đà Nẵng**

344 đường Trưng Nữ Vương - thành phố Đà Nẵng

Điện thoại - Fax: 0236 3888333

Chịu trách nhiệm xuất bản

GIÁM ĐỐC - TỔNG BIÊN TẬP: TS. NGUYỄN ANH VŨ

Biên tập: Nguyễn Anh Vũ

Bìa và Trình bày: Vũ Lê Thư

Sửa bản in: Nguyễn Thúy Loan

In 10.000 cuốn, khổ 14.5 x 20.5 cm tại Công ty TNHH In TM Thuận Phát

Địa chỉ: Thôn Yên Vĩnh, xã Kim Chung, huyện Hoài Đức, Hà Nội

Số ĐKXB: 3292-2021/CXBIPH/03-179/VH, cấp ngày 23 tháng 9 năm 2021

Quyết định xuất bản: 844/QĐ-VH cấp ngày 4 tháng 10 năm 2021

Mã ISBN: 978-604-323-921-8. In xong và nộp lưu chiểu năm 2021.